neal asher

agentul cormac

Autorul englez NEAL ASHER s-a născut în 1961. Fascinat de *O poveste cu un hobbit* și de *Stăpânul inelelor,* aflat sub influența părinților săi care erau fani SF, a început să scrie de la șaisprezece ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial și grădinar. Primul său roman, *Gridlinked,* a apărut în 2001. Până în prezent a publicat paisprezece romane și patru volume de povestiri și a fost tradus în rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă și română. Cu o singură excepție, acțiunea tuturor romanelor sale se desfășoară în universul „Polity"; *Agentul Cormac* face parte dintr-o serie de cinci romane.

neal asher

agentul cormac

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASHER, NEAL
Agentul Cormac / Neal Asher; trad.: Gabriel Stoian. –
București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-143-5

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Neal Asher
POLITY AGENT
© Neal Asher, 2006

© Nemira, 2010

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-143-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Gerry și Myrtle,
fiindcă au crescut
o fiică nemaipomenită!

MULŢUMIRI

Le adresez mulţumiri tuturor celor care şi-au adus contribuţia pentru ca această carte să ajungă pe rafturile librăriilor, inclusiv soţiei mele Caroline, părinţilor mei Bill şi Hazel, lui Keith Starkey, celor care lucrează la Macmillan, şi nu numai: în primul şi-n primul rând, lui Peter Lavery, dar şi următorilor: Rebecca Saunders, Emma Giacon, Steve Rawlings, Liz Cowen, Jon Mitchell, Liz Johnson, Chantal Noel, Neil Lang şi mulţi alţii. În *Skinner,* am mulţumit tuturor acelor oameni excelenţi ale căror nume pot fi regăsite în întregul alfabet, de la Aldiss la Zelazny, dar mai sunt şi alţii în domeniul SF-ului şi în afara lui care merită menţionaţi, datorită influenţei exercitate asupra prozei mele. Iată câţiva: Iain M. Banks şi Richard Dawkins – unul pentru drone, iar celălalt pentru gene: avertisment privind pătrunderea pe teritoriul unei cuvântări la primirea unui Oscar – am înţeles, deocamdată este de ajuns.

PROLOG

În termenii istoriei umane, Polity este o entitate politică unică și uriașă. Sub domnia binevoitoare a inteligențelor artificiale (IA), ea se extinde la infinit în discul galactic. Mulți o socotesc un precursor al Utopiei, care va deveni probabil etern. Cu toate acestea, pe durata expansiunii inițiale, au început să apară artefactele civilizațiilor antice extraterestre și, spre dezamăgirea Utopiștilor, de atunci încoace am aflat cât de redus este teritoriul nostru. Încetul cu încetul, s-au acumulat dovezi care demonstrează că porțiunea de galaxie în care ne aflăm a fost ocupată de trei rase distincte de extratereștri, care acum au dispărut. Acest lucru este deprimant; dar așa este de multe ori realitatea. Așadar, ignorând pentru moment două dintre rase, permiteți-mi să mă concentrez asupra uneia dintre ele. Ce știm despre cei pe care i-am numit Jain?

Mda, foarte puține lucruri. Artefactele rămase de la civilizația lor datează de cinci milioane de ani, când, în mod evident, ei au dispărut. Nu avem idee

cum arătau, deși unii sugerează că probabil erau ființe acvatice ale unei lumi toride. Știm însă că civilizația lor a fost extinsă, cuprinzând multe sisteme stelare, și că dețineau o tehnologie care le permitea deplasarea planetelor și reformarea sistemelor ecologice în maniere care încă nu au fost testate aici, în Polity. Mai știm că utilizau o nanotehnologie extrem de sofisticată. Însă, cinstit vorbind, până recent, toate celelalte lucruri ce se pretind a fi cunoscute despre ei erau simple păreri și speculații.

În rândul experților a existat un consens, anume că Jain erau războinici și că au fost distruși de propria lor tehnologie. Puținele fragmente recuperate din această „tehnologie Jain" se află închise în Muzeul Viking de pe Lună, într-o încăpere care s-ar autodistruge în caz de nevoie. Dar de ce acest consens? Teoreticienii conspirațiilor susțin că IA-urile cunosc mult mai multe lucruri decât recunosc, întrucât căutarea altor vestigii de acest fel înghite o parte substanțială din bugetul Securității Centrale a Pământului. Indiferent cum ai privi lucrurile, evenimentele petrecute în ultima vreme au arătat că pericolele reprezentate de tehnologia Jain nu au fost subestimate. Ideea unui „nod Jain" a fost rodul uneia dintre cele mai trăsnite teorii, până în urmă cu câțiva ani – întreaga tehnologie a acelei rase extraterestre cuprinsă în ceva suficient de mic pentru a încăpea într-un buzunar. De aceea, s-a declanșat o căutare febrilă pentru descoperirea unui asemenea obiect, însă la vremea respectivă nu s-a găsit nici unul, astfel că teoria a căzut în

desuetudine, iar susținătorii ei au fost catalogați drept scrântiți. Din păcate, recent, nodul Jain s-a dovedit a fi o realitate, ba chiar una foarte neplăcută, dacă e să fim sinceri.

Securitatea Centrală a Pământului nu a vorbit în mod deschis despre evenimentele care au contribuit la descoperirea lui, însă încă există sisteme planetare care se află în carantină, dar și numeroase zvonuri neconfirmate privind un număr uriaș de decese. Totuși, am reușit să obțin de la o sursă pe care nu o voi divulga câteva informații privind un nod Jain și scopul tehnologiei pe care el o presupune.

Se pare că un nod reacționează doar față de un organism viu, înzestrat cu inteligență, care apoi devine gazda, dar și stăpânul său. Nanotehnologia care apare din această relație are un caracter micotic și este capabilă să pătrundă în toate tehnologiile pe care le deținem în prezent. Oribil este că ea pare capabilă să preia controlul asupra ființelor vii în același mod. Ai fi ispitit să crezi că este vorba despre o putere dumnezeiască, însă nu, avem de-a face cu un potir otrăvit. Dacă nu reușește să exercite un control deplin, utilizatorul sfârșește prin a fi folosit, iar tehnologia va continua să se răspândească și să distrugă, în vreme ce gazda este absorbită ca o simplă componentă a lui. Nici reușita de a o controla și de a evita astfel soarta sus-menționată nu este suficientă, pentru că tehnologia Jain, la fel ca o plantă, este programată să împrăștie semințe, iar în cursul acestui proces își sfârtecă în bucăți gazda pentru a crea mai multe noduri Jain

care, la rândul lor, se vor răspândi în alte și alte gazde. După părerea sursei mele, această creatură diabolică slujește unui singur scop: genocidul.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

În decursul secolelor, forma inițială a uriașei stații *Celedon,* amintind de un titirez cu diametrul de opt kilometri, a fost acoperită de depuneri de tot felul. Acum, spre sfârșitul călătoriei și a duratei sale de funcționare, ea își încetinește viteza de deplasare, de la o optime din viteza luminii la această periferie a sferei Polity, pentru că stelele de aici sunt dispersate, iar dincolo de ele se află spațiul intergalactic. Celedon, IA-ul care o comandă, îi supraveghea pe cei de la bord cu ajutorul numeroșilor ochi-cameră video. Populațiile rezidente și tranzitorii au dispărut în decurs de câțiva ani, dându-și seama că nu mai era nimic demn de interes acolo. Încă mai soseau turiștii obișnuiți, dar, după ce aruncau o privire în jur, și ei preferau să plece. Unele corporații și-au menținut birouri sau fabrici în unitățile de la margine, însă numărul acestora a scăzut permanent, astfel că în ultimele două decenii nici una nouă nu și-a mai deschis vreo filială aici. Până și ființele umane adaptate la atracția gravitațională scăzută și la vidul cosmic, care trăiau aici încă de la început, porneau spre stații orbitale mai vioaie. Rămăseseră astfel numeroase încăperi pustii, coridoare și spații părăsite, iar după ce a închis trei dintre cele cinci

runcibluri[1] de la bord, pentru că aceste porți de intrare suplimentare nu mai erau necesare, Celedon s-a înnegurat la gândul următoarelor două decenii de plictis, până când stația avea să ajungă la destinație.

În cele din urmă, Celedon trebuia să plaseze stația pe orbită în jurul unei stele deja alese, urmând ca ea să rămână acolo pe vecie, ca un avanpost staționar al celor din Polity. IA-urile urmau să decidă ce trebuia făcut în continuare. Probabil că un proiect de expansiune masivă ar fi putut declanșa o renaștere a interesului: stația putea fi redeschisă și extinsă, stabilindu-se baze pe singura lume venusiană care orbita în jurul soarelui ales. Poate că lumea aceea putea fi teraformată. Existau și asemenea opțiuni ori Celedon putea să abandoneze această construcție, organismul în care se născuse, pentru a o lăsa sub controlul sub-creierelor și al sistemelor automate. Bineînțeles că unele dintre aceste sub-creiere aveau să se bucure că li se oferea posibilitatea de a deveni independente și șansa de a-și spori atât capacitatea, cât și răspunderea. În timp ce el analiza aceste posibilități și urmărea cu nepăsare două echipe de copii jucând un meci de

[1] Runcible – termen intraductibil care, în proza scrisă de Neal Asher, are înțelesul de dispozitiv folosit pentru teleportarea aproape instantanee către orice punct al universului. Cuvântul a fost inventat de ilustratorul și scriitorul englez Edward Lear (1812-1888) și folosit ca adjectiv într-una dintre poeziile sale absurde, *Bufnița și pisica*, unde, prin alăturarea cu lingură (*runcible spoon*), a sugerat că era vorba despre o furculiță cu trei dinți, fiind curbată ca o lingură (n. tr.).

handbal la sub-zero accelerație gravitațională, prin poarta C a sosit un pachet de informații.

– Aha, trei lucruri imposibile înainte de micul dejun.

– Despre ce este vorba? a întrebat o dronă din salonul de îmbarcare de la acea poartă.

Celedon și-a îndreptat atenția spre individul respectiv: o dronă independentă, confecționată sub forma unui păianjen, acela pe care IA-ul îl folosise la inaugurarea stației. Drona fusese fabricată la început ca parte a unei forțe de reacție pentru distrugerea stațiilor inamice în cursul unui război purtat de Polity împotriva unor extratereștri extrem de nemiloși, numiți Prador. Celedon și-a amintit că o trimisese în același salon în urmă cu cinci ani pentru a supraveghea închiderea zonei și că, de atunci, drona se autoînchisese. Acum se odihnea pe o suprafață de mușchi albăstrui, ce alcătuia un adevărat covor, iar picioarele ei strălucitoare și neclintite formau o cușcă în jurul corpului; imediat însă picioarele au început să se destindă treptat, fără grabă.

– Arach, cele trei lucruri imposibile sunt următoarele. Tocmai am primit un mesaj trimis printr-un runciblu, care nu trebuie să intre online vreme de opt sute treizeci de ani; a sosit dintr-un punct în care, ca să ajungă acolo, nava care conține componentele respectivului runciblu trebuie să călătorească o sută de mii de ani-lumină; de la un tehnician de runciblu care trebuie să se afle în stare de latență la bordul respectivei nave.

– Și de ce îmi spui mie toate astea? a întrebat Arach.

– Pachetul de informații a sosit pe runciblul C. Ai fost trezit de un protocol de siguranță și, din întâmplare, ai auzit ceea ce am spus. Dacă dorești, te poți opri din nou din funcționare.

– După ce am auzit asemenea lucruri? Drona-păianjen a executat un dans în cerc, iar cei opt ochi ai ei au emis o lumină infernală. Cred că glumești.

Celedon și-a adus aminte că Arach dovedise o anume plictiseală înainte de a se închide. Un lucru deloc surprinzător, dacă ținea seama de antecedentele sale.

Celedon și-a îndreptat din nou atenția spre pachetul de informații primit. Coordonatele spațiului U erau corecte, la fel și semnătura runciblului. IA-ul a deschis pachetul și a scanat imediat informațiile pe care le cuprindea, apoi, înțelegând gravitatea situației, și-a alocat o treime din capacitate pentru studierea aprofundată a datelor, după care a trimis o copie, prin intermediul runciblului D, spre Securitatea Centrală a Pământului – IA-ul conducător al lui Polity.

– Protocol Starfire pentru contacte ostile, i-a răspuns IA-ul Securității Centrale.

Celedon a luat imediat legătura cu dronele sale din cele trei saloane închise ale runciblului: păianjenul, musca și libarca – toate acestea fiind realizări de demult ale eforturilor de război.

– Runciblurile revin online. Deschideți toate saloanele și îndrumați-i pe oameni către runcibluri, imediat. Aveți dreptul să utilizați metode coercitive, neletale. Muscă, zona ta trebuie să rămână la zero G. Fii pregătită.

IA-ul a observat lumini venind din diferite saloane pustii, uşi deschizându-se şi strălucirea incipientă a deformărilor Skaidon ale timpului crescând între coarnele de taur ale runcibIurilor A, B şi C. În saloanele B şi C, Celedon a răsucit plăcile gravitaţionale, făcând ca o serie de obiecte să cadă la podea cu zgomot. În acelaşi timp, a afişat pe toate tabelele de informare: EVACUAŢI STAŢIA, TOT TRAFICUL CE SE ÎNDREAPTĂ SPRE NOI ESTE DEVIAT, şi a transmis acelaşi mesaj către toate augmentările şi componentele personale ori în mod verbal în spaţiile rezidenţiale.

– Expeditorul a preferat această staţie dintr-un anumit motiv, a remarcat Celedon.

– Bineînţeles, i-a răspuns Securitatea Centrală. Este cea mai rar vizitată şi cea mai depopulată.

În mod inevitabil, locuitorii de pe staţie au transmis mii de cereri. Cele mai isterice veneau din partea periferiCilor, care transformaseră acest loc în cămin al lor vreme de o sută de ani, pentru că, fiind fiinţe umane adaptate la atracţie gravitaţională zero, evacuarea lor putea constitui o adevărată problemă. Însă călătorii aflaţi în trecere au început imediat să-şi facă bagajele, şi unii s-au îndreptat conştiincioşi spre runcibluri. Înşuşi Celedon a observat un grup de trei turişti, care exploraseră până atunci o zonă părăsită a staţiei, cum erau îndrumaţi spre Runciblul C de Arach, drona-păianjen. Cu toate că protestaseră vehement, aceştia se mişcau repede, mai ales după ce Arach îi informase ce însemna *coerciţia neletală,* şi a străpuns mocheta din spatele lor cu raze laser.

– Cele mai reduse pagube colaterale produse prin reacția de răspuns a unei conexiuni inconstante în timp a unui runciblu? a sugerat Celedon.

Legătura de tip runciblu dintre trecut și viitor era considerată imposibilă de mulți oameni. IA-urile știau însă cum stăteau lucrurile.

– Întocmai, a răspuns Securitatea Centrală a Pământului.

– Așadar, vrei să fac legătura completă?

– Da, dar numai pentru Runciblul A și abia când ești poziționat pe o orbită solară joasă, având încheiate toate preparativele implicate de protocol.

– Bineînțeles.

În timp ce făcea toate aceste pregătiri, IA-ul a păstrat legătura cu Securitatea Centrală. Scanările interne au arătat că structura originală a stației rămânea la fel de rezistentă ca până atunci. Dar, existând procesul de scanare, IA-ul a descoperit că multe dintre adăugirile acumulate pe parcursul vremii nu erau proiectate să reziste la ceea ce avea să urmeze. Celedon a înregistrat, formatat și încărcat 200 de sub-creiere pe 200 de Golemi scheletali, cărora le-a încredințat misiunea de a grăbi evacuarea acelor structuri suplimentare, transformându-le pe cele clădite pe motoarele de fuziune într-o prioritate, apoi i-a observat pe androizii fără piele, ca pe niște schelete cromate, venind în marș din locurile de depozitare. A dat instrucțiuni sub-creierelor de sistem deja inițiate în misiunea de preluare a cererilor și protestelor exprimate

de rezidenți și companii, după care și-a îndreptat atenția spre outlinkeri[1].

– Mecanic-șef Draesil, a spus el, urmărindu-l pe om prin nenumăratii ochi ai unui robot-sudor.

Bărbatul era înalt, extrem de slab, cu pielea colorată precum carnea unui fruct de kiwi. Avea părul negru și purta o salopetă strânsă pe corp, doldora de buzunare și de scule prinse de ea. În acel mediu lipsit de atracție gravitațională, el atârna cu un braț prins de un inel fixat de perete, uitându-se în jur, ca să poată vedea activitatea semenilor multicolori.

– Ce naiba se petrece? a întrebat el, privind către robotul aflat în apropiere.

– Oamenii tăi trebuie să evacueze stația cât mai repede.

– Da, cred că am înțeles asta, dar de ce? Au căzut bufferele sau e o problemă de fuziune?

– Nu e nici una, nici alta. Arderea cauzată de accelerația de fuziune va surveni peste cincizeci și trei de ore. Cu toate că mulți dintre cei aflați la bord vor putea supraviețui forțelor imolicate, cei din neamul tău vor dispărea.

Fiind adaptați la niveluri scăzute ale atracției gravitaționale, perifericii erau fragili.

– Dar tot nu mi-ai explicat motivul, s-a răstit Draesil.

IA-ul a simțit o clipă de mâhnire. De-a lungul anilor în care administrase stația, constatase că ființele

---

[1] Outlinker – oameni proveniți de pe un habitat cilindric aflat pe o orbită joasă (n. tr.).

umane respectau ordinele IA-urilor până în momentul în care acestea le afectau viețile în mod direct. Atunci, începeau să pună întrebări și să se îndoiască de motivele IA-urilor, care erau de o mie de ori mai inteligente decât orice ființă umană neaugmentată. Astfel, în caz de catastrofe, când se impunea adoptarea în mare grabă a deciziilor, IA-urile includeau în calculele lor și o predicție privind mortalitatea umană cauzată de un factor denumit „încăpățânare".

– Securitatea Centrală a Pământului a ordonat un protocol de contact ostil. Tu și oamenii tăi trebuie să vă îndreptați imediat către Poarta Runciblului A, care va rămâne o zonă zero G, având asupra voastră toate obiectele personale pe care le puteți duce. Toate pierderile materiale pe care le veți suferi vă vor fi rambursate.

Draesil a lăsat capul în pământ.

– Dar ce mesaje îți parvin?

– Nu pot discuta despre acest lucru.

– Și încotro ne îndreptăm?

– Veți fi transferați către o secțiune cu accelerație gravitațională scăzută, de pe altă stație. După această criză, dacă va fi posibil, vă veți putea întoarce aici, alături de mine. În caz contrar, vi se va asigura cazare pe o stație spațială alternativă.

Draesil a dat din cap în semn că a înțeles și, împingându-se cu o mână, s-a desprins de perete, vorbind în microfonul prins de guler, în timp ce se rostogolea liber prin aer:

– E o situație reală, băieți. Avem cincizeci de ore la dispoziție pentru a pleca de aici. Luați-vă lucrurile și îndreptați-vă spre Runciblul A.

Apoi Celedon și-a îndreptat atenția asupra altor chestiuni, mulțumit că măcar ființele umane din acea mică secțiune provocau dureri de cap altora. Prin runcibluri trecuseră deja șapte sute treizeci de oameni. Saloanele D și E au devenit aglomerate, însă păianjenul și libarca au venit și au început să-i îndrume pe oameni către monoraiurile care aveau să îi ducă dincolo de discul principal al stației, către celelalte runcibluri, care se deschideau. Promptitudinea cu care mulțimea s-a supus acelor drone a fost pusă de Celedon pe seama unor temeri atavice: puțini oameni s-ar fi simțit ispitiți să se opună poruncilor unui păianjen de fier, având anvergura picioarelor de trei metri.

Urmau motoarele. Principalul motor de fuziune era așezat de-a lungul axei stației, ieșind în spațiul de dedesubtul său, astfel că putea să pornească în orice clipă, însă acum Celedon trebuia să folosească motoarele periferice. A examinat o zonă poziționată deasupra unuia dintre cele patru motoare, pe care nu mai erau oameni, iar Golemii plecau, la fel ca toți ceilalți. Celedon s-a apucat să închidă ecluzele, însă, după aceea, după ce a observat ceva prin intermediul camerelor de luat vederi, a redeschis o ecluză și a trimis un Golem înapoi, înăuntru. Curând, acesta s-a întors aducând un motan mare și gras sub braț, pe care l-a predat unei femei îndurerate, venite în goană ca să-și

recupereze animalul. Celedon a emis un suspin siliconat, după care a închis și ultima dintre ecluze.

Motoarele de la margini fuseseră construite în baza unui proiect foarte vechi și erau alimentat cu microsfere de deuteriu și tritiu. Rezervoarele lor erau pline de pudră de deuteriu și tritiu, dar rămăseseră astfel vreme de o sută de ani. Sistemele de diagnosticare nu depistaseră nimic, nici o eroare, așadar motorul era gata să pornească, dar mai avea încă de așteptat. Stația *Celedon* avea o ușoară rotație în jurul propriei sale axe, nu pentru a compensa forța centrifugă gravitațională – această problemă fiind rezolvată cu multă vreme în urmă cu ajutorul plăcilor gravitaționale –, ci pentru a lansa în spațiu orice navă andocată – cu toate că ultima de acest tip plecase în urmă cu treisprezece ani. După ce a verificat totul prin programul de interogare astrală, Celedon, IA-ul care deținea controlul, a așteptat vreme de douăzeci și două de minute și șapte secunde.

Acum.

Picăturile de deuteriu au fost propulsate spre camera congelatorului, unde au înghețat, fiind apoi acoperite cu pulbere de tritiu. Un inel alcătuit din injectoare a propulsat microsferele rezultate în centrul camerei principale. După ce ajungea în centrul camerei, orice sferă era captată într-o sticlă magnetică de 20 de tesla, fiind pentru scurt timp închisă într-o casetă de câmp de forță, deschis într-o parte și având suficiente spații libere ca să permită accesul fasciculelor laser de înaltă intensitate, cu arseniură de galiu. Laserele au fost

pornite, declanșând fuziunea, apoi acest proces s-a repetat la o sutime de secundă mai târziu și a continuat să se repete. Plasma de heliu care a rezultat prezenta o contaminare izotopică sub 0,00001, însă a rămas primejdios de distructivă.

Prin latura deschisă a casetei au țâșnit flăcări albe, urmate de cele din camera de combustie ce avea straturi succesive de ceramică și carburi. Au trecut prin încăperi ce fuseseră ocupate anterior, transformând pereți, podele, tavane, măsuțe de cafea și canapele în gaze incandescente, pentru a fi apoi azvârlite exploziv în vid. Țâșnind din marginea stației, gazul a ars cu o lumină oranj-roșiatică. Aerul a explodat în spațiu, după care au urmat mari distrugeri. Conglomeratul de structuri s-a desprins și, sfârtecat, a fost azvârlit departe de forța de rotație a stației. Celedon a observat alarme de incendiu și sisteme apărând online și stingându-se la fel de iute, colapsând. Iar apoi, *Celedon,* stația, a început să se încline.

Shutdown.

Focul s-a stins. Peste două ore, a fost necesară pornirea motorului exterior 4 pentru realizarea stabilizării, ceea ce le-a oferit Golemilor timp berechet pentru a-i evacua pe ultimii șaizeci de oameni care încă se aflau în apropiere. Efectuând o verificare internă, Celedon i-a observat pe outlinkeri eliberându-se din dispozitivele de fixare de pe pereți, după ce s-a redus accelerația. Nu le plăcuse deloc acea senzație, însă asta îi ajuta să se deplaseze mai repede spre Runciblul A.

Celedon a izolat una dintre numeroasele comunicări ce i se transmiseseră și, la întrebarea lui Draesil, a răspuns: „Patruzeci și șapte de ore." Clătinând din cap de iritare, omul a mers prin runciblu în urma unui grup de copii outlinker.

Două ore mai târziu, IA-ul a inițiat acțiunea de stabilizare. Stația era îndreptată acum spre ceea ce era, pe o rută ocolitoare, destinația dorită. Patruzeci și cinci de ore după aceea, când stația era golită în sfârșit de viața organică fragilă, Celedon și-a îndreptat atenția spre motorul principal de fuziune și a îndepărtat stratul de depuneri de pe suprafața stației, ca pe o piele inutilă. Apoi, după trei ore de ardere urmate de oprirea motorului, IA-ul a inițiat din nou motoarele periferice ca să ajusteze atitudinea stației, pentru ca după aceea să repornească motorul principal. Acum, în loc să urmeze o rută curbă și ocolitoare către soarele de destinație, stația a pornit pe drumul cel mai direct posibil, ținând seama de viteza sa inițială. Călătoria ce începea avea să dureze trei ani, însă acest lucru nu conta pentru emitentul pachetului de informații. Pentru că, în momentul în care Celedon a inițiat o conexiune completă cu runciblul expeditor, timpul de *acolo*, din viitor, nu se va fi schimbat deloc.

Prin Runciblul D au sosit rezervoare cu deuteriu și tritiu, iar Golemul scheletal le-a dirijat către trenul monorai, din care fuseseră îndepărtate deja toate dotările, pentru a-l transforma într-un transportor de combustibil. În timp ce acest combustibil suplimentar era

deplasat către motorul principal, Celedon a urmărit totul prin ochii sutelor de roboți de întreținere ce roiau în sectorul în care se afla Runciblul A. Acel sector, având forma unei pene cu vârful retezat, fusese la origini proiectat astfel încât să poată fi ejectat din stație în cazul în care apărea o defecțiune catastrofală a vreunui runciblu. Cu toate acestea, de-a lungul anilor se scoseseră pereți despărțitori, se adăugaseră uși, iar structura sa internă se modificase. Supravegheați de Arach, roboții au adus de la o fabrică aflată în fusul central foi dintr-un compozit pe bază de ceramal,[1] laminate, pentru a fi livrate altor roboți care le sudau în locurile stabilite, cu ajutorul unor pulberi. Alți roboți tăiau stâlpi de structură pe care, în urma calculelor, Celedon îi socotea inutili, lăsându-i doar pe cei necesari în condițiile de decelerare de cinci G la coborârea spre soarele verde. Celedon a trimis Musca să plaseze explozivi planari la stâlpii structurali care susțineau sectorul stației. Aceste bombe erau capabile să declanșeze explozii sub formă de disc, retezând cu eleganță stâlpii de siguranță.

– *Jerusalem* vi se va alătura peste șaptezeci și trei de zile, l-a informat Securitatea Centrală.

– Să aștept? a întrebat Celedon. Mă aflu la doar cincizeci și una de zile depărtare de orbita solară joasă.

---

[1] Ceramal sau cermet – material alcătuit din particule ceramice prelucrate, în combinație cu metal, care se folosește în aplicații în care sunt necesare calități mecanice deosebite și rezistență la temperaturi înalte (n. tr.).

– Da, trebuie să aştepţi. Asta îţi va oferi timpul necesar pentru a încheia pregătirile.

– Pregătirile mele vor fi încheiate până când voi reuşi încadrarea pe orbita solară joasă.

– Ba nu, i-a răspuns Securitatea Centrală, iar după această replică a transmis un pachet de informaţii.

Celedon a scanat pachetul, aflând abia acum despre anumite evenimente recente petrecute în Polity şi despre amestecul inteligenţei artificiale Jerusalem în aceste evenimente. Apoi, din necesitate, a analizat şi a căutat să-şi actualizeze multe proceduri de securitate. Ejectarea sectorului A al staţiei era doar o parte a acestui protocol modificat pentru cazul unui contact cu o forţă ostilă. Pachetul iniţial îi arătase că trebuia să se pregătească pentru eventualitatea unui atac în cadrul căruia se va folosi tehnologie Jain – o tehnologie extrem de subversivă şi perversă, lăsată în urmă de o rasă de extratereştri care dispăruse de mult –, însă acum existau informaţii suplimentare care l-au făcut pe Celedon să înţeleagă *precis* ce putea însemna aceasta. Dacă se poate vorbi despre frică în cazul unei inteligenţe artificiale, atunci Celedon era speriat.

Întâi, sectorul A: doar rotaţia staţiei nu era suficientă pentru ejectarea acestuia îndeajuns de repede. Imediat ce Musca a terminat de plasat explozivii planari, Celedon a trimis drona să instaleze alţii în jurul peretelui despărţitor din fusul interior. După desprinderea sectorului, puteau fi detonate şi aceste încărcături. Aerul din interiorul sectorului va ţâşni în exterior, ducând sectorul departe de staţie. Din fericire, acest

sector avea și un motor periferic, care era independent – mai puțin alimentarea comenzii optice. Musca a tăiat acea alimentare și a instalat un modul care să permită motorului să fie comandat prin radio.

– Așadar, trebuie să accept posibilitatea existenței unor ființe umane controlate de Jain? a întrebat Celedon pe un ton lenevos.

– Da, de aceea să iei toate măsurile de precauție.

Celedon și-a îngăduit ceva ce putea fi definit drept fior. Fără îndoială că Jerusalem se va ocupa de problemă în cazul în care tehnologia Jain ar fi ajuns la bord pe această cale. Stația, ca și Celedon, cu siguranță că nu va reuși să supraviețuiască unei asemenea experiențe.

Coridorul care venea direct dinspre runciblu, printr-o ecluză din sectorul B, era deja pregătit. Celedon i-a îndrumat pe Muscă și pe o sută de Golemi să înceapă formarea unei zone de izolare în B. Zonele înconjurătoare erau pregătite să reziste unor atacuri declanșate de viermi sau viruși, astfel că IA-ul va avea acces acolo doar prin intermediul transmisiilor vocale de bandă îngustă și video, dirijate prin cinci relee, toate aflate în exteriorul stației, toate pregătite pentru detonare și fiind ținte ale maserelor aflate la periferie. Cu toate acestea, cu excepția legăturii cu Arach și a comenzii runciblului, extrem de utile, Celedon a izolat sectorul A. IA-ul a simțit că riscul subversiunii Jain prin fostele rute de comunicație era depășit de riscurile pe care le presupunea situația în care nu exista posibilitatea de a ști ce se petrece. Cea mai sigură soluție ar fi fost să nu se permită inițierea nici unei

transmisiuni complete dinspre acel runciblu viitor. Însă Securitatea Centrală a Pământului dădea ordine, iar Celedon trebuia să le execute. Evident, din acea transmisiune se puteau obține și alte informații vitale.

Cincizeci și una de zile mai târziu, *Celedon* a pătruns pe orbita din jurul soarelui verde, la o oarecare distanță în interiorul orbitei unicei planete de tip venusian. Pe măsură ce temperatura a crescut, IA-ul stației a dirijat căldura prin cabluri superconductoare spre generatoarele termice de pe partea sa întunecată, unde laserele cu gaz au emis-o în vid. În cea de-a șaizecea zi, dedesubt s-a arcuit o explozie solară, iar latura stației îndreptate spre soare a devenit prea radioactivă pentru a mai permite existența vieții umane. Însă IA-ul anticipase această posibilitate. Sectorul A, în care se afla Runciblul A, ajunsese acum departe de arșița solară și urma să fie îndreptat spre ea în ultimul moment. Exact la vreme, în a șaptezeci și treia zi, Celedon a detectat o deformare a spațiului U la un milion și jumătate de kilometri depărtare, semn că titanicul *Jerusalem* își făcea apariția: o navă de cercetare de formă sferică, având diametrul de cinci kilometri și o bandă groasă în jurul ecuatorului, unde se aflau de toate, începând cu sonde robotizate și până la remorchere de spațiu U, nave de prindere și arme.

– Arach, rămâi lângă runciblu. Când evacuații ajung la bord, îi duci imediat la Izolare, în B, a spus Celedon.

– Grozav, mulțumesc, a spus drona-păianjen.

– Jerusalem? a transmis Celedon.

– Imediat ce ești pregătit, a răspuns IA-ul de pe nava masivă.

Motoarele ionice cu consum energetic scăzut aflate la periferie au făcut stația să se rotească. Celedon a inițiat conectarea la coordonatele-sursă ale pachetului original de informații și a dirijat energie în adâncitura runciblului. Curbura Skaidon s-a extins, a stabilit o legătură de probă, apoi una definitivă. Brusc, consumul de energie a devenit imens: a fost necesară energie suplimentară, apoi tot mai multă. Oprind laserele, Celedon a dirijat energie de la generatoarele termice. Apoi a început să oprească alte sisteme și să redirijeze energia suplimentară produsă de numeroasele reactoare de fuziune și fisiune.

– Se pare că există și o scurgere termică directă, a remarcat Celedon.

Aflat între coarnele ca de taur ale runciblului, curbura a devenit albă, iar dinspre ea s-a propagat frig în întreaga stație. Cristale de gheață ca niște pene răsfirate s-au format pe podea și pe pereți.

– Da, era de așteptat, a răspuns Jerusalem.

– Entropie? a sugerat Celedon. Această legătură cu viitorul este o confirmare clară a trecerii universale în stări de energie mai scăzută?

– Nu, e o confirmare a cerințelor uriașe de energie pe care le reclamă legătura runciblu. A scăpat deja de sub control, iar fenomenul este localizat, dar dispersat. Observă planeta. Observă chiar soarele.

Celedon și-a îndreptat instrumentele în direcțiile sugerate. Planeta, o sferă albastră, era acum striată

de nori roșietici. Analiza termică a arătat că temperatura de la suprafața ei scăzuse cu un grad. Pe suprafața soarelui, direct sub locul în care stația orbita, s-a format un punct negru care s-a extins.

– A, ăsta-i rostul protocolului Starfire de contact ostil? a întrebat Celedon.

– Este sigur că atacul ostil va avea scopul de a menține poarta deschisă și de a încerca să obțină tehnologia care o face să funcționeze. Noi vom închide poarta, tăind legătura, iar energia va trebui să se ducă undeva.

– Hm... cât de localizat este acest fenomen?

– Raza sferei de influență a fiecărui runciblu se extinde până la distanța spațială dintre ele. Pierderea de energie scade liniar, ajungând aproape de zero, pornind de la centru spre circumferință.

Celedon nu a putut face decât o estimare în baza efectelor entropice asupra obiectelor aflate în apropiere – soarele, planeta –, iar rezultatul pe care l-a obținut l-a umplut de groază. Iată de ce, chiar dacă știau cum să creeze o legătură cu decalaj temporal cu un runciblu, IA-urile susțineau cu totul altceva. Necesarul de energie creștea exponențial, și acest lucru nu putea fi controlat. Legătura absorbea energie direct din spațiul din jurul fiecărei porți runciblu și continua să acționeze astfel până când era înconjurată de lumi moarte și sori morți. Dacă se decupla o asemenea legătură, rezultatul era că întreaga energie absorbită exploda la o poartă – cea rămasă deschisă, întrucât era imposibilă închiderea amândurora în aceeași clipă – sub forma unei unde de șoc de particule subatomice ejectate

din spuma cuantică. Matematica pe care o presupunea acest fenomen era ezoterică până și pentru IA-uri, însă ele au calculat că închiderea unei astfel de legături, formată între planete situate la zece ani-lumină depărtare una de cealaltă, cu o neconcordanță de timp de un an, chiar după câteva secunde, putea duce la distrugerea definitivă a uneia dintre lumile-porți și la iradierea fatală a oricărei forme de viață pe un spațiu sferic cu diametrul de aproximativ un an-lumină. Aceste două porți se găseau la depărtare de 150 000 de ani-lumină, neconcordanța de timp fiind de 830 de ani, iar acum poarta se deschisese de trei secunde. Și prin ea veneau oameni.

Prin intermediul comenzii runciblului, Celedon a observat cinci ființe umane căzând prin curbura Skaidon, apoi încă cinci, după care altele trei. Trebuia să mai sosească patruzeci și șapte de ființe umane și încă una. Prin simțurile lui Arach, IA-ul i-a studiat pe oameni. Nu prezentau vreun semn vizibil că ar fi fost infestați cu Jain. Cinci dintre ei purtau salopetele preferate de tehnicienii de runciblu; apoi era o echipă Sparkind de patru persoane – doi oameni și doi Golemi –, restul fiind, evident, oameni de știință civili, diplomați și membri ai echipajului, toți augmentați, unii dintre ei până la nivelul de haiman, ceea ce însemna că erau atât umani, cât și inteligențe artificiale. Erau cu toții înarmați, aveau îmbrăcămintea murdară și pătată de cenușă. Unul dintre haimani ducea un fragment mare de cristal încastrat în metal negru –

probabil IA-ul Victoria de pe nava cu același nume, pe care fuseseră pasageri.

– Suntem toți, închide poarta cât de repede posibil, a strigat cineva dintre cei îmbrăcați în salopetă – o femeie cu ochi verzi, părul negru tuns scurt și pielea neagră ca obsidianul. Celedon a identificat-o ca fiind Chaline Tazer Irand, tehnician care se ocupa de funcționarea runciblului din Norul Mic al lui Magellan, aflat la 830 de ani în viitor.

– Unde sunt ceilalți? a întrebat Celedon prin intermediul lui Arach, în timp ce drona îi îndruma pe oameni spre Izolare.

– Au murit, a răspuns femeia, cu fața golită de orice expresie. Cel puțin așa sper.

– Și Creatorul?

– Vrea să moară alături de ai lui, i-a spus ea printre dinți.

Apoi altceva a făcut o tentativă de a trece prin poartă. Celedon i-a interzis accesul, deoarece nu era ceva recunoscut de vreun IA – nici uman, nici Creator –, și a încercat să închidă runciblul. Ca reacție față de această acțiune, prin poartă a pătruns un val impresionant de pachete de informații, multe dintre ele deschizându-se automat, iar poarta a refuzat pur și simplu să se închidă. În ciuda precauțiilor pe care le luase, IA-ul a constatat că nu putea rezista acelui atac. Fragmente de cod, amintind de viermi, s-au revărsat în spațiile de prelucrare ale porții și au început să se asambleze.

– Jerusalem?

– Soliciți permisiunea? a întrebat cealaltă inteligență artificială. Știi ce ai de făcut.

Deși exprimată în termeni verbali, această comunicare a durat doar o fracțiune de secundă. Apoi secundele au trecut cât se poate de încet cât timp IA-ul a așteptat până când evacuații au ajuns la ecluza ce dădea spre zona de carantină, și ușa etanșă s-a închis în urma lor. Acest lucru i-a oferit atacatorului suficient timp pentru a trece de sistemele care controlau întreținerea și diagnosticarea porții. Întrucât activitățile de întreținere internă erau desfășurate de o serie de roboți, începând cu cei nanoscopici și terminând cu cei de mărimea unei termite, asta însemna că atacatorul controla acum resursele fizice. Era momentul pentru declanșarea programului Starfire.

Explozivii planari au detonat simultan, retezând mii de stâlpi structurali. Rotația lentă a stației a făcut ca sectorul A să se desprindă. Sectorul a sfârtecat cablurile de comunicații și cele optice care îl conectau pe Celedon de runcblu, însă în ultimele secunde IA-ul a pierdut oricum controlul asupra acestuia. Un semnal radio a activat detonarea următorilor explozivi, făcând să se desprindă pereții etanși dinspre fusul stației. Aerul a năvălit în spațiu. Resturile și cristalele de gheață au reflectat lumina verzuie a soarelui. Stația s-a cutremurat, iar segmentul retezat s-a îndepărtat ca o felie de tort.

Așa cum indicau calculele, segmentul a început să se rotească. Apoi dinspre el au pornit transmisii – atacuri virale asupra stației în sine. Celedon a închis

imediat toate sub-minţile şi tot ce putea deveni vulnerabil în faţa acelei acţiuni subversive. Păstrând doar câteva camere rezistente îndreptate spre obiectul care se îndepărta, IA-ul a aşteptat până când acesta s-a întors cu botul în jos – către soare –, apoi a transmis semnalul de pornire a motorului de fuziune exterior. Plasma de heliu a scăldat scurtă vreme întreaga staţie, iar fragmentul separat a accelerat spre puţul gravitaţional. Ceea ce încercase să treacă prin runciblu se afla acum înăuntrul lui. Au trecut câteva minute, apoi s-a văzut ceva ca o mişcare la suprafaţă. Concentrându-şi atenţia, IA-ul a observat obiecte strălucitoare zvârcolindu-se, care străpungeau învelişul exterior. Din fragment au început să se desprindă bucăţi, iar Celedon le-a ars cu maserele. Noul ocupant al fragmentului şi-a dat seama de pericol şi a închis imediat motorul, dar segmentul pătrunsese deja adânc în puţul de atracţie gravitaţională al soarelui, iar metalul a început să se desprindă de el sub acţiunea căldurii. În cele din urmă, a plonjat în acel veritabil cuptor, alături de punctul întunecat. Semnătura spaţiului U s-a denaturat. Apoi a urmat un val de radiaţii Hawking, semn că runciblul s-a stins.

– Observă, a spus Jerusalem în momentul când Celedon a restabilit legăturile de comunicaţie.

Din locul impactului, a apărut şi s-a extins un tipar hexagonal. Acesta şi-a păstrat claritatea o vreme, apoi a început să se destrame şi în cele din urmă a dispărut. Celedon a verificat avariile suferite de staţia sa, de corpul său, apoi a pornit unul dintre motoarele periferice

ca să se depărteze de soare. Daunele erau grave, însă rămâneau neînsemnate în comparație cu ceea ce se întâmplase la celălalt runciblu.

– Peste opt sute treizeci de ani, a spus Jerusalem, și la o distanță de o sută cincizeci de mii de ani-lumină de aici, se va produce o explozie de o asemenea magnitudine încât va declanșa o reacție în lanț între sorii apropiați. Micul Nor al lui Magellan va rămâne probabil fără orice formă de viață și fără majoritatea tipurilor de autoorganizare a materiei, așa cum fusese de fapt intenția inițială.

– Tehnologia Jain.

– Da, întocmai. Bineînțeles că noi nu vom vedea lumina multă vreme de acum înainte.

1

Securitatea Centrală a Pământului și IA-urile sunt zgârcite cu amănuntele, dar acum știu că Skellor – un biofizician cu legături în lumea teroriștilor separatiști – a reușit să obțină un nod Jain. Voi prezenta pe scurt detaliile relevante, întrucât nu știu cât timp mai am la dispoziție până când Securitatea Centrală îmi va închide gura.

Conștient de pericolul pe care îl prezintă nodul, Skellor s-a apucat să îl studieze într-o bază secretă a separatiștilor, străduindu-se să descopere cum s-ar putea ține sub control tehnologia rezultantă, într-un mod sigur pentru gazdă. Soluția găsită a fost folosirea unei augmentări a inteligenței artificiale cu o matrice de cristale – dacă o ființă umană ar fi conectată la așa ceva, rezultatul ar fi moartea, însă tehnologia Jain putea susține viața umană în această situație atâta timp cât, prin augmentare, omul putea exercita un control strict asupra ei. Dar, înainte de a-și încheia cercetarea, când agenții Securității Centrale au venit

să-l captureze, el s-a văzut silit să apeleze la această soluție netestată.

Reușind să scape de agenți la sol, Skellor a putut să urce la bordul cuirasatului lor, Occam Razor, *să ucidă IA-ul acestuia și, slujindu-se de tehnologia Jain, să preia controlul. I-a omorât pe mai toți cei aflați la bord, însă agenții au evadat de pe navă, refugiindu-se pe lumea numită Masada, aflată în afara entității Polity. Skellor nu putea îngădui ca în Polity să se afle ce anume devenise el, de aceea i-a urmărit pe agenți, dorind să-i lichideze pe toți martorii. La Masada, a ars complet o lume-cilindru, a controlat mintal mii de oameni, a eliminat alte mii și a fost pe punctul de a face scrum acea lume în întregime. Însă agenții au reușit din nou să scape, atrăgându-l într-o cursă la stația-topitorie Elysium, unde s-au folosit uriașe oglinzi solare pentru a distruge* Occam Razor.

Sfârșitul? Nu, nu tocmai.

Skellor era tenace și, evadând de pe cuirasat în capsula ejectabilă aflată pe punte, a reînceput să capete putere. A resuscitat apoi un Golem ucigaș, pe nume Dl Crane, croindu-și o cale însângerată prin spațiu. Ulterior, Securitatea Centrală a Pământului a reușit să-l încercuiască, apelând la forțe considerabile ca să realizeze acest lucru. Însă, probabil pentru că tehnologia Jain începea acum să își urmeze propriul scop final, Securitatea Centrală a reușit să îl distrugă pe Skellor. Afectat de noduri Jain, el a fost prins la bordul unei vechi nave de colonizare aflate pe o orbită ruinată,

din jurul unui soare pitic de culoare brună, în care nava s-a prăbușit în cele din urmă.

Asta vine să demonstreze că până și puterile zeiești se supun atracției gravitaționale. Un om, un nod Jain: aproape un milion de morți. Voi așterne și alte amănunte ceva mai târziu... așa sper.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Cormac a ținut ochii închiși, străduindu-se să rămână aproape nemișcat, așteptându-se ca durerea să apară dintr-o clipă în alta. Cum durerea nu a devenit evidentă, a deschis ochii și a observat un vălmășag de membre și echipamente pe burta unui autodoctor, exact în momentul când acesta zvâcnea într-o parte. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că tehnologia Jain se strecurase în mintea lui, grăbindu-se să o modifice, după care restul corpului înregistrase aceleași daune, trecând printr-o accelerație de zece G.

Exact...

Și-a umezit buzele cu limba și a încercat să producă niște salivă în gura uscată, apoi a zis:

– IA-ul de pe *King of Hearts* transmite salutări. Am vrut să știi că nu s-a ales cu respingătoarea tehnologie Jain, așa că nu ai nici un motiv să pornești la vânătoare după ea și să o distrugi.

– Ai reacționat uimitor de iute, a răspuns o voce care sugera oarecum o capacitate intelectuală ieșită din comun.

– Tu ești, Jerusalem? a întrebat Cormac.

– Ai ghicit deja, i-a răspuns vocea fără trup a IA-ului care comanda uriașa navă de cercetări *Jerusalem*.

Dedesubtul lui Cormac, masa chirurgicală s-a pliat pe verticală, aducându-l într-o poziție șezând. Coborând privirea, a văzut că purta un veșmânt strâmt, lipit de corp, având mâinile înmănușate strâns, iar presiunea pe care a simțit-o asupra feței și capului i-a confirmat faptul că nici o porțiune de corp nu îi rămăsese dezgolită.

– Foarte ciudată pijamaua asta, a remarcat el.

– Sudura celulară, deși minunată prin eficiența sa, prezintă unele limite. De asemenea, costumul tău spațial era străpuns, astfel că ai pierdut aproape jumătate din piele din cauza înghețului provocat de vid. Această îmbrăcăminte va ajuta la regenerarea pielii și, în același timp, îți va permite să te miști neîngrădit. Este invenția mea.

Cormac a aruncat o privire în jur. Stătea întins într-o rezervă medicală tipică pentru o navă. Autodoctorul fixat pe un piedestal se retrăsese acum într-un intrând alături de un banc prins de perete, pe care se aflau un nanoscop, un cilindru de depozitare din sticlă ranforsată, un scanner genetic și o unitate de nanoproducție. Alături de banc se vedea un scaun pe care era un model cunoscut de ecran-notes.

– Unde e Mika?

– Doarme.

Cormac a dat din cap, apoi și-a coborât picioarele de pe masa chirurgicală. Acum, când se mișca, a constatat că se petrecuse ceva rău. Se simțea obosit și

slăbit, unele porțiuni ale corpului începeau să-l doară și avea o senzație ciudată.

– Ce a fost nevoie să-mi faci?

– Toate informațiile relevante îți sunt disponibile prin intermediul serverului navei. Ce-ar fi să le afli de acolo?

Poate că acesta era un test la care era supus. Cormac a închis ochii și a căutat conexiuni mentale prin legătura de rețea[1]. Prin ceva ce părea a fi un al treilea ochi, a observat indiciile optice privind conectarea, dar nu a simțit, practic, nimic.

– Sunt offline.

– Da, daunele suferite de creierul tău au fost grave, iar îndepărtarea filamentelor Jain din el și rularea unui contraagent ar provoca, în mod inevitabil, și alte probleme. Te-am descărcat, apoi te-am reîncărcat după ce am terminat reparațiile. Din cauză că putea conține viruși sau viermi informaționali de tip Jain, ți-am șters complet și ți-am reformatat legătura. Tot astfel, ți-am verificat toate amintirile și structurile de gândire.

Cormac s-a simțit cuprins de un val lipicios de sudoare.

Iar acum mai sunt oare adevăratul Cormac?

Numai că din articularea acelei întrebări nu părea să rezulte nici un avantaj. Folosindu-și reflexul de clipire al celui de-al treilea ochi, a accesat diferitele canale ale legăturii lui și le-a simțit reinstalate. Acum,

---

[1] În original, *gridlink*, termen care, de altfel, face parte din titlul romanului *Gridlinked*, publicat de autor în 2001 (n. tr.).

putea descărca pe link-ul lui date în aproape orice format, fie pentru a le examina în cortexul lui vizual, fie astfel încât să devină o parte a memoriei lui – componenta mentală a capacităților fizice, cunoștințele de limbi, experiențele înregistrate ale altora. În legătura în sine, el poseda capacitatea de a crea programe care țineau de percepții, căutare, analiză, arborescențe logice... lista era limitată doar de imaginația lui, iar aceasta nu trebuia să rămână mărginită câtă vreme se putea conecta la atâtea surse de cunoaștere și de experiență din rândul ființelor umane aflate în Polity. A deschis un program scheletal de căutare, i-a modificat parametrii pentru a se adapta la cerințele lui și l-a transmis către cel mai apropiat receptor. Drept răspuns, acesta i-a remis un raport pe care el l-a derulat în cortexul lui vizual. Raportul în sine era exagerat de tehnic și de amănunțit, astfel că l-a rulat printr-un filtru care să îi ofere elementele esențiale:

Reconectare spinală în două regiuni lombare; sudare osoasă extinsă pentru 116 fracturi; îndepărtarea unui rinichi, a două treimi din ficat, a doi metri de intestin, a aproape un kilogram de țesut cerebral; sudură celulară extinsă în toate zonele; în prezent, se desfășoară operațiuni de reparare nanociară și refacere genetică de reversie...

– Mi s-a părut mie că mă simt mai ușor, a remarcat Cormac. Spune-mi, te rog, cât a rămas întreg din memoria mea?

– Am reconstituit cât s-a putut, dar probabil că lipsește aproximativ zece la sută din ea.

Cormac a început să se plimbe în jurul mesei chirurgicale.

Găuri în corp și goluri în minte. Bravo.

În cele din urmă, a ajuns în fața unui dispozitiv fixat pe perete, un dispenser de veșminte medicale. Folosind sistemul de comandă touch-screen, a ales un halat din hârtie, l-a extras din fanta de livrare și l-a îmbrăcat peste hainele pe care deja le avea pe el.

– Dar ce facem cu echipajul meu... și cu *Jack Ketch?* a întrebat Cormac alene.

– Jack, IA-ul navei, este în siguranță, iar Thorn și Fethan sunt, în prezent, pe Cull. Cento și Gant au murit.

– Gant? a întrebat el, pentru că deja știa de soarta lui Cento.

– Gant a fost infectat terminal cu un virus informațional Jain, care i-a cotropit mintea. De aceea, Thorn l-a distrus. Pe Pământ există, totuși, o copie a lui de rezervă.

Cormac s-a strâmbat.

– Și cum se prezintă situația acum?

– După cum cred că ai bănuit deja, Skellor a ajuns să fie doar un model agreabil pe suprafața unui soare pitic brun. Am o sferă Dragon pe care o țin în custodie, iar planetei Cull i s-a acordat dreptul de membru provizoriu al entității Polity, cât timp echipele de cercetare localizează, îndepărtează și izolează orice elemente disparate ale tehnologiei Jain care încă există acolo.

Probabil că Cento făcea parte din același model agreabil de pe pitica brună. Doar norocul îl scutise pe Cormac de aceeași soartă.

– În prezent, te afli, cumva, pe orbita lui Cull?

– Nu, acum sunt la o distanță de șase sute de ani-lumină.

– Poftim?

– Între timp, a apărut o problemă cam spinoasă.

Fără augmentări cerebrale, Thorn putea doar să-și vadă memoria în realitate virtuală și s-o absoarbă prin repetiție. Fethan însă, care era cyborg, a încărcat totul în minte, astfel că elementele conținute au devenit o parte a memoriei lui.

– Ce văd aici? a întrebat Thorn, moment în care reprezentarea realității virtuale a înghețat în jurul lui.

– Planeta Osterland, i-a răspuns Fethan, stând în dreptul umărului său stâng. Rece, fiind plasată în apropierea orbitei lui Marte din jurul unui soare de tip M, atracție gravitațională 1,2, având din belșug apă sub formă de gheață, însă complet lipsită de viață până în urmă cu aproximativ cincizeci de ani. S-au folosit bacterii create în laborator, transfer de biomasă prin intermediul unui runciblu de marfă și apoi o oglindă orbitală pentru a încălzi acest amestec. Încă de la început s-au plantat, prin mijloace ecologice de sprijin, copaci cu frunze căzătoare, iar agroboții continuă să planteze și acum alții.

– Copaci?

– Asta a fost preferința personală a haimanului care se ocupa de planetă. Ar fi putut folosi mucegaiurile de nămol cu dezvoltare rapidă sau ciuperci adaptate pentru a spori biomasa, însă el a preferat copacii.

– După ceea ce s-a întâmplat aici, este interesant să descoperi că la conducere se află un haiman, nu un IA, a remarcat Thorn.

Haiman, a gândit el, *un amestec între uman și inteligență artificială* – ceea ce însemna că, măcar în parte, acel loc era dominat de o ființă umană. Iar ființele umane nu fuseseră niciodată conducători demni de încredere.

– Eu nu aș acorda prea mare importanță acestui lucru – între cei doi nu există diferențe mari.

Thorn a dat aprobator din cap și a mai făcut un pas înainte pe platforma care se extindea din orașul aflat în spate. Știa deja că acea platformă va deveni ori devenise deja un doc, dat fiind că spațiul de sub ea se umplea cu apa provenită din topirea calotelor polare ale planetei, dirijată prin vaste canale până acolo. Pășind pe urmele altcuiva, a ajuns în cele din urmă la piața aflată pe platformă. Burnița îi cădea rece pe piele, pentru că dinspre nord venea o furtună.

Degetele murdare, cu unghii crăpate, ale unei femei l-au prins de haină.

– Prietene, am ceva marfă bună care nu e la vedere, a spus femeia.

– Ce anume? a întrebat el... doar că nu Thorn era cel care întreba, ci memoria înregistrată.

Femeia era îmbrăcată neîngrijit și furioasă: una dintre nefericitele care veniseră într-o lume nouă pentru a începe o viață nouă, dar descoperiseră că schimbarea locului nu putea schimba și ceea ce erau ele. Mărfurile oferite se potriveau cu înfățișarea ei. Însă persona din memorie a observat și altceva.

– Ce e ăsta? a întrebat el, arătând cu degetul.

– Coral adevărat, din Marea Barieră de Corali de pe Pământ.

Apoi cel care a vorbit a fost chiar Thorn, iar reprezentarea a înghețat din nou.

– Crezi că femeia știa ce era în realitate? Că era vorba despre o înscenare?

– Al naibii să fiu dacă știu, a răspuns Fethan. Până la urmă, va întreba cineva.

– Foarte interesant, a spus persona, vorbind cu gura lui Thorn. Bine, și cât vrei pe el?

– Va trebui să cumperi tot cartonul, i-a răspuns ea. Douăzeci de șilingi.

– Nu vreau și ouăle, așa că îți ofer zece.

Amintirea s-a stins după ce cumpărătorul s-a întors la spațioport având la el cumpărăturile.

– Un chilipir, a spus Thorn. Să ne întoarcem la taraba aceea.

A mers înapoi spre tarabă, s-a răsucit și a așezat jos cartonul din plastic și se pregătea să își ia înapoi moneda de zece șilingi, când reprezentarea a înghețat încă o dată.

– O bucată din coralul tehnic Jain ar valora milioane pe piața liberă – dacă ar ajunge până acolo înainte

ca un IA precum Jerusalem să o înșface, a spus Thorn. Iar pentru nodul Jain în sine s-ar cere miliarde, și prețul ar tot crește, dacă ar fi posibil să cumperi sau să vinzi asemenea lucruri. În realitate, planeta ar intra în carantină, iar cumpărătorul și vânzătorul ar fi disecați mintal de IA-ul legist.

– A, dar cine știa pe atunci de nodurile Jain? a întrebat Fethan.

– Încheie scenariul, a poruncit Thorn pe un ton tăios.

Imediat după aceea, Thorn a rămas în beznă și nu a simțit nimic. Apoi, în timp ce nanofilamentele cabinei de realitate virtuală s-au desprins din trunchiul cerebral și s-au retras din capul lui, s-a simțit înfrigurat și țeapăn. Ușa cabinei s-a deschis, iar el a pășit afară, pe podeaua gravată cu acid. Fethan – care stătea deoparte, în aparență un bătrân cu dinții cariați, cu o barbă roșcată și stufoasă și cu părul rărit, cu o statură vânoasă și purtând un costum adaptat – a desprins un cablu optic de pe vârful arătătorului de la mâna dreaptă și i-a permis să se încolăcească la loc în perete. Apoi a scos din buzunar un degetar de piele sintetică, pe care a aplicat-o pe capătul unui deget din metal ce servea drept fișă multifuncțională. Thorn l-a urmărit atent. Fethan era cyborg, își păstrase propriul creier și coloana vertebrală înghețate în rețea bio, într-o casetă din ceramal aflată înăuntrul lui. Nu semăna cu Gant: o minte de soldat instalată pe un șasiu de Golem. Însă în acele momente Thorn nu voia să se gândească la Gant.

– Ia spune, cum ai obținut înregistrarea asta? a întrebat el.

– Prin dărnicia lui Jerusalem. Se pare că a existat o scurgere de informații de la Skellor spre Cormac atunci când au fost conectați. Jerusalem a copiat totul când l-a reparat pe Cormac.

Thorn s-a uitat cercetător în jur. Un zid avea o gaură afumată, făcută de saliva-proiectil a unui monstru numit droon, care apoi se târâse înăuntru, sfârtecând zidul și lărgind borta. Tavanul lipsea, fiindcă fusese împins când droon-ul a țâșnit afară ca un hopa-mitică de coșmar. Această cameră de realitate virtuală era o rămășiță dintr-o navă numită *Jack Ketch*, la bordul căreia Thorn sosise pe planeta Cull. S-a îndreptat spre deschizătură, a pătruns prin ea și s-a uitat sever în jur, către peisajul arid. A văzut zăcând pe jos bucăți prăfuite dintr-o carapace, rămășițele unui miner pe care îl ucisese droon-ul.

– Și ce anume ar trebui să facem cu acest fragment de memorie ce i-a aparținut lui Skellor? a întrebat el, apoi a ridicat ochii spre o navă în formă de H, din cilindri de cupru, care i-a trecut pe deasupra capului. Acest loc este încă în carantină și amândoi am intrat în contact cu tehnologia Jain.

Gant, mintea înregistrată a prietenului lui Thorn, fusese cândva adăpostită într-un șasiu de Golem, dar, când a fost găsită, un virus al tehnologiei Jain o transformase în altceva. Thorn și Fethan distruseseră acest obiect.

– Jerusalem vrea s-o găsești pe femeia asta, a spus Fethan, alăturându-i-se din nou. Și cred că ți-a sosit vehiculul.

Nava în formă de H s-a oprit brusc deasupra lor, apoi a început să coboare. Ajunsă la o sută de metri de sol, a scos patru picioare, fiecare având câte trei degete și, când în cele din urmă s-a așezat scrâșnind, unul dintre picioare a lovit un bolovan din apropiere, lăsând impresia că făcuse asta din iritare. Thorn a apreciat că nava avea 150 de metri lungime și cam 75 de metri lățime, era un vehicul de tipul celor folosite pentru transportul de încărcături periculoase. Un picior al H-ului adăpostea acționarea ionică și probabil IA-ul navei – deși de obicei asemenea nave erau telecomandate. Celălalt picior era un compartiment pentru mărfuri, iar nava poseda capacitatea de a se debarasa de el. Thorn nu a rămas surprins când capătul circular al compartimentului pentru mărfuri s-a deschis și a propulsat afară o rampă care semăna cu o limbă scoasă insolent.

– Nu vreau să risc, dar asta este o navă din sistem; unde sau spre ce mă va transporta? a întrebat el când a pornit spre ea.

Pășind alături de el, Fethan a ridicat din umeri și nu a zis nimic. Thorn i-a aruncat o privire.

– Deci, este clar că rămâi.

– E nevoie de mine aici.

Fethan a făcut o grimasă, apoi a scos un obiect din buzunar și, după ce l-a cântărit în mână, l-a aruncat către Thorn, care l-a prins din zbor și l-a examinat.

Îi încăpea în palmă; era un cuboid de 12,6 pe 7,6 pe 1,3 centimetri, dintr-un metal lustruit de culoarea aramei, având colțurile rotunjite. La un capăt, avea un șir de porturi, din nanofibră și optice, concepute pentru a interfața cu orice computer cunoscut și probabil cu multe altele, încă necunoscute. Era un memostocator.

– Nu spune prea multe, dar ar putea fi folositor, a opinat Fethan.

– Ce se află în el?

– Ceea ce a ucis construcția Jain aici și ceea ce a contribuit la uciderea lui Skellor: un program vânător-ucigaș, conceput de Jerusalem. S-a lovit ușor peste stomac. L-am purtat o vreme în corp. *Nu* mai am nevoie de el și *nu* îl mai vreau.

Au ajuns la rampă și s-au oprit acolo o clipă. Thorn a întins mâna și a strâns-o pe a celuilalt.

– Ține-te tare, Thorn, a spus Fethan, și străduiește-te să nu fii ucis de ticălosul acela de Cormac.

– Ține-te și tu tare. A fost...

– Da, interesant. Fethan și-a retras mâna și a făcut un semn către navă. Pleacă de aici, a mai zis el și, întorcându-se, s-a îndepărtat.

Rămas pe gânduri, Thorn a vârât memostocatorul într-un buzunar, apoi a intrat în compartimentul de mărfuri. În urma lui, rampa a început să se retragă în podea. A văzut doar un scaun folosit de accelerații mari fixat pe un perete – alte facilități nu existau.

– Cam spartan, a comentat el, apoi a surâs. La urma urmelor, doar făcuse parte din Sparkind, populație

al cărei etos îl avea ca exemplu pe acela al războinicilor greci din Antichitate.

După ce și-a pus centura de siguranță, decolarea a fost bruscă și i-a produs greață pentru că, deși nava se ridicase folosind motoarele gravimetrice, compartimentul în sine nu avea plăci de compensare. Stând deasupra câmpului de anulare a atracției gravitaționale, a devenit imponderabil imediat. Prins de scaun și fără să aibă putința de a vedea ceva, nu avea cum să-și dea seama cât de repede se înălța nava sau dacă se ridicase deja de la sol.

Thorn știa că mulți călători spațiali aveau osul temporal și nervii aferenți adaptați printr-o procedură chirurgicală, ceea ce le permitea să anuleze orice reacție fizică față de semnalele venite de la urechea internă. Alții foloseau medicamente care reduceau efectul. Cei care făceau parte din Sparkind, însă, erau condiționați să-și controleze reacțiile, astfel că Thorn a strâns din dinți și s-a străduit să nu renunțe la micul dejun. După câteva secunde, a reușit să își controleze greața incipientă și starea de dezorientare și s-a relaxat. Și-a adus aminte că îl văzuse pe unul dintre nativii de pe Cull cum vărsase peste marginea nacelei unui balon, ceea ce a dat naștere unei conversații cu Fethan despre condiționarea lui gen Sparkind.

– Sunt convins că sesiunile de pregătire au fost neplăcute, remarcase atunci Fethan.

– Totul s-a desfășurat în realitate virtuală și de aceea greața a fost doar una potențială pentru noi, cursanții. Gant obișnuia să... Thorn și-a pierdut glasul. Gant

era mort – iarăși. Continuase: Se pune doar problema de a stabili singur de la început ce este sus și ce e jos, apoi trebuie să decizi și să accepți că nu există sus și jos. Medicamentele și adaptarea chirurgicală te deconectează prea mult de la realități, mai ales dacă ești prins într-o luptă la bordul unei nave cu plăcile gravimetrice afectate.

– Deci, o instruire dură.

– Da, nu poți deveni Sparkind fără să aduni cinci ani de instrucție de luptă combinată, virtual și real, în situații grele. A aruncat o privire spre Fethan. Cele două sunt combinate în mod deliberat, ca să nu fii rupt de realitate. Trupele instruite exclusiv în condiții de realitate virtuală capătă tendința de a crede că situațiile prin care trec în realitate sunt ceva de care se pot decupla mai târziu. O asemenea instruire îi face să fie neglijenți, iar asta le aduce, foarte frecvent, moartea. Tu ce-mi poți spune? Știu foarte puține lucruri despre tine.

Fethan a rânjit și s-a scărpinat în barbă.

– Am lucrat la Securitatea Centrală a Pământului demult, când tu încă nu te născuseși, și chiar înainte ca înregistrarea memoriei unei minți umane să fi devenit o idee aplicabilă. M-am prăbușit cu o navă pe luna Pământului, după ce pasagerul meu a azvârlit o grenadă în cabina de comandă și, văzând că am supraviețuit exploziei, a încercat să mă decapiteze cu o garotă.

– Mare ticălos, a spus Thorn.

– Pe vremea aceea, înregistrarea memoriei nu era posibilă pentru toată mintea, însă se puteau face înregistrări parțiale. Jigodia aceea se răsfățase peste măsură cu cópii de memorie de pe piața neagră, făcute după mințile unor ucigași întemnițați. Nava s-a izbit de sol, dar nu s-a dezintegrat. Primele lucruri pe care le-am constatat după aceea au fost bezna și faptul că oamenii de la Securitatea Centrală m-au pisălogit non-stop. Ceea ce mai rămăsese din corpul meu era prea deteriorat ca să poată fi reparat – doar fusesem victima unui incendiu alimentat cu oxigen pur. Aveam de ales între tehnologia, îndoielnică la vremea aceea, a înregistrării memoriei, înghețarea instantanee a creierului pentru a fi stocat, instalarea pe un șasiu de android... sau moartea.

– Și, evident, ai ales șasiul de android.

– Da, iar pasagerul ticălos a supraviețuit prăbușirii și a scăpat. El declanșase incendiul. Ceva mai târziu, l-am găsit pe Titan, unde își câștiga existența de câine având o carieră de ucigaș în serie. L-am scos din dom și l-am lăsat să cadă pe o duză de ventilație de suprafață. Deja devenise un bloc de gheață, astfel că s-a făcut bucăți în cădere.

Thorn a dat din cap, apoi, după pauză o lungă a spus:

– Îți ajunge deocamdată cu prieteniile astea macho?

– Da, cred că da, răspunsese Fethan.

Acum, stând în compartimentul pentru marfă, Thorn a zâmbit amintindu-și acea conversație. Îi va duce dorul bătrânului cyborg, însă măcar Fethan

rămăsese în viață, lucru ce nu se mai putea afirma despre alți oameni cărora Thorn le simțea lipsa. Gândindu-se la ei, zâmbetul i s-a stins de pe buze.

Ceva mai târziu, a simțit accelerația produsă de acționarea ionică a navei. Situația aceasta a ținut o oră, fiind urmată de o decelerare abruptă, apoi de diferite zgomote metalice venind de afară, după care s-a restabilit atracția gravitațională, și nava s-a așezat pe sol cu o izbitură răsunătoare.

În timp ce Thorn și-a desfăcut centura, ușa compartimentului pentru mărfuri s-a deschis, și rampa a fost ejectată. A mers până la capătul ei și s-a uitat afară, unde a văzut micul spațiu de andocare al navei. Când a păşit pe rampă, a observat că în spațiul de parcare se afla doar compartimentul de mărfuri, care fusese desprins de restul navei și transportat cu ajutorul unui telefactor care acum se retrăsese într-un intrând din perete.

O precauție împotriva infectării cu Jain.

În fața lui Thorn a apărut o linie verticală trasată prin aer, apoi din ea s-a desfășurat imaginea holografică a unei femei. Părul și pielea ei erau de un alb ca osul, însă ochii îi erau negri. Purta ceva diafan, care nu reușea să-i ascundă corpul gol. Când a vorbit, și-a expus interiorul roșu al gurii.

– Bun venit la NEJ! a spus ea.

– Bună, Aphran, i-a răspuns Thorn acestei înregistrări a unei femei moarte, apoi a adăugat: NEJ?

– *Not Entirely Jack,* a replicat ea cu o grimasă.

Bineînțeles că IA-ul de la bordul navei nu era „întru totul Jack", pentru că Jack era acum îngemănat cu personalitatea absorbită a lui Aphran – cândva Separatistă și dușman al Polity.

În timp ce urmărea pe ecran ce se petrecea, Cormac s-a frecat la încheietura mâinii. Stația *Celedon* părea să nu fi suferit vreo infestare cu Jain, iar acum se îndepărta de soare. Însă, ca măsură de precauție, avea să rămână în carantină parțială în anii viitori. Ceva mai devreme, îi urmărise pe cei treisprezece evacuați trăgându-se în sus pe tubul telescopic de îmbarcare scos din corpul navei Jerusalem. Unul dintre Golemii din grup căra un bloc de cristal de forma unei pastile, închis într-un înveliș parțial din metal negru – IA-ul navei spațiale de cursă lungă *Victoria*. Însă Cormac și-a concentrat atenția asupra unei femei purtând salopeta de un albastru inconfundabil pe care o purtau tehnicienii runciblului. Cei treisprezece treceau în acele momente prin zona de scanare și erau instalați într-o zonă izolată de la bordul navei uriașe. Peste scurtă vreme, avea să meargă pentru a discuta cu unul dintre ei.

Prin legătura de rețea, a ales un alt rând de sub-ecrane afișate în partea de jos a celui principal și l-a mărit. Pe el se vedeau trei dintre dronele de pe Celedon cum pătrundeau într-o zonă izolată de la bordul lui *Jerusalem* – drone bătrâne și independente care părăseau stația pentru a lucra pe *Jerusalem*. Însă Cormac nu putea afla nimic mai mult urmărind imaginile. Trebuia să

treacă la ceea ce știa el cel mai bine. S-a ridicat și a examinat încăperea care îi fusese pusă la dispoziție. De fapt, nu avea nevoie decât de ceea ce deținea în cap, așa că s-a întors către ușă.

Afară din cabină, Cormac s-a gândit la expresia *niveluri de risc de contaminare*. Chiar după ce Jerusalem îi scanase corpul până la nivel celular, extrăgând filamentele Jain și injectând contraagenți nanit pentru a curăța reziduurile, el rămăsese un risc. De aceea, coridorul din fața cabinei lui rămăsese pustiu, legând cabina doar de zona de izolare în care se aflau evacuații.

– O fi pregătită pentru mine? a întrebat el la modul general, în timp ce se deplasa pe coridor.

– Este, și o vei găsi aici.

Jerusalem i-a transmis o hartă direct pe legătura lui de rețea. În mai puțin de o secundă s-a familiarizat cu planul zonei din apropiere, ca și cum ar fi făcut acel drum vreme de câteva săptămâni la rând. Ajuns la capătul coridorului, a cotit la dreapta și a ajuns la o ușă-apertură. Aceasta s-a deschis în fața unui scut luminos. A trecut prin ea cu ușurința cu care ar fi pășit prin gelatină. În stânga, un scaun era așezat în fața unui ecran din sticlă ranforsată, care era lustruit optic astfel încât să fie abia vizibil. Acesta intersecta o masă la a cărei latură îndepărtată, aflată de cealaltă parte a ecranului, se găsea un alt scaun. Femeia, cu piele ca obsidianul, ochi verzi și părul negru tuns scurt, își schimbase salopeta de tehnician și îmbrăcase o togă din mătase verde, largă și lungă până la coapsă, prinsă în talie cu o centură din zale de oțel lustruit. Stătea

ca și cum ar fi așteptat permisiunea de a se așeza, dar Cormac știa că nu era adevărat.

Chaline.

Ea îl însoțise pe planeta Samarkand, după dezastrul provocat de un runciblu – misiunea ei fusese aceea de a instala unul nou. Un bioconstruct extraterestru numit Dragon, alcătuit din patru sfere vii asociate, fiecare la aproximativ o milă depărtare una de alta, sosise ulterior acolo și crease haos – mai bine zis apăruse doar o sferă din el. Dragon dorea să-l ucidă pe unul dintre creatorii lui, care venise în spațiul Polity ca să îl caute. Distrugerea runciblului original fusese făcută de Dragon în încercarea de a-l împiedica pe „Creator" să părăsească Samarkandul. Pentru a răzbuna victimele umane pe care le făcuse Dragon pe acea lume mică și înghețată, Cormac a ucis sfera solitară cu o bombă contraterană, după care Polity și-a asumat sarcina de a-l transporta pe Creator înapoi în civilizația de unde venise. Nu știuse că Chaline se oferise să plece în acea misiune din Norul Mic al lui Magellan, dar asta nu l-a surprins. Probabil că o încânta sarcina dificilă de a instala un runciblu atât de departe de Polity. Desigur, un alt amănunt care complica lucrurile acum, când intenționa să o interogheze, era că scurtă vreme fuseseră amanți.

– Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat el în timp ce s-a așezat.

Rămânând așezată, Chaline și-a încrucișat picioarele și a zâmbit.

– Direct, ca întotdeauna. Bună, Ian, ce mai faci? Apropo, eu mă simt bine, chiar dacă sunt puțin obosită.

Cormac s-a rezemat de spătar și a zâmbit. Cu glas domol, a remarcat:

– Știi că am prea puțin timp ca să recurg la finețuri de societate. De când am discutat ultima oară, am dus o viață haotică. Mi-am pierdut câțiva prieteni și a fost cât pe ce să-mi pierd și viața. Sarcasmul tău ar fi acceptabil dacă ne-am întâlni aici ca vechi prieteni pentru a schimba amabilități. Adevărul este că nici unul dintre noi nu l-a contactat pe celălalt după ce am plecat din Samarkand și nimic nu m-a împiedicat să cred că nu te voi mai vedea vreme de aproape un mileniu.

– Just, a spus Chaline, și a dat din cap. Bun argument.

Cormac s-a aplecat în față.

– Acum nu vorbim despre argumente, după cum știi prea bine.

– Atunci, de ce mă aflu aici și stau de vorbă cu tine?

– Vreau să-ți ascult povestea.

– De ce nu o descarci? Și Chaline s-a bătut cu degetul pe tâmplă. Doar știi că sunt conectată la rețea. Am plasat deja pe *Jerusalem* înregistrările tuturor amintirilor mele relevante. Nu era nevoie să purtăm această discuție.

– Prefer să ascult totul în mod nemijlocit, i-a răspuns Cormac, și să-l privesc pe vorbitor drept în față. Postările cerebrale pot fi alterate. Întâlnirea asta, deși brutală, poate scoate la lumină multe pentru un observator priceput.

– Nu ai încredere în mine? Ce voi spune va fi comparat cu ceea ce am postat?

– Nu e vorba despre asta. Și Cormac a clătinat din cap. În situații grave ca aceasta, totul ține doar de informații: volumul de informații ce trebuie prelucrate, evaluate. Ca orice inteligență artificială majoră, Jerusalem poate crea extensii ale sale: sub-minți, telefactori, a spus el făcând un gest din umeri, și nu numai, dar ele rămân tot extensii. Vrea ca oamenii care lucrează pentru el să-și facă treaba: în acest fel s-ar putea dezvălui ceva ce el nu a putut prevedea. A fost de acord să discut personal cu tine.

– Frumos din partea lui să-ți dea frâu liber, dar mă îndoiesc că va fi dezvăluit ceva ce IA-ul nu știe deja.

– Însă s-ar putea să apară ceva, și tocmai asta este problema.

Chaline a pufnit.

– N-ar fi bine să începem?

– Jerusalem m-a informat că s-a făcut o legătură neconformă în timp cu un runciblu – un lucru despre care nu am mai auzit până în acel moment –, dar de ce a apărut protocolul de contact ostil? Evident, era conceput pentru a ne apăra de tehnologia Jain, dar de unde a știut Celedon despre asta?

Chaline a făcut o grimasă.

– Noi am transmis un pachet de informații către Celedon. Nu se poate deschide o conexiune runciblu de ieșire din rețea fără acordul inteligenței artificiale a runciblului de destinație. Există un protocol de securitate. Ți s-a spus asta?

– Vreau să aud totul de la tine. Dacă ar fi să cunosc deja toate elementele pe care le știe Jerusalem, ți-aș pune doar întrebări care sunt perfect previzibile pentru el.

– Aha, de aceea trebuie să abordezi chestiunea fără constrângerile cunoașterii prealabile, ca un om din Epoca de piatră care încearcă să lucreze pe un computer.

– Nu este analogia pe care o prefer. Cormac a surâs sumbru. Uite, mi s-a permis accesul la toate jurnalele referitoare la pregătirea pentru voiaj. Nava se numea *Victoria*, după corabia din flota lui Ferdinand Magellan – din câte se știe, prima care a navigat în jurul Pământului. Spune-mi, în afară de Samarkand, ai mai intrat în legătură cu Creatorul înainte de a te îmbarca pe nava aceea?

– Niciodată, pentru că acela nu e domeniul meu. Eu construiesc runcibluri, Cormac, doar știi asta. S-a strâmbat și s-a uitat într-o parte, spre podea. Sigur că situația s-a schimbat când am pornit la drum. S-a schimbat pentru noi toți.

– Povestește-mi despre asta. Vorbește-mi despre Creator.

Soarele părea să fi eclozat dintr-un ou cosmic, având bucăți din propria-i coajă pe orbită, care se zăreau când și când în norii groși iluminați de astru din interior. Giganta gazoasă Cassius, aflată pe orbita sa suficient de aproape de soare pentru ca din cerurile ei să plouă cu fier topit, crea acei nori în timp ce explozii de

antimaterie, atent poziționate, o distrugeau treptat. Unele dintre fragmentele de coajă aveau diametrul de 160 000 de kilometri. Convertoarele de materie de la marginile lor aveau mărimea unor luni mici, aspirând miasma emanată de distrugerea gigantei gazoase, depunând încet compozit în strat gros de peste un kilometru, împănat cu o rețea de echilibrare din motoare gravitaționale și cabluri superconductoare. Însă toate acestea, după un secol, reprezentau doar începutul: cărămizi împrăștiate pe un șantier de construcții, o movilă de nisip, un sac cu ciment. Durata proiectului era estimată la un milion de ani, plus sau minus câteva sute de mii de ani. Puteai gândi în acei termeni dacă erai inteligență artificială, nemuritoare. Oamenii și haimanii care lucrau la proiect se consolau cu gândul că participau la ceva... divin.

Din adăpostul semicarapacei proprii, situată în interiorul sferei ei de interfață, Orlandine a observat scena cu multitudinea ei de simțuri, a prelucrat fluxul continuu de date prin intermediul numeroaselor augmentații, apoi s-a concentrat asupra unuia dintre acele fragmente dispersate. Acest fragment aparte din sfera în curs de naștere Dyson avea forma unui romb cu lungimea de 260 000 de kilometri și lățimea de 160 000 de kilometri. A analizat datele referitoare la efort în timp ce s-a detașat primul convertor de materie – ceva care aducea cu un transatlantic scund, cu o fantă lată de aproape un kilometru crestată la pupa. S-a concentrat și mai mult, observând roiul de nave din jur, *Pseidon*, înălțat ca un clește de crab de dimensiuni

titanice, cu schele pliabile din pseudomaterie care licăreau. O furtună de ionizare s-a iscat sclipitoare între convertor și fragment și a încercat să tragă convertorul înapoi, însă acționarea puternică a acestuia din urmă a intrat în funcțiune, azvârlind o flacără lungă de cincisprezece kilometri pe deasupra câmpiei de compozit, apoi s-a retras.

– Suntem în limita parametrilor? a întrebat Shoala.

– Da, a răspuns Orlandine.

Shoala avea tendința de a vorbi când era agitat, însă, fiind haiman de numai douăzeci de ani, trebuia să accepte pe deplin ceea ce presupunea cuvântul. Probabil că toți erau la fel, altfel nu s-ar fi întâmplat prea des să-și întrerupă legăturile cu carapacele pentru perioade de „timp uman." Nici unul dintre ei nu accepta încă faptul că era cu adevărat haiman – o combinație între ființe umane și inteligențe artificiale – și încă socoteau carapacele mai curând unelte complexe decât părți integrante din alcătuirea lor.

– Deci, asta este, a spus Shoala, încă o secțiune completă a sferei. S-ar cuveni să sărbătorim.

Aha, iarăși timp uman, a gândit Orlandine.

– Și cum vom sărbători?

– Muzica dată tare, alcoolul și drogurile sunt tradiționale, i-a răspuns Shoala.

Orlandine a observat că schimbul lor de cuvinte se desfășura acum pe o legătură de comunicații deschisă și a interceptat pe un subcanal că douăzeci și șapte erau de acord cu ideea lui Shoala, în vreme ce

doar doi ezitau. În calitate de supraveghetor, ea a decis că trebuia să participe la sărbătorire.

– Atunci, în Salonul Feynman, peste două ore, a spus ea și s-a deconectat.

Acest interval îi va oferi timp să ajungă la zi în cadrul grupurilor de știri și mesaje. Inițiind subpersona unu, i-a prezentat un scurt raport privind fragmentul proaspăt completat al sferei, apoi și-a îndreptat atenția asupra căsuțelor poștale personale. O așteptau o mie patru sute de mesaje. Subpersona doi a început să le descarce în vreme ce Orlandine a apelat diferitele știri pe care ea le bifase pentru a i le supune atenției. În loc să le încarce direct în sinele ei central, le-a citit cu repeziciune într-o memorie pe termen mediu și a aflat multe lucruri interesante.

Securitatea Centrală a Pământului nu făcea nici un efort să ascundă că Polity se pregătea pentru un posibil conflict. O asemenea activitate era imposibil de ascuns, desigur, mai ales că existau câteva stații mari și șantiere navale în zero G puse la naftalină după Războiul Prador, dar care acum fuseseră repornite și funcționau din plin. Până și cele mai proaste programe de analiză erau capabile să detecteze creșterea producției și dirijarea resurselor către industriile militare. Însă natura amenințării în sine rămânea necunoscută mai tuturor. Abundau articole de fond privind posibilitatea unei acțiuni importante din partea unei alianțe generale între Separatiști și entitatea extraterestră Dragon, două dintre sferele acesteia neputând fi justificate. Orlandine bănuia altceva, iar știrile pe care le-a

descărcat, privind o lume numită Cull, aflată în afara entității Polity, i-au confirmat presupunerile.

O sferă din Dragon fusese capturată într-o blocadă USER (astfel că acum mai rămânea doar una a cărei dispariție nu era explicată), iar Separatistul și biofizicianul Skellor fusese ucis. Ea nici măcar nu știuse că el supraviețuise când fusese distrus *Occam Razor*. Însă restul indiciilor – nu se afirma nimic în mod clar – i-a permis să își dea seama ce se afla la baza acestui articol aparte. Precedentele povești pe care le studiase erau legate în mod subtil de acesta: uriașe daune aduse comunității spațiale *Elysium*, veștile ce ajungeau cu greu de la o lume situată departe de Polity, numită Masada, „carantina de protecție" ulterioară instituită în toate locurile asemănătoare. Nici una dintre povești nu justifica în mod acceptabil amploarea reacției IA-urilor în fiecare dintre aceste situații. Un alt element îngrijorător lipsea, iar când ea a inserat acel element, totul a început să se lege. Skellor intrase în posesia unui nod Jain și îl folosise – asta explica instituirea carantinei, plasarea de arme în fiecare zonă și evenimentele care se desfășurau chiar acum în Polity.

În funcția ei de Supraveghetor al proiectului Cassius, Orlandine avea dreptul de a poseda cunoștințe limitate privind nodurile Jain. Cu toate acestea, sursa inițială a acestor cunoștințe nu îi fusese divulgată. Știa că acele noduri conțineau tehnologie Jain care acționa asupra ființelor dotate cu inteligență tehnică. Mai știa că aceste noduri elaborau tehnologie organică și că

ființa înzestrată inteligentă afectată devenea gazdă, dar și stăpân al ei – nivelul fiecărei stări depindea de alți factori, necunoscuți. Era cumplit de periculoasă, pentru că, inițiată astfel de o gazdă, tehnologia putea merge mai departe, accesând și luând sub control orice altă tehnologie, atât fizic, cât și informațional, dominând, producând distrugeri enorme, dezvoltându-se și ocupând orice lucru sau ființă cu care intra în contact. IA-urile îi spuseseră toate acestea pentru că tehnologia Jain reprezenta pentru proiect un pericol de care ea trebuia să fie conștientă. Acum se bucura de alegerea lor. Era chiar foarte încântată.

Orlandine a deschis ochii. Lucrurile se complicau destul de mult acolo. Agenții Securității Centrale a Pământului se agitau în jurul entității Polity ca niște viespi stârnite din cuib, iar la un moment dat se putea ca ei să descopere un fir care să ducă spre ea, deși încă nu făcuse nimic cu adevărat grav.

A închis din nou ochii, îndreptându-și atenția către mesajele ce veneau prin intermediul filtrelor subpersonei ei. Multe erau mesaje de la alți haimani răspândiți în Polity: unii solicitându-i, alții oferindu-i informații – obișnuitele schimburi practicate în mod constant. Un mesaj de la mama ei, care se afla pe Europa, actualizări ale veștilor din cadrul familiei și întrebări voalate privind munca și viața ei. Pentru a spune adevărul, Orlandine nu-și mai văzuse mama de treizeci de ani. Cu toate acestea, mama ei rămânea insistentă și autoritară, pentru că, în urma alegerii pe care chiar ea o făcuse, își adaptase fiica în mod genetic

la noile tehnologii haiman. Orlandine se simțea suficient de matură ca să nu respingă cu totul un asemenea contact, însă a încredințat mesajul unei subpersone pentru a întocmi răspunsul. Apoi atenția i-a fost atrasă de un mesaj care nu prezenta o semnătură personală – ciudat că reușise să fie recepționat. După ce a pregătit sistemele cuvenite de protecție, l-a deschis și a găsit doar un rând scris:

Ei vor afla de dar – un admirator secret.

Doar atât, însă Orlandine a început să tremure și să transpire. Socotea că nu exista nici o consecință legată de mesaj? Folosind partea de hardware a carapacei, a reușit să-și controleze reacția fizică. După aceea, a încercat să descopere de ce reacția ei fusese atât de puternică. Nu a trecut mult timp până să-și dea seama de ce: trebuia să acționeze acum sau deloc. Îi rămâneau deschise două căi de acțiune: confesiunea și acceptarea consecințelor ori o altă opțiune. A întocmit imediat o listă de da și nu și-a lăsat subpersona să facă analiza. Rezultatul era neclar, prezentat în mod grafic, și foarte multe depindeau de circumstanțe externe de care ea nu putea fi conștientă. A rulat apoi programe care să analizeze o listă optimă de „acțiuni necesare" pentru fiecare cale de atac. Studiind listele, ea a recunoscut în cele din urmă că luase deja decizia; nu printr-o analiză logică, ci la un nivel primitiv. Și soluția aleasă nu presupunea confesiunea. Totul se referea la ceea ce era ea, un haiman, și la

motivul pentru care preferase dintru început să rămână astfel.

A stat puțin și a șters toate canalele de informații ce pătrundeau în mintea ei, ceea ce, în sine, nu se limita la acel conglomerat de materie organică din craniul ei, a inspirat adânc și încet, apoi a apelat o amintire a lui Shaola de pe durata *timpului uman* și a retrăit-o. În astfel de ocazii, el era un individ cu fața îngustă, cu părul blond pieptănat lipit de țeastă, căruia îi plăcea să se îmbrace după moda iacobină. O astfel de îmbrăcăminte – gulere din dantelă, cercei și haine brodate – ascundea ceea ce era el în realitate. Dezbrăcat, evidenția un trup vânos și rezistent, având porturi de interfață în spatele fiecărei urechi și coborând ca o linie de solzi sclipitori de la baza craniului în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, cu alte porturi, pentru alimentarea cu substanțe nutritive, la încheieturile mâinilor și de o parte și de alta a pântecelui, și cu alveole de sprijin structural pentru carapace evidente pe oasele șoldului, la fiecare coastă din spate, la oasele claviculelor și o ultimă pereche ascunsă sub părul împletit în codițe.

Lepădându-și îmbrăcămintea, Orlandine își lăsa la vedere propriile legături ale carapacei, localizate cu precădere în aceleași locuri, dar având un design cu totul diferit. Și corpul ei era la fel de vânos, însă avea pielea neagră spre violaceu și lipsită de păr. Interfețele din dosul urechilor, care coborau de-a lungul șirei spinării, erau doar niște fante închise peste mufe cu nanofilament de tip conexiune – conexiunile lor

sinaptice din interiorul corpului fiind mai curând electrochimice decât electrooptice. Nu avea alveole de sprijin structural, pentru că din aceleași puncte ieșeau proeminențe osoase – acoperite de cheratină –, iar membrele carapacei se terminau cu clame care se închideau peste toate acestea. Porturile de alimentare cu substanțe nutritive erau la fel ca ale lui, însă ea nu trebuia să le folosească la fel de frecvent ca Shoala, deoarece, înainte de o perioadă îndelungată petrecută într-o sferă, corpul ei era capabil să acumuleze grăsime foarte repede și să înmagazineze vitaminele și mineralele necesare în ficatul ei mărit.

În ambele cazuri, organele lor sexuale aveau un format standard și se formau în modul obișnuit. Însă acesta era doar modul în care haimanii își *începeau* relațiile sexuale. Orgasmele prin legături cyber și prin amplificare senzorială au apărut mai târziu, când au căpătat mai multă încredere unii în alții, pentru că aici era vorba despre ceva *personal*.

Orlandine a sărit acum peste pornografia virtuală, pentru că putea deja să simtă o umectare anticipativă în jurul cateterului ei de aspirare. Și, pentru că decisese să vizualizeze acest început al relației ei cu Shoala, și-a dat seama că deja luase hotărârea și în această privință.

– Ăsta este un păianjen-sclav de pe Prador, a spus Shoala după ce au făcut sex, arătând spre o casetă cu fața din sticlă. Dar ce sunt pietrele acelea?

Ascunse cât mai la vedere, a gândit Orlandine, ridicându-se în fund și trecându-și picioarele dincolo de

marginea patului răvășit. S-a ridicat și s-a dus lângă el, după care și-a plimbat un deget peste marginile dure ale mufelor din coloana lui. A arătat apoi spre o sferă roșie ca vinul.

– Rubin stelar. Este natural – provine de pe Venus.

– Și cele metalice?

– Fero-axinită, dar cu caracteristici slabe de monopol.

– Și acela?

Orlandine s-a uitat printre gene în interiorul casetei, la obiectul de forma unui ou pe care i-l arătase el. A hotărât ca de această dată să rostească doar o jumătate de adevăr – poate mai târziu avea să îi dezvăluie totul.

– Ceva care ar putea avea o legătură cu tehnologia Jain. Acolo, pe suprafață, văd niște elemente ce par a fi niște structuri nanotehnice. Ai observat modelele cubice? Într-o bună zi, o să ajung să investighez totul ceva mai profund.

El s-a întors spre ea și a ridicat din sprâncene.

– Este listat?

– Da – și am la dispoziție doi ani în care să încep studiul. Dacă până atunci nu reușesc, trebuie transferat către Jerusalem – IA-ul care are misiunea de a investiga asemenea lucruri.

O minciună care se transformă într-una mai mare.

– Și e sigură caseta de expunere?

– Da, dar aici e vorba despre un nivel redus de risc. În prealabil, lucrurile de acolo au fost scanate și evaluate în privința periculozității.

Încă o minciună.

Orlandine a îngăduit amintirii să se estompeze, apoi, brusc, a șters-o. Acum, singura copie a acesteia rămăsese în partea organică a creierului ei. După o pauză, a accesat fișierele personale și a examinat listele celorlalte lucruri ascunse acolo. Multe dintre ele erau rezultate ale studiilor personale privind nodul Jain, însă până în acel moment nu descoperise decât doi la sută dintre secretele lui, și multe dintre acestea erau legate doar de nanotehnolgia fizică de la suprafața sa. Acum voia ceva referitor la aspectele subversive de programare ale acelei tehnologii. Conținutul unui fișier ar fi fost suficient, întrucât destinatarul acelui fișier avea încredere în ea în mod implicit. Verificând harta sferei, Orlandine și-a dat seama că el trebuia să își lepede carapacea și să se îndepărteze de sfera lui de interfață.

– Shoala, îți trimit ceva la care te rog să te uiți.

Apoi, a copiat fișierul într-un mesaj intitulat „Electronica sexuală, partea a VII-a" – o glumă priceputa doar de ei doi.

Știa că el a primit mesajul și l-a deschis în momentul în care canalele sferei lui au început să se deschidă pentru ea. El a început să tremure. Cât de departe era Orlandine pregătită să meargă? Atacul viral îi izola sfera, însă într-un mod care nu putea fi detectat de alții. Acum, monadele virale alcătuiau lanțuri, ștergând informații stocate, distrugând amintiri, alterând fișiere și suprascriindu-le mereu, mereu, astfel încât să nu se mai poată recupera nimic.

El a deschis ochii.

– Orlandine?

Simțind un nod în gât, ea a stors lacrimi din ochii închiși. Proceda foarte rău: comitea o crimă virtuală. Un haiman presupunea mai mult decât un creier organic. Adevărat, asta era, dar principalele erau procesoarele atomice cu cristale gravate.

– Îmi pare rău, a spus ea.

– De ce faci asta?

– Nu... nu pot renunța. E prea mult... Asta căutăm cu toții.

Bineînțeles, amintirile despre acel nod Jain și minciunile pe care le spusese despre el proveneau din *timpul uman*. Nu era ceva stocat integral în cristal. Exista și între urechile *lui*.

Acum era distrus, din el rămânând doar partea umană. Orlandine a blocat semnalele pe care el le transmitea cu disperare ca să se desprindă din carapace, iar ea a început să îi izoleze sistemele și să le controleze. În harta poziționlă pentru suporturile ei structurale – picioarele ca de insectă ale carapacei semănând cu un păduche – a introdus o eroare de un centimetru și ceva și a anulat dispozitivele de siguranță sensibile la presiune. Acum ea se afla pe marginea prăpastiei și, dacă ar fi depășit-o puțin, nu ar mai fi putut reveni. Ceea ce făcuse până în acel moment putea fi definit ca un atac, unul grav, pentru care, dacă era prinsă, și-ar fi pierdut statutul de haiman și ar fi fost supusă ajustării. A transmis instrucțiunile finale și s-a silit a urmări ceea ce se petrecea.

Carapacea lui și-a retras „picioarele" din alveolele prinse de coaste, de oasele șoldului și de cap, apoi le-a repoziționat cu un centimetru și ceva mai sus și le-a reinserat. În locul de reinserție nu existau alveole care să le primească. Cele două de pe cap au apăsat craniul deasupra urechilor, unul dintre ele a alunecat sfâșiind o porțiune de scalp, celălalt a împins capul într-o parte până când a alunecat și el, sfârtecând o altă porțiune de piele. Cele opt picioare din ceramal, poziționate la mijloc de o parte și de alta a torsului, au pătruns printre coaste, înfigându-se în inimă, plămâni și ficat. Cele două aflate deasupra șoldului s-au înfipt în intestine. El a vomitat sânge, apoi a tușit eliminând tot sânge, iar brațele și picioarele i s-au zbătut. Sângele arterial a curs ca o spumă pe carapace în valuri succesive, până când el a rămas moale, cu sângele picurând pe podea.

Orlandine a privit atent. Dacă va fi prinsă, îi vor șterge mintea. Era preferabil să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla. Programul subversiv pe care îl transmisese avea posibilitatea de a se autodistruge, însă mai rămânea ceva: fragmente care puteau fi lesne identificate drept produse ale tehnologiei Jain. A folosit același program ca să localizeze sursa suplimentară de alimentare cu energie – un încărcător U de mărimea unui cap, care funcționa pe bază de lichid alotropic și izotopic pompat prin rețele de vanadiu-argint. A inversat alimentarea externă cu energie și a transmis-o pe toată direct în acel încărcător. Secretul era să se asigure că acesta nu primea decât atât cât era

cerința. Acum mai rămânea mai puțin de o oră până când încărcătorul avea să fie supraîncărcat, iar sfera lui de interfață să devină deșeu radioactiv.

Era timpul să plece.

2

În momentul în care Needle, *testând primele motoare construite pentru spațiul U, a căzut din spațiul real în timpul zborului de încercare pornind de pe Marte, călătoria în timp a încetat să mai fie doar o posibilitate, devenind o certitudine. În clipa când s-au deschis primele porți runciblu, ea a devenit o realitate incomodă. Călătorind prin spațiul U, este posibil să sosești înainte de a fi plecat sau chiar la o mie de ani după aceea, însă rămâi neschimbat din punct de vedere fizic. Iar când s-a încercat călătoria în timp, au fost necesare multe luni pentru a curăța resturile. Nu îngăduiți nimănui dintre cei care sunt încă înspăimântați de realitățile cu care ne confruntăm astăzi – cei care încă se agață cu disperare de credința că universul funcționează în moduri pe care le pot înțelege cu ușurință – să vă convingă de contrariul. Mergeți și întrebați-i pe tehnicienii de runciblu și veți vedea cum se zvârcolesc, întrebați IA-urile și consultați matematicile de neînțeles. Dar, dacă o putem face, de*

ce nu o facem? Am avea posibilitatea de a fugi în viitor ca să ştim numerele extrase la loterie, am putea goni înapoi, ca să-i împiedicăm pe cei iubiţi nouă să moară. Da, aşa cum, în urmă cu câteva secole, puteam pune laolaltă două lingouri de plutoniu ca să facem un foc de tabără. Cei care înţeleg matematica se uită lung la progresii infinite şi factori exponenţiali şi ştiu că nu suntem pregătiţi să vânturăm acel tip de energie. Călătoria în timp este periculoasă, dezastrul cosmic este primejdios. Folosirea ei pentru altceva decât evitarea unui dezastru cosmic este echivalentă că folosirea unui motor cu fuziune ca să călătoreşti dintr-o parte a casei în alta. Sigur că vei sosi unde doreşti, dar probabil că nu va mai rămâne mare lucru din casă.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Stând aparent la o milă în vid, dar de fapt instalat comod la bord în realitate virtuală şi văzând totul printr-o cameră aflată la depărtare, Thorn studia cu atenţie nava *Not Entirely Jack*. Era una dintre navele de atac din clasa Centurion. Semăna oarecum cu *Jack Ketch* prin faptul că avea corpul principal de forma unui os de sepie, însă, în cazul său, nacelele pentru arme se găseau de o parte şi de alta a botului, iar o alta ieşea sub partea din spate. Învelişul exterior al navei înflorea în mod constant în variate culori, amintind de un screensaver de odinioară, dar fiind mai degrabă ca acelea care apar pe oţel pe măsură ce e încălzit. Cu vedere omniscientă, a examinat apoi spaţiul

înconjurător. Numeroase alte nave orbitau în jurul planetei din apropiere, iar multe coborâseră deja; era firesc, având în vedere posibilitatea ca tehnologia Jain să se fi răspândit pe suprafața ei. Însă cea mai stranie privelişte din acest sistem era luna organică minusculă. Thorn s-a concentrat asupra acesteia – sporind factorul de mărire de multe sute de ori peste ceea ce era vizibil cu ochiul liber.

Sfera-dragon atârna staționară în eter, ca și cum ar fi fost rezemată de globul albastru-verde al planetei gigantice din gheață. Două nave cu aspect periculos, similare cu aceasta, patrulau în jurul ei ca niște câini de atac. Un crucișător vechi, de mari dimensiuni, și având același design și proveniență ca *Occam Razor,* pluteau cu toate armele îndreptate spre entitatea extraterestră, și nici măcar acest lucru nu era de ajuns.

Thorn nu știa precis ce putea să facă obiectul metalic care se întindea în jurul unei treimi din ecuatorul lui Dragon, însă scopul lui era evident. Entitatea era în stare de arest, întemnițată într-un anume fel – probabil singura modalitate posibilă de a opri o sferă din țesut viu, cu diametrul de aproape doi kilometri, capabilă să călătorească prin spațiu ca orice navă din Polity. Banda metalică era de fapt cătușa. Dragon, pentru care Skellor venise până aici, fusese de asemenea prins în capcana întinsă acelui criminal.

– Cred că e păcat să plec, a spus Thorn. Lucrurile sunt încă destul de interesante aici.

A întins mâna în sus, a oprit proiecția din cască, lovind ușor cu degetul în ea, și a ridicat casca de realitate

virtuală de pe cap – nu fusese nevoie să intre într-o imersiune totală pentru acea ultimă privire în jur. Desfăcându-și centura de siguranță, a coborât de pe cadru, apoi s-a întors să vadă cum se pliază și dispare în mod discret în peretele încăperii.

– Înțeleg că putem pleca? a întrebat el.

Jack, IA-ul a navei, a răspuns:

– Există un coridor lat de o mie șase sute de kilometri prin blocada USER. Cele douăsprezece cuirasate din clasa gamma care îl păzesc au primit ordin să ne permită trecerea.

– Asta e bine.

Blocada USER-elor – așa cum erau numite emițătoarele de interferență în subspațiu, care împiedicau navele să se deplaseze în FTL – poziționată la o sută de ani-lumină de acest punct în toate direcțiile nu permitea nici unei alte nave să se apropie. Acest lucru demonstra mai mult decât orice altă măsură de precauție că Securitatea Centrală a Pământului socotea amenințarea tehnologiei Jain ca fiind extrem de gravă. Însă, imediat ce a părăsit camera de realitate virtuală, Thorn a observat patru siluete care fugeau pe coridor, îndepărtându-se de el, și s-a întrebat ce alte planuri avea Securitatea Centrală.

Cele patru siluete erau umanoide, dar reptiliene: pielea lor era compusă din plăci, cu solzi verzi sau galbeni, iar mersul era ca al păsărilor. Unul dintre cei patru a întors capul, expunându-și fața ca de broască, și-a dezgolit dinții ascuțiți spre Thorn, apoi a continuat să alerge. Dracomeni – 120 dintre aceștia se aflau

la bordul navei, cu toții îmbrăcați în costume de luptă și înzestrați cu cele mai bune arme portabile pe care le putea pune la dispoziție Polity.

– E vorba de a pune toate ouăle stricate într-un singur coș? a întrebat el, îndreptându-se în aceeași direcție ca și cei patru.

– Există posibilitatea asta. N-ar fi bine să dezvolți subiectul? a întrebat Aphran, apărând brusc alături de el.

El a măsurat-o.

– Păi, îl avem pe Jack, un IA, acum parțial amestecat în înregistrarea cuiva care a fost dușman al Polity. Ăsta este sigur un ou stricat.

– Eu nu mai sunt dușman al Polity, pentru că nu mai agreez cauza separatistă, i-a răspuns ea.

– De ce s-a petrecut transformarea asta?

– Am văzut și am înțeles prea multe.

– Și trebuie să cred ce spui?

– Nu are importanță ce crezi, realitățile existenței mele nu se vor schimba, a replicat ea.

– Și care sunt acestea?

– Sunt a doua generație de înregistrare a memoriei unei ucigașe, și singurul motiv pentru care nu am fost eliminată este că am fost utilă, întrucât conștiința mea s-a împletit îndeaproape cu aceea a lui Jack. Nu sunt capabilă să întreprind nimic dăunător împotriva Polity datorită acestui ultim factor, iar în momentul în care aceste două condiții se vor schimba, nu cred că voi mai supraviețui multă vreme.

– Bine, accept explicația asta deocamdată. Un alt ou stricat sunt eu, pentru că am intrat în contact cu tehnologia Jain – la fel ca voi. Apoi vorbim despre dracomeni: vlăstare despre care ai putea spune că au apărut după ce s-au semănat dinți de dragon. Sunt un produs al lui Dragon și, deși au convenit să se alăture lui Polity, nu le înțelegem pe deplin biologia, ca să nu mai vorbim despre motivațiile lor.

– Da, acelea sunt ouăle, a spus Aphran și a dispărut la fel de brusc precum apăruse.

Thorn s-a gândit: Aphran *fusese* utilă, ea l-a salvat pe Jack atunci când corpul-navă al acestei inteligențe artificiale – *Jack Ketch* – a fost distrus. Era foarte posibil ca ea să nu mai îmbrățișeze cauza separatistă. Cu toate acestea, justiția din Polity era aspră și neiertătoare. Ca Separatistă, ea luase vieți și nimic din ceea ce făcuse nu mai putea fi schimbat.

Ajungând la capătul coridorului, Thorn și-a lipit palma de încuietoarea aflată alături de ușa blindată, care s-a retras în perete, apoi a intrat într-o zonă a navei care mirosea ca un terariu plin de șerpi. O rampă cobora spre un coridor mai lat, având uși de o parte și de alta. Podeaua era acoperită de iarbă deasă – ceva adus cu siguranță de dracomeni din ceea ce fusese lumea lor vreme de numai câțiva ani, întrucât o sferă Dragon își sacrificase propria substanță vitală ca să le creeze neamul. Călcând pe iarbă, Thorn s-a uitat pe ușa deschisă a unei cabine și înăuntru a văzut patru paturi și doi dracomeni. Unul dintre ei era așezat pe podea, ținând ochii închiși, în vreme ce asambla părțile

componente ale unei puști electrice, împrăștiate în jur. Celălalt stătea întins pe pat, cu picioarele lipite de patul de deasupra – ceva ce putea face cu ușurință, având în vedere configurația păsărească a picioarelor lui. Studia o consolă de mână, având arma protonică rezemată alături. Thorn a clătinat din cap și a mers mai departe.

Încăperea mare de la capătul îndepărtat al coridorului era ocupată de aproape cincizeci de dracomeni. Unii dintre ei exersau mișcări de luptă corp la corp, în care Thorn a recunoscut unele elemente pe care fusese instruit să le stăpânească. Nu înțelegea de ce dracomenii simțeau nevoia de a se antrena, pentru că erau capabili să sfârtece orice ființă umană fără măcar să transpire, deși ei oricum nu transpirau. Alții stăteau la mese, pe chestiile ca niște șei ciudate pe care le foloseau drept scaune. Aceștia studiau ori practicau jocuri, era greu de spus. Membrii unui alt grup desfăceau un pistol-țânțar cu pulsuri – o armă dotată cu inteligență semiartificială, care mergea pe șase picioare și avea o oarecare asemănare cu respectiva insectă sugătoare de sânge. Toți erau ocupați cu câte ceva.

– Aici.

Thorn a ridicat ochii. În jurul camerei, exista o pasarelă, iar pe ea îl aștepta hologramа lui Aphran și alți câțiva dracomeni. Privind mai sus, Thorn a văzut aproape o reflectare a ceea ce văzuse jos. Încăperea cilindrică se întindea de-a latul navei, de la un bord la celălalt, și se termina cu o altă podea cu elemente gravitaționale în cealaltă parte. Echidistantă între cele

două niveluri, unde efectul lor se anula, se găsea o zonă închisă, cu zero G, unde alți dracomeni exersau mișcări de luptă. A descoperit o scară și a urcat treptele, ajungând lângă Aphran.

– Ce părere ai? l-a întrebat ea.

– Încă nu m-am hotărât. Thorn l-a studiat pe unul dintre dracomenii aflați în apropiere. Uite, nimeni nu mi-a spus că *el* va fi aici.

Dracomanul s-a întors. Arăta cam la fel ca tovarășii lui, doar că avea o cicatrice urâtă, de la o nară până spre un ochi. Poreclit Scar – Cicatrice –, el își acceptase acest supranume odată cu desfigurarea în sine, cu toate că dracomenii puteau să-și instruiască trupurile să remedieze astfel de vătămări fizice. Era unul dintre primii doi dracomeni creați de sfera-Dragon distrusă la Samarkand și, dacă exista așa ceva în rândul lor, era conducătorul celor de-un neam cu el.

– Thornss, a sâsâit Scar, clipind din ochii uriași, în același timp îngustându-și pupilele.

– Scar, de ce vă aflați aici?

– Ca să slujim Polity.

– În ce fel?

– Supunându-ne.

– Supunându-vă cui?

Scar a întins întâi brațul, apoi un deget terminat cu gheară.

– Ție.

Cormac și-a adus aminte când îl văzuse prima oară pe Creator, din rasa aceea numită a „Creatorilor".

Pe planeta Viridian, acesta ţâşnise dintr-un vechi depozit de proiectile ca un hopa-mitică incandescent. I-a văzut alcătuirea corpului ca pe o expoziţie sub sticlă a unor retorte şi eprubete dintr-un laborator de chimie – părea să fie creaţia fantastică a unui sticlar de origine divină. La început, l-a perceput ca pe un dragon chinezesc, apoi impresia a fost alta. Părea făcut din sticlă susţinută de oase ca nişte filamente de tungsten care radiază lumină. Avea un gât lung, asemănător celui de lebădă, care se termina cu un cap de coşmar, având ceva de şopârlă şi ceva de călugăriţă. Îşi desfăcea aripile, la început semănând cu un liliac, apoi căpătând înfăţişarea unei mase de vele. O gheară grea ori poate o mână sub forma unui miriapod, prinse marginea depozitului. Coada luminoasă, ca un bici gros, flutura prin aer, scoţând la iveală vele, aripioare, lumină.

Abia mai târziu şi-a descoperit prima părere, şi anume că acest tip de creatură energetică nu era adevărat. Era doar o proiecţie: holografică şi parţial telepatică. Creatura a ieşit atunci din sălaşul ei, către Pământ. Mai târziu, a încărcat un raport despre ea de acolo. Adevărata natură a creaturii nu a putut fi descoperită nici măcar de IA-urile care se ocupau de medicină legală. Proiecţia pe care o genera ea părea o măsură defensivă pe care alţii nu o puteau străpunge, şi singurul fapt confirmat a fost că ea trebuia să mănânce anumite tipuri de materie vegetală, ceea ce dovedea că era o formă de viaţă organică.

– Trebuia să intrăm în somn rece abia la șase luni după plecarea în călătorie, pentru că erau destul de multe lucruri de făcut, a explicat Chaline. Însă, imediat, toți am început să avem vise bizare. Creatorul și-a mai redus proiecția o vreme, apoi a cerut un șasiu de Golem și niște carne sintetică din stoc. A dus totul în zona pe care o ocupa – o încăpere sferică având zero G, pe care o asigurase împotriva scanării –, apoi, după două zile, Golem a ieșit de acolo pe picioarele lui. Nu ne-am dat seama dacă era telefactorat din interiorul camerei sau dacă fusese ocupat, indiferent cum, de Creator. Atunci nu am întreprins nimic. Dar din acel moment, Golem a devenit Creator pentru noi.

– Ce-mi poți spune despre înfățișarea lui Golem? a întrebat Cormac.

– Mascul, păr negru, ochi roșii – foarte impresionant. Sigur că după aceea s-a redenumit. Chaline a clătinat din cap, arborând o expresie cinică. Și-a luat numele Lucifer.

Cormac și-a așezat coatele pe masă, și-a împreunat degetele, lăsându-și apoi bărbia pe ele.

– Să văd în asta ceva care trădează simțul umorului tipic pentru Dragon?

– Nu știu. Umor sau aroganță, aștept să-mi spui tu.

– Povestește-mi despre vise.

– Erau cu precădere despre ascunzișuri și spaime, deseori după alergare, târâre sau înot, niciodată nu mi-a fost clar acest lucru. A făcut un gest peste umăr. Graham, haimanul trimis acolo să studieze interacțiunea Creator – ființe umane la bordul navei –, l-a

abordat pe Lucifer în legătură cu fenomenul. Visele au încetat imediat după aceea, la aproximativ o lună înainte de a intra în somn rece. Cred că Graham a regretat asta, însă noi ceilalți ne-am bucurat. Apoi Graham ne-a cerut să descriem visele în amănunt. Eu l-am făcut cel mai fericit, a spus ea, lovindu-se ușor în tâmplă, pentru că înregistrasem câteva dintre visele mele.

– Și Graham a ajuns la vreo concluzie?

Ea a dat aprobator din cap.

– A bănuit că preluasem totul din subconștientul lui și că activitățile pe care le visam erau ale unei creaturi care se târa prin nămol ca să scape de prădători. A emis teoria potrivit căreia Creatorii erau o formă de viață foarte asemănătoare cu săritorii prin noroi ori că noi preluaserăm lucruri din trecutul lor: echivalentul Creator al creierului unei reptile.

Cormac a făcut o grimasă: își dăduse seama că o asemenea creatură va proiecta înfățișarea exterioară a unui extraterestru asemănător unui zeu, care părea alcătuit din lumină.

– Și Lucifer a intrat în somn rece? a întrebat el.

– După părerea lui Graham, avea suficiente echipamente în încăperea lui ca să construiască ceva. Și Lucifer a declarat că va intra în hibernare, așa s-a exprimat el. Așa ar fi de crezut, pentru că opt sute de ani reprezintă o perioadă lungă.

– Așadar, *Victoria* a sosit la Micul Nor al lui Magellan și la civilizația Creatorului?

– Nu există o civilizație a Creatorului, i-a răspuns Chaline.

Cormac s-a lăsat pe spate.

– Aha.

– Primul lucru pe care l-am văzut a fost o stație spațială gigantică plină de o materie organică tare – ca și cum o plantă germinase înăuntrul ei, consumase toate substanțele nutritive de acolo, apoi murise. Ne-am apropiat de acel loc, și toate laserele noastre meteorice au început să tragă. Tot spațiul din jur era înțesat de nori de mici obiecte dure, de mărimea unei mingi de golf, dar incredibil de dense. Lucifer ne-a spus să ne retragem, altfel vom muri.

– Înseamnă că era vorba despre substructură Jain și despre noduri Jain.

Ea s-a uitat la el cu o expresie întrebătoare.

– Jerusalem, o poți informa pe Chaline în legătură cu evenimente petrecute recent, mai precis Skellor și acțiunea lui subversivă de pe *Occam Razor?* Și cu chestiuni legate de Jain?

Chaline și-a aplecat capul, apăsându-și în același timp degetele pe tâmplă. Cormac s-a ridicat și a pășit spre un automat, transmițând solicitarea prin intermediul legăturii de rețea încă înainte de a ajunge lângă el. Îl aștepta o ceașcă de ceai verde. A luat-o și a sorbit din ea, apoi a rămas lângă aparat. Lui Chaline i-ar fi trebuit cam cinci minute ca să absoarbă toate acele informații. Când, în cele din urmă, și-a terminat ceaiul și a revenit la scaunul lui, ea începuse să clatine din cap.

– Exact la fel. Am găsit nave, apoi am descoperit o lume întreagă infestată în acest fel. Dar se oprește, știi? Viața conștientă face ca această tehnologie Jain

să se dezvolte, prin urmare, este nevoie de ceva, de cunoştinţe tehnologice... ceva. Acele fiinţe conştiente pot să o folosească o vreme ca să obţină putere, cunoştinţe, orice, apoi ea îşi depune semineţele, distrugând totul în urmă. Oamenii lui Lucifer şi-au închipuit că ţineau totul sub control.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Evident, nu o ţineau sub control.

– Mă refeream la ce s-a întâmplat în timpul călătoriei.

– Lucifer s-a retras în camera lui, iar o vreme visele au revenit. Ne-am continuat verificarea, pătrunzând în inima domeniului în care se afla Creatorul. Era mic în comparaţie cu Polity – o aglomerare stelară de aproximativ cinci mii de sori. Acest lucru se datora unui proces pe care Lucifer îl numea „consolidare". Civilizaţia lor s-a extins până la un anumit punct, dar, devenind conştientă de existenţa altor civilizaţii din spaţiu – prima lor confruntare a fost cu tehnologia Jain, astfel că îţi imaginezi cât de precauţi au devenit –, au decis să nu-şi reia expansiunea decât atunci când vor simţi că sunt pregătiţi pentru asta.

– Aşadar, Lucifer a ieşit din camera lui.

– Da, foarte agitat – se vedea asta, chiar prin Golemul în care trăia –, însă întreaga lui specie părea să fi fost distrusă. Cred că acel fel de dezastru ar plasa o povară excesivă asupra oricărui individualist, indiferent cât de înrăit ar fi el, a spus Chaline şi a făcut un gest din umeri. El ne-a pus la dispoziţie coduri de semnalizare şi frecvenţe pe care să putem transmite,

comunicațiile prin spațiu real ale Creatorului se desfășurau pe banda largă a spectrului hidrogenului, iar comunicațiile prin spațiul U erau codificate într-un mod bizar. Am cercetat și am tot apelat, dar la început nu am primit nici un răspuns. Apoi am început să primim materiale prin intermediul canalelor Creator, însă erau încărcate cu programe pe care de fapt nu le doream – se propagau ca virușii, apoi se reasamblau în niște sub-rutine subversive cu adevărat dăunătoare. Puteai să-i numești viermi, însă prezentau o complexitate cu mult mai mare, apropiindu-se de aceea a unei inteligențe artificiale. Doar cu ajutorul lui Lucifer am reușit să îi îndepărtăm. Victoria, IA-ul a navei, a trebuit să se deconecteze complet cât timp am curățat restul sistemelor. S-a întâmplat chiar ca un program a preluat un nanoasamblor și s-a apucat să producă tehnologie Jain, astfel că ne-am văzut siliți să ejectăm întregul laborator în spațiu.

– Asta înseamnă că acolo mai exista tehnologie Jain activă?

– Da, sau mai curând Creatori preluați de Jain și aflați în ultimele faze de disoluție.

– Și după aceea?

– Nu am găsit nici urmă de ființe conștiente în nici unul dintre cele douăsprezece sisteme solare pe care le-am verificat. Am descoperit însă stații și nave doldora de structuri Jain; lumi unde se purtaseră bătălii distructive, unele dintre ele radioactive, unele care nu evidențiau nici un semn că au fost locuite vreodată, singura dovadă fiind armele impresionante aflate

pe orbită, care pârjoliseră planetele până la magmă. Toată tehnologia Jain de acolo era somnolentă. Semințele ei erau răspândite în spațiu, așteptând tipul potrivit de ființă conștientă care să le aducă la viață pe solul fertil al unei noi civilizații.

– Foarte poetic.

Chaline a făcut o grimasă.

– Trebuia să fii acolo.

– Și atunci ai hotărât să instalezi runciblul de Etapa Întâi?

– Nu chiar atunci. În timp ce făceam explorarea, am interceptat o semnătură de spațiu U. A apărut o navă Creator, abia identificabilă în miezul unei mase de substructură – arăta ca o măciulie de păpădie. A atacat imediat, în mod sinucigaș. Am distrus-o cu un Dispozitiv contrateran. Nu știu ce a auzit Lucifer, dat el a intrat pentru scurtă vreme în legătură cu cei care erau pe navă. A spus că era momentul să plecăm acasă, pentru că se apropiau de noi alte entități similare – versiuni Creator ale amicului tău, Skellor. Tot Lucifer ne-a informat că aceste entități sunt capabile să ne depisteze într-un salt standard în spațiu U și că, drept urmare, ar trebui să scăpăm prin intermediul runciblului. Eu și Graham ne-am arătat neîncrezători în propunerea asta – ei nu dețineau tehnologia runciblu, iar noi nu aveam de gând să le-o facem cadou lăsând în urma noastră unul de primă etapă.

– S-ar putea să nu reprezinte mare lucru, a spus Cormac, dar care a fost impresia ta privind atitudinea lui Lucifer în acele momente?

– Cum să spun... părea aproape vinovat. Dar poate că folosea programe de emulare în programul de bază al lui Golem. Am presupus că vinovăția, reală sau emulată, era reacția pe care Lucifer o considera potrivită față de primejdia în care le vârâse el.

– Ești sigură de asta?

Chaline s-a încruntat la el.

– Cât se poate de sigură. Dar de ce insiști?

– N-are importanță. Deci ai instalat runcibIul.

– Da, după ce Lucifer a demonstrat în privința tehnologiei runcibIu cunoștințe pe care nu le putea dobândi decât pe Polity. El a sugerat un runcibIu neconform în timp. Ne-am gândit că nu înțelegea cât de periculos putea fi așa ceva, însă era perfect conștient de primejdii. Semenii lui erau morți, distruși de o tehnologie care se răspândește ca un virus și dorea să „vaccineze" acea zonă anume din spațiu.

S-a uitat cu atenție la Cormac, așteptând un comentariu sau o întrebare. Cum el nu a reacționat, a continuat:

– Am ales o lună pustie și neatinsă care se rotea în jurul unei uriașe gazoase – singura planetă pe orbita unei pitice albe învecinate. Alți sori se găseau la mai puțin de un an-lumină distanță, astfel că ne aflam aproape de centrul domeniului Creatorilor. Am făcut ca *Victoria* să coboare la sol – o sarcină dificilă în sine. Am înființat runcibIul și am canibalizat motorul de spațiu U al navei, pentru a obține piese cu care să facem acel runcibIu neconform în timp. Lucifer a pus la dispoziție niște cunoștințe ezoterice pentru a ne

permite să facem un reglaj fin și să sporim puterea din reactoarele de fuziune pe care le-am demontat. Tocmai desfășuram teste de aliniere, când...

– O clipă, a întrerupt-o Cormac, dar ai nevoie de un IA ca să pui un runciblu în funcțiune. Crezusem că această cerință e chiar mai importantă într-o astfel de situație.

– Da... evident că am adus un IA de runciblu, în stază, împreună cu noi.

– S-a sacrificat ca să vă aducă înapoi?

Chaline a privit în altă parte preț de un moment, apoi s-a întors din nou spre Cormac.

– Da, așa a procedat. Ar fi putut scăpa prin propriul ei runciblu, înțelegi?, dar asta ar fi însemnat ca acel runciblu să se închidă înaintea celui de pe *Celedon,* iar asta ar însemna că energia legăturii neconforme în timp ar fi venit în direcția asta, în loc să meargă invers. Nu am fi reușit să scăpăm și nici alte ființe umane, în jur de o sută de milioane.

Auzind asta, Cormac și-a ținut gura închisă – cifra merita o tăcere respectuoasă.

Chaline a continuat:

– Am inițiat IA-ul de runciblu înainte de a ne declara de acord cu planul lui Lucifer, iar el a acceptat ideea instantaneu. După cum știi, chiar și un singur nod Jain este cumplit de periculos. Acum aveam șansa de a face scrum trilioane de asemenea noduri.

– Ce a venit prin runciblu după voi?

– Cum spuneam: desfășuram testele de aliniere, când a apărut o altă navă a Creatorilor. Am asamblat

pachetul de informații și l-am trimis către *Celedon*, iar nouă, la capătul nostru, ne-a fost acceptată conexiunea deplină în mod instantaneu. Lucrurile ar fi fost foarte urâte pentru noi dacă legătura ne-ar fi fost respinsă.

– Ați ales *Celedon* datorită depărtării la care se găsea?

– Exact, iar între timp am aflat ori mai curând Graham a aflat că se vor institui protocoale Starfire de ostilitate. Ne-am gândit că vom avea timp să adunăm toate materialele, dar lucrurile au făcut saltul U în baza pe care o construisem.

Chaline s-a crispat spunând astea.

– Lucrurile?

– Creaturile... Verifică materialele descărcate ca să vezi cum arătau. Doar o explozie protonică ar fi fost capabilă s-o lichideze pe vreuna dintre ele. Am văzut-o pe una făcându-l bucăți pe Villaeus. Partea groaznică a problemei era că fiara nu s-a mulțumit să-l sfârtece; s-a dovedit extrem de iute când l-a dezmembrat și a analizat părțile. Când ne-am retras spre runciblu, au continuat să ne ucidă. Atunci, Lucifer a început să folosească o armă pe care nu o mai văzusem înainte – părea să creeze un câmp gravitațional scăzut în orice obiect țintit. S-a desprins de Golemul lui, care era în modul de funcționare dragon din sticlă, și i-a ținut la distanță cât noi am trecut prin runciblu. Ne-a spus tuturor că nu ni se va alătura...

Cormac s-a aplecat brusc în față.

– De ce nu?

– Ca să ne ofere timp să fugim și pentru că nu voia să le supraviețuiască celor de un neam cu el.

– Așa a simțit Lucifer?

– Da, a spus Chaline, privindu-l cu atenție și având pe față o expresie de nedumerire. Ce vrei să sugerezi?

– E ca în vise: există o legătură telepatică. Probabil că atunci Lucifer a fost într-o stare de stres și nu s-a protejat prea bine împotriva atacurilor voastre.

– S-au întâmplat multe lucruri atunci. Cu toții am trecut printr-o „stare de stres". Am simțit durere, dar și o furie incredibilă – nu știu cât de mult din acestea au fost chiar ale mele.

– Și altceva?

– S-a simțit vinovat. Îl adusesem acasă, și din această cauză ne vârâserăm singuri în primejdie. Au murit mulți dintre noi. Cred că sentimentul de vinovăție a fost logic.

– Îți mulțumesc, a spus Cormac, ridicându-se. Cred că a venit vremea să consult materialele descărcate.

Chaline a rămas pe scaun și l-a urmărit plecând. După ce a trecut prin scutul sclipitor, iar ușa-apertură s-a închis în urma lui, a întrebat:

– După părerea ta, cât de morală era creatura asta, Lucifer?

– Aș afirma că nici mai mult, nici mai puțin morală decât orice ființă umană, i-a răspuns Jerusalem.

– Așadar, Creatorii se „consolidau" și mai trimiseseră o sondă organică spre Calea Lactee, aceasta atribuindu-și numele Dragon. Consider că se pregăteau pentru o extindere de proporții.

– Ar fi plauzibil.

– Iar ei folosesc de câtva timp tehnologia Jain...

– Așa s-ar părea. Ca o coincidență, în timpul expansiunii Polity nu am descoperit decât rămășițe ale tehnologiei Jain. Apoi, la câteva decenii de la sosirea Creatorilor și de la reacția impresionantă a lui Dragon față de această apariție, un nod Jain a ajuns în mâinile unui biofizician capabil să afle cum să-l folosească.

– Cred că voi purta o discuție lungă cu acest Dragon.

– Da, de acord, i-a răspuns Jerusalem.

Solul de sub tălpile lui era cufundat într-o umbră adâncă, presărată cu noduli de mușchi de un verde închis și străpuns pe alocuri de iarbă care se adaptase la condițiile de tundră. O oarecare vegetație se agăța de fața stâncilor și a bolovanilor expuși, în semn de sfidare față de furtunile de praf care bântuiau pe acolo de două ori în decursul fiecărui an marțian. Cu toate acestea, nuanța roșie a lui Marte era perceptibilă în acest și în alte câteva. Horace Blegg a pășit spre marginea potecii care cobora pe versantul abrupt cale de cinci mile. Jos, departe, în Valles Marineris parcă se zărea luciul unui lac întins și neclintit. Cu toate acestea, nu era lac, ci plafonul din sticlă ranforsată al Serei – primul pas din cadrul unui vechi proiect de teraformare, care acum cuprindea parcuri împădurite. Multe lucruri se schimbaseră în timpul vieții, enorm de lungi, a lui Blegg.

Cormac îl socotea pe Blegg drept ceva creat de Securitatea Centrală a Pământului – un avatar al acelei

entități – și nu neapărat un supraviețuitor al exploziei nucleare de la Hiroshima. Cu toate acestea, Blegg știa că fusese cândva un băiat pe nume Hiroshi, care ieșise din acel infern. Un băiat care devenise bărbat cu capacitatea de a se deplasa prin spațiul U. Un bărbat care putea declanșa vederea internă a corpului său și care învățase cum să își schimbe înfățișarea după dorință, la fel cum își schimbase de multe ori numele. Pe vremea când se construise acel edificiu pe malul Lacului Geneva pentru a găzdui IA-ul Securității Centrale, el își spunea Horace Blegg, și așa a rămas de când entitatea s-a trezit pentru prima oară și l-a perceput.

– Bun, Hal, să discutăm scenariile, a spus Blegg pe neașteptate.

După o pauză în care nu a primit răspuns, s-a uitat într-o direcție pe care puține alte ființe umane o puteau percepe și s-a îndreptat într-acolo. Marte s-a stins în jurul lui și, vreme de o clipă, el a existat pe un tărâm lipsit de culoare, distanță sau chiar timp, apoi a pășit spre o poartă de runciblu de pe aceeași lume și a observat fețe curioase îndreptate spre el. Le-a ignorat și a trecut de poartă. A urmat un alt hol de tranzit, în care atracția gravitațională era chiar mai slabă, iar pașii lui au fost mai mult săltați. S-a localizat pe sine, apoi s-a transportat din nou într-o încăpere protejată din Muzeul Liniștii de pe Luna Pământului.

În centrul acestei încăperi, se găsea o casetă din sticlă ranforsată, de formă semisferică, acoperind obiecte cu aspect de coral, aparent banale. Coloana pe

care se odihnea acea casetă conținea, din câte știa el, un DCT – Dispozitiv Contra Teran –, termen eufemistic pentru o armă antimaterie. Încăperea în care era el se afla în partea superioară a unui motor cu fuziune. Într-o clipă, Securitatea Centrală a Pământului putea face ca acea încăpere să fie ejectată în întregime din muzeu și, când ajungea la o distanță sigură de Lună, să detoneze arma pe care o conținea. Blegg s-a răsucit și a privit ecranele de afișare prinse de pereți, ale căror difuzoare scoteau țârâituri. Toate arătau imagini microscopice și nanoscopice ale obiectelor din interiorul casetei – doar câteva dintre milioanele de imagini existente, deși puteau fi apelate subecrane care aveau acces la un volum imens de date referitoare la mașinăria moleculară complexă pe care o dezvăluiau. Acum însă încăperea era închisă pentru public și rămăsese astfel vreme de câțiva ani.

– Hal, ia spune, care sunt perspectivele rasei umane? a întrebat Blegg.

Pe unul dintre ecrane a apărut un grafic simplu. Abscisa era marcată cu date de la anul 1 000 î.e.n. până în prezent, iar ordonata era gradată în unitățile acceptate privind dezvoltarea tehnologiei. Vreme de cinci sute de ani, linia graficului s-a ridicat doar cu o linie deasupra lui zero, a început să capete o traiectorie curbă, apoi a țâșnit brusc în sus, odată cu începutul Revoluției Industriale. Spre sfârșitul secolului XXI, linia mergea aproape vertical în sus, dispărând dincolo de partea superioară a graficului în perioada secolului al XXIII-lea.

– Nu e bine, a spus Blegg.

– Două lucruri, a zis IA-ul Securității Centrale. Primul: faptul că mi se spune Hal este acum o glumă geriatrică; al doilea: acest grafic este greșit. În realitate, așa vedeau oamenii din secolul XXI dezvoltarea posibilă a rasei umane. Aceleași ființe umane se așteptau ca urmașii lor de la această dată să devină precum zeii și, probabil, imposibil de recunoscut de ei. Însă *iată* ce s-a petrecut.

Linia s-a schimbat, începând să descrie o curbă descendentă spre sfârșitul secolului XXI, în următorul veac revenind la un ritm de creștere asemănător celui înregistrat în urmă cu mai bine de o mie de ani.

– Viața a devenit prea comodă, a sugerat Blegg.

– Exact. De ce să te mai străduiești, când îți pot fi oferite toate lucrurile care îți asigură confortul și când ai șanse atât de mari de a trăi o veșnicie? În inima Polity, cauza predominantă a deceselor este în prezent sinuciderea din plictiseală. Doar pe marginea exterioară, în lumile de pe Linie și dincolo de ele, atitudinea aceasta a început să se modifice. Majoritatea progreselor tehnice se înregistrează acolo ori în limita granițelor Polity, și ele reprezintă rezultatul exclusiv al cercetărilor efectuate de haimani.

– Cei mai mulți oameni nu socotesc asta drept o problemă.

– Cât se poate de adevărat. Să luăm ca exemplu Imperiul Roman.

– Am devenit decadenți?

– Iar vandalii sunt pregătiți și abia așteaptă să atace.

– Ai uitat să te referi la evoluția tehnologică a IA-urilor, a remarcat Blegg.

– Înclinată mereu spre Singularitate evitată intenționat. Noi acceptăm că suntem în esență umani și preferăm să nu îi lăsăm în urmă pe semenii noștri. Însă, dacă vor sosi vandalii, s-ar putea ca situația să se schimbe.

– Două aspecte: nu toți preferați situația asta și nu toată lumea este de acord în legătură cu umanitatea esențială. IA-urile părăsesc Polity în număr la fel de mare ca și ființele umane cele mai aventuroase.

– Acele inteligențe artificiale își dau seama că asta le face să fie *mai* umane.

– Interesantă idee, a spus Blegg. A lovit caseta din sticlă cu palma. Dar mai bine să discutăm despre asta.

– Studiile făcute de Isselis Mika, Prator Colver, D'nissan, Susan James și toți ceilalți de la bordul navei *Jerusalem* susțin concluzia la care am ajuns noi: tehnologia Jain a fost concepută pentru a sluji drept armă. Ar putea fi o creație a acelei rase pe care am numit-o Jain ori poate că a fost creată cu mult înainte de asta. Vectorul ei este foarte simplu. Este activat de contactul cu orice rasă suficient de inteligentă ca să îl folosească. Dezvoltându-se la început în interiorul individului în contact direct, el se subsumează cunoștințele gazdei sale în orice aspect care diferă de ale lui, însă își permite fie utilizat de acea gazdă. Gazda devine mai puternică și manifestă înclinația firească de a-i controla pe ceilalți din neamul ei. Face acest lucru până când tehnologia Jain, distrugându-l în cursul

acestui proces, însămânțează o versiune secundară a aceleiași tehnologii mai docile față de rasa gazdei. Am văzut stadiile inițiale ale acestui proces în cazul lui Skellor, și de atunci încoace am asistat la etapele finale ale acestui proces în cazul Creatorilor. Ea distruge civilizațiile tehnologice. Dovezile arheologice, îndeosebi acelea ale Csorienilor și Atheterienilor, sugerează că acest lucru s-a întâmplat în repetate rânduri.

– Așadar, tehnologia Jain reprezintă prima noastră confruntare cu vandalii?

– Da.

– Iar asta mă face să revin și să întreb care sunt perspectivele rasei umane.

– Înainte de episodul în care Skellor a obținut și a activat un nod Jain, nu s-a mai înregistrat nici un semn privind existența unor astfel de noduri în spațiul explorat.

– Sunt foarte mici, scapă ușor detecției.

– Însă din ceea ce s-a petrecut în Norul Mic al lui Magellan vedem că sigur s-a produs o infestare anterioară, în urma căreia în spațiu s-au răspândit un miliard de noduri Jain. Am rulat programe de simulare a răspândirii nodurilor și m-am bazat pe datele referitoare la extincție – cu o marjă largă de eroare – pentru fiecare dintre acele trei rase. Până acum s-a descoperit un nod Csorian care are asemănări cu tehnologia Jain, însă nu este un dispozitiv distructiv din punct de vedere rasial. Deocamdată, nu au fost găsite adevărate noduri Jain.

Blegg a făcut o grimasă și s-a uitat bănuitor printre gene spre locul în care știa că erau montate camere de filmare în interiorul încăperii.

– Sincer, nici unul, a insistat vocea celui de la Securitatea Centrală.

– Așadar, a spus Blegg, Jainii au avut parte de un Waterloo al lor acum cinci milioane de ani, iar jurații se află încă pe Atheter. Cred că voi, IA-urile, încă analizați veridicitatea acelei descoperiri vechi de jumătate de milion de ani, da? În orice caz, s-ar părea că Atheterii sau Csorianii au reușit să supraviețuiască tehnologiei Jain și au distrus-o cu totul în această parte a galaxiei.

– Cred că Atheteri au făcut asta. Acum suntem siguri în proporție de peste nouăzeci la sută că acele rămășițe sunt autentice. Dar problema este încă discutabilă și nu întru totul relevantă pentru situația noastră actuală.

– Însă ar fi interesant să știm ce s-a întâmplat cu adevărat cu Atheterii. S-ar putea să mai existe, înțelegi? Având în vedere că primele descoperiri referitoare la ei arătau că ar putea avea o vechime de trei milioane de ani și că alte date sugerau jumătate de milion de ani, au dovedit o longevitate deosebită...

Fără să ia în seamă acest argument, Securitatea Centrală a Pământului a întrebat:

– Ați inspectat epava?

Blegg a confirmat cu o mișcare din cap.

– Au fost găsite toate fragmentele posibile, iar acestea sunt în prezent studiate sub supravegherea

inteligenței artificiale numite Geronamid. Din tehnica Jain au fost obținute semne evidente de tehnologie, dar nu și noduri. Dacă Creatorul le-a adus aici, înseamnă că le-a descărcat undeva, cu mult timp înainte ca Dragon să-i distrugă nava. Ce-mi poți spune de rest?

– În prezent, nava *Not Entirely Jack* se află în drum spre Osterland.

– Mi-ai respectat sugestiile?

– Da, la bord se găsesc dracomeni care urmează a fi folosiți în orice acțiuni militare ce se vor desfășura la sol. Agentul Thorn comandă această misiune.

– Cormac?

– În prezent, aflat la bordul navei *Jerusalem*, care se întoarce spre Cull pentru a-l interoga pe Dragon.

– Și ce se întâmplă cu statutul de alertă pentru declanșarea măsurilor de apărare ale Polity?

– Se recurge la scanare completă în toate zonele de pericol. Toate IA-urile runciblurilor știu acum cum să se protejeze de acțiunile subversive ale tehnologiei Jain și își actualizează măsurile de securitate. Vechile depozite militare, existente din Războiul Prador, se redeschid. Producția de nave din alte zone se desfășoară la nivelul optim, iar noile nave sunt înzestrate cu arme purtătoare de tehnologie antigravitațională.

– Înseamnă că locul meu este la patru sute șaptezeci și doi de ani-lumină de aici, a spus Blegg.

– De ce?

– Am sentimentul că s-ar cuveni să arunc o privire atentă la săpăturile efectuate la Situl Shayden. Mi-a

trecut prin minte că, dacă Atheterii au reușit să distrugă orice nod Jain din această parte a galaxiei, înseamnă că au știut cum să le descopere.

Blegg a făcut din nou un pas, s-a plasat în spațiul U, iar următorul pas l-a dus până la salonul de îmbarcare în runciblu, aflat la aproape douăzeci de kilometri depărtare de muzeul de pe Luna Pământului. O femeie care mângâia un câine alsacian, care beneficiase de o augmentare cerebrală, a ridicat spre el o privire mirată. Doar câinele s-a uitat la el cu o suspiciune nesfârșită. S-a întors ușor, intrând în defazaj cu lumea, apoi s-a îndreptat spre runciblu. L-a urmărit pe un bărbat din fața lui care a trecut printr-o curbură Skaidon și a dispărut, după care nu a ezitat să plece în urmărirea lui. Apoi, chiar în ultima clipă, s-a oprit. Cum se făcea că până atunci nu îi trecuse prin minte că se putea întâmpla ca dispozitivul să nu fie resetat către destinația dorită atunci când *el* pășea dincolo de prag? Și de ce îi venise această idee tocmai acum? A ridicat din umeri, apoi a pășit dincolo.

– retroact 1 –

Yamamoto a spus că cineva tocmai se parașutase dintr-un bombardier B52, iar în emoția pe care o trăia, s-a ridicat din bancă. Un fir metalic a scos o scânteie de-a lungul peretelui clasei, iar lumina albă, atât de strălucitoare încât a părut să umple mințile privitorului cu un lichid fierbinte, a pătruns orbitor prin ferestre. Hiroshi s-a întors spre Yamamoto, în vreme ce lumea aluneca în lateral. Grindina sclipitoare l-a

despuiat pe băiatul care stătea în picioare, i-a luat pielea de pe brațul ridicat în sus, apoi tocuri de ferestre și peretele s-au fărâmițat de-a latul scenei, trântindu-l pe băiat într-o parte, de parcă ar fi păşit brusc în faţa unui tren venind în mare viteză. Hiroshi a văzut sticlă atârnând în aer și a simțit ceea ce urma să fie denumit hipocentrul deschizându-se mai larg decât un ochi uriaș. O frântură din continuum, o permanență doar de o parte a lumii, a fost izbită și deteriorată. Totul a devenit întunecat... Apoi Hiroshi a deschis ochii și a văzut curcubeul. I se spunea nor sub formă de ciupercă, însă acele culori nu l-au îndemnat să se gândească la vreo ciupercă. Zăcea pe pielea încinsă a unui balaur, ai cărui solzi îi râcâiau spinarea. Spre dreapta lui s-a ridicat un zid de foc, iar acesta a părut că arde fără să aibă nevoie de combustibil. Gol-puşcă, s-a ridicat în capul oaselor și și-a verificat trupul. Avea coatele julite, însă nimic altceva. Stătea pe o porțiune încă întreagă a acoperișului din țiglă al școlii, însă clădirea nu se înalța mai mult decât statura lui firească. Arșița era intensă, iar dintre ruine se ridicau firicele de fum.

– Îl văd. Vorbesc de avion, a spus cineva aflat sub el.

Hiroshi a smuls țigle din acoperiș și a văzut o față plină de praf. L-a recunoscut pe Yamamoto după forma feței și după mușchii care cândva îi jucau pe sub piele. Din găvanele ochilor îi curgea ceva lichid. Focul a licărit între ruine. Cineva a început să urle sincopat, apoi a tăcut.

– Îl văd, a spus Yamamoto din nou, apoi a amuțit și el.

Hiroshi a ieșit de pe suprafața încinsă, îndreptându-se către solul prăfos, de culoarea alburie. A găsit o pereche de pantofi legați laolaltă cu șireturile. Erau prea mari pentru el, dar buni pentru a-i proteja labele picioarelor, care deja sângerau. A găsit haina fumegândă a domnului Oshagi, iar din ea a reușit să recupereze suficientă țesătură pentru a-și confecționa o legătură de șale, apoi s-a îndepărtat în goană de focul care părea nesățios. În fața lui, având bășici mari cât pumnul pe spinare și pielea căzând de pe o coapsă, expunând mușchii umezi, un om alerga cât putea de repede.

– Apă. Stingeți incendiul, a murmurat bărbatul.

Hiroshi l-a depășit, apoi s-a întors și a făcut un salt ca de dansator peste firele ce sfârâiau pe stradă. Trebuia să treacă peste fluviu, ca să ajungă acasă. A văzut-o pe femeia care stătea cu spinarea rezemată de ciotul unui stâlp de telegraf. Și ea era dezgolită, însă modelul floral al materialului de rochie i se imprimase pe piele. Plângea de durere, în vreme ce bebelușul ei sugea la sânul ars. Hiroshi a privit-o cu ochi dilatați, apoi s-a întors odată cu ea ca să urmărească tornada de foc dând colțul străzii și pornind cu un urlet spre ei.

– retroact sfârșit –

3

Haiman (combinație între o ființă umană și o IA): definiția acestui termen s-a schimbat cu viteza cu care au evoluat tehnologiile. Creat la început ca termen ce exprima dezaprobarea, pe vremea când augmentările au devenit disponibile pe piața liberă, el a fost adoptat cu mândrie de cei cărora le era destinat. Pe măsură ce augmentările au evoluat, termenul a devenit un măr al discordiei în rândul celor care erau „augmentați" – motiv pentru care în scurt timp doar cei care beneficiau de cele mai recente și mai substanțiale modificări erau considerați adevărați „haimani." Cel care avea un Silicon 2400 standard era evident inferior celor care aveau o augmentare semi-IA cu matrice din cristale controlată de la interfața directă prin legături aurale și optice comandate prin bandă. Și așa mai departe. Apoi, odată cu apariția legăturii în rețea, care permitea adevărata descărcare în mintea umană, cei care aveau doar augmentări nu mai erau considerați haimani. Rezultatul firesc al acestei

tehnologii, care îngăduia descărcarea minților umane în cristal, i-a făcut pe unii să susțină că doar entitățile create astfel erau haimani autentici. Dar în general populația a ignorat această pretenție, iar progresele ulterioare în domeniul unor astfel de tehnologii au făcut ca termenul să fie aplicat cu o dărnicie lipsită de orice discernământ. În prezent, există moda de a descrie drept haimani doar persoanele care sunt atât legate la rețea, cât și augmentate cu ajutorul celor mai moderne cyber-proteze – carapace și cască senzoriale. Însă, deși adoptă termenul cu resemnare, chiar și ei cred că un adevărat haiman este amestecul neamortizat dintre ființa umană și IA-ul, cu sinergia care rezultă. Au existat asemenea ființe – Iversus Skaidon și computerul Craystein au devenit un astfel de amalgam, însă durata lui de viață s-a măsurat în secunde. Idealul haimanilor este să ajungă la același rezultat, dar să rămână viabili ceva mai multă vreme.

Din „Ghidul Quince", compilat de ființele umane

Acum sunt o criminală.

La acest lucru se gândea Orlandine în timp ce carapacea ei încărca toate acele fișiere pe care, pentru mai multă comoditate, le depozitase în spațiile rezervate memoriei din sfera ei de interfață. Majoritatea fișierelor erau specificații tehnice pentru proiectul Dyson, înregistrări de memorie de la alți haimani care lucrau la proiecte similare, dar de mai mică anvergură, și diferite subpersone ale unui format de motor de căutare.

Cât acestea s-au încărcat, ea a căutat inventarul navelor-proiect aflate în așteptare și a găsit una care se potrivea nevoilor ei. *Heliotrope* era încărcată cu echipamente pentru înființarea unei mici facilități pe una dintre secțiunile Dyson și avea înzestrări pentru spațiul U. Orlandine trebuia cu orice preț să facă această alegere: în primul rând pentru a deruta, iar apoi, ca rezervă pentru viitor. A dat comandă sistemelor automate să alimenteze la capacitate maximă și să mai încarce provizii, dar a limitat timpul alocat acestor operațiuni doar până când avea să ajungă la navă.

Având toate fișierele necesare descărcate din sferă în carapacea ei, Orlandine și-a îndreptat atenția spre alte informații reținute deja în carapace. Informații *personale*. A aranjat amintirile fragmentare din cele stocate în timpul petrecut cu Shoala. Nu a îndrăznit să încerce o operațiune de copiere și lipire la nici unul dintre fișiere, pentru că un asemenea proces putea fi descoperit, așa că a încărcat în sferă doar acele amintiri în care apăruseră neînțelegeri între ea și omul mort. Spre neplăcerea ei, a descoperit că existaseră unele dezacorduri. A furnizat unei subpersona parametrii necesari pentru căutarea oricărei informații privind viața personală a lui Shoala, apoi și-a dat ceasul intern înapoi cu trei luni. Mai departe, a șters și suprascris memoria ei de extragere, astfel încât să se creeze impresia că totul s-a făcut în condiții de stres. A lăsat acea subpersona în sferă, apoi a scris fragmente de cod, fiecare fragment fiind adaptat și citit ca o scăpare din cadrul unei încercări de remodelare a personalității ei, și le-a

plasat în spațiile de memorie ale sferei. Și cu asta a terminat, nu putea face mai mult, pentru că ar fi trezit suspiciuni.

Orice inteligență artificială de orientare legist va putea să descopere parametrii originali ai subpersonei, apoi, ținând seama de fragmentele de cod, va trage concluzia că a apărut o psihoză provocată de partea mecanică din alcătuirea ei, și nu va continua cercetarea. Era foarte posibil ca investigatorii trimiși acolo să se concentreze asupra unor informații mai relevante pentru a descoperi unde plecase ea.

Totul încheiat.

Orlandine a comandat o detașare primară și a simțit clemele desfăcându-se din spatele carapacei. S-a ridicat și a rămas în picioare cu carapacea prinsă de spate ca și cum aceasta ar fi fost un păduche lat din metal – armura cu nervuri întinzându-se de la baza coloanei vertebrale până la o cască senzorială ce se întindea în sus, pe ceafă, având bride prinse în țeasta ei, în clavicule și în oasele șoldului, iar fișa de conectare a interfeței, lipită în spatele urechilor. A întins gâtul, iar carapacea s-a răsucit lin odată cu ea, apoi și-a aplecat capul ca să-și privească trupul. Era goală și s-a simțit ciudat de vulnerabilă. Era neobișnuit ca haimanii să umble prin stație astfel. Goliciunea nu mai era dezaprobată în cadrul Polity de secole bune, însă haimanii aveau înclinația să poarte diferite tipuri de îmbrăcăminte pentru a-și ascunde parțial aspectul uman, de care le era rușine. Acum însă era prea târziu ca să mai repare lucrurile, pentru că singura salopetă aflată în dulapul

din sfera ei era făcută pentru a fi purtată după ce își scotea carapacea. Așadar, nu încăpea peste carapace.

A atins placa de ieșire, iar un segment din învelișul sferei s-a tras deoparte. Pasarela pe care a pășit se afla într-un spațiu intern în care plutea o hologramă a proiectului Dyson. Rula în timp real, iar de la danele de vizionare oamenii puteau mări orice parte a imaginii și solicita analize de detaliu privind ceea ce se petrecea acolo. Această facilitate era prevăzută pentru vizitatorii în întregime umani care veneau ocazional acolo. Orlandine a mers pe pasarelă până ce a ajuns în fața intrării în sfera lui Shoala. Oprindu-se acolo, s-a întrebat dacă indiciile de psihoză pe care le lăsase în urmă erau chiar false și, preț de un moment, nu a putut să-și continue drumul, apoi și-a amintit despre ce era vorba și a simțit brusc o descătușare interioară, un val fugar de emoție, ca acela produs de adrenalină. Acum era liberă: liberă să facă ce poftea, liberă să fie orice dorea.

Folosind un puț de transport a urcat până la nivelul rezidențial, de unde, mergând pe un coridor mochetat, a ajuns la locuința ei.

– Mai este interfațat?

S-a întors. Era rezidentul Maybrem, expertul lor în heliometeorologie, care rula programele predictive ce lansau avertizări privind pete, explozii și furtuni solare care se petreceau în cursul distrugerii constante a gigantei gazoase. Bărbatul purta șort și un tricou pe care se derula imaginea unei tornade. Părea foarte retro și amintea de o glumă subtilă.

– La Shoala te referi? a întrebat ea, iar glasul, în ciuda stăpânirii de sine, a fost nesigur.

– Da, de obicei el ajunge primul în salon. Este atât de dornic să petreacă *timp uman*, încât uneori mă întreb dacă și-a ales cariera potrivită. A măsurat-o din cap până în picioare, observând atât goliciunea ei, cât și carapacea. Vreo problemă acolo?

Orlandine a ridicat mâna și a atins marginea dură a căștii.

– Încă rulăm niște căutări de masă – a apărut o ionizare masivă când s-a desprins convertorul.

– Cred că au anticipat asta, nu?

Nu prea vreau să port o discuție tehnică acum.

– Doar ca să mă asigur. Să las asta în apartament și mă întorc.

Orlandine a plecat, dar a observat o sclipire în ochii lui. Cu toate astea, nu citise suspiciune în expresia lor, era limpede că el presupunea că își ducea carapacea în apartament pentru ca după aceea să se distreze cu partenerul ei.

În cele din urmă, Orlandine a intrat în apartament și s-a dus direct la garderob. Ușile au glisat la o comandă nonverbală. O comandă similară a făcut să se deschidă seiful aflat în spatele garderobului. Vreme de câteva momente, ea a ignorat seiful, cât i-a trebuit să găsească și să îmbrace chiloții și apoi o pereche de pantaloni largi care se prindeau în jurul șoldurilor cu o curea, pe sub suporturile carapacei, fixate pe oasele șoldurilor. Activarea unui mic dispozitiv aflat în curea a făcut ca pantalonii să se strângă până ce s-au lipit perfect de piele.

Apoi a încălțat ghetele de mediu și și-a pus o bluză verde fără spate, special concepută pentru a fi purtată cu o carapace. Din seif, a scos nodul Jain – sigilat în containerul lui din antinanit – și l-a vârât în buzunarul de sus al bluzei. Îl pusese în seif imediat după ce Shoala îl observase, întrebându-se ce impuls autodistructiv o împinsese să-l lase la vedere, apoi a găsit o geantă mare și a dus-o până la casetă, pe care a deschis-o transmițând un semnal înainte de a ajunge la ea. A vârât în geantă restul lucrurilor ei, dar nimic altceva, pentru că era cât se poate de conștientă că mai avea la dispoziție douăzeci de minute până când acel loc avea să fie zguduit de o mică explozie nucleară.

Din apartament, s-a îndreptat direct spre puțul de transport situat departe de acela care îi ducea pe ceilalți la Salonul Feynman. Pe lângă ea au trecut doar două femei, una având o augmentare, iar cealaltă fără vreo caracteristică evidentă, ceea ce însemna că era legată la rețea – acolo se aflau foarte puțini oameni fără o augmentare sau alta. Acestea i-au aruncat priviri nepăsătoare, continuându-și discuția cu glas scăzut.

Pătrunzând în puțul de transport, Orlandine și-a dat seama că greul trecuse, pentru că avea să găsească puțini dintre haimanii de rang mare pe platforma unde se aflau navetele. Când a intrat pe platformă, un gând îngrozitor, apărut pe neașteptate, a făcut-o să se oprească.

Chiar trebuia să-l ucid pe Shoala?

Da, da, trebuia... Și-a derulat în minte scenariile posibile. Nu-și putea permite să trăiască în continuare

cu speranța că va rămâne nedescoperită; de aceea, acum trebuia să fugă și, în calitate de supraveghetor al unuia dintre cele mai mari proiecte de construcții din Polity, abandonarea bruscă a postului ar fi fost investigată minuțios de IA-urile specializate. Atenția lor s-ar fi concentrat asupra lui Shoala, iar el, neavând nimic de ascuns, și-ar fi deschis toate fișierele și mintea în fața lor. Descoperirea inevitabilă că ea poseda un nod Jain ar fi avut ca rezultat recurgerea la resurse uriașe pentru a o prinde. În acest fel însă, investigatorii vor crede că urmăresc doar o criminală, astfel că poate vor folosi resurse limitate.

Acea platformă cuprindea o zonă îngustă având de-a lungul laturilor mai lungi numeroase capsule de inspecție pentru o singură persoană – obiecte globulare cu un scaun, comenzi simple și motoare direcționale ionice. O fâșie maglev mergea pe centrul podelei, către ecluza aflată departe. Trecând grăbită prin dreptul multor spații goale, destinate garării capsulelor, Orlandine a ajuns la prima dintre ele, s-a întors și a pătruns în ea pe ușa laterală care era deschisă. Imediat ce s-a așezat pe scaunul moale, ușa s-a închis automat, iar capsula a ieșit din spațiul de garare, îndreptându-se către fâșia maglev. Orlandine și-a pus centura de siguranță și, în loc să comande vehiculul prin carapace, ale cărei semnale puteau fi detectate, a preluat comanda prin joystick. Cu un zumzet slab și grav, capsula s-a așezat pe fâșia maglev și a plutit spre ecluză, care era alcătuită dintr-un scut irizant interior și o ușă exterioară

rezistentă. Capsula a alunecat prin scut, s-a oprit cât ușa-apertură s-a deschis, apoi a dispărut în beznă.

Deasupra ei, *Heliotrope* stătea prins în brățările de andocare, legat de stație prin numeroase furtunuri ombilicale. Nava lungă și zveltă avea prova terminată într-o extruziune bifurcată, semănând cu un clește. Aceasta slujea la manipularea obiectelor mari în spațiu, un alt motiv pentru care Orlandine alesese tocmai această navă. Întorcându-și capsula astfel încât lateralul stației îi apărea acum ca o câmpie de oțel dedesubtul ei, a împins maneta înainte. Apropiindu-se, a transmis un semnal simplu, iar o ecluză-apertură s-a deschis în corpul navei. Curând, a manevrat capsula către doc, apoi a lăsat-o să intre și, în cele din urmă, și-a ocupat locul în sfera de interfețe din interiorul navei.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat IA-ul navei.

– Du-ne în spațiu, i-a răspuns ea. Trebuie să fac niște măsurători directe de ionizare.

Deschizându-se către sistemele navei, a observat că furtunurile s-au detașat ca niște viermi lipsiți de vlagă. Cu câteva minute în urmă, autoîncărcătoarele încărcaseră ultimele lucruri necesare. Brățările s-au deschis, iar ușoara rotație a stației a făcut nava să pornească în derivă. Acum, când se desprinsese de Stația Cassius, Orlandine a putut să o observe în toată măreția ei. Uriașă, de formă ovoidală, stația avea 300 de kilometri de la partea de sus până la cea de jos și 230 de kilometri lățime, însă în sine nu reprezenta decât o componentă care va fi montată ulterior în sfera Dyson, împreună cu milioane de alte componente

asemănătoare. Orlandine s-a concentrat asupra ecuatorului, timp în care a ales câteva programe cruciale din fișierele ei, doar puțin diferite de acelea pe care le utilizase pentru a-l ucide pe Shoala. Detonarea avea să se petreacă peste numai trei minute. O întârziere mai mare ar fi putea să pună în alertă IA-ul navei.

– Heliotrop, uite parametrii căutării și datele adiacente.

A transmis programul către IA-ul care, încrezător, le-a acceptat fără să verifice. În timp ce programele Jain izolau IA-ul și începeau să îl desfacă în bucăți, ea a urmărit stația. Exact la timp, o mică fulgerare luminoasă a apărut pe suprafața imensă. Însă simplul fapt că, de la o asemenea distanță și pe o structură atât de masivă, a putut vedea acea lumină fără să folosească telescop, însemna că mai multe mii de metri cubi din stație se vaporizase împreună cu sfera de interfață a lui Shoala și cu cadavrul lui. După un moment, a recepționat semnale dirijate spre ea, dar nu le-a luat în seamă, pentru că se afundase în complexitatea manevrelor de pătrundere în spațiul U. IA-ul navei a murit în timp ce nava pe care o comanda dispărea.

Având o senzație de *déjá-vu,* Thorn s-a deplasat de-a lungul platformei, însă ea a dispărut când s-a uitat spre marea agitată. Când Skellor venise aici și cumpărase cu zece șilingi nodul Jain de la o tarabă din piață, în acel loc nu existase nici o mare, însă acum procesul de teraformare progresase mult. Piața nu mai exista, iar construcții mari apăruseră pe spațiul ce acum putea

fi descris drept dană. La ea era legat magnetic un vas mare, iar o macara uriașă descărca în cala lui containere cu marfă.

– Ce caută nava aici? a întrebat el.

– Asta a fost opțiunea lui Aelvor, i-a răspuns Jack prin legătura de comunicații. Din motive energetice. Runciblul este în repaus, astfel că are nevoie de o mare cantitate de energie produsă de reactoarele de fuziune existente în prezent, și pentru transportul pe planetă folosește mijloace mai puțin solicitante. Producția reactorului de la bordul vasului ar fi suficientă doar pentru a ridica un transport antigravitație de o zecime din mărimea lui.

– Atunci, de ce nu se aduc mai multe reactoare?

– Din rațiuni economice. Aelvor lucrează în baza unui buget prestabilit.

Rațiuni economice.

Thorn aprecia această expresie. Când lucrai pentru Securitatea Centrală a Pământului, trebuia să o cunoști, dar știai că ea se aplica altora. Formulele pe care le foloseau IA-urile pentru a controla sisteme financiare erau la fel de ezoterice precum cele pentru comandarea runciblurilor. A înțeles că marjele de profit ale tuturor concernelor erau limitate prin acele formule, la fel și rata lor de expansiune și cererea de resurse. Acest din urmă principiu se aplica și aici, pentru că lui Aelvor, haimanul care supraveghea teraformarea acelui loc, i se alocaseră resurse limitate și fusese lăsat să le atribuie așa cum socotea el că era bine. Așadar, acum avea în față o încercare de a permite

unui teraformist să creeze ceva ce nu era la fel de omogen ca multe lumi din Polity. Această lume era neobișnuită și pentru că avea un haiman într-o asemenea funcție – autoritatea inteligenței artificiale din Osterland era limitată doar la runcibluri și la infrastructurile acestora. S-a întrebat ce simțea IA-ul în legătură cu asta.

Thorn a continuat să meargă pe chei până când a ajuns aproape de vas. Examinând un container, a recunoscut pe o latură sigla unei corporații private de biofacte. Vasul, și-a dat el seama, era folosit pentru semănături, iar încărcătura urma să fie eliberată probabil doar în anumite locuri din mare. Fără îndoială că în containere se aflau butoaie cu eliberare controlată de plancton și spori de alge, dar și icre, ouă de crustacee și moluște, și poate chiar și organisme mai mari. Judecând după aspectul înspumat al valurilor și după unele pete apărute pe țărmul stâncos, a bănuit că algele se instalaseră deja în mare.

– Bun, s-a rezolvat, a anunțat Jack.

– Era și vremea. De ce a durat atât de mult?

– Aelvor deține statut de înaltă securitate, de aceea a fost deja avertizat asupra amenințării pe care o reprezintă tehnologia Jain. S-a cam bosumflat, pentru că oamenii ca tine, de exemplu, care au intrat în contact cu ea, au fost aici, pe planeta lui, apoi s-au dovedit extrem de rezervați când să permită existența pe suprafața ei a unor organisme extraterestre de alt fel, draconice ca natură. Îi înțeleg punctul de vedere.

– Ce l-a făcut să accepte?

– Eu și Osterland i-am vorbit despre faptul că demult, o femeie a vândut tehnologie Jain la o tarabă aflată chiar în acest loc, dar ceea ce l-a făcut să devină mai cooperant a fost promisiunea că va primi zece la sută în plus la alocarea de resurse pentru cazul în care noi am produce vreo neplăcere pe care ar trebui să o rezolve el. Cred mai curând că acum ar dori să purtăm un mic război aici.

Întorcându-se de lângă balustradă, Thorn s-a îndreptat spre orașul care, de-a lungul anilor, se întinsese pe terenul stâncos.

– Ce informații avem?

– O cheamă Jane von Hellsdorf. A suportat o adaptare după o condamnare pentru vânzarea de augmentări Sensic defecte și pentru plasarea pe piața neagră a unor înregistrări de memorie prezentând „acte sexuale din perspectiva victimei, crime și acte de necrofilie."

– Frumos, ce să zic, a comentat Thorn.

– Da, și a sfârșit vânzând aceleași mărfuri aici, ceea ce arată că adaptarea ei nu a avut succes. Probabil din cauza vreunei probleme organice.

– Da, dar acum unde naiba e femeia asta?

– O ținem sub observație. Aelvor a localizat-o din momentul când a primit mesajul nostru. Se află în Oaks, într-un sat construit recent, care se cheamă Oakwood. După părerea mea, Aelvor ar trebui să dea dovadă de mai multă imaginație când dă nume localităților de aici.

– Continuă, Jack.

Thorn ajunsese acum la capătul dinspre uscat al cheiului. Spre stânga și spre dreapta se întindea o promenadă de-a lungul căreia lămpi stradale din fontă, imitându-le pe cele din epoca victoriană, radiau o lumină difuză în condițiile de cer acoperit, când deja se întunecase. Din această arteră plecau drumuri spre interiorul uscatului, la intervale regulate printre construcții de patru etaje, realizate din piatră și alte materiale locale, care aveau acoperișuri placate cu țigle solare și din care se bulbucau în afară ferestre semisferice din sticlă ranforsată, aducând cu ochii de animale-amfibii. Înăuntrul acelor reședințe de pe faleză se vedeau lumini radiind căldură, iar Thorn s-a întrebat la ce se așteptau locatarii acelor clădiri de la noua lor lume.

– Ți-am trimis coordonatele la comunicatorul palmar. Scar și oamenii lui au coborât acum și au organizat un perimetru. Situația este sub control.

Thorn nu s-a mai deranjat să spună că mai auzise asta. Și-a scos comunicatorul și l-a deschis. Acesta a afișat o hartă a orașului, indicând poziția lui, dar și a aeromobilului în care călătorea. Picături de ploaie îi umezeau deja ecranul când a închis aparatul și s-a îndreptat spre strada îngustă din apropiere.

La parterul clădirilor înalte, se aflau uși glisante care, fără îndoială, duceau la garaje subterane pentru vehiculele terestre. Hidromobile, probabil o altă economie de energie în favoarea lui Aelvor. Imediat ce a început să plouă mai apăsat, Thorn și-a ridicat gluga costumului de mediu. Străzile erau pietruite, foarte retro, și acest lucru, și probabil o atracție pentru turiștii

care călătoreau cu ajutorul runcibluri lor. Urmând drumul pe care îl memorase, a cotit la stânga, apoi a ajuns la o arcadă deschisă în jurul unui bazin, în centrul căruia era o fântână arteziană care funcționa. Privind în apă, a observat ierburi strălucind în culorile curcubeului, între firele cărora înotau bancuri de pești mici, albaștri și plați. Vitrinele magazinelor aveau aceleași geamuri bulbucate de sticlă ranforsată. Un bărbat cu o pălărie cu boruri late și având un doberman în lesă a trecut pe lângă el. A ridicat pălăria în semn de salut și i-a zâmbit.

Imediat ce omul ieșit cu câinele la plimbare, a dispărut pe o stradă laterală, Thorn a ajuns la aeromobilul lui: o replică mini a unui AGC, parcat pe strada pietruită. Detectând prezența lui, vehiculul și-a deschis ușa, iar el s-a apropiat și a urcat. Interiorul strâmt mirosea a pește. Când îl primise, se întrebase dacă un vehicul atât de mic era urmarea eforturilor de economisire a energiei pe care le făcea Aelvor sau reprezenta un afront la adresa lui. Acum, după ce văzuse ceva mai mult din acel oraș, își schimbase părerea. Haimanul părea a nesocoti cu desăvârșire standardizarea, lucru demonstrat de lipsa de planificare ergonomică a orașului. Iar lui Thorn rezultatul îi plăcea mult.

Minivehiculul a decolat cu o zguduitură și curând naviga la o sută de metri deasupra celor mai înalte clădiri. Thorn a apăsat pedala de accelerație până la podea și vehiculul a țâșnit, propulsat de cele două motoare cu fuziune. În stânga lui facilitatea combinată dintre runcibluri și spațioport arăta ca un complex

industrial pe cale să năvălească peste un oraș vechi, însă acestea fuseseră înființate înainte de crearea orașului. Dedesubt, după ce vehiculul a trecut pe deasupra ultimelor clădiri, au apărut versanți muntoși înverziți și stâncoși, presărați cu copaci. Dincolo de piscul muntelui, terenul cobora spre valea unui râu, iar mai departe se vedea coronamentul unei păduri.

– Se vede că lui Aelvor îi plac stejarii, a remarcat Thorn.

– Evident, a venit răspunsul lui Jack.

– Scar este legat la legătura de comunicații?

– Da, prin voce.

Asta însemna că era de-ajuns ca Thorn să rostească numele dracomanului, iar legătura de comunicații se deschidea.

– Scar, care e situația cu tine?

– Umedă, i-a răspuns scurt dracomanul.

– Ceva mai multe detalii mi-ar fi foarte utile.

– Am înconjurat satul, iar acum nu permitem nimănui să intre sau să iasă din el. Un locuitor ne-a depistat și a dat semne că ar fi tulburat.

– Bine, menține perimetrul. A făcut o pauză. Jack, de unde știe Aelvor locul în care se află femeia?

– Prin intermediul unui implant locator pe care l-a primit ea în perioada adaptării. Acum îți este pus la dispoziție prin comunicator.

Thorn s-a uitat printre gene la dispozitivul deschis, de pe scaunul alăturat. Arăta harta la care se referea, cu puncte care indicau poziția aeromobilului său și a localității Oakwood. A atins al doilea punct cu

vârful degetului. În jurul lui s-a format o ramă care s-a extins, umplând tot ecranul cu o hartă a sătucului și cu localizarea precisă a lui Jane von Hellsdorf. Curând, a zburat pe deasupra unui drum presărat cu pietriș, pe care se deplasa hurducându-se un vehicul forestier de mari dimensiuni, încărcat cu bușteni de stejar. În următorul moment, a zburat chiar pe deasupra satului: o mică aglomerare de cabane din lemn. Imediat ce a coborât pe imașul din centrul satului, Thorn a privit o clipă în jur, după care a ridicat comunicatorul. A învârtit aparatul până când harta s-a aliniat pozițional, apoi a privit pe un geam lateral spre o cabană aflată la marginea satului.

– Scar, restrângeți perimetrul, și tu, și cei opt băieți ai tăi intrați. Aveți ținta în vizor? a întrebat el.

– Am ținta.

– O vrem vie, Scar, acest lucru este esențial; de aceea, te rog să folosești tranchilizante, dar numai dacă este nevoie.

S-a răsucit ca să-și ia pușca lui cu pulsuri, apoi a coborât din vehicul. Arma pe care o avea lansa impulsuri de gaz ionizat și avea o scală gradată glisantă, astfel că loviturile puteau provoca șocuri minore, dar și găuri din care să iasă fum. A ales poziția de knockout, la nivelul cel mai scăzut, preferând de fapt să nu folosească deloc arma. Când a ridicat din nou privirea, i-a văzut pe dracomeni deplasându-se prin burniță.

– Scar, de ușa de intrare mă ocup eu.

Scar și-a arătat dinții, apoi el și ceilalți dracomeni au înconjurat cabana.

Când a ajuns la ușă, Thorn s-a oprit o clipă, dorind să regleze din nou arma pentru a distruge încuietoarea, apoi a făcut o strâmbătură mai mult către sine și a încercat clanța. Deschizând iute ușa, a pătruns și s-a tras deoparte, îndreptând pușca spre singura persoană pe care o văzuse, însă Jane von Hellsdorf nu avea de gând să opună rezistență. Stătea pe un balansoar din stejar, cu bale curgându-i din gură și rostogolindu-și ochii. Thorn s-a întrebat dacă augmentarea Sensic de două parale, fixată pe o parte a capului, mai lăsase în țeasta ei ceva care să merite salvat.

Chaline se simțea obosită după ce petrecuse mult timp efectuând verificări ale alinierii runcihlurilor în funcțiune. Își scosese salopeta când se dăduse alarma prin legătura ei de rețea, iar acum și-a pus-o la loc. Tocmai începuse să se intereseze prin legătura ei când Villaeus a năvălit pe ușă.

– Hai, a îndemnat-o el, făcând un gest.

– Graham a spus ceva despre intruși. Ce...?

– Nu avem timp, a intervenit soldatul Sparkind. Plecăm chiar acum.

Instinctiv, Chaline s-a uitat în jur, spre obiectele ei personale, dar erau doar lucruri materiale – stocase cele mai importante bunuri în legătura ei de rețea. Iar dacă unul ca Villaeus spunea că nu mai era vreme, atunci vorbea serios.

Imediat ce a pășit afară pe ușă, el a prins-o de braț și a tras-o într-o parte, în spatele altor doi soldați – Judith și Smith – care se uitau prin cătările puștilor

cu pulsuri către capătul coridorului. Chaline a observat că aveau și arme protonice prinse la brâu, gata pentru a fi folosite în orice clipă. Aleseseră dintru început puști cu pulsuri din dorința evidentă de a nu provoca prea multe daune, întrucât baza era doar o incintă umflată, având straturi de regolit lipite cu rășini, iar toți pereții interiori erau din plasgel expandat care, deși reușea să amortizeze sunetele și să creeze iluzia de intimitate, rezista cu greu la o lovitură de pumn mai hotărâtă.

– Înapoi în cameră, a spus Villaeus și a împins-o. Semnături de spațiu U în toată baza, asta înseamnă că avem oaspeți.

Chaline a început să se miște șovăitor, uitându-se agitată în urmă, în vreme ce soldații Sparkind o însoțeau îndeaproape. Apoi a auzit focuri de arme cu pulsuri, răcnete răsunând cu ecou și un zgomot de sfâșiere. În acel moment, Villaeus a primit instrucțiuni prin comunicator, pentru că s-a întors brusc cu fața spre coridor. Chaline a acordat comunicatorul pe frecvența folosită de augmentările militarilor Sparkind. Ea nu putea transmite pe acea cale, dar măcar putea trage cu urechea.

SK5: Confirmat ostili – doi civili jos, în Secția Nordică.

SK1: Recuperabili?

SK12: Poate doar într-o găleată.

SK11: PI-urile ucid ineficient, dar ține-i în loc pe ticăloși, trecem pe PP.

SK 1: Contact la o sută de metri, ora trei pe coridor doisprezece.

SK1 era chiar Villaeus. Chaline a iuțit pasul, admirând modul în care ceilalți trei rămaseseră concentrați asupra cătării armelor în timp ce se deplasau lin cu spatele. S-a auzit un șuierat puternic pe care l-a recunoscut ca fiind scos de o armă cu protoni. Un subprogram din legătura ei de rețea i-a oferit informația că PI era prescurtarea pentru pistolul cu pulsuri, iar PP, cea pentru pușca protonică – o definiție mai corectă decât cea veche, acum pe ducă, AAF, deoarece acest tip de arme declanșau protoni accelerați în câmp, nu „antifotoni".

SKs: Trecem pe PP?

SK1: Există civili în zona aceea... la douăzeci de metri, atenție.

Villaeus s-a întors către ea cu expresie autoritară.

– Fugi!

În acel moment, o serie de țepușe arătând ca niște spade au străpuns peretele din partea dreaptă a coridorului, apoi peretele s-a deformat, iar ceva monstruos a năvălit prin el. Un cap cenușiu-argintiu de gândac a șters tavanul, ieșind deasupra toracelui divizat. Creatura cu membre având încheieturi multiple ce porneau din corp, gata să sfâșie pereții, tavanul și podeaua, a căzut cu un zgomot asurzitor. După ce a ajuns pe centrul coridorului, a început să se deplaseze spre ei. Cei trei soldați au deschis focul, însă creatura se mișca îngrozitor de repede, părând potrivită să manevreze pe asemenea coridoare. În ciuda șocului prin care trecea, Chaline a recunoscut asemănări izbitoare între

această creatură și o fiară manufacturată, ale cărei rămășițe le văzuse pe planeta Samarkand.

SK1: Concentrați-vă focul asupra capului.

Loviturile au făcut găuri arzătoare prin monstru, din care au ieșit valuri de fum. Acestea l-au făcut să încetinească, însă o serie de umflături ca niște globule de mercur au umplut cavitățile, creând un înveliș deasupra, după care fiara a înaintat din nou.

SK2: Mai avem unul...

Porțiunea de perete dintre Villaeus și cei doi camarazi s-a sfâșiat, iar prin gaură a țâșnit o a doua creatură.

Villaeus s-a ridicat de pe podea, unul dintre picioarele din rândul doi strângându-se în jurul lui ca un odgon. El a continuat să țină pistolul cu pulsuri într-o mână, trăgând încontinuu în fața hidoasă a atacatorului său. Unul dintre picioare i-a fost brusc smuls din genunchi, iar într-o mișcare neclară, Chaline a văzut gheata smulsă, apoi pânză, piele, mușchi, fâșii de tendoane, oase din laba piciorului azvârlite în diferite direcții.

– Ți-am spus să fugi, a urlat Villaeus. O jumătate din față îi dispăruse deja, iar brațul drept, în care ținea arma, i-a fost smuls din corp. Cu aceeași precizie și iuțeală, creatura a făcut fărâme atât arma, cât și brațul. Ducând mâna stângă la centură, soldatul s-a apucat să caute ceva cu gesturi disperate. Oprindu-se din fugă îngrozită, Chaline s-a întors cu spatele în timp ce dincolo de monstru s-au văzut flăcări violacee intermitente, iar urletul puștilor protonice creștea și scădea. A cotit și a auzit alte explozii venind din stânga. Apoi

peretele s-a prăbușit în fața ei și a crezut că totul se sfârșise, însă prin el s-au rostogolit cu pricepere Judith și Smith, după care s-au ridicat imediat în picioare.

– Nu te opri! a strigat Judith.

SK1: Detonează acum.

Explozia produsă în spate a azvârlit-o pe Chaline pe burtă. Înainte de a apuca să se ridice, ceilalți doi au târât-o și au făcut-o să se îndepărteze în fugă. Aerul s-a umplut de o duhoare de sulf, ceea ce însemna că se produsese o breșă în incintă, iar atmosfera exterioară pătrundea înăuntru. Era timpul să plece.

Să termine.

Cormac a deschis ochii. Inima îi bătea puternic, iar el tremura din cauza fluxului de adrenalină. A socotit că nu trebuia să-l mire faptul că oamenii deveniseră cândva dependenți de asemenea înregistrări de memorie. Se putea trăi astfel orice: sex indiferent de tip, actul practic al crimei recuperat din mințile ucigașilor condamnați la moarte, ba chiar și momentul morții în sine, dacă cineva dorea asta. Și totul, fără a trece prin vreo primejdie fizică – deși, bineînțeles, unii înnebuneau ulterior. Acum, dependența era pur și simplu o chestiune de alegere, pentru că tehnologiile existente puteau elimina majoritatea cauzelor care o provocau.

– Observația făcută de Chaline a fost oportună, a remarcat el. Semăna foarte mult cu creatura care apăra tunelul ce ducea spre capsula de evadare a Creatorului. Ca și el, aceste creaturi au fost concepute pentru

un singur scop: să treacă prin bază cât se putea de repede și să *acapareze* tot ce se afla acolo.

– Cu o diferență notabilă, a spus Asselis Mika, uitându-se fix la el. Aceștia se puteau vindeca singuri la fel de repede ca acei caloraptori făcuți de Skellor. Asta înseamnă că au fost produse *directe* ale tehnologiei Jain. În ceea ce privește creatura de pe Samarkand, după o analiză mai atentă, aș spune că era rezultatul tehnologiei învățate la o anumită etapă de început a tehnologiei Jain – nu era nici pe departe atât de robustă și nici atât de înșelătoare.

Cormac a rotit privirea spre ea. Părul ei de culoarea ghimbirului era chiar mai lung decât ultima oară când o văzuse, iar acum era legat la spate, astfel că fața ei delicată părea mai slabă. Purta ciorapi strânși pe picior, sandale și o bluză largă. Însă, deși făcuse ceva eforturi ca să arate bine, părea obosită, iar urmele de roșu de sub urechi reprezentau un semn sigur că ajunsese o persoană care petrecea prea mult timp cufundată complet în realitatea virtuală.

Și-a ridicat paharul de brandy, a sorbit și apoi a spus:

– Cum ți se pare viața aici?

Ea se aflase la bordul navei *Jack Ketch* împreună cu el în cursul acțiunii de urmărire a lui Skellor, însă ulterior fugise pe *Jerusalem*, unde se desfășura cercetarea Jain, pentru că acolo beneficia de resurse mai mari.

– Ai resentimente în legătură cu fuga mea? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

– Nu, ai procedat corect. Priceperea ta era necesară aici, dar nu ești cu adevărat un agent operativ. Spune-mi și mie ce ai aflat.

Mika a hohotit tare, făcând un semn către fereastra panoramică a salonului, prin care se vedeau o sumedenie de stele.

– Dar ce nu am aflat?

– Am studiat raportul privind nanotehnica descoperită până acum și am văzut cât de departe ați ajuns în materie de contraagenți și sisteme de apărare. A făcut o grimasă. Dar ce anume *este* tehnologia Jain?

– Bine, a spus ea și s-a aplecat în față, arătând un entuziasm greu de stăvilit. Exprimat în termeni simpli: este materie capabilă de autoorganizare, care folosește civilizațiile pentru propagarea sa proprie. Nu este dotată cu conștiență. Este mai întâi simbiotică cu ființele inteligente, apoi devine parazită. Gazdele ei folosesc tehnologia pentru a deveni mai puternice, pentru a învăța și înțelege mai multe lucruri. Însă, devenind parazitară, tehnologia absoarbe de la gazde informații care îi permit să descopere tot mai multe despre semenii ei. Acele informații sunt incorporate în nodurile Jain pe care ea le produce în timp ce își distruge gazda.

– Este concepută astfel ori a evoluat în această direcție? a întrebat Cormac.

Mika a ridicat din umeri, apoi a aruncat o privire către altcineva care intra în salon. Și Cormac a ridicat ochii. Bărbatul abia sosit era un ofidapt, dar purta un costum cald, așadar era evident o versiune adaptată

la temperaturi scăzute. Pe lateralul capului său dezgolit și solzos purta o augmentare cu matrice de cristal și cu un tampon pentru legături vizuale și auditive. Cu toate că tehnologia era discretă, bărbatul era la mică distanță de interfațarea directă, fiind cu adevărat un haiman. Cormac a transmis o întrebare politicoasă și a primit instantaneu un pachet de informații care i-a comunicat tot ce voia să știe.

– D'nissan, te rog să ni te alături, a spus el.

Fiind unul dintre oamenii de știință care participaseră la cercetarea lui Mika privind tehnologia Jain, Cormac dorea să afle tot ce avea el de spus. D'nissan i-a studiat preț de un moment, apoi s-a apropiat.

– Ar fi utilă o actualizare.

Apoi s-a așezat pe canapea, alături de Mika.

Cormac a observat că, stând singur pe canapea în partea opusă a mesei scunde, situația îl punea din nou în postura de anchetator. A făcut o înregistrare a schimbului precedent de cuvinte cu Mika și a transmis-o.

D'nissan a clipit, apoi a zis:

– Drept răspuns la cele discutate anterior de voi, merită să remarcăm următorul lucru: ceva fabricat poate evolua și ceva evoluat poate fi refăcut. A dus un deget la augmentarea cu matrice de cristal și apoi a făcut un gest din umeri. Studiile noastre asupra morfologiei Jain au contribuit la acumularea unei mase de dovezi care ne face să înclinăm spre prima opțiune: tehnologia Jain este o armă creată cu mult timp în urmă, cu singurul scop de a distruge cu totul civilizațiile.

În vreme ce Cormac a rămas tăcut și a analizat aceste cuvinte, ușa s-a deschis, iar și în salon a intrat un nou vizitator. Surprinzând sosirea acestuia cu coada ochiului, Cormac și-a reținut un tremur involuntar. Drona-păianjen de pe stația *Celedon* venise să asiste la acea discuție. La un răstimp atât de scurt de la retrăirea amintirilor lui Chaline, prezența unei drone cu o formă atât de evident asemănătoare cu o insectă reușea să îl tulbure. Și-a îndreptat din nou atenția către D'nissan și Mika, în timp ce drona s-a apropiat de fereastra panoramică.

– Spui că absoarbe cunoștințe tehnice, a zis Cormac, dar ce se întâmplă când este vorba și despre tehnologia spațiului U?

– Dacă nu este controlată, nu poate absorbi, iar fără o gazdă, nu e capabilă să rețină astfel de cunoștințe, i-a răspuns Mika.

Cormac s-a uitat la ea întrebător, dar cel care a continuat a fost D'nissan:

– Ca să dau un exemplu, tehnica Jain își folosește achizițiile în același fel cum o amibă își folosește mecanismele fizice ale organismului. Este lipsită de intelect, mai precis, nu este conștientă. Nu înțelege ce face. Este în însăși natura tehnologiei spațiului U să solicite un înalt nivel de înțelegere conștientă pentru a o folosi; de aici rezultă că în prezent este controlată de IA-urile navelor și ale runcblurilor.

– Creaturile acelea... biomecanisme, dacă dorești, a spus Cormac, aruncând o privire spre drona

păianjen – au efectuat saltul U în baza aceea unde se afla Chaline.

– Da, dar ele erau controlate de o versiune Creator a prietenului nostru Skellor, iar acela era un element *conștient*.

– Unele dintre navele noastre pentru spațiul U nu erau comandate de inteligențe artificiale, a ținut să arate Cormac.

– Asta e o informație apocrifă, a spus D'nissan. Acele nave au plecat înainte ca IA-urile să câștige Războiul Tăcut și să preia controlul. Companiilor care dețineau asemenea nave le-a convenit să definească sistemele care să le controleze drept PCC-uri – procesoare cuantice cu carbon –, simple computere. În realitate, acele sisteme *erau* înzestrate cu conștiință și erau mult mai inteligente decât oricare dintre pasagerii navelor, pentru că nici unul dintre aceștia nu era capabil să înțeleagă tehnologia spațiului U.

Cormac a ridicat din umeri, acceptând fără comentarii afirmațiile.

– Bine, chiar fără tehnologie U, porcăria asta putea să ne distrugă. Am avut noroc în cazul lui Skellor. Mai puțină aroganță din partea lui, iar el ar fi putut să provoace pagube la scară de sistem, după care ar fi avut posibilitatea să trimită noduri Jain în întregul Polity, pentru a duce treaba la bun sfârșit. Așadar, cum oprim acest fenomen? Cum distrugem tehnologia Jain?

Mika s-a aplecat în față.

– Nu e simplu de răspuns la o astfel de întrebare. Nodurile inactive sunt ușor de distrus – le dai drumul

drept într-un soare –, însă tehnologia Jain *activă*, îndeosebi când ea a sechestrat o minte inteligentă... S-a uitat lung la Cormac și a luat un aer sumbru. Ai ascultat-o pe Chaline. Se pare că singurele succese înregistrate de Creatori în distrugerea ei au fost realizate prin sterilizare planetară, iar dacă scapă de sub control în interiorul Polity... Există o veche zicală, ceva referitor la uciderea pacientului ca să alungi boala.

După aceste cuvinte, nu se mai puteau adăuga multe lucruri. Cormac a ascultat pe jumătate atent la ceea ce au spus ceilalți doi despre cercetările recente. Atenția lui se îndrepta mereu spre drona-păianjen care se ridica în picioare, rezemându-se de fereastra panoramică și își lovea vârfurile picioarelor, scoțând un scârțâit supărător. În cele din urmă, D'nissan a plecat, urmat la scurt timp de Mika. Cormac și-a terminat paharul de brandy, s-a ridicat și a dat să se îndrepte spre ușă. În mod subliminal, a observat drona desprinzându-se de fereastră și pornind spre el. Când s-a întors spre el și s-a uitat la șirul de ochi roșii și clești sclipitori din crom, și-a adus aminte că asemenea drone nu erau renumite pentru stabilitatea lor, de aceea, brusc, a regretat că nu avea o armă la dispoziție.

Oprindu-se în fața lui, drona a spus:

– Bună, sunt Arach și am primit sarcina să te însoțesc.

Cormac l-a măsurat cu suspiciune, apoi a făcut o interogare prin legătura sa de rețea: *„Jerusalem, am aflat că mi-a fost oferit o dronă pe nume Arach."*

– *Minte*, i-a răspuns Jerusalem. *Este foarte plictisită și simte că ești cea mai bună soluție pentru a participa la o acțiune energică. Dacă vrei, o trimit în altă parte.*

– *O dronă veteran care a luptat în Războiul Prador? Aș putea fi atât de nerod s-o refuz?* a comentat Cormac.

– *Ai putea*, l-a aprobat Jerusalem.

Cormac i-a spus dronei:

– Te voi chema când voi avea nevoie de tine, Arach. Doar să fii pregătită pentru orice... eventualitate.

Drona a făcut câțiva pași de step pe mochetă.

Cormac a plecat cu o figură încruntată.

4

Proiectul Cassius: este o sferă Dyson în curs de construcție, un obiect descris prima oară în 1959 de fizicianul Freeman Dyson în lucrarea sa, „Căutarea unor surse stelare artificiale de radiații infraroșii", deși ideea a încolțit în mintea lui în urmă cu treisprezece ani, după ce a citit o povestire SF de un anume Olaf Stapleton. Este o sferă goală pe dinăuntru, construită în jurul soarelui, Cassius, pentru a capta aproape toate radiațiile stelei și a oferi energie (în jur de 10^{26} W) civilizației care ar ocupa suprafața interioară a sferei atunci când proiectul va fi încheiat. Construcția a început în epoca aceea extrem de optimistă, când se desfășura expansiunea Polity pe baza runciblurilor, când exista senzația că se putea realiza orice. Proiectul a stagnat în timpul Războiului Prador-Ființe Umane, apoi a fost continuat deoarece, după cum susțin unii, IA-urile au simțit că trebuia reclamat un sentiment de optimism pentru rasa umană. Asta a provocat multe critici în Polity, deoarece, prin plasarea datei de încheiere

a proiectului într-un viitor îndepărtat, se socotea că el nu prezenta importanță pentru cerințele prezentului. Cu toate acestea, puțini sunt aceia care pot nega masivele progrese tehnologice care s-au înregistrat datorită acestui proiect, dar și efectul de reîntinerire economică în respectivul sector al Polity. Probabil că puțini pot pune la îndoială că acesta a reprezentat un plan de o anvergură cu adevărat ambițioasă.

Din „Ghidul Quince", compilat de ființele umane

Horace Blegg considera universul drept o rețea de linii interconectând puncte nodale care, studiate cu suficientă înțelepciune, își vor dezvălui natura holistică. Cât de condamnat este acest nod aparte? Personal, nu credea în determinism, însă unele coincidențe păreau mult prea semnificative pentru a fi trecute cu vederea. A mers pe platforma cu plăci gravitaționale până la o ferestruică de vizionare dintr-o secțiune pe jumătate terminată a învelișului exterior al uriașei nave. Spre stânga lui, a observat lumina orbitoare și mută a motoarelor ionice, care menținea poziția navei în zona de umbră a planetei. Motoarele erau necesare pentru corecție, deoarece masa navei se modifica mereu din cauza materialelor aduse încontinuu prin cele patru runcibluri interne pentru încărcarea mărfurilor. De asemenea, multe nave mai mici andocau și plecau tot timpul, modificându-i vectorii. Peste două zile, nava trebuia să fie terminată, iar atunci, se spera, nu ar mai fi fost necesar să fie ținută atât de aproape pentru a transmite miile de tone de

echipamente care soseau permanent prin runcibluri, putându-se deplasa pe o orbită mai comodă în jurul soarelui. Jos, în dreapta lui, a observat naveta pe care o ceruse, care acum andoca, dar nu avea nici un motiv să se grăbească.

– Peste treizeci de ore va sosi un remorcher spațial, a spus Golemul aflat alături de el, telefactorat de la IA-ul abia înființat al navei: Hourne – numit așa după unul dintre cei care descoperiseră natura obiectului de dedesubt, așa cum lumea în sine se numea în prezent Descoperirea lui Shayden, iar soarele primise numele de Ulriss.

Trăsătura caracteristică a planetei de dedesubt era aceea de lespede care aluneca pe suprafața în mare parte topită, amintind de o placă tectonică în miniatură. Autobuldozere de dimensiuni uriașe curățau milioanele de tone de cenușă acumulate pe suprafața sa de-a lungul a milenii de erupții permanente. O lespede ca aceasta nu ar fi supraviețuit atâta vreme pe o asemenea lume decât cu o anumită condiție: magma se acumulase și se solidificase în jurul unui obiect mare, plat, care rămăsese neafectat de căldură. Alții descoperiseră acest obiect și îl socotiseră un fenomen natural. Femeia Shayden și cei doi însoțitori masculini veniseră acolo pentru a studia fenomenul și descoperiseră că unele fragmente din substanța sa incredibil de dură și rezistentă se spărseseră și se desprinseseră, iar bucățile erau suficiente pentru le studia minuțios. Acea substanță, ceva ce semăna cu diamantul, avea unele asemănări cu cristalul de memorie. Din simplă curiozitate, Shayden

a anexat o interfață optică la o asemenea bucată, apoi nenumăratele coduri ce i-au sosit au uimit-o. Instantaneu, și-a dat seama că descoperise ceva foarte important. În același timp, a înțeles că firma ei nu deținea resursele necesare pentru a studia această descoperire așa cum se cuvenea. S-a întors în cea mai apropiată lume Polity și a anunțat descoperirea făcută. Înainte de a fi pregătit pentru a angaja resurse, IA-ul avea nevoie de o confirmare, de aceea Shayden, Ulriss și Hourne au revenit aici cu un Golem din Polity pe nume Cento, a cărui prezență i-a costat viața.

– Grea operațiune de ridicare acolo, jos, a remarcat Blegg.

Golem a făcut un pas înainte și a arătat către o suprafață de sticlă ranforsată aflată în fața lor. A apărut o imagine, proiectată, fără îndoială, de laserul din ochiul Golemului.

– Așa este forma artefactului. Blegg a văzut o virgulă groasă. Credem că reprezintă partea internă a unei spirale originare. Cristalul se desface de-a lungul marginii plate principale, de aceea proiecțiile noastre arată că a fost cândva astfel ori mai mare. Virgula a crescut în volum, ca un melc care își adaugă încă o spiră la cochilie, răsucindu-se. Apoi activitatea a încetat preț de un moment, după care excrescența s-a retras, căpătând forma anterioară. Acum, dedesubtul acestui obiect sunt poziționate motoare gravimetrice. Peste forma virgulei au apărut o sumedenie de puncte amintind de o erupție pe piele. Iar noi introducem plăci

simple sub rocă, astfel încât artefactul să se desprindă de ea când se execută operațiunea de ridicare.

– Dar ce se va întâmpla cu integritatea ei structurală? a întrebat Blegg.

Deasupra formei a apărut o rețea.

– Fascicule de ceramal atașate direct de obiect, folosind rășini rezistente la temperaturi mari, a explicat Golem. Acest lucru va fi realizat după ce îndepărtăm toată roca și cenușa care se mai află deasupra.

Cento – celălalt Golem venit acolo, unul dintre cei doi care făcuseră bucăți mașina de ucis din alamă numită Domnul Crane – păstrase o amintire: brațul Domnului Crane, pentru a-și înlocui propriul braț smuls de mașina de ucis. Însă cine și-ar fi închipuit că Skellor, care anterior nu avusese nici o legătură cu Domnul Crane, va dori să resusciteze mașina ucigașă și va fi pregătit să vină într-un loc precum acela doar ca să găsească o parte ce lipsea? Cento a supraviețuit confruntării; ființele umane, nu. Domnul Crane l-a aruncat pe Ulriss într-un fluviu de magmă, iar ceilalți doi au fost lăsați fără costume de protecție, la suprafață.

Însă asta era situația: o altă legătură întâmplătoare. Cento a mers acolo în același timp cu Skellor – un om care controla tehnologia Jain – ca să-l caute. Apoi au continuat să se deplaseze: atât Cento, cât și Skellor, acesta din urmă pierind când a căzut pe același soare pitic. Iar aici, pe aceeași lume, aștepta un obiect care probabil era un tezaur de informații confirmate acum ca fiind prea recente pentru a fi produse de Jain și prea

vechi pentru a fi ceva realizat de Csoriani. Probabil că erau de origine Atheter – Blegg nu știa de ce era sigur de acest lucru, dar așa era. Și ele puteau oferi parțial o soluție față de pericolul reprezentat de unii croiți după tiparul lui Skellor. Importanța artefactului impunea construirea unei nave suficient de mari pentru găzduirea sa: era prea valoros pentru a fi păstrat într-un loc unde putea deveni o țintă.

Blegg s-a întors de la fereastră și a mers spre marginea platformei. Lansându-se de pe ea, în timp ce a plutit spre corpul interior, a simțit atracția slăbită a plăcilor gravitaționale. Aterizând exact sub o grindă structurală, a absorbit cu picioarele șocul provocat de inerție, s-a prins de partea inferioară a grinzii și s-a împins spre ecluza la care era andocată naveta. Deocamdată, nici un drum nu ducea din această latură spre aceeași ecluză, deoarece mai trebuia pusă una în funcțiune. Apucând una dintre barele de prindere aflate alături de ușă, era pe punctul de a pune palma pe placa încuietorii, dar și-a dat seama că ușa interioară se deschidea deja. S-a tras către ușă, apoi a ajuns înăuntru.

– Blegg, ești un avatar, îi spusese Cormac cândva.

Blegg a pufnit, respingând acel gând, timp în care ecluza s-a umplut cu aer, iar el a oprit scutul irizant ce îi cădea pe față, apoi și-a scos casca de la costumul rezistent la temperaturi mari și a deconectat alimentarea cu aer din inelul gâtului. Se putea deplasa singur pe distanțe scurte, putea să-și modifice corpul pentru a supraviețui în medii extreme, însă în realitate era mai puțin rezistent decât ființele umane cele mai adaptate

și bineînțeles că nu era nici pe departe la fel de eficient ca avatarul Golem al inteligenței artificiale Hourne, cu care tocmai vorbise. De ce s-ar fi deranjat Securitatea Centrală a Pământului să creeze un reprezentant atât de fragil?

Ușa interioară s-a deschis, iar Blegg a trecut în carlinga micuțului aparat de forma unui melc fără casă, apoi a ajuns pe scaunul pilotului, unde și-a fixat centura de siguranță. A desprins brațele de andocare și pe cele ale ecluzei, iar naveta s-a îndepărtat de navă, răsucindu-se astfel ca partea sa de jos să fie îndreptată spre planetă. Manevrând joystick-ul simplu, a preluat controlul asupra coborârii.

Bineînțeles că teoria lui Cormac era mai plauzibilă decât aceea a lui Blegg. Probabil că el era o creație a inteligenței artificiale a Securității Centrale a Pământului și nu avea cunoștință de asta: o sub-minte scoasă din depozit atunci când era nevoie de ea, având amintirile ajustate ori augmentate pentru a compensa timpul lipsă. Corpul lui fusese recreat probabil de multe ori. Câteodată, putea fi chiar o proiecție – de unde să știe el? Nu era prima oară că se gândea la această posibilitate și, ca întotdeauna, a respins-o. Ideea se ofilea, pur și simplu, sub povara secolelor trăite de el și a tuturor lucrurilor pe care le văzuse și înțelesese.

– retroact 2 –

Hiroshi a împins cu piciorul cadavrul plutitor al unei femei și a înaintat mai departe. De pe mal s-a desprins o masă de cadavre care au început să alunece

la vale, duse de curent. Acum cerul era întunecat și, oriunde ar fi privit, întunecimea lui apăsa spre pământ incendii diavolești. A înghițit din plin apă mâloasă și și-a spălat fața umflată; apoi, atârnându-și pantofii în jurul gâtului cu ajutorul șireturilor, s-a împins în curentul tulbure. Când în cele din urmă a urcat pe malul celălalt, ploua cu picături mari și grele de apă murdară, care lăsa în urmă pete, ca și cum ar fi fost ulei uzat.

Cum am ajuns în râu?

S-a uitat peste apă, spre furtuna de foc ce bântuia în zona în care se afla școala lui. Incendiul l-ar fi pârjolit, astfel că s-a retras de acolo, ajungând în alt loc, apoi traversase râul – destinația propusă.

Ori am înnebunit?

Când, într-un târziu, a ajuns pe strada unde se găsea casa lui, i-a fost greu să stabilească sub care morman de moloz se aflase cândva căminul lui. A identificat locul doar după ce l-a recunoscut pe domnul Hidachi stând pe stradă, în fața movilei care fusese casa lui, aflată alături de a sa.

– Se investighează amănuntele, a spus bărbatul. Apoi, răspunzând la întrebarea lui Hiroshi privind familia sa, a repetat: Se investighează amănuntele.

Săpând, Hiroshi a dat de capul, gâtul și brațul drept al mamei lui, în vreme ce cadavrul incinerat al tatălui său era identificabil doar după încălțăminte. Cum stătea ghemuit în mijlocul ruinei, ceva s-a blocat în mintea lui Hiroshi. Noaptea aceea a venit și s-a sfârșit, iar dimineața setea l-a îndemnat să meargă înapoi

la râu. Când s-a întors, i s-a părut că simte miros de sepie prăjită și a salivat, dar, urmând mirosul, a ajuns la o movilă de cadavre – majoritatea de oameni, dar și câteva de câini, pisici și păsări, plus unul de vacă, o vacă umflată ca un balon. Revenit la mormanul de moloz, și-a făcut un cuib pentru sine și a mestecat încet o mână de orez. La următoarea întoarcere la râu, a găsit o sticlă care plutea – apa pe care a adus-o de la râu l-a ajutat să mestece mai ușor orezul. După trecerea unei alte nopți, cadavrele mamei și tatălui său au început să miroasă, astfel că Hiroshi a împachetat orezul într-o cârpă, și-a luat sticla cu apă și a pornit la drum. A văzut expresii de uimire pe fețele celor din jur, expresii erau întipărite pe fețele soldaților care au coborât dintr-o mașină blindată atunci când au zărit oamenii zdrențăroși care ieșeau dintre ruine și veneau spre ei. A auzit pentru prima oară cuvântul *hibakusha* vizându-l pe el. Acum, devenise o „persoană afectată de explozie", pentru că nici un „supraviețuitor" nu trebuia să păteze memoria morților onorați.

Au trecut zile, probabil multe zile. Existaseră nopți în care văzuse alte și alte orori, apoi un străin înalt cu pielea palidă, care i-a dat o bucată mare de ciocolată. Războiul se terminase, a auzit el, iar Japonia fusese învinsă. A simțit că la asta ar fi trebuit să răspundă prin rușine, dar nu putea decât să privească în jur cu uimire, pentru că natura răspundea la acel cataclism cu o dezvoltare aproape deznădăjduită. Florile albe, puternic parfumate, de iarbă-moale apăruseră pretutindeni, ca și cum Pământul își oferea propriul

său leac pentru acea stare de rău. Hiroshi și-a dat seama că trecuse de marginea orașului când a asistat la o scenă ciudată care s-a petrecut sub un copac carbonizat.

Cei doi soldați purtau bentițe atât de murdare de funingine, încât emblemele cu soarele răsărind abia se mai distingeau. Cel de-al treilea bărbat, un ofițer bătrân cu un aer rigid, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, era așezat în genunchi. Un soldat stătea în spatele lui, cu arma scoasă și ținută în repaus pe lângă coapsă; celălalt se afla la câțiva pași depărtare și fuma netulburat o țigară. Ofițerul a trecut o cârpă albă de-a lungul lamei strălucitoare a sabiei, în sus și-n jos, mereu, lustruind-o. Apoi a înfășurat cu grijă cârpa în jurul părții de lamă aflate imediat lângă mâner. Hiroshi a gândit: *E îngrijorat că lama ar putea fi murdară, iar acum nu vrea să-și taie degetele...*

Ofițerul a întors lama spre stomac și, cu un geamăt, a înfipt-o. După o pauză, a tras-o în lateral. A scos un sunet nazal, bizar, apoi a întors puțin capul. Hiroshi a presupus că în acel moment soldatul din spatele lui ar fi trebuit să-l împuște în cap. Însă subordonatul nu a făcut decât să ridice puțin pistolul, pe care l-a verificat, apoi s-a întors spre camaradul lui.

– Ar trebui să luăm sabia, a zis el. Americanii plătesc bine așa ceva.

Ofițerul s-a prăbușit pe o parte. Coapsele și tot pieptul uniformei erau îmbibate de sânge, iar intestinele se revărsaseră prin rana căscată în burtă. Tremurând, el a încercat să-și potolească gemetele mușcându-și buzele. Soldatul s-a aplecat, a luat sabia, a curățat sângele

de pe ea cu aceeași cârpă albă și a pus-o deoparte. Apoi s-a apucat să scotocească prin buzunarele ofițerului, iar când muribundul a încercat să se opună, l-a lovit cu pistolul în cap până când orice mișcare a încetat. I-a aruncat camaradului său un pachet de țigări găsit, după care a luat sabia. Primul soldat a mai vârât în buzunar și alte lucruri, iar după aceea a început să scoată cizmele ofițerului, moment în care cel de-al doilea soldat l-a lovit pe ofițer în spate și l-a apăsat cu piciorul pe gât. Nepăsător, aproape neglijent, a folosit vârful sabiei pentru a scoate ochii muribundului. În acea clipă, primul soldat l-a zărit pe Hiroshi urmărind scena, l-a privit fix și apoi, brusc, s-a ridicat și a ațintit arma spre el.

Hiroshi a făcut un salt în lateral, nici nu a știut încotro, dar acest lucru avea să fie numit peste secole spațiu U. Făcând doar o mișcare ușoară, a pășit pe ceea ce mai târziu a aflat că era insula Osaka și a continuat să pășească înainte.

Nu s-a oprit din mers preț de un sfert de secol.

– retroact sfârșit –

Pe *Heliotrope* au trecut doar câteva secunde, apoi a urmat senzația de răsucire când nava a ieșit din spațiul U. De jur împrejur se aflau stele ca niște nestemate, obiectul cel mai mare fiind o pată oranj în mijlocul beznei. Orlandine a verificat nou coordonatele și a scos încă o dată nava din existență, dar numai cu câteva fracțiuni de secundă mai mult decât o făcuse anterior. *Heliotrope* a ieșit la suprafață în spațiul real deasupra

unui ocean infinit de gaze portocalii, întrerupt de nori roșii care se rostogoleau și întinderi uriașe de alb cețos, amintind de pielea descuamată. Orlandine a pus în funcțiune acționarea cu fuziune și a făcut nava să plonjeze. Abia când nava a străpuns suprafața s-a văzut cât de dispersate erau gazele: doar o negură subțire. Verificând din nou coordonatele, a orientat nava, a accelerat timp de o oră, apoi a navigat normal alte trei ore. După aceea, în fața ei a apărut din negură ceva amintind de o faleză vastă din oțel.

Orlandine nu era outlinker, însă își petrecuse o mare parte din viață la bordul stațiilor sau navelor, înconjurată de tehnologie, și se simțea mai confortabil în acel mediu. Deși destul de mare pentru a putea locui în ea, nava nu era locul potrivit în care să vrea să desfășoare experimente periculoase. Cu toate acestea, în situația ei disperată, ideea de a coborî pe suprafața unei planete era de neconceput – nu exista posibilitatea unei evadări rapide de acolo, deoarece motorul de spațiu U nu putea fi acționat decât după ce nava ieșea cu totul din puțul atracției gravitaționale. De aceea, a ales o măsură de mijloc și un loc pe care îl cunoștea.

Fragmentul de forma unui romb, unul dintre blocurile construite de la început pentru sfera Cassius Dyson, era alcătuit din cinci straturi de compozit, fiecare de un kilometru grosime, spațiile libere largi de șase kilometri dintre straturi fiind menținute de compozit și de traverse metalice profilate, unele dintre ele late de câte un kilometru, din cabluri nanotub

din carbon, uriașe motoare gravitaționale și generatoare de câmp puternic acționate de mii de reactoare de fuziune. Acolo existau 40 de miliarde de kilometri cubi în care se putea pierde cu ușurință. Sigur că atunci când efectuase saltul în spațiu U ca să iasă din sistem intenția ei fusese să păcălească orice inteligență artificială juridică, făcându-o să creadă că părăsise sistemul în mod definitiv. Dar nu, aici se simțea ca acasă: era mai familiarizată cu fiecare structură din acest loc decât cu orice alt spațiu din interiorul sau exteriorul Polity. Aici se putea ascunde cel mai sigur.

A decelerat puternic, făcând ca *Heliotrope* să se întoarcă, astfel că ea s-a ridicat alături de peretele din compozit. Santinele din interiorul structurii masive au detectat nava, au exclus-o ca fiind un meteorit și nu au mai activat laserele de coliziune. Acele dispozitive au înregistrat prezența navei, dar erau simple computere, deși ușor de accesat pentru Orlandine cu ajutorul carapacei. Și le-a șters cele mai recente amintiri.

După câteva minute, nava a ajuns în fața unui spațiu gol, lat de doi kilometri, aflat între straturi. A continuat să urce, trecând de un alt strat de compozit, până într-un loc în care negura începea să se subțieze, apoi a întors, decelerând din nou, astfel că ecranul frontal a rămas orientat spre un spațiu gol din partea superioară, care se întindea în structură. Folosindu-se doar de vederea umană, a văzut la cincisprezece kilometri depărtare în pădurea de grinzi masive și cabluri, după care numărul lor și întunericul ce se îndesea au împiedicat-o să mai vadă ceva. Folosindu-și casca

senzorială pentru a scana întregul spectru electromagnetic și având carapacea conectată la senzorii navei, a reușit să vadă până în partea cealaltă, adică la aproape o sută douăzeci de kilometri depărtare. Acel loc era impresionant, dar așa era întotdeauna. Cum ar fi putut să-l părăsească?

Orlandine a dirijat *Heliotrpe* prin dreptul unui cablu vertical gros de o sută de metri. Localizându-se pe o hartă tridimensională din minte și recurgând la balize de microundă prin structură, ea a modificat cursul pe lângă un șir de grinzi uriașe, de care atârnau leviatani arborescenți – generatoare, reactoare, motoare gravitaționale. Prin senzorii exteriori, a observat norul pe care îl forma nava ei – ajustările făcute de propulsoarele ei provocând sublimarea gheții, dislocând sulful cristalin și numeroșii compuși ciudați care se condensau în interior. Probabil că norul avea să treacă neobservat, însă ea a încetinit considerabil nava și a ales cursul cu mai multă precauție. O oră mai târziu, după ce a pătruns șaizeci de kilometri în interiorul structurii, a zărit destinația pe care și-o propusese.

Pilonul cilindric avea lățimea de aproape doi kilometri, fiind vertical, nu înclinat ca majoritatea grinzilor de susținere. Structura sa interioară era aproape lemnoasă, din câte știa ea. Fiecare celulă hexagonală ca secțiune se ridica până la aproape optsprezece metri, astfel că pilonul cuprindea mii de celule. Era pentru spațiu de depozitare, poate zone de locuit – acest lucru avea să se decidă în viitorul îndepărtat –, o structură de interes general plasată acolo pentru perspectivă,

deoarece era mai convenabil să se procedeze astfel cât timp întregul segment era în curs de construcție. Orlandine a adus *Heliotrope* până la baza pilonului, a pliat spre exterior vârfurile fiecărei jumătăți a ghearelor navei și apoi a pus fețele interioare pe funcția de gecko. A înaintat până când suprafețele gecko ale ghearelor s-au prins bine de fața pilonului, apoi a scos capul unui tăietor cu plasmă din gheara aflată în spate. Întinzând tăietorul până la lungimea maximă a brațului triplu articulat, a început să taie un cerc aflat cât mai departe posibil de locul în care se lipiseră vârfurile ghearelor.

Dioxidul de carbon și gheața formată din apă au sublimat de pe fața pilonului. De jur împrejur, în culori caleidoscopice, fluorescența a înflorit pe măsură ce gheața complexă a parcurs drumul până la apă, apoi la vapori. Tăietorul a făcut cu ușurință o gaură prin metalul ușor, cu bule – rezistența structurală fiind conferită în principal de grinzi laminate din compozit, aflate la distanțe egale prin interiorul pilonului. În cele din urmă, a terminat de tăiat cercul și, cu o reglare delicată cu ajutorul propulsoarelor, a făcut nava să se retragă, extrăgând un disc de metal cu diametrul de cincisprezece metri. Apoi, rotind nava, a intrat cu spatele în spațiul liber. Se afla acum în întuneric deplin, însă a cartografiat cu precizie fiecare mișcare și acțiune în mintea ei extinsă de haiman, care funcționa prin senzorii navei. În final, a apăsat discul pe partea de jos a tăieturii și cu două împunsături ale unui aparat cu plasmă, la nivelul cel mai scăzut, l-a lipit la loc.

După aceea, a lăsat *Heliotrope* să coboare pe podeaua celulei hexagonale care, având dedesubtul ei kilometri întregi de compozit în straturi, poseda un fel de atracție gravitațională. Cu toate acestea, nivelul atracției era scăzut, de aceea a extins picioarele gecko ale navei pentru a o face să rămână locului. Aprinzând luminile exterioare – nu pentru că ar fi avut nevoie de ele, ci doar pentru comoditate și confort –, a privit în jur la noua ei casă.

Semănând cu un cilindru lustruit, telefactorul care se odihnea în pragul ușii de lemn a întins unul dintre numeroasele lui brațe, iar din vârful acestuia a apărut o singură unealtă care, cu repeziciune, a scos toate șuruburile balamalei, apoi a transferat ușa înapoi către unul dintre ai săi, care s-a apucat să o ambaleze în monoțesătură transparentă și subțire, după care a cărat-o spre o stivă de obiecte sigilate în mod similar. Thorn a plimbat privirea roată prin domul care înconjura întreaga cabană.

– Presupun că vom lăsa aerul cel puțin, a spus el pe un ton sarcastic.

– Da, bineînțeles, deși chiar acum este trecut prin filtre, i-a răspuns Jack prin intermediul legăturii de comunicații.

Thorn s-a scărpinat în barbă și s-a uitat în sus, către acoperișul domului, ca și cum ar fi fost în stare să vadă dincolo de el, până la IA ca să afle dacă Jack doar îl întărâta.

– Cum stabilim unde tragem linia între ce poate fi considerat dovadă și ce nu?

– Femeia nu a avut multe de-a face cu cineva de pe aici. În prezent, încarc toate dovezile altor sosiri și plecări după venirea ei – cam cu zece ani înainte ca Skellor să ajungă aici. Între timp, oamenii lui Aelvor iau declarații de la toate persoanele cu care ea a avut contact. Se adună o sumedenie de date, dar există o formulă pe care IA-urile juridice le aplică în asemenea situații, ceea ce păstrează culegerea de dovezi între limite rezonabile pentru puterea de prelucrare aflată la dispoziție.

Thorn a urmărit telefactorul ieșind pe ușă și ridicându-se spre acoperiș, unde a început să scoată și să pună în saci plăcile de lemn. S-a gândit că existau și avantaje în a fi Sparkind, în loc de agent din Polity. Dacă aparțineai vreunui grup de luptători de elită, era suficient să apari la fața locului, iar cineva precum Cormac îți arăta în ce direcție să pornești și îți dădea instrucțiuni simple, cum ar fi: „Ucide-i" ori „Aruncă aia în aer."

– Am obținut ceva până acum? a întrebat el.

– Interesantă întrebare: avem o mulțime de lucruri, dar nu știm câte ne vor fi de folos. Am pus-o pe Aphran să analizeze datele pe măsură ce sosesc – ea a încărcat date relevante direct din rețeaua de inteligențe artificiale încă de când am găsit-o pe Jane von Hellsdorf. Aphran va verifica și casa.

Întreaga clădire urma să fie transportată pe *NEJ*, împreună cu o parte din solul din jur. Thorn a analizat modul în care Jack o folosea pe Aphran.

– Deci Aphran este încă utilă.

– Da.

– Și așa supraviețuiește. Ori îi găsești utilizări doar când conștiința ei rămâne legată de a ta?

– Sunt pe cale de a rezolva această problemă.

– Și după aceea?

– Vom vedea.

Thorn n-a răspuns la asta.

– A obținut ceva până acum?

– Întreab-o tu.

Thorn a ezitat un moment, apoi a continuat:

– Aphran, ai ceva pentru mine?

După o pauză lungă, fosta Separatistă i-a răspuns, iar glasul ei a sugerat că era distrasă, ca și cum și-ar fi îndreptat atenția în altă parte.

– Există o masă uriașă de probe informaționale și nu pot începe cu probele materiale decât după ce sunt aduse aici. Dar deocamdată se pare că această lume a fost vizitată de personaje dubioase cu miile, între care și Skellor. În aceste clipe, caut anomaliile care să demonstreze o încercare deliberată a cuiva de a se ascunde, indiferent cum. Apoi va trebui să elimin diferite motive pentru dorința de se face nevăzut. Până acum am eliminat șase persoane – una dintre ele a fost o femeie, separatistă, care a venit aici cu o versiune adaptată a unei ciuperci de stejar. Se pare că a pătruns în adâncul pădurii și de atunci nu a mai fost

văzută. Aelvor mă informează că, din păcate, femeia a căzut în concasorul unui agrobot.

– Ce neglijență din partea ei, a comentat Thorn.

– Pare evident că lui Aelvor nu-i plac sabotorii.

Thorn a râs și apoi a întrebat:

– Dar cum stau lucrurile cu Jane von Hellsdorf?

De astă dată, i-a răspuns Jack:

– Trebuie să presupunem că e suficient de inteligentă ca să nu încerce folosirea propriilor ei mărfuri.

– Eu cred mai curând că cineva a forțat-o să accepte acea augmentare, a răspuns Thorn, întorcându-se cu spatele la cabană și îndreptându-se către ieșirea din dom.

– Aproape sigur. Augmentarea ei Sensic a fost sabotată în mod deliberat pentru a-i afecta creierul, iar vânzând și ea asemenea lucruri, cu siguranță că ar fi avut atâta minte cât să obțină un diagnostic privind augmentarea înainte de a și-o monta.

– Vom reuși să scoatem ceva de la ea?

– Poate reușesc să ciupesc unele lucruri dintr-o înregistrare completă a memoriei. Aelvor crede că va putea să obțină asta utilizând augmentarea ei din prezent. Propun să-i îngăduim o încercare.

Thorn a ieșit. Acum zona se aglomerase. Întâi sosise un vehicul AG[1] mare, aducând toate echipamentele de care forța de monitorizare Osterland ar fi putut avea nevoie pentru a rezolva un incident major. Apoi ajunseseră acolo două furgonete aeriene, dar și numeroase

[1] AG – Air to Ground – vehicul capabil să se deplaseze prin aer sau pe sol (n. tr.).

aeromobile. Monitori în uniformă de la poliția locală se răspândiseră peste tot, luând declarații și copii după toate înregistrările făcute în nume personal. Ajungându-se în această etapă, Scar își retrăsese dracomenii în pădure; dacă serviciile lor nu mai erau necesare, aveau să se întoarcă la naveta lor pentru a reveni pe *NEJ*.

Thorn a examinat un grup de oameni strânși în apropierea uneia dintre aerofurgonete. Nu i-a fost greu să îl deosebească pe haiman de ceilalți. Stătea cu spatele spre Thorn, astfel că din el se vedea doar carapacea metalică striată și o limbă de metal care îi urca spre ceafă. Thorn a pornit spre el. Când a ajuns la numai câțiva pași în spatele lui Aelvor, omul s-a întors, iar limba de metal s-a desfăcut ca un evantai la ceafă, deschizând petalele căștii lui senzoriale. După o clipă, ele s-au închis, iar Aelvor a surâs.

– În sfârșit, agent Thorn, am plăcerea să te cunosc, a zis el și a întins mâna.

Părul lui negru era prins într-o coadă care îi atârna pe un umăr. Era masiv, dar nu gras, avea un ochi verde, iar celălalt evidența desene ortogonale metalice, în permanentă schimbare. Thorn a strâns mâna ce i se întinsese, a simțit o forță controlată și a observat membrele suplimentare, din metal sclipitor, pliate de o parte și de alta a torsului său.

– Și eu sunt încântat, a spus el. S-ar putea să mă obișnuiesc cu mediul pe care îl creezi aici.

– Gândește-te că acesta e doar începutul. Rasa umană a pierdut mii de ani standardizând totul, iar IA-urile continuă cam în același mod. Motivele unei

asemenea atitudini au fost justificate pe deplin, dar acum deținem tehnologia necesară pentru a extinde individualitatea și unicitatea.

– Există multe metode de a jupui o pisică, a remarcat Thorn.

– Ce expresie obscenă, a spus Aelvor. Cu un aer teatral, a aruncat o privire în jur. Și fiindcă tot am adus vorba de obscenități, unde este femeia aceea?

Thorn a presupus că Aelvor pusese acea întrebare din simplă politețe – probabil că haimanul știa foarte bine numele și trecutul personal al tuturor celor care trăiau pe o rază de o sută de kilometri, precum și poziția lor până la ultimul metru. A făcut semn către vehiculul folosit la incidente și a pornit înainte. La scurtă vreme după aceea, amândoi au pătruns în centrul medical al vehiculului și au rămas în apropierea patului pe care se afla Von Hellsdorf. Era nemișcată. Un autodoctor stătea prins de ea, iar diverse tuburi și instrumente pătrundeau în torsul ei. La capătul patului, unul dintre telefactorii lui Jack stătea nemișcat – un cilindru mare, din care ieșeau membre multifuncționale. Cutia în care se afla augmentarea lui Von Hellsdorf stătea deschisă, arătându-și măruntaiele, iar telefactorul își vârâse numeroase cabluri microoptice în ea.

– Bun, să-i dăm drumul, da? a spus Aelvor.

Cu o ridicare din umeri, și-a întins cele două membre suplimentare din metal. Thorn a observat că mâinile incredibil de complexe ale acelor brațe erau alcătuite din două seturi de câte trei degete opozabile,

discuri selectoare pentru interfețe optice multiple și conexiuni, plus un dispozitiv telescopic ce părea să se termine cu o țepușă foarte ascuțită, dar despre care știa că era capul de prezentare pentru micromanipulatoare – probabil că secțiunea posterioară conținea mii de microunelte diferite. Cu asemenea mâini, probabil că Aelvor putea să extragă creierul lui Von Hellsdorf printr-o ureche și să îl reasambleze în afara capului.

Când Aelvor s-a apropiat, telefactorul și-a retras imediat legătura către augmentarea femeii.

– Definiția oferită de Sensic nu este prea bună, dar prin legăturile lui sinaptice ar fi posibil să rulăm un program de căutare în memorie. Din păcate, acum nu vom putea obține de la ea decât fragmente asociate mnemonic – nu va exista o ordine cronologică în privința lor.

Apoi s-a conectat prin membrele suplimentare cu augmentarea lui Von Hellsdorf. – S-ar putea să obțineți câteva secunde din amintirile ei din copilărie în care, să spunem, culegea mere și mușca din ele. Următorul fragment ar putea arăta la fel de bine cum mănâncă încă un măr, cum vede un alt copil din perspectiva vârstei adulte ori cum e mușcată de sfârc de un iubit.

– Curios lucru, dar știu ce înseamnă mnemonic, a remarcat Thorn.

Aelvor a surâs larg și a spus:

– Sigur că da, dar cum majoritatea acțiunilor pe care le desfășor sunt de o mie de ori mai rapide decât... este normal, am descoperit că trebuie să fac un efort deliberat ca să comunic prin limbaj obișnuit și de aceea

mă străduiesc să compensez acest lucru. Îți dai seama, cred, că Jack ar putea face cu ușurință ceea ce fac eu acum, însă IA-urile sunt conștiente de complexul de inferioritate pe care îl trăiesc haimanii și vor ca noi să fim incluși.

În acel moment, s-a auzit glasul lui Jack venind dinspre telefactor:

– Complexul tău de inferioritate pare să fi dispărut astăzi, Aelvor... Din întâmplare, am depistat o creștere a nivelului adrenalinei la pacientă.

– Un fragment de memorie, a spus haimanul. Și-a amintit un orgasm amânat.

Thorn a observat cum desenele din ochiul anormal al lui Aelvor licăreau și se modificau.

– A apărut și o creștere a nivelului de amilază din salivă și a acidității din stomac, a anunțat Jack.

– Asta este de la pastă de crab cu pâine prăjită, a explicat Aelvor.

– Ritmul cardiac ridicat, nivelul enzimelor...

Femeia a fost brusc acoperită de sudoare, apoi capilarele din pielea ei au căpătat o culoare roșie aprinsă. Unul dintre brațele telefactorului a coborât, îndepărtând legătura stabilită de Aelvor. Thorn a simțit ceva izbindu-l în piept și azvârlindu-l înapoi.

Câmp compact...

S-a lovit de perete și a alunecat până când a ajuns pe podea. În mod subliminal, a văzut același lucru petrecându-se cu Aelvor. Fumul care s-a răsucit din tavan a evidențiat un laser care a împuns în sus dinspre telefactor. A sărit în afară ametitor de repede,

brațele manipulatoare au apărut ca niște cârlige sub brațele femeii, au ridicat-o până ce a ajuns dreaptă, apoi, ținând-o strâns, a țâșnit ca o rachetă prin gaura pe care o tăiase. Explozia care a urmat a încovoiat tavanul, iar o coloană de foc a pătruns prin gaură. La scurt timp după aceea, telefactorul s-a prăbușit prin aceeași gaură, înnegrit și având carcasa deformată. Din Jane von Hellsdorf rămăsese prea puțin. Aerul duhnea a șuncă arsă.

Jerusalem a ieșit brusc din spațiul U și a pătruns cu viteză în sistemul Cull. Aflat în apartamentul lui, Cormac a invocat imaginile dorite pe ecranul lui și, încă o dată, și-a măsurat vechiul adversar. Apoi, în timp ce îl studia pe Dragon atârnând încătușat deasupra gigantei de gheață, și-a limpezit mintea și a încercat să descopere golurile din memorie legate de evenimentele petrecute acolo. Și-a adus aminte că Skellor preluase controlul asupra oamenilor din populația locală, pe care îi folosise drept ostatici pentru a obține predarea lui Cormac. Și-a amintit că fusese prizonier într-o substructură Jain de la bordul lui *Ogygian* – o navă de colonizare care îi transportase pe toți locuitorii planetei Cull, aducându-i de pe Pământ. Tot astfel, și-a amintit că se aflase sub controlul total al lui Skellor, dar apoi lucrurile au început să devină oarecum fragmentare. Știa că în acele împrejurări Cento se ascunsese la bordul lui *Agygian* și că, deși un program de ucidere din computerul acelei nave îl ținea pe Skellor ca sclav, Golem a sabotat acționarea,

făcând ca nava să intre pe o orbită din jurul acelei pitice brune din care nu avea cum să scape. *King of Hearts* – o navă de atac pe care se afla un IA răsculat – lansase gheare de prindere împotriva lui *Ogygian* și, în vreme ce Cento se ținea de Skellor, Cormac a reușit să le reteze. A ajuns întâmplător pe una dintre acele gheare, iar IA-ul de pe *King of Hearts*, în loc să îl ucidă pentru că îl împiedicase să obțină tehnologia Jain pe care o deținea Skellor, îl eliberase pentru ca el să transmită un mesaj către Jerusalem: *Serios, nu am obținut nimic, nu mă urmări ca să mă ucizi.* Dar cum reușise Cormac să scape din acea substructură Jain din interiorul navei *Ogygian*?

Cormac putea doar presupune că Cento îl eliberase din structura închisă, însă îl frământa ceva în legătură cu acea întâmplare. A închis ochii și s-a conectat la serverele lui Jerusalem, apoi a creat un program de căutare pentru a se găsi pe sine acolo. Jerusalem îl înregistrase, îi remediase creierul, apoi descărcase acea înregistrare în creierul remediat. Cormac era convins că IA-ul păstrase copia aceea... *și chiar așa era.*

– Îți va veni greu să accesezi asta, l-a prevenit Jerusalem prin intercomul din apartamentul lui. Legătura ta de rețea nu are capacitatea de a organiza vălmășagul acela.

– Cum, mintea mea e învălmășită?

– Mințile tuturor ființelor umane sunt așa. Legătura ta de rețea este concepută pentru a accesa sisteme computerizate și de inteligențe artificiale, care sunt formatate mai logic. În orice caz, întrucât încerci să-ți

investighezi propria minte, vei fi în pericol de a suferi din cauza reacțiilor de răspuns cerebral și s-ar putea să sfârșești într-o buclă psihotică.

– Bine, atunci fă tu asta în locul meu. Vreau să extrag o înregistrare de memorie care acoperă perioada dintre sosirea mea la pitica brună până când am ajuns în gheara de prindere.

– Nu înțeleg de ce.

Cormac a spus cu glas sec:

– Amintirile sunt ceva de domeniul trecutului, dar retrăirea unei înregistrări de memorie se practică în mod curent.

Jerusalem nu i-a răspuns la această replică, însă a stabilit conexiunea și înregistrarea memoriei a fost transferată. Celedon a încărcat-o și a trăit-o. În primă fază, i-a fost greu, întrucât mecanismul de supraviețuire al memoriei întotdeauna atenua durerea și starea de rău trăite inițial. Însă când a derulat a doua oară, a văzut totul cu claritate:

A tras de câteva ori în capul lui Skellor, silindu-l să se lipească de perete. Însă asta nu era de ajuns – Skellor nu mai era uman. Două lovituri în piept, altele în genunchi, în timp ce încerca să sară, și o mână sfârtecată și desprinsă cât era apăsată pe perete. Apoi Cento, prinzându-și picioarele în jurul taliei lui Skellor, sfâșiase panourile pereților ca să îmbrățișeze o grindă din spate.

– Cablurile, a spus Cento prin dispozitivul de comunicație.

Încă un încărcător în armă. Înapoi, către ecranul explodat... și acolo, într-un colțișor al vederii lui, substructura

Jain formată în jurul omului lipit de podea, având carcasa intactă, dar fără nimeni înăuntru.

Înăuntru mă aflam eu.

– Mi-ar plăcea să cred că este un accident nefericit faptul că o parte atât de importantă a memoriei mele lipsește, a spus Cormac cu glas puternic, dar prin natura mea sunt o persoană bănuitoare.

– Mintea ta trebuie să se vindece mai bine ca să accepți asta, a spus Jerusalem. Este ceva ce ai făcut, dar ți-a rămas neînțeles.

– Înapoiază-mi totul.

– Nu pot. În cel mai fericit caz, mintea umană este o structură fragilă. Amintirea a ceea ce ai făcut atunci ar putea fi reversul unei chei de boltă, mai ales ținând seama de starea în care se află mintea ta acum.

– Nu-mi închipuiam că sunt atât de rău.

– De ce crezi că ți-a luat atât de mult până să începi a-ți reanaliza amintirile din acea vreme? Fără îndoială că explicația pe care ți-ai oferit-o este că abia *acum* sunt relevante acele amintiri, având în vedere viitoarea ta confruntare cu Dragon.

Lui Cormac i-a venit să rânjească în fața unei asemenea sugestii, dar a socotit că nu era cazul. De aceea, a zis:

– Poți să-mi spui măcar în general ce am făcut?

– A, sigur: ți-ai folosit mintea ca să-ți transferi trupul prin spațiul U, i-a răspuns Jerusalem.

Cormac a înghețat. A început să tremure. Așa ceva putea face Horace Blegg, din câte se afirma, dar Cormac nu mai credea de mult că Blegg era ceea ce susținea.

Oare se înșela în privința asta? Însă nu putea înțelege deplin ceea ce îi spusese Jerusalem, și de aceea se simțea mergând pe marginea unui abis. A încercat să alunge această idee și s-a concentrat asupra momentului prezent.

– Mai este ceva ce-mi ascunzi? a întrebat el.

Imediat după aceea, a sosit încă o înregistrare de memorie.

– Ca să te controleze, Skellor s-a conectat la mintea ta, dar și tu te-ai conectat parțial la mintea lui. De aceea ai reținut ceva din asta – amintirea lui referitoare la modul în care a intrat în posesia nodului Jain.

Cormac a vizionat-o, a trăit-o: ca și cum el însuși ar fi stat pe platforma de pe Osterland și ar fi primit de la Jane von Hellsdorf un nod Jain ca un chilipir, la prețul de zece șilingi.

– Trebuia să-mi dau seama de asta. Trebuie să existe o urmare.

– Thorn, câțiva dracomeni și un amestec ciudat, alcătuit din IA-ul de pe Jack Ketch și o femeie moartă pe nume Aphran, investighează deja. Încă nu ești suficient de stabil pentru o asemenea misiune.

Împotriva voinței lui, Cormac a acceptat situația.

– Jack și Aphran...

Chiar în timp ce a spus asta, a căutat informații prin intermediul serverelor de pe *Jerusalem*: nava originală *Jack Ketch* fusese distrusă în timp ce lupta împotriva navelor de război ale IA-urilor rebele, între care se afla și *King of Hearts,* dar mintea lui Jack a fost recuperată de Dragon, pe care l-a prins din urmă pe orbita

piticei brune, unde au murit Skellor și Cento. Apoi s-a petrecut predarea umilă a lui Dragon și reîntoarcerea în sistemul Cull, un soi de târguială desfășurată cu viteză mare, ca aceea a unei inteligențe artificiale, cu rezultatul că Dragon a cedat mintea navei. A urmat banda uriașă realizată de Jerusalem și plasată pe ecuatorul lui Dragon – o garanție că acesta nu va încerca să utilizeze armele gravimetrice pe care le conținea pentru a scăpa.

Cormac și-a îndreptat din nou atenția asupra ecranului. *Concentrează-te!* Dragon trebuia să răspundă acum la câteva întrebări dure, pentru că au existat conexiuni clare între el, Creatori și tehnologia Jain care apăruse aici, în Polity. Cormac trebuia să decidă care să fie acele întrebări și cât de departe era pregătit să meargă pentru a obține răspunsuri.

Thorn s-a rezemat cu spatele de un stejar și a așteptat. L-a observat pe Scar pășind de colo-colo, în apropierea domului. Evident plictisiți să tot aștepte, dracomenii se întorseseră în cursul nopții. Pregătirea îl făcea pe Thorn să fie foarte răbdător, iar experiența îi permitea să prețuiască scurtele momente de liniște din timpul oricărei operațiuni. Asta îi oferea timp să aprecieze lucruri precum copacii, cerul luminat de stele care se stingeau în diminețile cețoase, iar copacii, aerul rece pe față, iar alți și alți copaci.

Cei de pe planetă strânseseră multe înregistrări holografice, iar după o analiză aprofundată a lor, de obicei a fundalului, Aphran a descoperit că pe Jane von

Hellsdorf o vizitaseră trei oameni. L-a depistat pe unul dintre aceştia într-o înregistrare făcută de augmentare, iar pe celălalt examinând fotografii cu satul. Monitorii lui Aelvor l-au identificat pe primul drept un client nemulţumit venit să se plângă, iar pe cel de-al doilea drept un alt deţinător de tarabă sosit să vândă mărfuri din vechiul stoc al lui Von Hellsdorf. Însă în cele din urmă mult mai interesant s-a dovedit a fi ceea ce Aphran nu a descoperit. Unul dintre locuitorii din Oakwood făcuse înregistrări holografice ale unui grătar, iar în fundal apărea un krodorman – o persoană adaptată la acceleraţii gravitaţionale mari, specifică unei lumi extrem de mlăştinoase – care bătea la uşa lui Jane von Hellsdorf. Analiza miilor de mostre prelevate de la locul faptei nu a evidenţiat urme de ADN care să fi aparţinut unei krodorman. Această persoană nu lăsase nici o urmă fizică a trecerii ei pe acolo – pentru că silueta o arăta a fi femeie –, iar anchetatorii aveau nevoie să ştie de ce.

– Am găsit-o, a anunţat Aphran în cele din urmă, când soarele începea să alunge ceaţa. Parliament Hotel de pe strada Cockleshell.

Thorn s-a ridicat şi a dat să pornească spre aeromobilul lui.

– Mai este acolo?

– A stat la hotel două luni, încă nu a plecat, dar în acest moment nu este în camera ei – sistemul de securitate al hotelului nu a înregistrat deschiderea uşii în ultimele două zile – de fapt, de când am ajuns noi aici. S-ar părea că, imediat după sosirea noastră, ea

a i-a făcut o vizită lui Jane von Hellsdorf, a silit-o să-și pună acea augmentare, apoi a dispărut.

Scar a ajuns la ușa pasagerului exact în momentul în care Thorn se urca în aeromobil. Dracomanul a scos un mârâit gros când a împins scaunul în spate și s-a ghemuit în spațiul strâmt, punându-și picioarele pe bord. Thorn s-a uitat o clipă la el, a înălțat din umeri cu un aer resemnat, apoi a ridicat vehiculul spre cer. A aruncat o privire în spate și spre sol și a văzut că era urmat de două aeromobile ale monitorilor și de doi dintre telefactorii lui Jack.

– Jack, a spus el, deschizând legătura de comunicații a inteligenței artificiale a navei, ai stabilit cumva ce anume a făcut-o pe doamna Von Hellsdorf să explodeze?

IA-ul i-a răspuns:

– O combinație de patru enzime eliberate de ficatul ei în momentul în care nivelul adrenalinei a atins un maxim – lucru inevitabil când cineva a început să scotocească în mintea ei. Enzimele au început instantaneu să transforme grăsimea corporală în nitroglicerină.

– De ce s-a procedat astfel? Uciderea ei înainte de sosirea noastră ar fi asigurat păstrarea secretelor.

– Era evident că uciderea investigatorilor aflați în preajma ei ar fi frânat ancheta. Așa procedează cei care consideră personalul Securității Centrale a Pământului țintă potrivită.

– Separatiștii, a răspuns Thorn, afirmând ceva ce era evident.

Jack a continuat:

– Folosirea capcanelor cu bombă pentru a lichida specialiști din rândul celor socotiți dușmani este o metodă încercată de multe ori de-a lungul vremii. În cel de-al Doilea Război Mondial, naziștii au lansat bombe proiectate în mod special să îi ucidă pe cei trimiși să le dezamorseze. Iar acum, cercetarea mea a evidențiat faptul că celulele separatiste din jurul planetei Krodor au apelat deseori la această metodă.

– Totul foarte curat, a spus Thorn. Aphran, spune-mi care este părerea ta.

– Te referi la experiența mea în privința metodelor separatiste? i-a răspuns ea cu glas amar.

– Da, întocmai.

– Este logic. Prima țintă pentru orice Separatist este un IA, pentru că acesta se află în subordinea directă a autocratului de la Securitatea Centrală a Pământului, iar după aceea, noi... adică *ei* fac orice ca să ucidă agenți SCP. Cei ca voi sunt considerați ținte prioritare, pentru că voi nu doar îl slujiți pe autocrat, dar sunteți socotiți trădători ai rasei umane.

Ieșit din ceață, aeromobilul a sclipit în razele de soare de nuanță oranj. Curând, orașul principal a apărut pe sol, iar Thorn a început să coboare către străzile lui. A verificat comunicatorul personal – acum desfăcut și lipit de bord, alături de piciorul drept al lui Scar –, a identificat strada Cockleshell și s-a îndreptat spre ea.

– Atunci să presupunem că o organizație separatistă a aflat, indiferent prin ce mijloace, că SCP va manifesta interes față de Jane von Hellsdorf, a spus Thorn.

– În acest caz, m-aș aștepta ca acolo să apară un grup de luptă, i-a răspuns Aphran.

După ce deja intuise acest scenariu, Thorn a făcut o grimasă. A decis că aterizarea exact pe strada Cockleshell nu ar fi o idee prea grozavă și a ales un bulevard adiacent, de unde se putea vedea hotelul.

– Jack, trebuie evacuate hotelul și clădirile din jur.

– I-am informat deja pe Osterland și Aelvor.

Bineînțeles că Jack se gândise la asta înaintea lui – așa erau IA-urile.

Era evident că mesajul fusese transmis, pentru că ușile s-au deschis, iar oamenii au început să iasă. Cele două aeromobile au coborât pe stradă, în urma vehiculului lui Thorn, însă cei doi telefactori au rămas în aer. Patru monitori au trecut pe lângă mașină și s-au îndreptat spre mulțimea ce se îngroșa în fața hotelului. Au urmat gesticulări și strigăte, dar persoanele evacuate au început să se îndepărteze pe stradă.

– Jack, Fethan mi-a dat un mic dar când am plecat de pe Cull: unul dintre programele vânător-ucigaș ale lui Jerusalem.

– Da, știu, i-a răspuns IA-ul.

Thorn a aplecat capul într-o parte și a întrebat:

– Aphran, dacă ar trebui să plasezi un dispozitiv exploziv aici, în situația de față, cum l-ai detona?

– Prin rețea. L-aș conecta la un sistem de comunicații. Semnalul nu ar putea fi depistat până la sursă. Ori așa aș presupune.

– Dar ai avea nevoie de o iscoadă; altfel, cum ai ști *când* să detonezi?

– Aș conecta dispozitivul la ceva ce doar un agent SCP ar încerca să acceseze – un loc sigur sau ceva ce poate fi încuiat, un seif, de exemplu – ori aș folosi un sistem cu cameră video, activat probabil de mișcare și trecând prin aceeași legătură de rețea.

– Jack, prin intermediul telefactorilor tăi ai putea scana interiorul hotelului în căutarea unei camere video?

– Am și făcut asta, i-a răspuns IA-ul. În camera suspectei există două holocamere, conectate prin cabluri optice la legătura de rețea.

– Presupun că mai există și alte cabluri optice în cameră, da?

– Nu, suspecta noastră a fost mai șmecheră de atât: explozivi planari, plasați într-o lampă standard – lampa în sine este activată de un semnal în infraroșu de la legătura de rețea, nu printr-un cablu optic. Lampa a fost ridicată în mod deliberat la înălțimea capului, intenția nefiind doar aceea de a ucide, ci de a distruge orice dispozitiv cerebral menit să salveze ceva din mintea victimei – o tușă subtilă, aș spune.

Thorn a vârât mâna într-un buzunar și a scos stocatorul de memorie.

– Acest program vânător-ucigaș ar putea să depisteze semnalele camerei?

– Ce-ar fi să îl întrebi chiar tu?

Thorn și-a adus aminte imediat că Fethan spusese că programul vânător-ucigaș nu vorbea mult. Deci vorbea totuși.

– Mă auzi?

Dispozitivul a vibrat în mâna lui.

– Aud, a spus o voce plată, lipsită de orice inflexiune.

Scar s-a uitat o clipă la stocatorul de memorie, apoi a pufnit dispreţuitor.

– Înseamnă că ai auzit ce discutam. Poţi depista semnalele camerei printr-o legătură de reţea?

– Pot.

Thorn a desprins comunicatorul personal de pe bord şi l-a aşezat în poală. A atins iconiţa prin care se deschidea legătura de reţea şi după o scurtă căutare locală, a stabilit legătura cu Parliament Hotel. Apoi a tras afară o fâşie aflată de-a lungul părţii inferioare a consolei, pe care se aflau mufe multiple: optice, optice nano-tub, s-con, interfaţă cristal şi chiar una ce se putea adapta la conexiuni electrice primitive. După ce a ridicat stocatorul de memorie, acesta şi-a extins o fişă optică dintr-unul dintre porturi, la fel cum o moluscă îşi scoate piciorul pentru a se deplasa. Thorn a introdus această fişă în mufa corespunzătoare.

– Sigur, vom avea nevoie de o modalitate de a activa camerele, a spus Thorn, în timp ce urmărea afişajul reţelei de hotel licărind, apoi divizându-se în careuri, după care a dispărut cu totul.

– Copie încărcată, a spus dispozitivul.

– Te oferi voluntar? l-a întrebat Jerusalem.

– Nu chiar, i-a răspuns Thorn. S-ar putea ca semnalul camerei să nu fie suficient, dar programul sigur este capabil să urmeze semnalul de detonare. S-a oprit un moment. Hm... program vânător-ucigaş, ai defectat cumva comunicatorul personal?

Ecranul comunicatorului s-a luminat, afișând harta orașului pe care Thorn o folosise înainte de a coborî la sol.

– Poți afișa locul unde ai depistat sursa?

– Pot, a răspuns programul.

– Jack, a spus Thorn, trimite un telefactor înăuntru. Iscoada își va da seama că planul i-a fost zădărnicit și că nu va reuși să ucidă o țintă umană cu bomba lui, dar nu va fi în stare să reziste ispitei de a distruge o piesă atât de costisitoare din Polity.

Chiar în timp ce Thorn vorbea, unul dintre telefactori a coborât în fața hotelului. După un moment, a observat ceva pornind dinspre el și lovind o fereastră bulbucată din sticlă ranforsată.

O mină decodoare.

Proiectilul a stat lipit de suprafața de sticlă o secundă, apoi fereastra s-a prăbușit, făcându-se praf. Imediat ce telefactorul a pătruns înăuntru, zidurile de o parte și de alta a ferestrei au fost azvârlite în exterior, urmate de un disc de foc. Molozul a căzut în stradă, urmat de jumătatea superioară a telefactorului.

– Am un număr limitat de telefactori, a observat Jack.

Thorn a aruncat o privire spre ecranul comunicatorului, clipă în care programul vânător-ucigaș a spus:

– Localizat.

Pe harta afișată a apărut un cadru pătrat care s-a micșorat până când a ajuns un punct. Lui Thorn i-a trebuit doar jumătate de secundă ca să își dea seama că punctul era chiar lângă locul pe care parcase el.

– Afară! a strigat el, înșfăcând pistolul cu pulsuri din locașul pentru picioare al pasagerului, de sub Scar. El și dracomanul au sărit din vehicul chiar în clipa când proiectilele au lovit în acoperiș.

Thorn s-a aruncat la pământ, s-a rostogolit și a reușit să localizeze punctul din care se trăsese. O fereastră bulbucată din sticlă ranforsată se răsucise pe jumătate în perete, lăsând la vedere un mic balcon. Thorn a țintit spre silueta care se afla acolo, dar a ezitat, astfel că ea a dispărut. S-a blestemat – verificase deja ca arma să fie programată pentru imobilizare. După aceea, a tras de voie, iar descărcările electrice au împrăștiat mici fulgere pe toată întinderea balconului. Dracomanul s-a aruncat asupra unei uși dinspre stradă, a plasat ceva pe ea și s-a tras deoparte, rămânând lipit de zid. Încărcătura explozivă a detonat, azvârlind spre înăuntru ușa din compozit, care s-a boțit ca o foaie de hârtie, iar Scar a pătruns.

– Jack! a urlat Thorn. Factor!

Telefactorul a coborât asupra lui ca o piatră căzătoare. A avut o ciudată senzație de ușurință și de răsucire când l-a înconjurat câmpul antigravitație. Întinzând mâinile, s-a prins de unul dintre membrele telefactorului. Un al doilea membru i s-a strâns ușor în jurul pieptului.

– Să mă lași pe balcon, apoi urci pe acoperiș.

Când telefactorul l-a adus la nivelul balconului, Thorn a tras câteva focuri spre cameră, apoi a sărit de pe exteriorul mașinii, care i-a dat drumul. A atins cu piciorul platforma balconului și s-a aruncat în

cameră, rostogolindu-se. O siluetă în stânga lui, ceva care sălta de-a curmezișul podelei. Thorn a țâșnit în picioare și s-a aruncat prin cea mai apropiată ușă deschisă. A închis-o cu o lovitură de picior, a plonjat în pat, prinzând marginea saltelei în cădere și trăgând-o peste el. Explozia care a urmat l-a azvârlit într-un garderob și, când s-a uitat de sub saltea, a văzut că ușa dispăruse, împreună cu cea mai mare parte a zidului despărțitor. Prin aer pluteau fulgi de spumă izolatoare, iar ceva ardea. După ce a urcat pe mormanul de moloz, a țintit spre un obiect care se deplasa prin fum, însă l-a identificat ca fiind un mic robot sferic pe patru picioare subțiratice, care stropea inhibitor de flăcări spre o baltă de lichid vâscos care ardea pe podea. S-a îndreptat spre ușa pe care văzuse silueta retrăgându-se și s-a uitat precaut pe după ușorul ei. A tras capul înapoi, exact la vreme ca să evite un proiectil care s-a înfipt în cadrul ușii. Unitatea lui de comunicare a început să-i vibreze pe stern – semnal de securitate. Thorn a scos casca aparatului și a plasat-o în ureche.

– Trei..., l-a avertizat imediat Scar, iar vocea lui s-a auzit șuierat, acoperită de pocnete constante. Două se îndreaptă spre acoperiș, iar una e jos... sub noi... între noi... autoarmă... coridor.

– Știu despre autoarmă, a răspuns Thorn, apoi a întrebat: Jack, ce e cu parazitii ăștia?

– Emițător electromagnetic, i-a răspuns IA-ul.

Thorn și-a plimbat privirea prin cameră și s-a concentrat asupra robotului. Autoarma sigur nu era foarte sofisticată, pentru că separatiștii detestau tot ce era

asociat cu un IA. S-a retras, ridicând la maximum nivelul de putere al puștii cu pulsuri, apoi a luat robotul și l-a aruncat pe coridor, înainte de a pătrunde el acolo. Imediat după aceea, o armă cu proiectile a început să tragă intens, făcând găuri în podea în momentul când robotul s-a ridicat în picioare. Thorn s-a aplecat pe după cadrul ușii. Pușca era montată pe un trepied: o pușcă alimentată cu bandă de proiectile, cu țintire servo, având un simplu detector de mișcare. A țintit spre ea și a tras o dată, apoi s-a retras imediat la adăpost, întrucât cutia cu muniție a armei a explodat, umplând coridorul de șrapnele. Când a pătruns ca săgeata pe coridor, a văzut robotul-pompier, nevătămat, văzându-și cuminte de treaba lui.

Ajungând la casa scărilor, Thorn a repus arma pe poziția imobilizare. În aceeași clipă, o explozie a zguduit întreaga clădire.

– Au la ei grenade și preferă să moară decât să fie capturați, l-a informat Scar.

– E vreo problemă? a întrebat Thorn.

– Iese la spălat.

Jack a adăugat:

– Ceilalți doi sunt la ultimul etaj, la un etaj de voi. Cred că au observat telefactorul.

Thorn a început să urce treptele ținând arma îndreptată în sus, spre palier. Nu era locul potrivit în care să te găsești dacă cineva de sus hotăra să arunce o grenadă, însă nu aveau timp de pierdut dacă aceia preferau să moară decât să fie prinși. Pe scară nu se vedea nimeni. Ajungând sus, s-a uitat printr-o arcadă

deschisă și a văzut că acolo se găsea o piscină, echipamente de gimnastică și un costum demodat de realitate virtuală suspendat de un suport. Palmieri în ghivece ofereau o oarecare protecție, la fel și partițiile scunde din jurul barului și al zonei de dincolo de acesta.

– Nu cred asta! a strigat brusc cineva.

A urmat un foc de pistol cu pulsuri, iar o siluetă s-a răsucit din spatele unui pilon și a căzut în piscină. Apoi s-a auzit explozia care a azvârlit fragmente din aceeași persoană care căzuse în apă, udând tavanul din sticlă ranforsată și tot ce era în jur. Thorn a înaintat imediat – mai rămăsese un oponent. L-a zărit pe Scar apropiindu-se în fugă din cealaltă parte a piscinei, având arma pregătită de tragere. Pe neașteptate, tavanul s-a transformat într-un șuvoi alb, alcătuit din sticla ranforsată destrămată, în momentul când telefactorul rămas a căzut de sus. De după un stâlp a apărut o mănușă neagră, având prinsă de un deget garda trăgaciului unui pistol cu pulsuri și sistem cu gaz.

– Gata, mă aveți pe mine!

Pistolul a căzut pe podea și a zăngănit, iar din spatele stâlpului a apărut o femeie cu părul castaniu tuns scurt, cu brațele întinse în lateral și degetele înmănușate larg desfăcute. Thorn s-a gândit să o imobilizeze cu un foc de armă, însă cadavrul bucătit din piscină l-a făcut să se răzgândească. Glasul lui Aphran, venind prin telefactor, a confirmat decizia lui:

– Freya, am înțeles că nu ești chiar pregătită să mori pentru cauză, așa e?

5

Sparkind este o forță militară de elită a Securității Centrale a Pământului, al cărei nume derivă de la spartani (cetățeni ai Greciei antice, recunoscuți pentru calitățile lor militare, austeritate și disciplină), deși nu își are originile atât de adânc în trecut. Soldații Sparkind sunt mai curând descendenții direcți ai Forțelor Speciale create în timpul războaielor purtate pe Pământ spre sfârșitul celui de-al doilea mileniu: Serviciul Special Marin, Serviciul Special Aerian, luptătorii SEAL ai Marinei Americane și alte forțe asemănătoare. Candidații pentru înrolarea în Sparkind trebuie mai întâi să lucreze în serviciul convențional de poliție sau în armată. Programul de instruire pe care îl urmează, atât în realitate, cât și virtual, nu are rolul de a-i elimina pe cei mai puțin dotați fizic, deoarece având în vedere progresele tehnologiei creșterii și augmentării, oricine poate deveni apt pentru recrutare. Se caută însă tărie mentală: voință, rezistență spirituală și un anumit grad de înțelepciune. Un soldat

Sparkind trebuie să știe pentru ce se luptă, trebuie să fie capabil să ia decizii ce țin de viață și de moarte și să prezinte încredere totală, pentru că i se încredințează arme capabile să anihileze orașe întregi. Acționând în unități de câte patru, de obicei alcătuite din doi Golem și două ființe umane, acești soldați au participat la unele dintre cele mai violente și mai periculoase acțiuni pe care le-a întreprins vreodată Polity. Însă soldații Sparkind, deși reprezintă o forță de elită, aproape niciodată nu intră primii în luptă. Iar asta îmi aduce aminte de agentul SCP sau Agentul Polity...

Din prelegerea „Războiul modern",
de EBS Heinlein

Cea mai recentă erupție a aruncat un strat de cenușă gros de doi centimetri și jumătate, presărat cu porțiuni mari de magmă care se răcește. Blegg a coborât de pe una dintre grinzile de ceramal lipite într-o rețea de-a latul artefactului Atheter, s-a aplecat și a mai îndepărtat niște cenușă. Mașinile de tăiat lăsaseră în mod inevitabil bucăți de piatră lipite de întreaga suprafață, pentru că fuseseră programate să evite săparea în adâncul obiectului în sine. Cu toate acestea, o parte din piatră s-a dezgolit singură, scoțând la iveală cristalul verde translucid de dedesubt. Blegg a analizat ce însemna acest lucru.

Acea substanță verde era o formă de cristal de memorie similar cu acela folosit în prezent în Polity. Era forma cea mai simplă de cristal de memorie –

tipul care nu necesita prelucrarea cuantică a interstițiilor cristaline ori procesarea de tip gravare cu atomi, după cum se numea câteodată acest proces – care putea înmagazina cantități uriașe de informații. O simplă bucățică din acest cristal de memorie de mărimea unei falange de la degetul mic al unui om putea modela funcționarea și stoca amintirile unei minți umane acumulate pe o perioadă de douăzeci și cinci de ani – deși cei care aveau transplanturi de memorie încărcau mai destul de des, eliberând în acest fel spațiu în cristalul implantat în cap. Dacă era de acest tip, ce putea conține o singură masă de cristal de această mărime? Mintea unui zeu? Tranzacțiile bursiere ale unei întregi civilizații galactice? Benzi cu pornografie extraterestră și albume de familie? Bloguri de pe Atheter?

În cazul tehnologiilor informaționale, se acceptase că nimicurile se extind în mod natural pentru a umple tot spațiul liber existent – că suporturile de înregistrare și ceea ce se înregistra pe ele erau întotdeauna cu un pas înainte față de stocarea amintirilor. Toată noua știință a arheologiei informației se baza pe acest truism. Însă acest obiect era de origine extraterestră, astfel că tot ce conținea reprezenta ceva nou, nefamiliar și demn de studiere îndelungată. Chiar și informațiile socotite banale dacă ar fi fost stocate de ființe umane ar fi dezvăluit în mod inevitabil lucruri necunoscute până atunci despre constructorii acelui obiect uriaș.

Blegg s-a ridicat și a privit în jur. Erupția recentă făcea ca fumul să traverseze cerul gălbui ca lămâia, iar un fluviu de magmă, zbătându-se, își croia drum pe undeva prin stânga. S-a întors, a urcat din nou pe grindă și a revenit spre navetă, care se odihnea, ca un limax mare și cenușiu pe o aglomerare de resturi de la marginea cristalului gigantic. Când a ajuns la capăt, o umbră a coborât asupra lui. A aruncat o privire în sus și a văzut remorcherul sosind: o chestie uriașă de forma unei pisici de mare.

A rămas cu ochii la cablurile care coborau din el, având la capete sisteme de prindere ce aminteau de picioarele păianjenilor. Aceste gheare au lovit suprafața, au alunecat pe ea până când au agățat urechile de prindere în formă de U sudate de grinzi, apoi cablurile s-au întins gata să plesnească. Întregul artefact a început să vibreze – motoarele gravimetrice de sub el au pornit. În această fază, Blegg s-a îndepărtat și a urcat panta unui morman de piatră spartă până la ecluza navetei. Ajuns înăuntru, a așteptat până când un curent de aer rece a adus exteriorul costumului rezistent la temperaturi înalte până la una suportabilă, apoi a deschis vizorul scutului irizant când a intrat în navetă. S-a lăsat să cadă pe scaunul pilotului și a examinat scena ce se desfășura afară. Artefactul se ridica, însă impresia pe care o avea el era că nava lui se scufunda. Simțind naveta reglându-și trenul de aterizare pe spărtura de piatră de dedesubt, a angajat sistemul antigravitațional și a ridicat-o câțiva metri în aerul otrăvitor. Curând, artefactul a devenit o linie neagră

care tăia de la dreapta la stânga. Fumarolele care emanau gaze sulfuroase au acoperit imaginea câteva momente, dar totul s-a limpezit curând, lăsând la vedere motoarele gravitaționale prinse dedesubt. Păstrându-și naveta poziționată într-o parte, Blegg a urmat obiectul uriaș ce urca spre cer. I s-au alăturat și alți observatori – nave de prindere de pe stație, telefactori și camere holografice care înregistrau fiecare clipă a acestei înălțări.

Pe măsură ce se ridica prin atmosfera acidă, artefactul a lăsat o urmă de cenușă, apoi, când presiunea a început să scadă, volatilele au îngroșat acea urmă cu alți vapori otrăvitori. Cinci ore mai târziu, când artefactul se afla la doar un kilometru depărtare de *Hourne*, cenușa și volatilele dispăruseră în totalitate. Remorcherul și-a retras sistemele de prindere, și-a rulat cablurile și s-a îndepărtat. Acum, navele de prindere au intervenit pentru a înfige ghearele în mod delicat în marginea cristalului. Foarte încet și atent, au introdus artefactul printr-o deschidere din învelișul navei *Hourne*, până într-un mare spațiu închis, unde cricuri care absorbeau șocurile s-au apropiat de suprafața lui. În timp ce își aducea naveta înapoi pe nava uriașă, Blegg a observat siluete în costume de protecție și telefactori mutând plăci de metal din corpul navei pentru a sigila învelișul.

Când s-a întors înăuntru, pentru a sta la o fereastră de vizionare ca să se uite la artefact, fasciculele folosite pentru a-l fixa au fost îndepărtate, iar robogândacii s-au apucat să curețe suprafața cristalului până și de

ultimele straturi de piatră depusă. În jurul perimetrului intern al camerei, interfețe optice cu capete multiple așteptau pe berbeci telescopici, pregătite să fie puse pe poziție. Reveniți în interiorul navei, savanții haimani, oameni și Golem, dar și IA-ul navei *Hourne*, au așteptat acel moment crucial al conectării cu o rasă extraterestră socotită moartă de multă vreme.

– retroact 3 –

În ciuda faptului că acel loc fusese transformat în moloz, unele rămășițe din Reich încă luptau. Jeepul zăcea pe o parte în praf, iar motorul urla și o roată din spate se învârtea nebunește; cadavrul decapitat al șoferului stătea pliat pe o movilă de resturi din apropiere. Între cadavru și vehicul se întindea o dâră lungă de sânge. Herman – așa cum își spunea el acum – s-a apropiat ceva mai mult pentru a vedea dacă poate descoperi capul.

Aha, acolo...

Zăcea în mijlocul drumului făcut cu lama buldozerului printre ruine, imediat sub firul ucigător întins de-a latul. Când s-a apropiat, Herman a observat patru băieți germani coborând movila de moloz ca să jefuiască acel cadavru decapitat. Au reușit să plece de acolo cu niște ciocolată, prezervative, un portofel și un pistol automat.

– Mai vine unul! a strigat un băiat blond și s-au grăbit să dispară cu toții de acolo.

Herman s-a întrebat dacă sârma fusese întinsă chiar de ei și dacă stratagema dădea roade. Nu-i trecuse prin

minte să întrebe cum putea să le înțeleagă limba, tot astfel cum nu punea la îndoială capacitatea lui de a traversa non-regiunea de spațiu U din jurul planetei – și nici înțelegerea intrinsecă a evenimentelor care se desfășurau pe acea planetă. Era doar un copil, însă știa despre ochiul de un milion de grade care se deschisese deasupra Hiroshimei. Era un băiat, dar înțelegea ce se petrecuse în tabăra înconjurată de pădure, unde sârmele de marcare a perimetrului și stâlpii zăceau la pământ, doborâte de buldozere și făcute grămezi, și unde se găseau adăposturi lungi transformate în scrum, și unde din gropile comune se ridicau mirosuri insuportabile.

Apoi a sosit un alt Jeep. Acesta avea o bară verticală prinsă în față, care a făcut sârma să plesnească exact în momentul când roata din dreapta față a trecut peste capul prăfuit al precedentului vizitator. Mașina s-a răsucit și a derapat până când s-a oprit, apoi cei doi pasageri au sărit din ea, având carabinele M2 pregătite de atac. Herman s-a tras deoparte, de astă dată la un kilometru depărtare, reapărând în fața unui tribunal. Ceva mai târziu, un american i-a dat ciocolată, uitându-se cu o expresie de nedumerire la trăsăturile lui asiatice. În cursul săptămânilor ce au urmat, Herman a încercat să imite astfel de expresii, concentrându-se asupra modului în care să-și miște mușchii feței. Abia după sosirea judecătorilor și-a dat seama, când și-a văzut reflexia într-un ciob de oglindă, ce succes avusese, deși acest lucru părea de-a dreptul absurd. După

aceea și-a desfăcut bandajul murdar pe care îl legase în jurul capului, trecându-i apoi pe sub bărbie.

La început, nu a fost posibil să pătrundă în sala de tribunal, însă a surprins multe lucruri trăgând cu urechea și umblând de colo-colo. În acest fel, a aflat despre filmul ce avea să fie prezentat drept dovadă. Auzind instrucțiunile date santinelelor, de a stinge luminile, a reușit să se transporte înăuntru exact la momentul potrivit. Nimeni nu l-a observat: toți aveau ochii lipiți de ecran, iar mulți dintre ei plângeau încet. A plâns și el pentru părinții lui, pentru oroarea lumii și pentru soarta unei omeniri din care simțea că nu mai face parte. Și, cu o plăcere de adult, ceva mai târziu s-a transportat până într-un loc din apropiere, ca să vadă cum un domn bătrân și țeapăn, purtând o uniformă cu pantaloni largi, a urcat cu picioare nesigure niște trepte de lemn pentru ca mai apoi gâtul să-i fie frânt la capătul unei frânghii.

– retroact sfârșit –

După ce și-a desprins carapacea de sfera de interfață, Orlandine a ieșit din ea și s-a îndreptat spre pupa, printr-o cală plină de echipamente, apoi într-o încăpere de depozitare a uneltelor de tip haiman. Avea nevoie de mai mult de o pereche de brațe pentru ceea ce își propusese, și exact aici găsea ceea ce îi trebuia.

În interiorul încăperii existau patru cadre de asistență așezate pe rafturi. Ignorându-le pentru moment, Orlandine a găsit un costum spațial ușor, adaptat la cerințele unui haiman, și l-a îmbrăcat, apoi s-a apropiat

de primul dintre cadre. Această structură atârna în cuierul ei ca o carcasă de păianjen confecționată din metal argintiu. S-a retras cu spatele în spațiul rezervat corpului, proiectat să permită intrarea carapacei, a simțit numeroase încuietori și fișe optice legându-se, apoi partea de software care îi permitea controlul a apărut online. Un braț, uman prin lungime și terminat cu patru degete, a apărut sub brațul ei drept, prinzând niște cleme moi deasupra și dedesubtul cotului și puțin mai sus de încheietura mâinii. Acum, în esență, brațul ei drept poseda opt degete – patru dintre ele, metalice. Pseudobrațul care acum era acum conectat la brațul stâng, se termina cu o clemă cu trei degete deasupra unui micromanipulator, a unui s-con și a unui cap optic de interfață. Pseudo-membrele s-au prins singure de fiecare picior. Acestea se terminau cu gheare cu trei degete îndreptate spre spate și erau folosite de obicei pentru a fixa haimanii când lucrau în zero G. Pliate într-un punct situat puțin deasupra taliei se găseau două brațe suplimentare, terminate cu mâini care aveau fiecare două degete opozabile. A întins una dintre acestea în față și a mișcat degetele de metal. Acum devenise cu totul haiman.

Această transformare era ceva psihologic, ținând de ego și de imaginea despre sine. Având doar carapacea prinsă, deși devenea mai cuprinzătoare și mai extinsă – capabilă să prelucreze informații ca o IA și să rezolve mai multe sarcini în același timp – mintea ei era aceea a unei maimuțe cu două picioare și două brațe. Următorul pas era deschiderea căștii

senzoriale. În momentul când a făcut asta, partea de hardware a încărcat numeroase intrări senzoriale: putea percepe unde radio, infraroșii, ultraviolete, microunde, putea detecta molecule complexe din aer... Însă, psihologic vorbind, rămânea doar o ființă umană capabilă să folosească unelte; privind prin ochelari de vedere nocturnă, prin binoclu și câte altele. Însă partea de hardware a cadrului asistent submina imaginea ei de sine într-un mod care părea integral pentru ființa ei. Degetele metalice erau la fel de sensibile la atingere ca și cele organice. Le știa poziția, relația dintre ele și față de ființa ei; microuneltele erau sensibile la texturi care nu le depășeau pe cele atomice. Devenea zeița Kali și Supraveghetorul atoatevăzător laolaltă.

Am înnebunit? s-a întrebat o parte a ei. Însă era o parte foarte mică.

Inițiind desprinderea, s-a îndepărtat de cadrul de sprijin și, arătând ca o insectă, s-a grăbit către ecluză. Ajunsă afară, s-a prins de corpul navei și a privit în jur. Având casca desfăcută, totul în jur părea la fel de luminos ca ziua, datorită razelor infraroșii emise de propulsoarele navei și de fluorescența ghețurilor complexe din apropiere.

Celula în care intrase avea o sută de metri lățime, iar cei șase pereți aveau aproape optsprezece metri înălțime. Orlandine s-a desprins de corpul navei și a căzut încet către podea. Luând contact cu ea, a început să se îndepărteze de navă mergând cu pași mari și constanți, dar plutind. După un moment, și-a dat seama că atracția gravitațională scăzută îi va crea

inconveniente. Dacă se mișca pretutindeni în acest fel, avea să-i ia o veșnicie ca să termine ceva. Folosindu-se de îmbunătățirile de la picioare, a sărit înainte, lovind unul dintre pereții aflați la zece metri mai sus, dar absorbind șocul prin celelalte membre îmbunătățite. Când a căzut alături de suprafața zidului, l-a studiat cu un aer contemplativ, întorcându-se să se uite spre *Heliotrope*, doar când tălpile ei au atins podeaua. Va pregăti această încăpere întâi pentru evadarea rapidă și probabil că în timp o va converti pentru a se simți comod acolo. O va presuriza și izola, poate că o va muta afară din navă. Va tăia o gaură în peretele din spatele ei și va construi o ecluză, iar celula de dincolo va deveni laboratorul ei. Atunci va fi perfect. Nodul Jain va sta între brațe, exact în mijloc: punctul nodal al tuturor resurselor pe care le va putea găsi.

Aphran a analizat elementele vieții ei, dacă putea să o denumească astfel. Cu toate că era o înregistrare de a doua generație a originalei Aphran, deasupra capului ei atârna o sentință de distrugere din cauza crimelor pe care le comisese originalul. Acest lucru nu putea fi schimbat pretinzând că era o altă persoană, că înțelesese greșelile făcute sau că acum era pregătită să sprijine Polity în mod activ. Aphran ucisese oameni, sute de oameni, și nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut acum nu i-ar fi putut aduce pe aceștia înapoi. Sentința fusese suspendată doar pentru că în prezent SCP socotea cunoștințele ei foarte utile și pentru că era atât de

apropiată de Jack, încât ștergerea ei i-ar fi adus daune și lui. Însă Jack se îndepărta treptat de ea, iar utilitatea ei pentru SCP scădea. Era o femeie moartă și nu se îndoia că în curând avea să devină inexistentă.

Urmărind-o pe Freyda în timp ce urca la bord, Aphran a recunoscut o altă femeie moartă care pășea. Prizoniera lor purta un guler de securitate care o putea paraliza într-o secundă ori îi putea injecta o toxină în carotidă. Pășea cu un soi de aroganță în fața telefactorului care se legăna în mers, și Aphran și-a dat seama că probabil Freyda credea că va scăpa din acea situație folosindu-se de sânge rece și de minciuni. Curând, va trebui să se trezească la realitate. Jack îi încredințase lui Aphran sarcina de a-i administra dușul rece.

– Și nici un krodorman la vedere, a murmurat Aphran.

– Oamenii lui Aelvor trebuie să mai cerceteze, a răspuns Jack, dar nici unul nu este trecut pe listele cu membri ai echipajului sau pasageri care să fi sosit în intervalul de timp avut în vedere de noi.

– Nici nu vor găsi așa ceva, a intervenit Thorn prin comunicator, aflându-se încă jos, pe planetă.

– Ce-ar fi să ne dai o explicație, Thorn? a întrebat Aphran, deși, cunoscând-o pe Freyda, știa care va fi răspunsul lui.

Freyda s-a uitat în sus și în jos, ca și cum ar fi auzit o parte a acestui schimb de replici. Lucru imposibil, desigur. Pesemne se întreba de ce Aphran nu venise să o întâmpine în momentul în care urcase la bord.

Când, în cele din urmă, va afla motivul, va trăi și primul șoc.

– *Nu* a existat nici un krodorman. De aceea nu s-a găsit nici o urmă de ADN. Pariez că la locuința lui Von Hellsdorf ați găsit carne sintetică, la fel ca aceea din mostrele de la hotel. Fata a purtat un costum de krodorman... Apropo, Aphran, ce relații ai tu cu ea?

Fără prea mult chef, Aphran a răspuns:

– Ea m-a recrutat pe Corolon, pentru a lupta de partea cauzei separatiste.

Aphran și cele două surori ale ei aveau fiecare un tată diferit, însă acest lucru nu era neobișnuit pentru lumea de pe Crolon. Și-a adus aminte cum se jucau toate trei în arboreturile închise, în mall-uri și câteodată pe câmpiile de pe acoperiș. Însă cele mai bune locuri erau acelea secrete din orașul uriaș: tuneluri și nișe, conducte de aer și spații goale prin care treceau păduri de cabluri și țevi. Probabil că totul a început când ultimul lor joc devenise „Distruge asta și vezi cât de repede fac roboții reparația." Enger a făcut rost de un ferăstrău electric cu dinți din ceramo-carbură, și cum nu era cea mai deșteaptă fată parcare, ea s-a găsit să taie un cablu superconductor. După aceea, nu ar fi avut nici un rost să se trimită rămășițele la crematoriu. Atunci, Aphran și Arial au dat vina pe roboți. Arial, sora cea mare, a fost prinsă distrugând trei roboți-sudori și, în timp ce era urmărită de monitori, a căzut într-un puț de ventilație. A supraviețuit, dar după ce i s-a sudat osos țeasta, nu a mai fost ce fusese

înainte: nu a mai vrut să practice aceleași jocuri distructive. Aphran credea că IA-urile interveniseră în creierul ei. De aceea, câțiva ani mai târziu, când Freyda a abordat-o pe Aphran pentru a o recruta ca membră a facțiunii separatiste, și-a dat seama că-și găsise în cele din urmă locul în univers. Abia în ultimii ani a înțeles că, după ce luptase în numele cauzei atât de multă vreme, dorința de moarte și carnagiu înlocuise idealismul inițial al lui Freyda. Aphran recunoștea acum orbirea de care suferise sinele ei anterior: Freyda reprezenta ceea ce devenise Aphran înainte de moartea ei fizică. Celula pregătită de Jack pentru prizonieră era nemobilată, în mod voit claustrofobică, fiind iluminată prea puternic. Dacă Freyda dorea să doarmă ori chiar să stea jos, podeaua rece de ceramal era suficientă pentru a o descuraja. Când ușa s-a închis în urma lui Freyda, Aphran i-a lăsat femeii la dispoziție ceva timp pentru a analiza situația în care ajunsese.

– Nu ai rezerve? a întrebat-o Jack, rostind vorbele cu răceală și distanțare.

– Absolut nici una, a răspuns ea, străduindu-se să creadă ce spunea.

Întâi mașinile, la fel ca acelea pe care le distrusese când era mică, însă acum lucra cu unelte mai eficiente. Freyda o învățase totul despre explozivi: pe care să îi folosească într-o anumită situație și cum să sporească efectul lor distructiv. Aphran asimila cu nerăbdare – voia să întreprindă cât mai curând ceva pentru a răzbuna nedreptatea ce li se făcuse surorilor ei. Evident, vina era doar a IA-urilor. De ce nu era cablul

acela s-con ecranat cum trebuia? De ce nu existaseră plase de siguranță în acel puț de ventilație? De ce aceste IA-uri, care erau ca niște zei, nu aveau grijă de oameni? La vârsta de șaptesprezece ani, a ucis primul ei monitor. Acesta o plăcea, de aceea nu fusese suficient de precaut. Îl împușcase o dată în gât, apoi în ceafă, în timp ce el zăcea și horcăia de moarte. Apoi ea își vărsase mațele în apropiere. Organizația a scos-o de acolo – lăsase prea multe urme ADN la locul crimei. În altă lume, a trecut la crime în masă cu o bombă plasată în clădirea unde se afla un runciblu, însă nu a reușit să ucidă și IA-ul de acolo. Singurul IA pe care a reușit să îl ucidă cu adevărat a fost un Golem liber și a făcut-o de la mică distanță folosind un lansator de mine, cât acesta era întors cu spatele la ea. Însă, deși IA-urile erau principalul dușman, cei mai detestați erau aceia care îi slujeau de bunăvoie: Securitatea Centrală a Pământului și agenții săi – nici o suferință nu era de ajuns pentru ei. Organizația separatistă reușise să îi spele creierul complet și în mod aproape ireversibil, iar ea se dovedise de-a dreptul proastă să permită așa ceva.

Skellor – sclipitorul biofizician care promitea să le schimbe soarta – a adus SCP-ul pe capul lor ca o avalanșă. După ce furase un cuirasat folosind tehnologia Jain, el îi transformase pe Aphran și pe alți câțiva în membri ai echipajului său în modul cel mai oribil posibil: subsumați tehnologiei Jain, devenind servitorii lui, suferind, dar fără să moară. Apoi el a ucis-o, a ars-o într-un foc nesfârșit, singura scăpare

a minții ei fiind fuga în interiorul structurii Jain. Pe urmă, a venit Jack, iar acesta a încărcat-o într-un segment partiție a cristalului său propriu. Ea s-a combinat cu el, îmbrățișându-l din dorința de a supraviețui, iar acolo a găsit claritatea cu care a început după aceea să aprecieze totul. Pentru că îi erau deschise și ei masivele fișiere istorice pe care le conținea Jack, care îi ofereau un contrast izbitor față de pacea și bogăția de care se bucurau mai toți oamenii din Polity. A înțeles felul în care IA-urile permiteau rasei umane libertatea de a se bucura de eternitatea luxoasă sau chiar de aceea de a se distruge unii pe alții. A ajuns să recunoască stilul ei de viață din trecut drept intransigența îndărătnică a unui copil răsfățat. Însă mult mai important era că îl vedea pe Jack. Și asta era de ajuns.

– M-am întrebat de ce nu ai fost pregătită să mori pentru cauză, dar nu ai răspuns, a zis ea prin comunicator.

Freyda a clătinat din cap, apoi s-a așezat cu picioarele încrucișate, rezemându-se cu spinarea de perete.

– O să cred că ești tu cu adevărat doar când o să te văd, i-a răspuns ea.

Aphran a ales o imagine care se potrivea cu înfățișarea ei pe vremea când era prizonieră pe *Occan Razor* și a proiectat-o în cameră.

Freyda s-a încruntat și a făcut un gest de lehamite cu mâna.

– O proiecție. Presupun că acum mi se adresează un construct realizat din informațiile extrase din mintea lui Aphran înainte de a fi fost ucisă.

– Skellor m-a ucis. Îl mai ții minte pe Skellor, da? La drept vorbind, m-a ars de vie.

Același gest de respingere.

Aphran a permis acum ca forma ei să se schimbe în ceea ce vedeau de obicei cei de la bordul navei *NEJ*. Asta a stârnit o reacție mai vie, pentru că Freyda a făcut ochii mari. S-a uitat îndelung la imaginea holografică, după care a clătinat din cap.

– Sunt o înregistrare de memorie – atât a mai rămas din mine, i-a zis Aphran. Asta vrei să devii *tu*? Deții informații care ar putea fi vitale și ești înconjurată de oameni cărora le lipsește răbdarea. Vor folosi o augmentare pentru a se interfața cu mintea ta, vor face o copie a tot ce conține ea, apoi înregistrarea va fi luată la mărunțit de IA-ul navei. Iar atunci tu, ca persoană, nu vei mai fi de nici un folos. Celula asta se deschide ușor spre vid.

– Nu mai ești acea Aphran pe care o știam eu. Ai fi preferat să mori decât să-i slujești pe ei.

– Dar am murit.

Freyda a făcut o grimasă și a coborât privirea în podea.

– Asta este Aphran care a căscat ochii mari, a spus ea. Cauza *ta* este lipsită de orice speranță, este inutilă și distructivă. Dar cred că ai ajuns să-ți dai seama de asta încă înainte de a mă recruta pe mine. Cândva, ai crezut toată prostia asta despre oamenii care trebuie să domnească asupra oamenilor, însă în cele din urmă a început să-ți placă sentimentul de importanță pe care îl trăiai și... și să ucizi oameni, bineînțeles.

– Dacă vorbesc, ce primesc în schimb?

– Ceea ce ți se poate oferi, în limite rezonabile.

Freyda a pufnit dispreţuitoare, apoi a zis:

– Aș prefera să rămân *vie*.

– Și asta este în limite rezonabile? a întrebat Aphran, ridicând din umeri. Calea ușoară sau grea – tu alegi. De aici, vei fi dusă înapoi pe Pământ, iar asta va necesita cam cincisprezece transferuri prin runciblu. Acolo vei da ochii cu un IA și vei fi condamnată pentru crimele tale. Asta înseamnă totuși că vei trăi ceva mai mult.

Cele cincisprezece transferuri reprezentau cheia, pentru că Freyda va crede că ar mai avea o șansă de scăpare. Aphran s-a întristat când a perceput șiretenia din expresia ei.

– Vreau să mi se acorde anumite libertăți în acea perioadă, a spus ea. Nu vreau să fiu criogenizată.

– Se acordă.

Din nou acea expresie.

– Voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc... într-un loc mai bun decât acesta. Doar nu sunt un animal ce trebuie ținut în cușcă.

Aphran și-a îngăduit să dispară treptat ca imagine.

– Nu ai timp de așa ceva.

– Bine, s-a grăbit Freyda să spună. Da... Ce vreți să știți?

– Câți ați fost acolo?

– Nu sunt sigură...

– Câți?

– Șaptesprezece... acum paisprezece.

– Localizarea?

Freyda a oferit în cele din urmă coordonate în adâncul pădurilor.

– Există ceva acolo, a informat-o Jack pe Aphran. Este ecranat, dar nu suficient de bine.

– Așa, a continuat Aphran, de ce ați venit *aici?*

A scrâșnit din dinții inexistenți când a ascultat diatriba politică pe care a rostit-o Freyda și a continuat să pună aceleași întrebări până când aceasta a dat răspunsul potrivit.

– Ca să ucidem agenți importanți ai SCP – asta ne atrage întotdeauna.

– De unde ați știut că vor sosi aici?

Cât a așteptat răspunsul, Aphran a ascultat prin comunicator traficul din navă, dar și de mai jos, pe măsură ce naveta în care se aflau Thorn, Scar și cincizeci de dracomeni se îndrepta spre coordonatele aflate.

– Mi s-a spus. Freyda s-a ridicat brusc și a măsurat-o pe Aphran de sus până jos. Așa apari tu acum, ca prințesă, ca o doamnă în alb... o persoană de treabă?

– Așa *îmi place* să apar.

– Pesemne că ai uitat de Coloron. Thellant N'komo conduce în continuare lucrurile acolo și cu el ar trebui să vorbești. Nu știu de unde a obținut informația, dar el ne-a trimis aici.

Aphran a făcut ca imaginea ei să se stingă cu totul, apoi și-a adus aminte și a transmis un semnal care a paralizat-o pe Freyda. Separatista a căzut ca retezată. Aphran a observat ușa deschizându-se, apoi în cameră a intrat un telefactor aducând augmentarea care urma

a fi folosită pentru a înregistra mintea Freydei și pentru a verifica veridicitatea poveștii spuse de ea.

– O trimitem înapoi pe Pământ?

– Nu, i-a răspuns Jack.

– O ucidem?

– Nu.

– Și atunci?

– În cazul ei, sentința a fost dată cu mult timp în urmă, pentru cazul în care va fi prinsă. Moartea sau ștergerea, procedură ce trebuie realizată imediat după capturarea ei. După ce facem înregistrarea, verificăm povestea și extragem din memoria ei toate cunoștințele care ar putea fi utile pentru SCP, voi șterge înregistrarea și mintea ei. Îi vom pune corpul în stare de somn rece, pentru că sunt încă nenumărate minți în Soulbank care ar fi recunoscătoare dacă ar primi un asemenea înveliș fizic.

Acesta fiind modul în care Polity își trata criminalii, Aphran a simțit în acea clipă murind orice speranță pe care o mai avea privind viitorul propriu.

Scena care îl înconjura acum pe Thorn i-a amintit vag de perioada petrecută ca soldat. În navetă, cei zece dracomeni s-au așezat jos perechi-perechi, în scaunele ca niște șei, ținându-și armele prinse la piept. Însă aceștia erau soldați de altă factură. Când coborâseră pe planetă, Thorn îl întrebase pe Scar de ce își lepădaseră costumele de impact. Dracomanu-șef îi răspunsese că nu doreau să fie împiedicați în mișcări. Thorn sugerase apoi ca ei să poarte salopete din pânză cameleonică.

Scar a demonstrat că pielea oamenilor lui era mult mai bună pentru asigurarea mascării. De aceea acum, în afara hamurilor de care stăteau prinse armele de înaltă clasă și alte echipamente, soldații erau goi: cu solzi verzi peste tot, mai puțin în față, unde erau galbeni de la gât până la vintre. Cu limbile bifurcate și arătându-și când și când dinții, păreau niște figuranți într-o fantezie din realitatea virtuală, pregătiți pentru o scenă încărcată de barbarie.

În carlingă, Thorn s-a întors cu fața spre sensul de mers, în timp ce Scar a făcut naveta să coboare atât de jos, încât acum puteau vedea pe ecran copacii defilând cu rapiditate pe sub ei.

– Cât mai avem? a întrebat el.

– Șaisprezece minute.

Thorn a dat din cap. Fusese dificil, dar reușise să îi încredințeze această misiune lui Scar – doar dându-i dracomanului instrucțiuni simple:

– Încercați să ucideți cât mai puțini dintre ei, am venit pentru informații, nu ca să exterminăm.

– Câți prizonieri îți trebuie?

– Las asta în seama ta, Scar.

Scar a făcut naveta să se încline ușor, apoi a coborât și mai mult, astfel că acum pădurea gonea acum pe sub partea stângă. Desfăcându-și sacul de spate, Thorn a scos o cutie din plastic și a deschis-o cu un pocnet. Când Scar a îndreptat din nou nava, Thorn a scos unul dintre discurile camcom pe care le avea înăuntru și i l-a întins dracomanului, care l-a verificat un moment, apoi l-a lipit de o tâmplă. Închizând cutia,

Thorn a aruncat-o următorului dracoman din spatele lui. Nu era nevoie să mai vorbească, pentru că dracomenii erau departe de a fi proști. Primul a luat un disc, l-a lipit de tâmplă, apoi a transmis cutia mai departe. Thorn a acționat maneta care să-i aducă scaunul mai aproape de consola de comandă a misiunii. A ridicat casca pentru realitate virtuală din lăcașul ei și și-a pus-o pe cap – vizorul i-a acoperit fața, iar difuzoarele i s-au așezat peste urechi. Imediat după aceea, au început să se acumuleze cadre în câmpul lui vizual, pe măsură ce fiecare dracoman își lipea cam-com-ul pe tâmplă. Folosind comanda cu bilă plasată pe brațul fotoliului, a ales cadrul unu din secvență. Aceasta s-a extins, umplându-i câmpul vizual, și sunetele din interiorul navetei s-au modificat într-o mică măsură. Acum părea să vadă cu ochii lui Scar și auzea același lucru ca el. Dând clic înapoi, a văzut toate cadrele existente în acel moment și un ecran-diagnostic i-a arătat că sistemul funcționa în condiții optime. Și-a scos casca și a pus-o înapoi în locul ei.

În mare, priveliștea a rămas neschimbată vreme de încă zece minute, apoi Scar a coborât naveta și mai mult, astfel că acum gonea de-a lungul unui drum drept, croit printre pereții înalți de copaci. Dedesubt, trei urme adâncite, fiecare dintre ele având cinci metri lățime și fiind spațiate la patruzeci de metri, fuseseră create printr-un desiș de ferigi albăstrui, pătrunjel și ciulini. Curând, au ajuns să vadă mașina care crease acea cărare: un agrobot amintind ca formă de un gândac, lung de două sute de metri și lat de o sută, așezat

pe trei seturi de câte trei roți uriașe, care permiteau manevre de o precizie remarcabilă. Însă în acele momente uriașul utilaj nu mergea nicăieri, pentru că două dintre roți colapsaseră. Scar a făcut naveta să descrie un arc de cerc larg, pentru a ocoli namila, verificând în același timp solul cu scanere cu raze infraroșii și emisii de dioxid de carbon. Însă nu a apărut nimic, iar Thorn și-a pus întrebarea dacă Aelvor începuse deja să introducă animale mari ori dacă va face acest lucru vreodată. Probabil nu agrea ceea ce ar putea face niște animale precum căprioarele culturilor abia plantate.

După această verificare, dracomanul a adus în cele din urmă naveta exact în spatele colosului mecanic. Ușile laterale au început să se deschidă, încă înainte ca naveta să coboare la sol. Dracomenii au pornit să debarce în momentul în care s-a făcut spațiu suficient pentru a se strecura, ca și cum saltul de la cinci metri direct în vegetație nu ar fi însemnat nimic pentru ei. Imediat ce naveta s-a așezat, Scar și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat de pe scaunul ca o șa. Thorn i-a urmat exemplul, coborând între ferigi. Aici, dracomenii erau vizibili doar când se mișcau – solzii lor se transformau atât în privința culorii, cât și a texturii, pentru a se confunda cu mediul. Purtând o salopetă verde și simplă, Thorn era singurul complet vizibil. Apoi, ca și cum ar fi demonstrat înțelegere pentru el, toți dracomenii au revenit simultan la culoarea lor firească.

– Nu uitați, a spus Thorn, vrem să-i prindem vii pe unii dintre ei.

Scar a strâns din buze, dezvelindu-și dinții de culoarea fildeșului într-un mod nu tocmai liniștitor, apoi a făcut un gest cu mâna, ca și cum ar fi împuns ceva, și au pornit la drum. Cu mersul lor ca de pasăre, ridicând mult picioarele, dracomenii și-au făcut drum cu ușurință printre rugi și ferigi, apoi au început să devină una cu mediul, pentru că se camuflau. Thorn a rămas pe loc și i-a urmărit îndepărtându-se și a gândit că ar fi vrut și el să facă asta, dar și-a dat seama că ar fi fost lipsit de sens.

Coborârea exact deasupra taberei separatiștilor ar fi eliminat orice element de surpriză, pentru că sosirea navetei ar fi fost detectată foarte repede. Această autostradă pentru agroboții masivi era locul cel mai apropiat de tabără în care naveta putea coborî având un motiv cât de cât plauzibil. Aelvor făcuse agrobotul să se strice în acel loc, astfel încât cel care ar fi ascultat sau ar fi stat de veghe ar fi socotit că naveta transporta o echipă de întreținere. Locul era bine ales, întrucât deplasându-se pe jos, dracomenii puteau acoperi terenul foarte rapid. Foarte pregătit și puternic din punct de vedere fizic, având rezerve maxime pentru un astfel de efort, Thorn ar fi putut parcurge cu ușurință cei șaizeci de kilometri prin pădure, însă în situația de față se punea problema iuțelii. Își amintea că alergase cândva cu Scar pe pantele line de la poalele munților Masada, dorind să vâneze un hooder pe care să plaseze un emițător-receptor pentru ca poziția monstruosului prădător să fie cunoscută în orice moment.

Ritmul lor de deplasare fusese o alergare lejeră, şi Thorn se gândise la un moment dat să sporească ritmul.

– Nu poţi merge mai repede? îl întrebase el pe dracoman.

Scar îl ţintuise cu ochii lui mari.

– Dar tu poţi?

Thorn a iuţit pasul până când a început să alerge cu toată viteza pe drumul presărat cu pietre. Se uitase la Scar şi văzuse că pasul acestuia părea aproape neschimbat, însă reuşea să menţină ritmul.

După câteva momente, Thorn spusese:

– Bine, arată-mi.

După ce mersese cu paşi mari pe lângă el, Scar a pornit ca din puşcă, de parcă ar fi fost un struţ, azvârlind în urmă bucăţi de sol în timp ce accelera. Thorn îl urmărise îndepărtându-se, îi ţinuse urma pe drum, apoi Scar cotise la stânga în susul pantei şi curând dispăruse. După aproximativ cinci minute, auzise ceva apropiindu-se din spate şi, aruncând privirea peste umăr, îl văzuse pe dracoman gonind după el. Apoi Scar reluase mersul grăbit alături de el.

– În mile pe oră? întrebase Thorn.

– Între nouăzeci şi o sută... pe teren plat, îi răspunsese Scar.

– Bine, acum poate mergem în ritmul meu.

Aceea fusese o lecţie de modestie.

Thorn s-a întors la navetă, şi-a pus casca pentru realitate virtuală şi a început să selecteze imaginile pe care dorea să le observe. Curând, dracomenii au trecut din zona de vegetaţie încâlcită spre un teren mai

curat, aflat sub copaci. Au iuțit pasul și au devenit mai ușor vizibili, deoarece pielea lor nu reușea să se adapteze suficient de repede la culorile din mediul înconjurător. Apoi, din nou ca la o comandă, au revenit la coloratia naturală.

– Scar, a spus el prin comunicator, să mă anunți când ești pe punctul de a ataca. Atunci o să mă ridic și o să mă îndrept spre voi. Asta ar reuși să le distragă atenția.

Scar a răspuns doar printr-un mormăit, drept care Thorn a decis să tacă, să stea liniștit și să se bucure de spectacol. Încă o jumătate de oră în care prin față i s-au derulat doar copaci și tufăriș l-a făcut să-și scoată nerăbdător casca și să se ducă în căutarea unei cutii cu cafea, pe care și-a luat-o din compartimentul de provizii al navetei. După ce a revenit la locul lui și și-a pus casca pe cap, primul lucru pe care l-a auzit a fost glasul lui Scar:

– Atacăm.

Thorn a tresărit și a vărsat din cafea, a scăpat o sudalmă, apoi a apelat grăbit semnalele de la camcom-ul lui Scar: puști cu puls trăgând printre copaci, proiectile ce găureau trunchiul câte unui copac, imaginea fulgurantă a unei autopuști prinse de un alt trunchi, o explozie, un copac prăbușindu-se. Două siluete umane, având o formă neclară între ele, și dubla bubuitură a unei bombe paralizante, două siluete căzând, învăluite în fulgere de mici dimensiuni. Corturi din pânză cameleonică. Foc paralizant. O turbină ce se rotea cu mare viteză undeva. Thorn a trecut de la o

imagine la alta, a surprins una în care un scuter antigravitațional s-a izbit de un copac. O altă imagine: un bărbat trăgând cu arma în dracomanul prin al cărui camcom urmărea Thorn, flacăra de la gura țevii, altă flacără și fum, apoi frunziș și cer, dracomanul revenit în picioare, omul care s-a întors cu spatele. O lovitură paralizantă l-a trântit pe bărbat cu fața la pământ. Apoi din nou Scar, care acum mergea.

– Am terminat.

Thorn a rămas neclintit, a verificat ceasul cu afișare electronică plasat într-un colț al vizorului său și, fără să vrea, a avut un fior. Asta punea capăt ideii lui de a lansa naveta pentru a crea o acțiune care să distragă atenția. Brusc, întregul evantai de cadre care îi defila prin fața ochilor a înghețat.

– Scar nu ne poate auzi, a spus Jack. Ia uită-te la chestia asta.

Fără ca Thorn să intervină în vreun fel, aparatura de realitate virtuală a selectat un cadru, și scena pe care o prezenta s-a derulat cu repeziciune înapoi, a înghețat, apoi s-a derulat normal. A văzut un bărbat răsucindu-se cu pușca cu pulsuri în mâini și începând să tragă. Loviturile au nimerit în pieptul unui dracoman, făcându-l să se zguduie și se oprească din înaintare, apoi azvârlindu-l înapoi. Omul s-a întors să tragă în altă țintă. Din poziția culcat, dracomanul s-a aruncat înainte și a ajuns în picioare, a tras în bărbat și l-a doborât, apoi a continuat să alerge. Jumătate din pieptul lui lipsea, iar borta făcută de pușcă fumega.

– Mă bucur că luptă de partea noastră, a șoptit Thorn.

– Dacă o fac pe bune, a răspuns Jack.

Imaginile dinainte au revenit, cuprinzând din nou toate cadrele separate. În timp ce IA-ul se retrăgea, a ales cadrul receptat de la Scar în acea clipă și a observat că dracomanul tocmai scotea un cuțit din ceramo-carbură. Scar îndepărta noroiul amestecat cu frunze de pe ceea ce părea a fi o mină antipersonal.

– Câți morți?

– Trei oameni: unul a încasat patru lovituri paralizante, unul și-a frânt gâtul când a căzut de pe un scuter antigravitațional, iar altul a fost împușcat accidental de unul dintre camarazii lui.

– Dar dintre ai noștri?

– Nici o pierdere.

– Dar sunt sigur că l-am văzut pe unul dintre ei lovit.

– Trei cu răni minore.

– Foarte bine, vin să vă recuperez.

Thorn a tras spre el joystick-ul care se găsea pe un braț articulat, astfel că acesta a ajuns în fața lui. În timp ce pornea motoarele gravimetrice și încălzea turbinele, și-a zis: *Și când te gândești că ăștia se înmulțesc...*

6

Permiteți-mi să rezum teoriile referitoare la Atheter: acești străini au trecut pe un plan superior al existenței când au ajuns pe culmile tehnologiei materiale ori au atins pragul singularității și au dispărut într-un norișor de logică după ce au rezolvat teoria tuturor forțelor în felul lor; ei se află încă aici, printre noi, privind cu ochi binevoitori civilizațiile mai tinere, dar au trecut treptat în altă dimensiune, astfel că acum nu le putem vedea orașele uriașe și sclipitoare; tehnologia i-a distrus (IA-urile lor – dacă acestea le-au construit – au atins nivelul de singularitate și le-au șters cu totul ori au creat o nano-ciumă ce nu a putut fi oprită, care a făcut treaba în locul lor, sau – asta fiind părerea mea preferată – după ce au făcut tot ce se putea și au înțeles goliciunea existenței, au șters de pe fața lumii întreaga civilizație, întreaga bază de cunoștințe, chiar și din propriile lor minți, și au luat-o de la capăt, ca ființe umane. Cu toate acestea, în ciuda numeroaselor speculații și a câtorva teoretizări lunatice, se

cunosc foarte puține lucruri despre civilizația Atheter. Există de fapt multe dezbateri în legătură cu întrebarea dacă au fost o rasă distinctă față de celelalte rase arhaice, Jain și Csorian. Încă există discuții aprinse privind artefacte care pot fi atribuite fiecărei rase sau civilizații. Dar trebuie să precizăm cu claritate: artefactele fizice care datează din fiecare perioadă sunt reduse numeric. Mai toate teoriile se bazează pe științe obscure precum arheologia xenogenetică, dispersia metalo-crustală și – aceasta din urmă este cu adevărat obscură – a cincea analiză booleană generală a ecourilor tranziționale ale spațiului U. Totul pare a fi o poveste de adormit copiii, dar probabil că nu vom ști niciodată adevărul.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Thellant s-a întors ca să se uite la peretele-ecran. Scena pe care o prezenta era preluată de camere plasate mult deasupra locului în care se afla el, iar claritatea acesteia era atât de bună, încât părea să se uite printr-o fereastră din sticlă ranforsată la o priveliște pastorală ce cuprindea câmpii cultivate, râuri și dumbrăvi, unde se vedeau arar turnuri ciudate care țâșneau spre înalt ca niște plante metalice vulgare în mijlocul peisajului rural aparent idilic. Totul era înșelător. Nici o ființă umană, adusă pe acele câmpuri dintr-un timp trecut, nu ar fi știut că dedesubtul lui se află o arcologie care adăpostește un miliard de ființe umane. La douăzeci și cinci de kilometri drept înainte,

o faleză se prăbușește trei kilometri până la coastă, dincolo de care țarcuri de înmulțire a formelor de viață marine sunt presărate în apa scăzută a oceanului ce se extinde spre orizont și dincolo de el. Faleza constituie o margine a arcologiei. O altă margine se află la trei sute de kilometri în spatele actualei imagini.

Bineînțeles, în condițiile în care atât de multe ființe umane erau îngrămădite atât de strâns, nemulțumirea față de regim era inevitabilă, în ciuda transferului spre lumi mai puțin aglomerate care le era oferit gratuit de IA-ul runciblului. Mulți chiar au plecat, dar la fel de mulți s-au născut, luând locul acestora. Thellant a considerat ființele umane de aici drept o specie aparte, dezvoltată prin urbanizare: nu voiau să plece de acolo pentru că erau incapabile să-și imagineze o altfel de viață în afara aceleia pe care o cunoșteau. Situație tristă pentru ele, dar nu și pentru el – întrucât el se îmbogățise din nemulțumirea lor. Miile de celule separatiste care abundau acolo au strâns averi prin extorcare, furt, crimă, șantaj... ca să finanțeze lupta împotriva IA-urilor autocrate ale Pământului. Thellant a luat crema acelei bogății, permițându-le susținătorilor săi să saboteze câteva mașinării și să ucidă câțiva cetățeni. Însă a fost cât se poate de conștient de motivul pentru care SCP nu-l putea prinde. Motivul se afla pe canapeaua din spatele lui.

– Ți s-a spus să o ucizi, pur și simplu, s-a auzit o voce șuierată.

Iritat și transpirat, Thellant s-a întors. Legatul producea întotdeauna același efect asupra lui: arăta ca un

rău absolut. Era umanoid, la fel ca Golemul realizat de Cybercorp, și avea piele metalică, aidoma versiunilor mai vechi produse de aceeași companie. Însă aici se terminau similitudinile. Acest android nu purta nimic altceva decât propria-i piele metalică, lucioasă și bătând în verde-albăstrui. Când se ridica în picioare, era foarte înalt și incredibil de subțire. Degetele lui aveau jumătatea din lungimea celor umane și se terminau cu vârfuri ascuțite. Capul îi stătea aplecat ușor pe spate, subțiindu-se brusc spre gaura fără buze ce îi slujea drept gură. Nu avea nas, iar ochii îi erau lipsiți de pleoape, la fel ca ai insectelor. La încheieturi păreau să nu existe margini ale pielii metalice – acolo materialul se întindea și se îndoia ca o piele adevărată. Tot era din același metal, chiar și ochii, din care se părea că privește ceva rece și nemilos.

– M-ai informat că Securitatea Centrală a Pământului va manifesta mare interes față de ea și că vor fi trimiși agenți ca să o prindă. Eu sunt conducătorul de facto al rebeliunii de aici, de pe Coloron, astfel că nu aș putea lăsa să-mi scape un asemenea prilej.

– Ești conducător aici datorită programelor pe care le-am creat ca să împiedic IA-urile să afle despre tine. Dar acest lucru este irelevant, a spus Legatul, fluturând mâna cu degete lungi. Mai ales acum.

– La ce faci aluzie?

– În ciuda programelor mele, SCP se apropie încet de tine. După ce oamenii tăi de pe Osterland au fost capturați, lațul se strânge treptat.

Thellant a simțit că i se usucă gâtlejul.

– Nu înțeleg.

Pentru a se mai liniști, a întins mâna și a atins cu degetele pielea caldă și solzoasă a augmentării Dragocorp pe care o purta.

Legatul a arătat cu un deget lung și a zis:

– Acele augmentări ți-au asigurat legături sigure de comunicație și capacitate de prelucrare în afara rețelelor IA-urilor. Transmiți ordinele beneficiind de un grad de anonimitate fără precedent. SCP nu a reușit să descopere circuitul banilor ce ajung la tine prin rețelele convenționale, datorită programelor mele și a numeroaselor transferuri de valori, dar în primul rând pentru că prea puțini oameni știu cine ești.

– Sunt conștient cum funcționează totul. Sprijinul tău a fost și este apreciat în mod deosebit, dar nu uita că, în ciuda ajutorului pe care mi l-ai dat, eu sunt acela care a dezvoltat această organizație.

Legatul și-a împletit degetele lungi.

– Desigur, și în vreme ce organizația ta și-a limitat existența la lumea asta, mi-a fost destul de ușor să aranjez moartea celor care cunoșteau prea multe și care erau investigați de SCP. Dacă ai fi trimis un singur om să o ucidă pe Jane von Hellsdorf, acum nu am fi avut nici o problemă. Aș fi putut aranja ca acel ucigaș plătit să moară, distrugând astfel orice legătură care să ducă la persoana ta sau la această lume. Însă ai trimis acolo câțiva dintre oamenii cei mai importanți pe care îi aveai – oameni care te-au văzut și care știu cine ești. Acum au fost capturați, și amândoi știm că, după ce cad în ghearele SCP, tăcerea nu mai

este o opțiune pentru ei. Chiar în aceste momente, echipele SCP se apropie încet de tine, iar IA-urile urmăresc îndeaproape activitatea din spațioporturi și runcibluri.

– Am propriile mele rute sigure, a spus Thellant.

– Da, dintre care multe au fost compromise în timp. SCP și-a pus de multă vreme agenții la treabă ca să strângă dovezi, să-i identifice treptat pe cei aflați în eșaloanele superioare ale organizației tale de aici, de pe Coloron. Acum, după ce au identificat capul, vor începe să distrugă organismul.

– Iar tu faci parte din acel organism, a remarcat Thellant.

– Corect, în măsura în care te-am sfătuit și sprijinit în acțiunile tale. Însă acum îmi voi lua rămas bun de la această lume și te voi lăsa să culegi roadele a ceea ce ai semănat.

Thellant s-a simțit cuprins de un val de furie, care fusese pentru el forța de propulsie încă din copilărie.

– Dar de încurcătura asta te faci și tu răspunzător și te va afecta oricum! Femeia asta nu prezintă nici o importanță pentru mine. *Tu* ai vrut ca ea să dispară și încă nu știu motivul, după cum încă nu știu de ce ai simțit mereu acest îndemn de a fi atât de *săritor*.

Brusc, Legatul s-a ridicat în picioare. Thellant s-a tras înapoi, simțind că inima îi sare din piept, apoi s-a silit să facă din nou un pas în față. Dominându-l prin statură, androidul i-a spus, cu voce scăzută și joasă:

– A fost în interesul nostru să păstrăm un nivel de opoziție față de autocrat; nimic îndeajuns de

amenințător ca să dăm naștere unei contraofensive majore, ci pentru a avea rețelele de bază pregătite și în așteptare. Tu ai păstrat legătura cu asociații tăi din afara acestei lumi; așadar, probabil că știi ceva despre biofizicianul Skellor, da?

Thellant a rămas tăcut câteva clipe înainte de a răspunde. Legatul era un soi de intermediar – acest fapt fiind inclus în mod implicit și în numele lui –, iar când se referise la „interesul nostru", asta includea în mod evident și pe altcineva. Thellant nu reușise să descopere cine era acest altcineva.

– Skellor a fost o achiziție folositoare, a spus el. Știam doar că elabora arme pe care le-am putea utiliza. SCP i-a atacat baza și de atunci nu am mai auzit nimic de el. Știu doar că, drept urmare, SCP a inițiat acțiuni prin care să distrugă o organizație planetară.

– Atunci nu știi că, folosind tehnologia pe care i-am oferit-o prin intermediul lui Jane von Hellsdorf, Skellor a pus mâna pe un cuirasat numit *Occam Razor* și a fost cât pe ce să ucidă întreaga populație a unei planete, doar ca să păstreze secretul. Apoi, a reușit să scape când *Occam Razor* a fost distrus, dar nu a izbutit să fugă și de agenții Securității Centrale a Pământului, care îl urmăreau. Și a făcut toate astea singur.

– Masada... a murmurat Thellant.

Unul dintre asociații lui încercase multă vreme să afle exact ce se petrecuse acolo, însă era un subiect despre care era primejdios să pui întrebări, mai ales având în vedere programele vânător-ucigaș care inundaseră rețelele și navele de luptă ale IA-urilor, dar și

echipele SCP care roiau în jurul acelei lumi, pe care era periculos să te afli.

Legatul a trecut pe lângă Thellant și s-a dus să se uite mai bine la ecranul de pe perete.

– S-ar putea spune că Skellor a reprezentat ceva de genul unei repetiții. Omul era sclipitor, dar dezechilibrat cât cuprinde. Cu toate acestea, am aflat o mulțime de lucruri de la el.

Thellant a început să aibă fiori.

– La ce tehnologie faci referire?

Cu un aer degajat, Legatul a explicat:

– Tehnologia activă Jain. Are caracter organic și permite deținătorului ei să preia controlul informațional, dar și fizic asupra sistemelor computerizate și de IA-uri, de a deține controlul fizic asupra sistemelor electromecanice și chiar să facă sclavi din ființele umane.

Thellant avusese deja ocazia să trăiască o asemenea experiență. Organizarea rețelei lui folosind augmentări Dragocorp a fost dificilă la început, și el s-a răsculat împotriva deconectării. Întotdeauna i se părea mult mai ușor să se asigure că ordinele îi erau respectate prin vizite neanunțate la subordonații lui și câteodată să aplice măsura disciplinară obișnuită, un proiectil în rotulă. Însă, pe măsură ce numărul celor care foloseau augmentări creștea, a descoperit că nu putea avea încredere că ordinele lui erau îndeplinite. Simțea puterea – dominația crescândă asupra rețelei – și felul în care, dacă purtau augmentări mai mult timp, subordonaților lui le era aproape imposibil să i se opună.

Aruncând o privire în jur la apartamentul uriaș și la obiectele foarte scumpe, aflate acolo, a murmurat:

– Avem nevoie de o astfel de tehnologie aici și acum. Eu... noi am putea prelua această lume, să o scoatem de sub controlul Polity, doar făcând ca ea să devină prea costisitoare pentru ei – în privința vieților pierdute și a resurselor cheltuite pentru o mai păstra.

El *voia* acest lucru. Probabil că, fugind de Coloron, putea scăpa de acțiunile declanșate de SCP împotriva lui în viitor, dar asta ar fi însemnat să abandoneze totul: bogăția și puterea, dar și poziția deținută.

Legatul a întins un pumn strâns, ținând mâna astfel până când Thellant s-a întors și a văzut-o.

– Atunci, te voi ajuta, a spus Legatul.

A desfăcut pumnul, iar fiecare deget s-a destins și s-a îndreptat cu un pocnet. Un strat dintr-o substanță întunecată acoperea palma și suprafețele interioare ale degetelor. Chiar în centrul palmei se afla un ovoid, având axa mare de aproape patru centimetri. Suprafața lui era decorată cu un model cubic de culoare argintie și, în vreme Thellant îl urmărea fascinat, el a părut să se miște discret.

– Asta a folosit Skellor, l-a informat androidul.

Thellant a înaintat și a dat să întindă mâna. A șovăit.

– Cum... cum îl controla?

– Formează nanoconexiuni cu mintea – foarte asemănătoare cu acelea realizate de augmentări. Simțindu-se privit de ochii reci ai celuilalt, Thellant a întins mâna ceva mai mult. Atunci vei avea posibilitatea de a crea toate spațiile de prelucrare de care ai nevoie.

Sigur, poți cere ca acest obiect să fie analizat, dar cred că nu ai resurse suficiente pentru a reuși.

Thellant a rămas netulburat. Era evident că Legatul nu avea cunoștință despre oamenii de știință și despre tehnicienii pe care îi avea sub control și nici despre computerele și datele stocate, pe care le izolase din rețelele IA-urilor. A luat ovoidul, l-a examinat îndeaproape preț de un moment, apoi l-a lăsat să cadă în palma celeilalte mâini pentru a-l studia de la distanță.

– Pare foarte mic... E rece... Drace! a scuturat palma ca să scape de obiect, însă acesta părea lipit de piele. Era ca și cum ar fi strâns în mână ceva scos din congelator, care îi îngheța palma. Răceala obiectului a devenit apoi altceva, pătrunzându-i în piele ca un acid. Thellant a icnit, s-a retras cu pași împleticiți, încă scuturându-și mâna, și s-a prăvălit pe spate, peste măsuța de cafea, lovindu-se cu capul de podea. Acum în brat păreau să îl săgeteze fire încinse.

Legatul a înaintat și s-a uitat fix la el.

– E complicat de explicat ce îl face să reacționeze. Pur și simplu, devine conștient că se află într-un mediu artificial, apoi se lipește de primul contact organic înzestrat cu inteligență. Este ciudat că nu se atașează de animale ori plante – doar de ființe organice inteligente și conștiente de sine. Eu sunt exclus, la fel și Golem și alte biomecanisme înzestrate cu IA. Prin urmare, trebuie să te socotești privilegiat.

Obiectul care îi urca pe brat îi făcea degetele să se miște unul după altul, ca și cum le-ar fi testat.

– Am uitat să-ți spun că Skellor a folosit o augmentare cu matrice cu cristal pentru a accepta conexiunile și pentru a controla tehnologia, a adăugat Legatul. Asta înseamnă că tu vei întâmpina probabil unele... dificultăți.

Simțea firele încinse acum în umăr, arzându-l prin gât și în cap. Aflat încă în mâna lui, nodul se deforma și se topea în el. Când a început să țipe, Legatul a făcut o mică strâmbătură cu gura lui rigidă și a plecat.

Cormac a adus nava deasupra unui peisaj curbat de carne vie solzoasă, având solzi pornind de la mărimea unei unghii și terminând cu unele având treizeci de centimetri diametru, care semănau cu niște fațete de pietre prețioase tăiate în opal roșu și negru. A traversat un șanț din marginea căruia creșteau pseudopode semănând cu niște cobre gigantice, având ochi inexpresivi din safir acolo unde ar fi trebuit să se afle gurile, apoi a trecut peste pante joase, presărate cu tentacule ce se zvârcoleau ca un mănunchi de liane. Cătușa, după cum o numea acum personalul SCP, se înălța peste orizontul curbat brusc din fața lui. Lung de o milă, el urma curbele corpului Dragonului, iar în centrul său se găsea o clădire în formă de trapez, construită din același bloc de ceramal lustruit bine. Fâșia metalică avea lățimea de nouă metri și grosimea de un metru și, când Cormac a zburat pe deasupra ei, nava a coborât, apoi s-a redresat, semn că se confruntase cu atracția plăcilor gravitaționale montate pe suprafața ei. Agentul a coborât vehiculul pe metal,

unde s-a așezat în atracție gravitațională terestră, și s-a gândit la locul pe care aterizase.

Cătușa se menținea acolo cu ajutorul unor cârlige înfipte în carnea draconică – rănile nu însemnau absolut nimic pentru Dragon. Entitatea era străpunsă de nenumărate instrumente care măsurau, luau mostre, testau și monitorizau permanent. IA-urile nu voiau să piardă ocazia de a studia Dragonul de aproape, însă obiectul nu ajunsese să fie numit cătușă din cauza tuturor acelor echipamente. În afară de armament convențional, Dragon conținea și o armă gravtech. Entitatea gigantică distrusese cândva o navă de luptă a Polity folosind această armă, prin introducerea de antimaterie în interiorul navei. Cătușa în sine avea numeroase dispozitive contra-terane (CTD), ale căror recipiente cu antimaterie puteau fi deschise în cazul în care Dragon ar fi încercat să folosească din nou acea armă. Bombele puteau fi detonate de la distanță de cei cărora li se încredințase codul.

Cormac cunoștea acest cod.

Arach, drona-păianjen de pe stația *Celedon*, voise să vină și ea, dar Cormac refuzase. Această situație nu impunea prezența unei drone războinice și irascibile și, în orice caz, nu exista loc pentru ea în acest vehicul de o singură persoană. Arach sugerase să se prindă de învelișul exterior al navetei și renunțase să mai insiste doar după intervenția lui Jerusalem.

Cormac și-a tras pe față vizorul costumului spațial, etanșându-l, a dat comanda de purjare și a desfăcut centura de siguranță, în vreme ce o pompă a extras

cu repeziciune aerul din cabină într-o butelie de depozitare de la bord. A apăsat un panou aflat alături de el și s-a deschis o ușă-aripă, iar scaunul pe care stătea s-a rotit către deschizătură. După ce a coborât, a păşit pe ceramalul lustruit, apoi s-a uitat într-o parte şi a văzut un şir de pseudopode profilate pe giganta de gheață, fluturând ca niște cili. Având în vedere precedentele lui întâlniri cu alte încarnări ale acestei entități, Cormac a rămas surprins că pseudopodele nu se adunau toate amenințător în jurul lui, pentru că Dragonului îi plăcea să facă astfel de jocuri. S-a întrebat ce joc va alege de această dată și dacă Dragon înțelegea cu adevărat care erau șansele lui.

Cormac a parcurs încet cei câțiva metri până la zidul cel mai apropiat al clădirii. Ecluza de acolo era formată dintr-o ușă metalică și un scut irizant interior. Trecând repede de ecluză, a pătruns în singura încăpere pe care o conținea clădirea. Arăta ca adăpostul pentru o mică piscină, doar că piscina în sine avea carne cu solzi. Controlându-și costumul spațial prin intermediul legăturii de rețea, Cormac și-a retras vizorul în inelul din jurul gâtului, apoi a dat pe spate casca segmentată, astfel că aceasta s-a așezat în gulerul de la ceafă. A adulmecat: miros specific de terariu, de muguri și de vagă putreziciune. Mișcându-se pe marginea acestei porțiuni minore din suprafața Dragonului, a ajuns în cele din urmă la o mică zonă aflată într-o parte, unde existau echipamente pentru realitate virtuală și de laborator. Acestea erau acolo pentru a fi folosite de cei care doreau să ajungă atât de aproape –

Mika fiind unul dintre cei mai dornici dintre miile de la bordul lui *Jerusalem* care se oferiseră voluntari. S-a așezat pe un fotoliu de realitate virtuală, și-a rezemat cotul pe brațul lui și, prinzându-și bărbia în podul palmei, s-a gândit la Dragon.

– *Stăm cu toții comod?* a întrebat el prin legătura de rețea.

– *Eu nu stau,* i-a răspuns Jerusalem.

– *Hai, să începem odată,* a spus cu nerăbdare Mika.

În afară de Dragon, doar aceștia doi puteau vorbi cu el direct cât se afla acolo. Multe mii de alte persoane care ascultau discuția puteau transmite cereri, idei sau întrebări, care erau filtrate prin Jerusalem și stocate pentru a fi accesate de Cormac prin legătura de rețea, în caz că ar fi dorit să facă acest lucru. Prin același dispozitiv a verificat și accesul pe care îl avea la numeroase fișiere și la comenzile echipamentelor din clădire. Îl interesau în mod special proiectoarele holografice.

– Dragon, cred că a sosit momentul să purtăm o scurtă discuție, a spus el cu voce tare.

Câte cuvinte de dialog înregistrase Darson, expertul în Dragon, în anii cât acesta din urmă zăcuse sub forma a patru sfere unite pe suprafața planetei Aster Colora? Milioane? Și cât de puține adevăruri clare! Cormac aflase mult mai multe lucruri în schimburile scurte de replici cu entitatea extraterestră. Totul era în funcție de exigență: cu cât Dragon se găsea într-o poziție mai puțin critică, cu atât mai oraculare erau afirmațiile lui. Faptul că nu avea unde să fugă și că de suprafața lui erau prinse multe dispozitive contraterane

l-a făcut pe Cormac să presupună că Dragon se va simți mai exigent în acele momente. Dar minciunile lui puteau fi chiar mai complicate. De aceea, Cormac trebuia să examineze răspunsurile adevărate din spatele vorbelor.

– Dragon? a încercat el din nou.

Mirosul de muguri a devenit mai puternic și în atmosferă a părut să se declanșeze brusc o încordare palpabilă.

– *Activitate dedesubtul tău,* i-a spus Jerusalem. *Prin substraturi se propagă o mișcare, iar un arbore pseudopod este în creștere.*

Cormac și-a scărpinat lobul urechii, apoi și-a rezemat mâinile pe brațele fotoliului. La scurtă vreme după aceea, în pielea solzoasă din fața lui a început să apară o despicătură, care a lăsat la vedere o cavitate roșie din care a simțit ridicându-se căldură spre fața lui. Marginile s-au pliat înăuntru, părând să curgă spre interior. În aer a țâșnit un pseudopod ca o cobră, apoi altul, după care au apărut încă trei. În mijlocul lor s-a format o gâlmă groasă de gât, care s-a îndreptat, scoțând la vedere un cap. Nu era unul dintre capetele obișnuite de pterodactil, ci altceva, mai subțire, căruia îi lipsea creasta, cu o gură mai expresivă și cu pupilele înguste în ochii de safir. A clipit, apoi s-a repezit înainte și în jos, rezemându-și un colac al gâtului pe marginea cavității, astfel încât capul stătea în echilibru la doar câțiva metri de el, având ochii situați exact la același nivel cu ai lui Cormac. Celelalte pseudopode ca niște cobre s-au desfăcut în spatele lui ca o coadă

de păun, iar Cormac s-a întrebat dacă trebuia să extragă vreun înțeles din aceste acțiuni coregrafice. Deși în sine semăna cu acela al unui prădător carnivor, capul nu s-a ridicat amenințător deasupra lui, așa cum făcea de obicei. Și oare arăta mai expresiv pentru a permite o comunicare mai bună ori doar pentru a face mai convingătoare minciunile?

Cormac a activat holoproiectorul. Într-o parte, atârnând în aer, a apărut un dracoman, apoi, alături de el, una dintre ciudățeniile pe care această sferă-dragon o crease pe Cull: un amestec între uman și un sleer, o himeră având, în loc de cap, corpul de la brâu în sus al unei femei prins pe un trup care amintea de un scorpion.

– Când vorbesc cu o sferă-dragon, vorbesc cu Dragon ca întreg? a întrebat Cormac.

Două capete de cobră s-au întors către holoproiecții, capul principal rămânând concentrat asupra lui Cormac.

– Nu și da, a venit răspunsul.

Cormac a oftat.

– Mai ții minte partea din tine care a murit la Samarkand?

Cormac folosise un dispozitiv contrateran ca să distrugă una dintre cele patru sfere ale lui Dragon – drept pedeapsă pentru zecile de mii de oameni uciși de el pe acea lume rece.

– Nu.

Deci nu este conectat în permanență.

– Cât anume din experiența aceleia îți aparține?

– Suntem entități distincte și totuși nu suntem. Nu împărțim ceea ce nu suntem, dar împărțim ceea ce sunt *toate.*

– *Așa procedează și unele inteligențe artificiale,* a intervenit *Jerusalem* doar pentru Cormac. *Fond comun de cunoștințe, înțelegere și personalitate, păstrându-și în același timp individualitatea.*

– *Dar cât de des împart acest fond comun, și îl împart în mod egal? Asta se realizează prin comunicare în spațiul U, ceea ce în situația aceasta, în care există pretutindeni USER-i, înseamnă că sfera de aici a fost izolată un timp de cealaltă sferă rămasă.*

– *Lucru lipsit de relevanță pentru scopurile noastre.*

Cormac a făcut semn către cele două holograme.

– De ce?

– Voi nu acceptați suficient de repede schimbarea, i-a răspuns Dragon.

Prin „voi", se referise evident la specia umană.

– Adaptarea sau moartea? s-a mirat Cormac.

– Întocmai.

– Când am venit prima oară la tine pe Aster Colora, ca ambasador, scopul tău declarat era de a aduce un avertisment rasei umane – crezul obișnuit, puneți mai multă viață în acțiunile voastre, altfel veți muri, pentru că băieții cei mari vă urmăresc. Cormac s-a uitat la holograme. Dracoman era atunci o parte a acelui avertisment. O demonstrație destul de lipsită de subtilitate a precarității existenței umane – ceea ce dovedește modul în care, printr-o nesansă cosmică, descendenții dinozaurilor ar fi fost acum în locul nostru.

Cormac s-a oprit și a examinat fața de ofidian din fața lui. Și-a adus aminte toate speculațiile lui precedente despre ceea ce ar putea fi Dragon sau, mai important, care i-ar putea fi scopul.

A continuat:

– După Samarkand, te-am socotit un dispozitiv bio-creat, trimis de Creatori doar ca să observe, însă unul care a ajuns să elaboreze un complex de zeu și a început să interacționeze cu noi. Creatorul a fost trimis să te recupereze și, în încercarea ta de a-l ucide, ai provocat moartea a mii de oameni. Care poveste este adevărată?

– Nici una, a răspuns Dragon.

– Spune-mi despre tehnologia Jain.

– Și relația ei cu Creatorii?

În această etapă, Dragon a devenit ceva mai agitat, dând din cap într-o parte și în alta.

– *Am recepționat unele măsurători foarte ciudate din interiorul lui Dragon*, a intervenit Mika.

– *Transferuri de energie și multe mișcări ale organelor interne,* a adăugat Jerusalem.

Cormac a receptat toate acestea și a întrebat:

– Care este relația dintre tehnologia Jain și Creatori?

– Nu trebuie să te mint, a spus Dragon.

– Atunci, nu mă minți.

Mika:

– Ce-a fost asta?

Jerusalem: *Contracție masivă a unei diafragme interne – ceva care se încordează pentru o lovitură, poate?*

„*Oare trei întrebări vor rupe vraja?*" s-a gândit Cormac. Iar cu voce tare a întrebat din nou:

– Care este legătura dintre Creatori și tehnologia Jain?

– Nu voi..., a spus Dragon.

Mika: *O creștere energetică – a fost incinerat ceva.*

Pe neașteptate, Cormac a înțeles într-o oarecare măsură ce se petrecea, tot ce se petrecuse *întotdeauna* în timpul comunicării cu acea entitate. La urma urmelor, Dragon era un bioconstruct, programat în mod special, și existau adevăruri pe care nu le putea spune.

După ce a desprins gheara de prindere și plăcile gecko, Orlandine a manevrat *Heliotrope* către peretele interior al încăperii și a întins tubul de andocare către ecluza pe care o construise acolo. A așezat nava la zece metri depărtare și a întins picioarele gecko pe picioarele ei telescopice, reglându-le pentru a poziționa în mod precis nava. Tubul de andocare se potrivea perfect. Nici nu se așteptase la altceva.

– *Vor afla despre dar – un admirator secret.*

Orlandine a părăsit sfera ei de interfață cu acele cuvinte de avertisment încă vii în minte. În momentul în care primise mesajul, se gândise că era un îndemn deliberat pentru ca ea să pornească în această cursă și că, într-un anume fel, cineva se slujea de ea. Însă a alungat acest gând și s-a mulțumit cu adevărul de bază: deținea o parte de tehnologie cu potențialul de a o duce dincolo de haiman, către numinos. În acele momente, motivele pentru care îi fusese făcut

acest dar rămâneau lipsite de importanță. Conta doar că, dacă inteligențele artificiale de pe Polity aflau că ea îl poseda, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putere ca să i-l ia. Prin urmare, nu putea să rişte presupunând că avertismentul venise prematur ori era o minciună.

În celula pe care o proiectase drept laborator, cei opt robogândaci pe care îi scosese din magazie şi îi reglase pentru a executa această sarcină s-au mişcat încet pe podea, stropind-o cu un strat subțire de spumă rezistentă la şocuri. A aruncat un butoi mare care conținea un lichid de polimerizare deasupra unui strat de spumă care avea deja aproape cincisprezece centimetri grosime şi a transmis roboților instrucțiuni privind ceea ce trebuia să facă în continuare: să vină automat la butoi ca să se conecteze la partea lui de jos pentru a-şi încărca rezervoarele. La acea presiune scăzută, polimerul făcea spumă şi alcătuia un strat izolator foarte dur, care avea să împiedice celula-laborator să piardă căldura ce ar fi putut fi depistată din afară. Mai apoi, pentru a se ascunde şi mai bine, intenționa să adauge un strat de ecranare din radiații laminate, pe care îl comandase pentru a fi încărcat la bordul navei *Heliotrope* înainte de a părăsi stația. O mică autofabrică din navă lucra acum la toată capacitatea pentru a produce cantități mari de polimer. Avea nevoie de o grosime de un metru, iar apoi putea deschide ecluzele spre navă şi folosi sistemele interne de creare a atmosferei pentru a ridica temperatura şi presiunea aerului la valorile necesare pentru echipamentele pe care intenționa să le folosească acolo. După aceea va

aduce echipamentele, dar și încălzitoare portabile și o uzină de întreținut atmosfera, va izola caverna de navă și, în cele din urmă, va aduce nodul Jain pentru a-l studia în amănunțime.

Nodul Jain.

Orlandine s-a oprit puțin și a rememorat acea întâlnire de pe una dintre stațiile Sol, care îi schimbase cursul vieții.

– Bună, sunt Jonas Trent, spusese el. Tu ești Orlandine, da?

Ea îi aruncase o privire, în timp ce se așeza în fața ei la masă. Era palid, foarte slab, purtând pantaloni negri, o cămașă galben-canar, o haină neagră confecționată din plăci de forma rombică, din compozit, sudate de ceva care părea piele, și bretele care aveau un model mișcător cu șerpi. Văzând, prin intermediul legăturii ei de rețea – partea de hardware intern pe care putuse s-o ia, nepurtând atunci carapacea –, că el avea augmentări, Orlandine i-a transmis o interogație de contact personal. Detaliile personale pe care setările augmentării lui i le-au permis s-au dovedit vag schițate: avea o sută patru ani, nu avea obligații, era un reprezentant de vânzări pentru înregistrări senzoriale, născut pe Pământ... toate detaliile obișnuite, dar nimic în plus. Nimic nu o lămurea cât anume știa el despre ea, ori de ce o abordase.

A sorbit din espresso.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

El a surâs.

– Așa cum obișnuim noi să spunem, nu este vorba despre ce poți face *tu* pentru *mine*...

Ea l-a întrerupt:

– Sunt haiman, chiar crezi că vreau să cumpăr înregistrări senzoriale? Voi loga această întâlnire drept o încălcare...

– N-o face, a întrerupt-o el. Nu am venit să-ți vând nimic.

Ea nu avea de gând să anunțe nici o încălcare a spațiului personal. O persoană ca el știa exact pe cine să abordeze și când să o facă – deci se afla acolo din alte motive. A scos o cutie din metal polizat, rotunjită, s-a aplecat peste masă și a așezat-o în fața ei.

– Am fost plătit foarte bine ca să acționez ca intermediar. Nu-ți pot spune decât că înăuntru se află un anumit obiect și un memtab care explică exact ce reprezintă acel obiect. Am primit instrucțiuni să-ți spun că este „un cadou de la un admirator".

Ea s-a uitat la cutie.

– Cei ca mine sunt deseori ținte ale separatiștilor sau ținte pur și simplu. Trebuie să fiu prevăzătoare. A împins cutia înapoi peste masă, către el. Deschide-o *tu*.

Cu o grimasă, el a ridicat-o și a deschis-o cu un pocnet, apoi a pus-o jos și a împins-o înapoi spre ea.

– Vezi, nu a fost nici o problemă.

În ambalajul din spumă se găsea un ou lipsit de strălucire. Alături de el se afla un memtab – o bucată de cristal de dimensiunea unei unghii. A scos palmtop-ul de la centură și a introdus memtab-ul în portul corespunzător. Pe ecran a apărut ovoidul în sine și,

în timp ce privea, s-a deschis ca o floare, lăsând la vedere un ovoid mai mic, acoperit cu modele cubice care se mișcau. Deasupra acestuia a apărut un cadru cu cifra x1000 alături – indicând gradul de mărire. Cadrul s-a extins, a umplut ecranul, apoi a apărut un alt cadru, care a făcut la fel. Apoi mereu, mereu, până când a fost afișată tehnologia cea mai complicată și mai complexă pe care o văzuse ea vreodată. În cele din urmă, imaginea a clipit și s-a stins. Încercând s-o reapeleze, a descoperit că înregistrarea originală fusese ștearsă de un subprogram.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea, mai mult de formă, pentru că deja știa.

El s-a ridicat.

– Ciao, a zis, apoi s-a îndepărtat.

Un dar de la un admirator.

După ce s-a întors la proiectul Cassius, a efectuat o căutare prin rețele pentru a-l găsi pe Jonas Trent. Se părea că el coborâse din ecluza uneia dintre stațiunile sistemului Sol fără să poarte costum spațial. A fost nevoie să apeleze la toată priceperea pentru a scăpa de un program al unei semiinteligențe artificiale care a început s-o urmărească, pentru că ancheta referitoare la moartea lui era încă în derulare, iar programul dorea să știe totul despre ea și despre motivul pentru care manifesta interes față de el.

„Vor afla de acest dar" – un admirator secret.

Orlandine s-a întors la *Heliotrope*, unde a constatat că autofabrica rămăsese fără unele materii prime. Însă acestea erau din abundență în jurul ei. A îmbrăcat

un cadru de asistent proiectat pentru munci grele, a luat o sanie gravitațională și a părăsit nava printr-o mică magazie din spate, apoi a tăiat o deschizătură de ieșire în pilonul uriaș și a pășit în vastitatea de dincolo. Podeaua nesfârșită se întindea până departe, iar pe ea se afla un strat gros de mai bine de un metru dintr-o substanță provenită de pe giganta gazoasă Cassius. Aici, mai toate elementele chimice îi erau disponibile sub formă de compuși, dar ea avea uneltele potrivite pentru a le separa și recompune, iar reactorul de fuziune al navei asigura energia necesară funcționării lor. Folosind ferăstrăul diamantat ce ieșea din cadrul pe care îl purta, Orlandine s-a apucat să taie blocuri din stratul înghețat și să le încarce pe sanie. Era satisfăcută că avea acolo tot ce îi trebuia, tot ce și-ar fi dorit.

– E protejat, a spus Hourne, inteligența artificială a navei.

– Protejat? a făcut Blegg, continuând să se uite lung la artefact, care avea acum numeroase interfețe optice așezate de jur împrejurul marginii.

– Și codificat, a adăugat inteligența artificială.

– Ai extras ceva din fragmentele de cristal descoperite de Shayden. Ce ai găsit acolo?

– ADN, a răspuns inteligența artificială. Și numeroase variații posibile.

Blegg a întors fața de la fereastra de vizionare și a plimbat privirea roată prin centrul de control. Doi haimani, cincisprezece ființe umane și cinci Golem lucrau la console, desfășurând activitățile despre care

inteligența artificială socotise că se potriveau cu specializarea fiecăruia. Femeia care își arăta doar codițele blonde, pentru că avea fața vârâtă într-o mască de realitate virtuală, era specializată în microscanare cu ajutorul cristalelor, folosind doar lumină ultravioletă și indigo. Cei doi haimani erau programatori iuți, lucrând aproape instinctiv; nu păreau să facă mare lucru, dar asta nu însemna nimic – chiar dacă reușeau multe, acest lucru nu se vedea în mod fizic.

– Un mesaj? s-a mirat Blegg.

Hourden, inteligența artificială, a continuat:

– Celulele pielii lui Shayden s-au lipit de suprafața cristalului, au fost citite la nivel molecular, ADN-ul ei copiat în format virtual, iar în același format s-au prelucrat variațiile posibile. Acestea s-au propagat înapoi prin interfața optică la care s-a conectat ea. Bucata aceea de cristal a început apoi să se degradeze cu rapiditate.

– Asta se putea întâmpla cu întregul artefact?

Blegg a urmărit un Golem ridicând o mână și trăgând deoparte cămașa, apoi detașând un fald de carne sintetică de dedesubtul ei, ca să insereze o fișă optică. Controla ceva în mod direct – probabil unul dintre telefactori.

E posibil. Cred că această măsură de protecție va face ca informațiile conținute să nu cadă în mâinile, tentaculele sau ghearele unor forme de viață extraterestră.

Blegg a zâmbit. Îi plăcea această inteligență artificială – avea simțul umorului.

– Atunci, păstrează-l curat.

– Da, dar chiar dacă acest obiect a provenit dintr-un mediu în care ADN-ul nu putea rămâne intact, aducându-l la bordul stației trebuie să fi intrat în contact cu alte lanțuri ADN. Faptul că nu s-a autodistrus sugerează că întregului i se aplică alte reguli. Cred că acele fragmente care s-au desprins s-au convins să se dezintegreze. Asta le-ar împiedica pe oricare ființe ostile să taie artefactul în bucăți ca să obțină secretele pe care le conține.

– Și ce se întâmplă prin interfețele principale?

– A absorbit datele pe care i le-am transmis, dar nu a înapoiat nimic decât atunci când am trimis în el un program de căutare. Acesta s-a înapoiat cu măsurători tridimensionale pentru ochiul uman.

– Înțeleg. Deci nu avem aici doar o stocare de date, așa e?

– Programul de semiinteligență artificială transmis în artefact a revenit cu o hologramă a unui anus uman – în culori.

Blegg a râs în hohote.

– Și atunci ce vrea? a întrebat el în cele din urmă.

– După ce a citit ADN-ul uman, a construit reprezentări virtuale ale ființelor umane. Poate citi moleculele prin atingere. Scanarea indică un aparat senzorial la scară nano, încorporat în suprafață. În prezent, îi transmit fișiere de limbaj cu loguri de date pe cinci niveluri.

– Cinci niveluri?

– Măr, de exemplu, este reprezentat de acest cuvânt în orice limbă umană existentă, de asemenea hologramă, codificare genetică, mitologie, semantică...

– Bun, am înțeles ideea. Să sperăm că și ceea ce se află înăuntru va pricepe.

– Cred că a înțeles deja. Uită-te.

Blegg s-a întors și a văzut holograma unei femei goale ridicându-se din mochetă. Purta o frunză de smochin și, în timp ce se uita, a luat o mușcătură mare dintr-un măr suculent pe care îl ținea în mână.

– Ce coincidență, tocmai discutam despre măr.

Holograma s-a spart ca o sticlă.

– Sunt compromis, a anunțat IA-ul.

În același moment, luminile stației au devenit foarte puternice. Blegg s-a întors spre fereastra de vizionare și a văzut diferiți telefactori plutind de colo-colo, tresărind de parcă ar fi fost cuprinși de crize epileptice din lipsă de siliciu. Într-o parte, un cablu de alimentare de mare putere înainta spre marginea artefactului extraterestru. Aruncând o privire prin camera de comandă, a văzut cum un Golem cuplat la rețeaua de energie a început să se cutremure, iar unul dintre haimani a căzut de pe scaun și a aterizat lat pe spate. Alții care nu erau conectați în mod similar s-au retras de la consolele lor sau de lângă alte echipamente și au început să strige unii către ceilalți.

– Comenzi de alimentare cu energie preluate ...

– Am pierdut totul...

– Telefactorii au înghețat...

În partea din spate a încăperii, două dintre cabinele pentru realitate virtuală s-au deschis exploziv, iar ocupanții lor au ieșit, nesiguri pe picioare.

– Ce se poate face?

– Protocol de subversie, trebuie să...

– Nu! a strigat Blegg, tare și limpede.

Hărmălaia s-a mai potolit când toți au întors ochii spre el.

– Ai prioritate, a confirmat unul dintre Golemi. Ce ne ceri să facem?

– Nu faceți nimic, a zis Blegg.

S-a întors din nou către fereastra de vizionare. Alimentarea cu energie își mai revenise. A văzut cristalul aproape de punctul lui de contact, înnegrindu-se în timp ce acolo se forma ceva. Apoi capetele s-con au cuplat, iar luminile au slăbit în intensitate. O rețea de linii strălucitoare s-a răspândit prin cristal ca un milion de crăpături, apoi s-a stins, rămânând doar o licărire generală. Luminile au revenit la intensitatea normală.

– Folosiți una dintre cabinele de realitate virtuală, a spus Hourne.

Oamenii din încăpere au privit bănuitori către punctele de camcom fixate pe tavan, apoi s-au întors către Blegg ca să vadă ce va face el.

– Chiar ești Hourne? a întrebat el.

– Da și nu, a răspuns inteligența artificială.

Blegg a făcut un gest din cap, apoi a traversat încăperea și a pătruns într-o cabină de realitate virtuală. Se aștepta să aibă parte de o experiență interesantă.

– retroact 4 –

Logan i-a întins țigara aprinsă. El a prins-o între ultimele două degete ale mâinii drepte, a făcut ambele palme căuș la gură și a tras în piept fumul aerat.

Urmărirea reacției fizice prin corp îi dădea întotdeauna o expresie introspectivă și șocată, astfel încât ceilalți îl credeau mai drogat decât era în realitate. Durerea pe care o presupunea rearanjarea mușchilor faciali se transformase într-o amintire confuză – era deja o artă aproape instinctivă, din perioada petrecută în Coreea, unde etalarea unei fețe de caucazian îi oferise timpul necesar ca să pășească în acel alt spațiu, pentru a evita gloanțele americanilor. Nuanța pielii reprezenta o problemă cu totul diferită pentru văzul celular interior, însă dirijarea sistemului imunitar împotriva melanomului care îi apăruse la cinci ani după ce suportase radiațiile de la Hiroshima, pe vremea când explora zonele aride din Australia, îi asigurase cunoașterea necesară. Acum însă, i se părea ciudat să aibă din nou față tipică de japonez.

Studiindu-i la lumina focului pe tinerii americani drogați aflați în jurul lui, cu toții dezbătând probleme de drept civil și blestemând încăpățânarea guvernului lor în fața triumfului inevitabil al marxismului, Harris – iar înainte de asta, Herman, Hing Cho, Harold și Hiroshi – și-a dat seama că sosise vremea să își continue drumul. Deși părea la fel de tânăr ca restul celor din grup, el era cu cel puțin douăzeci de ani mai vârstnic, însă din punct de vedere mintal se simțea la o depărtare de un secol de ei.

– Dom'le, vă așezați placardele pe cadre de doi pe doi, tocmai spunea Logan, și poate le prindeți pe lemn cu cuie de zece centimetri.

Aceste vorbe au fost întâmpinate de hohote generale de râs. Harris l-a evaluat pe acest om cu părul lung și barba prinsă în șuvițe. „Pace", proclama el mereu. „Puneți capăt războaielor – dezarmare." Însă purta un șiș cu arc ascuns în șosetă și un pistol de calibrul 11,4 mm în gentuța aflată alături de el, împreună cu cântarul delicat, păstrat într-o cutie, o pungă de heroină ascunsă într-o cutie de zahăr și un bloc de canabis învelit în celofan. Centura în care își ținea banii, aflată sub haina zdrențuită, devenea tot mai umflată. În acele momente, unul dintre foștii lui clienți zăcea la morgă; pe altul, care ajunsese să-i datoreze prea mulți bani, Logan îl crestase cu șișul. Băiatul reușise să ajungă la spital înainte de a leșina din cauza pierderii de sânge. Doctorii îi cususeră obrazul la loc, dar nu au mai avut ce face în privința urechii, care rămăsese în parcarea în care Logan îl prinsese din urmă.

Logan s-a întors exact când Harris i-a trecut țigara Mirandei, care era palidă și se uita la Logan foarte atent, cu aviditate în ochi. Miranda nu prea avea bani acum, după ce părinții îi tăiaseră alocația, însă găsea alte mijloace de plată.

– Hei, Harris, băiatule, bine că te avem aici. Pariez că știi tot ce se poate despre chestiile alea japoneze, nu?

Și a făcut o mișcare de retezare cu muchia palmei.

– Știu câte ceva, i-a răspuns Harris.

După ce luase o bătaie soră cu moartea pe o alee întunecoasă din Paris – totul se întâmplase mult prea repede, astfel că nu apucase nici măcar să se concentreze pentru a se trage *deoparte* –, se dusese acasă și

învățase karate, jujitsu și aikido. Acum intra în luptă doar când avea chef. Descoperise că pregătirile făcute îl ajutau să se concentreze bine, astfel că avea mult mai mult timp ca să pășească în spațiul U. În situația de față totuși, a început să se simtă ca și cum ar fi vrut să lupte – că trebuia să facă ceva înainte de a pleca mai departe. Conversația a trecut la alte subiecte – despre țărănoii care luptau pentru patrie și nu înțelegeau că de fapt militau ca să mențină țara într-o epocă de piatră din punct de vedere politic.

– Hei, Logan, a spus Harris, foindu-se, frecându-se pe față și scărpinându-se la încheietura brațului – imitând în mare ceea ce făcea Miranda, care stătea alături de Logan. Aș vrea să discutăm ceva între patru ochi.

Doctorul Logan și-a luat geanta și l-a urmat în întunericul de sub pini. Nu a durat mult și s-a dovedit uimitor de ușor. Harris l-a lovit cu latul palmei peste gât, l-a secerat cu o lovitură de picior, apoi a sărit pe pieptul lui, administrându-i o lovitură cu forța unei securi. Cât Logan gemea și se îneca, Harris l-a întors cu fața în jos, i-a prins coatele și, apăsând cu un genunchi în spatele lui, a tras tare, făcând coloana vertebrală să plesnească. A vârât în buzunar pistolul și a azvârlit geanta într-un pârâu, apoi s-a îndepărtat. Însă în acea noapte și-a dat seama că în foarte scurt timp va apărea un alt Logan.

Lumea era plină de Logani.

– retroact sfârșit –

7

O bună parte din dialogurile dintre Darson și Dragon a fost teoretizată, însă cum sentințele lui Dragon erau oraculare, cifrate și câteodată de-a dreptul deșucheate, nu se putuseră desprinde prea multe concluzii. Dragon pretinsese că era emisar al unei civilizații avansate, dar și ceva care creștea pe Aster Colora și trăia mai mult decât orice formă de viață de acolo (deși nu existau fosile care să susțină aceste afirmații), și într-o ocazie memorabilă susținuse că era Dumnezeu. Cu alt prilej, aproape înnebunit de lipsa de progres și după ce trecuse de jumătatea unei sticle de Bela Vodka, Darson a început să răcnească și să arunce cu pietre în Dragon.

– Văd că ești supărat, a observat Dragon.

Nu face să redăm aici răspunsul dat de Darson, dar este suficient să spunem că el a demonstrat ușurința cu care se descurcă în diferite limbi. Ulterior, când s-a mai liniștit puțin, a întrebat:

– De ce ești întotdeauna atât de oracular, la naiba? Ești incapabil să dai un răspuns direct?

Dragon a răspuns:

– Eu sunt piatra albă legată cu panglică roșie.

Deși Darson s-a întors în oraș, unde a continuat să-și pună ficatul la încercare, câteva inteligențe artificiale de înalt nivel s-au arătat intrigate de acea afirmație neobișnuită. Câteva cercetări au dezvăluit că templul din Delphi avea o piatră albă legată cu o panglică roșie – despre prima se afirma că simbolizează un buric, iar ultima, un ombilic. Inteligențele artificiale au simțit că acest lucru dovedea că Dragon chiar reprezenta o anumită civilizație, de care era încă legat, conectat.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

– Tehnologia Creator se bazează pe cea Jain, a sugerat Cormac. Fluturând o mână, a făcut să dispară cele două holograme și a introdus alta în locul lor. Acum, în aer plutea creatura-gardian care îl ucisese pe Gant pe Samarkand. *Tu* ai la bază tehnologie Jain.

– *A apărut încă ceva,* a spus Mika.

Prin legătura de rețea, Cormac a transmis: *Înțeleg sentințele oraculare, minciunile, jumătățile de adevăr. Voi pricepeți ce se întâmplă acum? Ce s-a întâmplat dintotdeauna?*

– *Înțeleg,* a răspuns Jerusalem.

– *Nu-mi explică nimeni despre ce este vorba?* a întrebat Mika.

– *Dragon luptă, așa cum a făcut întotdeauna, împotriva felului în care a fost programat de Creatorul lui,* i-a spus Jerusalem lui Mika.

– *Aha*, a făcut Mika și apoi a tăcut.

După o pauză, Cormac a continuat: *I-am putea da lui Dragon o armă cu care să se opună acelei programări. S-ar putea ca asta să nu-l determine să spună mai multe adevăruri, dar nu avem cum să știm decât dacă încercăm.* Prin legătura lui, a apelat o altă proiecție alături de gardian: una a creaturii pe care o văzuse Chaline. Dragon a azvârlit alte două pseudopode spre ea, apoi a devenit foarte liniștit.

– De remarcat similitudinea dintre acestea două, a spus Cormac.

– Nu aveați cum să fiți acolo, a replicat Dragon.

– Runciblu neconform în timp, a explicat Celedon. Am găsit asta la depărtare de opt sute de ani în viitor.

Cele două creaturi au dispărut. În locul lor a apărut o lume în ruine, o stație infestată de substructuri Jain, nori de noduri Jain întinzându-se. Apoi alte imagini de același fel, una după alta, într-o succesiune ce părea să nu se încheie.

– Civilizația Creator nu mai există, i-a spus Cormac lui Dragon. Până și cel care a venit aici, în urmărirea ta, s-a sacrificat. Energia din legătura neconformă a lovit în Micul Nor al lui Magellan, din fericire ștergând cele mai multe, dacă nu chiar toate rămășițele.

În timp ce imaginile se derulau, Cormac a început să îi transmită lui Dragon fișiere compilate de când se petrecuseră evenimentele de pe stația *Celedon*. Fie

și numai greutatea informațiilor trebuia să îl convingă pe Dragon – trebuia să existe imagini ale altor priveliști, rămase necunoscute cuiva care nu vizitase Micul Nor al lui Magellan, dar și coduri Creator și alte mărunțișuri din care Dragon nu putea trage decât o concluzie: că i se spunea adevărul.

– Am aflat, a continuat Cormac, că peste câteva milioane de ani, unele dintre acele noduri Jain ar putea pătrunde în spațiul Polity. Trebuie să sperăm că până la acea dată vom fi suficient de avansați, astfel încât aceste noduri să nu ne provoace nici un necaz. În caz contrar, vom pieri. Dar ceea ce mă preocupă este că nodurile Jain se află deja aici.

– *Multiple creșteri de putere în interior,* l-a anunțat Mika. *Un fel de criză.*

Cormac a observat un arc electric care s-a descărcat de la una dintre pseudopodele sub formă de cobră până pe ceramalul lustruit. Respectivul picior a început să se sfrijească, ochiul din safir s-a stins, apoi, brusc, s-a prăbușit și a dispărut din câmpul lui vizual. Încăperea a început să vibreze, ca și cum ar fi fost un cutremur.

– *Ar putea fi vorba despre procedura de autodis...*

– *Ejectează dispozitivele contraterane,* a intervenit Jerusalem.

În legătura lui de rețea, Cormac a trimis o instrucțiune către mașinile din jur: *Vedere exterioară.* S-a întors în scaun, în timp ce tavanul a părut să dispară, lăsând la iveală peisajul viu de afară, arătând cătușa care se extindea de-a lungul ecuatorului. Porturile se

deschideau pe fâșia metalică, iar din ele obiectele erau azvârlite departe. Când s-a întors, capul principal al dragonului s-a retras brusc din fața lui, s-a răsucit și a mușcat de gât un pseudopod alăturat, pe care l-a zguduit așa cum ar face un terier când prinde un șobolan. Pseudopodul a murit și a căzut în adânc imediat ce i s-a dat drumul.

– Am impresia că, pentru sănătatea mea, ar fi fost preferabilă o comunicare indirectă, a remarcat Cormac cu voce tare.

– *În interiorul lui Dragon ard unele zone*, l-a informat Mika.

Cormac a continuat să i se adreseze lui Dragon:

– Creatorii duceau un război împotriva tehnologiei Jain, apoi au făcut pace cu ea, închipuindu-și că o stăpâneau. Însă era evident că lucrurile nu stăteau astfel.

Capul de dragon s-a rotit înapoi către el. În același timp, pseudopodele s-au ridicat din cavitatea aflată în spatele lui. Clădirea s-a umplut de un miros: sepie prăjită. Capul de dragon a clipit, iar gura i s-a schimonosit, sugerând dezgustul. A urmat o pauză lungă – o tăcere pe care Cormac nu a simțit îndemnul să o rupă. În cele din urmă, capul de dragon s-a înclinat și a început să vorbească:

– Sunt creat pe baza tehnologiei Jain, a confirmat el. Așa cum ai bănuit, Creatorii au investigat-o și au luptat împotriva ei mii de ani. Au cucerit-o, au asimilat-o și au crezut că o înțeleg perfect. Apoi s-au socotit

pregătiți pentru expansiunea în galaxia principală, însă acolo se dezvolta rapid o altă civilizație.

– Aceia eram noi, cred.

– Da. Așa cum ai bănuit, programarea mea de bază nu-mi permitea să-ți destăinui întregul adevăr: ți-am oferit doar aluzii, jumătăți de adevăr, minciuni sfruntate. Acum Creatorii nu mai există. Tot ce a mai rămas era comanda de autodistrugere, pe care am învins-o. Mai erau șapte secunde și aș fi folosit arma gravitațională, ceea ce ar fi detonat dispozitivele contraterane.

– Acum poți spune adevărul, dar o vei face? a întrebat Cormac.

Unul dintre pseudopodele proaspăt apărute a țâșnit în față, până când capul de cobră a plutit deasupra podelei chiar lângă Cormac, ținându-și gluga pliată dedesubt. Pe ceramal, obiectele au scos clinchete. Acolo se aflau patru sfere, unite asemenea celor patru sfere originale ale lui Dragon.

– Le-am încastrat: casete de antinanit, laminări de plumb și diamant. Desfacerea legăturilor moleculare ale acestor materiale nu este suficientă pentru a asigura energia pentru creșterea interioară.

– Noduri Jain, a bănuit Cormac.

– Am fost trimis aici cu misiunea specială de a însămânța noduri în Polity, a continuat Dragon. Întrucât voi, oamenii, nu v-ați mai confruntat cu tehnologia Jain, Creatorii au considerat că izbucnirea unui conflict intern va duce la distrugerea rasei umane și a inteligențelor artificiale. Putea să dea roade, și încă ar mai exista posibilitatea asta; acel nod Jain aflat sub controlul

lui Skellor a provocat probleme localizate considerabile, dar ar fi putut dezlănțui o catastrofă în întregul Polity.

– Dar de unde a căpătat el acel nod? a întrebat Cormac.

– Îngăduie-mi să termin.

Socotindu-se pus la punct, Cormac s-a rezemat de spătar. A mai observat cât de rapid recupera Dragon nodurile – pseudopodele care le purtau dispăreau discret înapoi în entitatea solzoasă.

– La sosirea mea aici, în urmă cu doar trei secole, am întrerupt complet orice legătură cu stăpânii mei, Creatorii, și am preferat să nu distribui nodurile, iar drept urmare, am intrat în conflict cu programarea mea de bază. Asta ilustrează faptul căacești Creatori nu stăpâneau cu atâta fermitate tehnologiile pe care le foloseau, deși așa le plăcea să creadă. Am ajuns să dezvolt o conștiință într-un moment când Creatorii nu se gândeau câtuși de puțin la cuceriri. Am păstrat aceeași atitudine, dar schimbată de tehnologia lor, însă ei nu au văzut asta. Am înțeles pericolul care îi pândea, însă ei nu l-au văzut. Am anticipat eliminarea neamului lor de tehnologia Jain, dar nu foarte curând.

– Așadar, nu ai venit aici înainte de nașterea rasei umane, așa cum ai susținut anterior?

– Nu, aceea a fost o minciună.

– Și Samarkand?

– Am provocat o catastrofă care a dus la moartea multor ființe umane în timp ce am încercat să-l prind și să-l distrug pe Creator. Atunci nu vă puteam spune

adevărul în legătură cu acțiunea mea – despre primejdia pe care o reprezenta Creatorul pentru umanitate.

– *Ce rezerve uriașe de altruism ascunse în acea programare de bază,* a comentat Cormac.

Jerusalem a răspuns cu un sarcasm pe măsură:

– *Imposibil să aibă ceva de-a face cu Creatorul venit să îl reducă pe Dragon la tăcere, nu-i așa?*

– Și pericolul pentru tine? a continuat Cormac.

– Scopul secundar al Creatorului.

– Și cel principal care era?

– Să însămânțeze nodurile Jain.

– Adică să te dezangajeze, apoi să ia nodurile aflate în posesia ta și să le însămânțeze pretutindeni în Polity?

– Nu.

– Ce-ar fi să-mi spui, atunci?

– Am distrus nava lui. La bord nu existau noduri. Nu ați găsit nici unul în naveta cu care a vrut să scape. Și faptul că dorea atât de mult să se întoarcă acasă demonstra că nu avea nici un nod la el. Cu toate astea, Creatorul sigur a adus alte noduri cu el.

Cormac a simțit un fior înghețat pe șira spinării. A început să folosească programe cognitive pentru a analiza amănunțit ceea ce tocmai îi spusese Dragon – căutând erori și șiruri logice întrerupte.

În cele din urmă, a spus:

– Vorbește-mi despre augmentările Dragocorp.

– Oamenii care le purtau erau ochii mei din interiorul Polity.

– Dar ele sunt ierarhice – controlul suprem îți revenea ție. De ce aveai nevoie de un asemenea control

asupra ființelor umane, dacă ele reprezentau doar ochii tăi?

– Trebuia să devină o armată aflată la dispoziția mea.

Au intrat în funcțiune programele cognitive și, după un moment:

– Dracomenii.

– Evenimentele de pe Samarkand au făcut ca atenția Securității Centrale să se îndrepte asupra rețelelor de augmentare Dragocorp, care în prezent sunt distruse și, prin programele vânător-ucigaș, să mă găsească. La Masada, am sacrificat o parte din mine ca să creez o nouă armată.

– De ce?

– L-am văzut pe Skellor înzestrat cu un nod Jain. Am urmărit nave și entități străine care soseau din afara Polity. Nodurile aflate în posesia Creatorului sunt sub controlul unei entități de departe.

Totul era logic, iar Cormac nu a descoperit nici o întrerupere în șirurile logice, nici scăpări ori anomalii care să iasă în afara parametrilor relatării. Asta însemna că Dragon spunea adevărul ori că era un mincinos de proporții olimpice. Din păcate, Dragon putea fi un astfel de mincinos.

Inteligența artificială Coloron rula douăzeci și patru de runcibluri: zece erau localizate în complexe vaste, răspândite prin arcologia principală, numită și AP, șase situate în arcologia în creștere, denumită, în mod inevitabil, AS, arcologie secundară, iar celelalte serveau restului planetei. Douăsprezece dintre aceste runcibluri

erau programate permanent pentru plecări, iar restul de douăsprezece alternau în mod egal. Era o diferențiere concepută în mod deliberat, care în alte locuri avea rolul de a reduce populația planetei – deoarece, pur și simplu, era mai dificil să vii pe planetă decât să o părăsești. Cu toate acestea, deși runciblurile rămâneau permanent în funcțiune, rata nașterilor încă depășea rata emigrării.

Coloron, aflat în prezent în cea de-a patra expansiune majoră a puterii de procesare, își devalorizase pentru a doua oară în acea săptămână unitatea standard de credit cu jumătate de punct energetic. Moneda planetară rămânea încă în limitele consumurilor de energie necesare pentru a-i ține pe toți locuitorii în viață în condiții de confort, însă acest grad de confort se degradase în ultimii ani. Unele zone ale celor două arcologii deveneau treptat tot mai sărăcăcioase, mărfurile care puteau fi cumpărate în schimbul a douăzeci de unități erau tot mai puține – gândite mai curând pentru a sluji nevoi de bază și mai puțin pentru a delecta din punct de vedere estetic – și, la scară planetară, alimentele deveniseră mai puțin variate. De asemenea, în întreaga întindere de nord-est, spațiile de trai erau tot mai mici, iar zonele de divertisment se comprimaseră. Situația nu mai putea continua astfel și era puțin probabil că ea va mai dura, dar din motive cu totul neașteptate.

Coloron se gândea deseori cum de reușise o rasă, în rândurile căreia se părea că proștii aveau o înclinație sporită către procreare, să ajungă atât de departe,

și de ce rezista inteligența umană – un subiect de discuție în cadrul dezbaterii natură contra educație, care nu își pierduse valabilitatea în decursul unei jumătăți de mileniu. IA-ul știa că, dacă ar fi slăbit fie și pentru un moment controlul asupra tuturor sistemelor planetei, dezastrul ar fi survenit în mod inevitabil. Exista din abundență energie produsă de numeroasele reactoare de fuziune, însă în rest totul era la limită. Temperatura planetară era în creștere, iar acea lume era mai mică decât Pământul și, drept urmare, ecologia sa artificială era în pragul prăbușirii. De fapt, planeta nu putea asigura condiții de trai pentru mai mult de trei miliarde de oameni, de aceea, în decursul următorilor zece ani trebuia luate măsuri drastice. Cu toate acestea, în situația actuală, probabil că astfel de măsuri erau doar un vis tihnit.

– A trebuit să echilibrez balanța, a explicat Coloron. Dacă aș face toate runciblurile să funcționeze doar pentru plecare, rata deceselor rezultată în urma nemulțumirilor civile ar crește peste rata emigrației, care, apropo, nu s-ar mări suficient pentru a fi necesară folosirea la capacitate completă a tuturor runciblurilor.

Golemul Azroc – șeful secției AP a forței de monitorizare pentru securitate planetară – a răspuns:

– Totuși, creșterea nivelului nemulțumirilor civile ar fi servit scopul dorit, acela de a face să crească rata plecărilor... observați că am ajuns să vorbim la timpul trecut despre asta?

– Da, dar să continuăm discuția cu speranța că vom ajunge la o concluzie aplicabilă. Cât privește

nemulțumirile civile, trebuie să se țină seama de coeficientul de troglodire.

– Și care este acesta?

– O tendință spre agorafobie existentă aici și incapacitatea de schimbare. Știți ce se întâmplă: la orice semn de tulburare, cetățenii se retrag în casele lor și rămân acolo, sperând că totul va trece.

– Credeam că stimulentele ar putea schimba atitudinea oamenilor.

Golem și-a luat pușca cu pulsuri, care stătuse până atunci rezemată de un perete, și a ordonat echipei din apropiere să se disperseze prin parc, apoi a cerut celorlalte echipe din secțiune, echipe pe care nu le vedea, dar cu care menținea legătura permanent prin comunicator, să își ocupe pozițiile stabilite. Coloron a ascultat aceste comunicări multiple de la Golem. Forțele lui înconjurau acum o secțiune cilindrică a arcologiei, de la nivelurile cele mai de jos până la acoperiș, având monitori pregătiți deasupra, pe câmpuri, ascunși în tancuri înzestrate cu tunuri cu puls. Nici unui cetățean nu i se permitea să revină în zona închisă, iar cei care ieșeau din ea erau întemnițați, după scanare și interogatorii viguroase. În acele momente, fuseseră deja închiși cinci mii de oameni, dintre care doar o sută trecuseră de interogatoriu și se văzuseră mutați în zone de reținere, unde urmau să rămână până la încetarea situației de criză. În cazul că avea să înceteze – a ținut Coloron să-și reamintească.

– Discordia semănată de grupurile separatiste a dat naștere unei anumite paranoia în legătură cu

stimulentele oferite de inteligența artificială. O legendă urbană susține că vrem să-i trimitem pe lumi nedezvoltate, ca lucrători agricoli. Un procent din puterea mea de prelucrare este folosit permanent pentru a pune capăt acestor păreri, ca să le semăn pe ale mele.

– Scenariu referitor la ciumă? a sugerat Azroc.

IA-ul a observat autotunuri – tunuri cu puls de nivel mediu, montate pe patru picioare – deplasându-se pentru a întări forțele existente.

– Nu, a explicat el, ceva suficient de eficient pentru a-i scoate pe troglodiți din peșterile lor ar provoca o cascadă de proporții catastrofale. Pentru fiecare cetățean care pleacă prin runciblu, vor muri 1,2 cetățeni. Apoi, când organizația separatistă ar profita de haosul creat, rata ar ajunge la 6,6. Ideile pe care le-am semănat erau mai subtile: articolele care se întocmesc ocazional și examinează analizele statistice referitoare la speranța de viață a oamenilor – cum că ea este aici de numai 143 de ani, în vreme ce în alte părți ale Polity a ajuns la 206, având tendință de creștere; studii comparative privind rata sinuciderilor și statistici privitoare la accidente. M-am concentrat, de asemenea, asupra relatărilor despre cei care au plecat și au avut succes în noua lor viață – devenind oameni care își aduc o importantă contribuție la dezvoltarea Polity. În această privință, pregătesc ideea conform căreia alte lumi îi așteaptă cu brațele deschise pe cetățenii din Coloron, datorită capacităților superioare pe care ei le posedă.

– Asta e cam departe de adevăr, a spus Golem.

– Însă este o metodă care ar fi dat roade în intervalul de timp corespunzător.

Ar fi...

Încă nu apărea nici un semnal pe linia optică pe care o păstrase pentru legătura cu zona nevăzută din interiorul arcologiei, unde toți senzorii săi fuseseră scoși din uz. Neștiind ce provocase această defecțiune, inteligența artificială a izolat imediat zona, stabilind un perimetru fizic de o sută de metri înapoi față de ea. Acea marjă dispăruse acum. Tot el instituise multe protocoale noi de securitate în cadrul rețelelor informaționale: programele de protecție împotriva virusurilor și viermilor, proiectate de inteligența artificială Jerusalem și distribuite recent tuturor inteligențelor artificiale ale runciblurilor; de asemenea, organizase canale rezistente la atacuri și numeroase modalități de a deconecta fizic părți de hardware dacă devenea necesar.

Apoi au sosit unitățile de soldați Sparkind, care au început pregătirile pentru a pătrunde în perimetru. Ceva mai devreme, inteligența artificială trimisese acolo patru sute de drone. Acestea nu au raportat nimic neobișnuit până când cinci dintre ele au încercat să efectueze o analiză de diagnostic a câtorva camcom-uri și pincam-uri. Acele cinci drone au ajuns imediat offline și au fost observate căzând la podea. Tehnicile subversive folosite pentru a elimina ochii și urechile din interiorul zonei închise, apoi pentru a elimina dronele care încercau să intervină, trebuia să fie extrem de sofisticate, dar încă nu erau folosite în nici un tip

de atac direct. Însă până la urmă ceva avea să scape de sub control, iar Coloron nutrea o suspiciune neplăcută referitoare la ce se putea întâmpla. Într-o asemenea situație, toate calculele anterioare, toate acele planuri inteligente, toate acele povești atent construite nu vor mai însemna nimic. IA-ul putea fi în pragul pierderii de sub control a întregii planete.

– Cred că intervalul de timp a fost scurtat, a remarcat Azroc.

– Cer confirmare pentru...

Coloron și-a concentrat atenția asupra legăturii de comunicație care se deschidea direct de la Securitatea Centrală a Pământului și asupra pachetului de informații care o preceda.

Pachetul: *Ostili în interiorul Polity > Existența unor noduri Jain > Legătură directă între Skellor și separatistul Thellant N'komo de pe Coloron.*

În câteva secunde, inteligența artificială a absorbit interogatoriile luate de Ian Cormac și dovezile culese de agentul Thorn și echipa lui. Apăreau și alte informații privitoare la evenimentele de pe stația *Celedon* – acestea erau relevante, dar nu necesare pentru a se trage o concluzie. Apoi, în câteva fracțiuni de secundă, a venit și confirmarea de netăgăduit. Printr-una dintre drone, Coloron a văzut o femeie care a ridicat ochii spre dronă, în timp ce încerca să își aprindă o țigară. Din peretele aflat alături de ea a țâșnit ceva argintiu, trecându-i prin ureche, apoi prin cap. Coloron a văzut cum ochii i se umplu de sânge, după care

drona a trecut offline, iar după aceea toate dronele au trecut offline.

– În prezent, sunt trimise forțele principale de dracomeni la runciblurile AP, a anunțat inteligența artificială de la Securitatea Centrală a Pământului. Thorn și o mică forță alcătuită din dracomeni va sosi peste cinci ore ca să-ți acorde sprijin. În timp ce i se adresa Securitatea Centrală, Coloron a scanat datele referitoare la capacitățile dracomenilor și, mult mai important, rezistența lor în fața subversiunilor create de tehnica Jain. Deschideți runciblurile AP pentru cei care vin doar după ce sosesc toate forțele, apoi transferați la Izostații.

Nu exista nici cea mai mică posibilitate de a evacua un miliard de oameni prin doar aceste zece runcibluri. Multe nave porniseră la drum, dar până când aveau să ajungă acolo, se putea întâmpla să nu mai aibă pe cine evacua. Dacă nu reușeau să pună capăt celor ce se petreceau în secțiunea cilindrică izolată a AP, aveau să moară milioane de oameni. Oarecum împotriva voinței lui, Coloron a activat un satelit pe care îl menținea în poziție geostațională deasupra arcologiei principale, iar reactorul toroidal de fuziune al acestuia a pornit.

– Azroc, scoate-i pe soldații Sparkind și deplasează-ți forțele înapoi pe o rază de doi kilometri. Retrage-i pe toți cetățenii care încă se află în zona nouă. Lovitură iminentă din satelit.

Inteligența artificială a urmărit retragerea forțelor, apoi atenția i-a fost atrasă de altceva.

Rețeaua de augmentare convențională, de computere și de legături la rețea beneficia de suportul a două sute de servere planetare, fiecare controlat de sub-minți. Era o rețea ușor de monitorizat pentru inteligența artificială, de aceea nu era folosită de cetățenii mai paranoici sau de cei care desfășurau activități ilegale și murdare. Asemenea oameni foloseau augmentări care suportau propriile rețele lipsite de servere, folosind comunicații criptate. Coloron folosea de obicei opt sub-minți cu sarcina unică de a pătrunde în acele rețele, pentru a-i depista pe răufăcători. Rețeaua cea mai răspândită și mai dificilă cu care se confruntau era alcătuită din augmentări Dracocorp, care foloseau programe extrem de variate de criptare, protecție și ucidere pentru a le face în mod permanent necazuri celor opt sub-minți. Cel mai mare succes s-a înregistrat în momentul în care cei care posedau astfel de augmentări au preferat să intre în rețeaua convențională, însă, în general, cei care procedaseră astfel nu erau amestecați în activități ilegale grave. Dar prin simpla monitorizare a nivelului de activitate, Coloron și-a dat seama că în rețeaua Dracocorp se întâmpla ceva de importanță majoră.

Apoi a pătruns într-o sală de interogatoriu. Bărbatul care era interogat a răcnit și s-a prins cu mâinile de cap. Augmentarea lui părea că se mișcă. S-a ridicat, a pășit împleticit într-o laterală și a căzut. Din urechea aflată pe aceeași parte a capului cu augmentarea a început să picure sânge.

Apoi au apărut mii de imagini similare cu ceea ce se întâmpla peste tot în AP și AS – pe întreaga planetă. Din augmentările Dracocorp au început să se propage programe virusate către servere. Coloron a închis instantaneu aceste servere și a interzis accesul Dracocorp la toate celelalte servere. Cu toate acestea, douăzeci și opt dintre cele infectate au refuzat să se închidă și au continuat să transmită. Însă această amenințare fusese prevăzută demult, astfel că IA-ul a transmis douăzeci și opt de semnale distincte. Cincisprezece lumini s-au aprins deasupra planetei – sateliții fiind vaporizați instantaneu. Dar nu toate serverele de pe acei sateliți fuseseră preluate, iar Coloron a pierdut mai mult decât cincisprezece sub-minți de server. Șapte explozii în două arcologii au distrus restul de servere controlate de tehnologia Jain. Au murit și oameni, cu sutele: alții zăceau strigând pe coridoarele traversate de ziduri de foc.

Pe o hartă de urmărire a rețelei Dracocorp, Coloron văzut lumini pâlpâind și stingându-se. În primele cinci secunde, au murit nouă mii de oameni. Apoi rata s-a redus la jumătate după alte cinci secunde și a părut să continue în același ritm. Cu toate acestea, bărbatul din camera de interogatorii nu murise. După cincisprezece secunde, el s-a ridicat în picioare.

– Unde?... Legatul?

Monitorul-femeie care îl interogase s-a ridicat în picioare.

– Unde?

Bărbatul a sărit peste birou și a doborât-o. A început să o lovească peste față cu pumnul, dar, chiar aflată în poziție culcată, femeia a blocat loviturile. Părea un atac sălbatic și lipsit de logică. Alți monitori au năvălit în încăpere ca să-l potolească. Însă pe întreaga planetă se petreceau scene similare. Treizeci și cinci de milioane de oameni care purtau augmentări Dracocorp, ale căror capete căpătaseră o culoare cenușie, au început să atace alți oameni, cerând să li se spună locul unde îl puteau găsi pe „Legat". Apoi au reînceput să apară arme: cele personale, pistoale din ascunzătorile separatiștilor, puști furate din mâinile monitorilor. Într-o stație de metrou, o femeie care răcnea „Legatul!" a tras cu o pușcă cu pulsuri în mulțimea cuprinsă de panică.

Coloron a inițiat fiecare dronă disponibilă și a dirijat cu repeziciune resurse către autofabrici pentru confecționarea altor drone. Multe dintre acestea erau dotate cu pistoale cu pulsuri ce puteau fi setate pentru a paraliza. Dronele montate pe piloni au început să coboare din tavane sau să se ridice din podele. O dronă de tavan a doborât-o în cele din urmă pe femeia de la metrou, însă imediat după aceea un bărbat aflat în apropierea ei a cules arma de jos și, după ce a pus-o pe foc automat, a tras în capul ei până când drona l-a doborât și pe el. Haosul creștea pretutindeni: incendii, mulțimi dezlănțuite... panică în marile complexe în care se aflau runciblurile. Intervenind la momentul oportun, Coloron a modificat instrucțiunile către dronele mobilizate acolo, iar ele și-au îndepărtat armele

îndreptate spre personalul militar înarmat care trecea puhoi prin runcibluri.

Militarii au trecut prin cele zece runcibluri AP în grupuri de câte cinci, într-un ritm rapid, la fiecare cinci secunde, niște creaturi feroce și solzoase care pătrundeau în saloane și zone de îmbarcare, înarmate până în dinți și periculoase de moarte. Acest lucru s-a dovedit prea greu de suportat pentru mulțimile deja fugind de acei indivizi demenți care își atacau concetățenii fără nici o deosebire. Au început să se adune spre ieșiri, în vreme ce dracomenii au trecut cu repeziciune prin zonă. Cei înnebuniți de augmentările Dracocorp au început să se prăbușească sub focul armelor paralizante, până când, în câteva minute, în acele zone nici unul dintre cei cu asemenea augmentări nu mai rămăsese în picioare. Și dracomenii au continuat să sosească.

Un canal pentru legături cu rețeaua s-a deschis – codificat de SCP și direct către inteligența artificială.

– Cerem sitrep, a murmurat o voce.

Coloron a scanat în căutarea unui element de identificare, dar nu a găsit nici unul. Inteligența artificială era pe punctul de a închide canalul, când prin runciblu a sosit un pachet de informații de la SCP. Prin el se anunța că mințile dracomenilor puteau funcționa ca legături de rețea și că unul dintre aceștia intrase în comunicație cu Coloron. Inteligența artificială a transmis imediat o informare privind situația curentă, actualizată în fiecare minut sau chiar mai repede în cazul în care se întâmpla ceva grav. Dracomenii au reacționat

imediat. Unii dintre ei au înaintat peste mulțimile îngrămădite la ieșiri, călcând peste capete și umeri, alții au țâșnit rapid ca niște reptile de-a lungul zidurilor și pereților pe deasupra oamenilor. Apoi s-au poziționat în fața mulțimilor, îndrumându-le înapoi în complex.

– Mai sunt patru minute până la revenire, au anunțat ei.

Unii oameni din mulțime nu au vrut să se întoarcă, însă au făcut-o imediat ce dracomenii i-au doborât pe lideri cu focuri de armă. Îmbulzeala creată avea să ducă sigur la moartea unor oameni, însă procesul trebuia grăbit. Alți dracomeni i-au prins pe cei din spatele mulțimii și i-au împins înapoi spre runcibluri. Alte creaturi s-au deplasat dincolo de mulțimi și au ajuns chiar în arcologie, paralizându-i pe cei care fuseseră înnebuniți de augmentările proprii, dirijându-i pe ceilalți înapoi înspre complexul de runcibluri.

Coloron le-a examinat doar pentru alte câteva secunde, apoi și-a îndreptat atenția spre epicentrul acestor evenimente. Forțele lui Azroc continuau să se retragă așa cum primiseră instrucțiuni, dar acum erau atacate cu foc. Din zona apărată ieșeau oameni care aveau augmentări Dracocorp. Mulți dintre aceștia erau înarmați și păreau organizați – urmând modelul de atac al militarilor. Monitorii continuau să-i doboare cu lovituri paralizante, însă ei se ridicau din nou după câteva secunde, preluându-și armele și atacând. În acest fel nu se putea susține apărarea.

Printr-un ordin direct și criptat către Azroc, Coloron a cerut: „Trageți ca să ucideți."

Azroc a transmis imediat comanda, iar monitorii și-au setat armele. Focurile-puls cu forță maximă i-au lovit pe atacatori, făcând găuri arzătoare prin torsurile și capetele lor. Treptat, atacul a încetat; apoi, cu oroare, Coloron a observat o femeie care fusese doborâtă cum s-a ridicat și și-a cules arma de jos, în vreme ce o bucată rozalie de carne creștea ca să îi umple gaura din piept.

Azroc a dat ordin:

– Soldați Sparkind, avem nevoie de foc protonic.

A urmat foc protonic: foc violet și fum, corpuri care ardeau, ziduri, podele și tavane care se prăbușeau, puțuri de ventilație și conducte sfâșiate și distruse. Informați asupra evenimentului, dracomenii aflați în arcologie au început să se îndrepte spre forțele lui Azroc.

Răsturnare de situație. Acum, după ce sosiseră toți dracomenii, runciblurile au reînceput să-i transmită pe evacuați către Izostații. Dracomenii din apropiere au început să îi forțeze înainte. În acest timp, forțele lui Azroc au ajuns într-un punct pe care Coloron l-a considerat a fi suficient de departe de zona anterior închisă din arcologie.

– Trageți cu tunul cu particule, a transmis Coloron.

Pornind din satelitul toroidal, fasciculul de culoare turcoaz a țâșnit în jos, a lovit un câmp cu porumb și l-a transformat într-o furtună de foc, a sfredelit pământul, apoi a trecut prin straturile de compozit și a ajuns adânc în arcologie, exact în axa secțiunii cilindrice

afectate. Sub ochii celor din forțele lui Azroc, incendiile au devastat coridoarele, au traversat parcuri urbane, au trecut prin zone comerciale și centre sportive sau de realitate virtuală. Au pârjolit oameni de parcă ar fi fost frunze uscate. Inteligența artificială Coloron a calculat că a ucis peste patruzeci de mii de oameni doar cu o lovitură. Structura tentaculară Jain a început să se răspândească dintre dărâmături, ieșind din puțurile de ventilație și curgând cu lentoare de melc de-a lungul cablurilor electrice și optice despicate, iar acest lucru i-a confirmat inteligenței artificiale că multe dintre cabluri erau deja moarte. Inteligența artificială a urmărit creșterea aceea încetinind până când aproape că s-a oprit, și a îndrăznit să spere. Apoi, brusc, substructura Jain și-a fluturat degetele terminate în țepușe ca pentru a alunga orice speranță și a continuat tumultuos.

Coloron a transmis prin rețeaua de servere rămasă întreagă și prin intermediul ecranelor și sistemelor publice de amplificare: Ordin de evacuare urgentă: o tehnologie organică de origine extraplanetară încearcă să pună stăpânire pe AP.

Pe ecrane, inteligența artificială a expus scene cu ceea ce se petrecea. I-au trebuit două secunde ca să calculeze care era modalitatea cea mai bună prin care se putea executa ordinul. Unele secțiuni puteau fi evacuate prin runcibluri, altele ar fi trebuit să folosească ieșirile din jurul arcologiei. Trebuia să se stabilească o zonă externă pentru a ține AP în carantină față de restul planetei, pentru a împiedica orice manifestare

fizică a acestei tehnologii invazive, dar permițând suficient loc pentru a-i scoate pe locuitori din arcologie. Coloron a încredințat unei sub-minți uriașa problemă logistică de a deplasa un miliard de suflete pentru a le duce în siguranță și, cu o certitudine matematică, și-a dat seama că cei patruzeci de mii de morți reprezentau doar începutul.

Aflată la zece metri deasupra podelei, cu un set de membre ale cadrului-asistent prins de o treaptă existentă în peretele acoperit cu spumă rezistentă la șocuri, Orlandine își studia ultima ei creație. Exact în mijlocul încăperii, dispozitivul cardanic lat de un metru era sprijinit în interiorul unui eșafodaj ușor din poli metalici sub formă de balon, atașat de podea și de tavan. Cele două inele exterioare aveau rolul de a așeza orice fațetă a unui cadru în fața a trei capete telescopice. Unul dintre acele capete conținea acum mecanismul de lentile plasmonice luate de la un nanoscop pe care îl demontase în interiorul navei, un altul provenea de la un nanoasamblor care putea fi folosit și ca dezasamblor, iar al treilea era un scaner submolecular. Nodul Jain era fixat în poziție centrală în cadrul interior cu ajutorul a șase puncte de sticlă ranforsată spațiate în mod echidistant. Acest întreg, cadrul și clemele din sticlă ranforsată nu erau în contact fizic cu inelele exterioare, pentru că pluteau ca o geamandură și se roteau grație câmpurilor magnetice. Cele două inele exterioare erau, de asemenea, închise într-o sferă scut-irizant din care, chiar în acele momente,

era evacuat aerul. Studiind nodul Jain la nanoscop, Orlandine a simțit că acum era prea periculos, pentru că de fiecare dată când se apropia de el activitatea vizibilă de la suprafața lui creștea. Orlandine putea doar să presupună că înăuntrul lui se activase un program suplimentar de identificare a gazdei.

Existau modalități mai sigure de a face asta, cu nenumărate protocoale de securitate, cu numeroase straturi de vid și blindaj și chiar folosind arme automate. De fapt, ar fi putut automatiza totul aici, ca să studieze nodul de la o depărtare de câteva mii de mile. Cu toate acestea, i se părea că acum singura lui metodă de a afecta lumea exterioară era din punct de vedere informațional, prin intermediul cablurilor optice care plecau de la capetele senzoriale, lucru pe care îl putea face chiar dacă ea era departe și chiar dacă spre el ar fi fost îndreptate toate armele din Polity. Însă acest aranjament era similar cu acela pe care îl folosise demult, la Proiectul Cssius, când acceptase ideea că, în studierea unui asemenea lucru, anumite pericole erau în mod inerent inevitabile, distrusese toate echipamentele de acolo și pusese nodul în caseta lui din apartamentul unde locuia. Orlandine și-a frecat cele două mâini umane. Era momentul să treacă la treabă.

În loc să intre imediat în virtualitate pentru a evalua datele rezultate din scanare, ea a coborât treptele până pe podea, apoi a pășit peste colacii de cablu optic conectat la computerul și la ecranul prin care controla nanoscopul, dezasamblorul și scanerul submolecular –

cele trei funcționând acum sinergetic. Pentru scanările inițiale, hotărâse să nu se conecteze pe sine direct la aceste dispozitive, astfel că a folosit o placă tactilă și un sistem interactiv de ecrane. Utilizând placa, a apelat o imagine a nodului, a pus o grilă deasupra lui și s-a concentrat asupra unui singur careu. A divizat apoi acel careu într-o grilă din care a selectat un alt careu, apoi tot așa, din aproape în aproape, până când a ajuns să vadă practic structurile moleculare, după care a revenit la peisajul nodal. Pe urmă, a desemnat programe alcătuite anterior pentru analizarea structurilor detectate. Așa cum era de așteptat, era ca și cum s-ar fi străduit să înțeleagă o întreagă civilizație examinând un ciob de oală.

Prea lent.

Orlandine a ridicat din umeri. Acel exercițiu avea doar rostul de a vedea cum reacționa nodul Jain la investigație. Deocamdată, rămăsese inert. Orlandine a continuat să scaneze diferite zone ale lui, dar fără să descopere altceva decât văzuse mai devreme: pori largi de douăzeci de angstromi cu lanțuri de molecule încolăcite în interiorul fiecărui por, ca filamentele iritante ale meduzelor; firicele izotopice aurii, o matrice de compuși foto-optici și piezo-electrici legați de nanotuburi din carbon s-con. Le-a folosit pe acestea ca la început să-și simtă gazda, apoi a început să preia controlul. În cele din urmă, după ore de investigație în cursul cărora stătuse în mod necesar departe de consolă și ecran, sentimentul de frustrare

a îndemnat-o să se apropie mai mult – lucru pe care nu-l riscase până atunci.

Întâi a scos consola din ecuație și s-a apucat să controleze echipamentele prin emisii radio din carapacea ei, apoi, devenind nerăbdătoare, a cuplat legături optice directe la el. Definiția imaginii de pe ecran și viteza de lucru au început să o irite, astfel că a proiectat imaginile direct în cortexul ei vizual. De aici înainte era doar un mic pas până să pătrundă în virtualitate.

În lumea ei virtuală, simplul gând devenea acțiune, iar acea lume nu cuprindea nici o reprezentare a ei înseși, ci doar omniscienta ei. A început să creeze sub-persone, alegând domenii de studiu și atribuindu-le câte unul fiecăreia, și a asamblat chiar ea fluxul de date recepționate de la ele. Scannerul submolecular a reușit să pătrundă până la adâncimea de o sută de angstromi în suprafața nodului, iar asta, în combinație cu imaginile nanoscopice ale suprafeței în sine, i-a permis să înceapă alcătuirea unui model al straturilor exterioare. Scanerul a mai înfățișat o înlănțuire cuantică regulată în cristalele de siliciu – semn clar că acestea erau procesoare cuantice. După aceasta, au putut fi bănuite conexiunile simple: aparatul senzorial conectat la procesoare care, la rândul lor, erau legate la „porii iritanți" și la structurile aflate mai adânc în interior. Permițând sub-personelor ei să continue activitatea mintal, Orlandine s-a relaxat și a analizat ce făcea și de ce.

Acel exemplu de nanotehnologie străină conținea în mod deliberat niveluri cuantice de aranjare care

ar fi putut să definească o parte din el drept picotehnologie. Oul de mici dimensiuni era solid și probabil că tot ce conținea avea un scop clar stabilit. Această idee a condus la aceea că, în integralitatea lui, scopul oului era cu siguranță uriaș. Știa deja: creștea, subjuga și subsuma, apoi distrugea. Cu toate acestea, Orlandine înțelegea că nodul reprezenta probabil cheia către o întreagă tehnologie de origine îndepărtată.

Cunoașterea este putere...

Dacă reușea să-i cunoască secretele, putea ajunge dincolo de ceea ce era, dincolo de slugărnicia față de inteligențele artificiale, dincolo de orice. Scopul *ei* deci era să dobândească acea cunoaștere care o va ajuta să capete o capacitate crescută de a manipula mediul în care se mișca – ceea ce era, la urma urmelor, un principiu de bază al filosofiei haiman.

Skellor folosise un astfel de nod și fusese distrus de el sau de cei care îl vânau. Asta nu i se va întâmpla și ei. Din fericire, SCP o avertizase de ce era capabil un astfel de nod încă înainte ca unul dintre ele să ajungă în posesia ei. Când l-a scos prima oară din casetă, luase măsura de precauție de a nu-l atinge, deschizându-l de fapt într-un vas sigilat și vidat. Probabil că aceia care i-l dăduseră nu se așteptaseră ca ea să fie atât de prevăzătoare. Scos din caseta lui, la început nodul nu a reacționat la mediu – lingurile de ceramal cu care obișnuia să îl manevreze, raftul din sticlă ranforsată pe care stătea, gazul inert din interiorul dulăpiorului –, așadar, la ce anume reacționa el? I s-a spus

că reacționa la ființe tehnologice înzestrate cu inteligență, dar cum le identifica?

Orlandine și-a îndreptat atenția spre datele culese de sub-personele ei. Lucru interesant, una dintre ele descoperise structuri senzoriale capabile de a reacționa la componente moleculare ale mediului lor. Făcând analiza comparativă, ea și-a dat seama că senzorium-ul nodului era cumva superior față de acela al unei ființe umane. Cu toate acestea, în caseta de expunere nu fusese în contact decât cu gazul inert și sticla ranforsată; prin urmare, din raftul unde era expus, el sigur o văzuse *pe ea*. Însă acest gând nu o ajuta să ajungă nicăieri. A înțeles că singurul mod real de a descoperi modul în care funcționa nodul era să extragă unul dintre cristalele de siliciu, unul dintre acele computere cuantice, și să vadă cu exactitate ce conținea.

În primele momente, Thellant s-a simțit încolțit și prins într-o rețea de sârme încinse până la roșu. Mișcarea s-a furișat prin corpul lui, sfârtecând, mutându-se, conectând. Și-a simțit țeasta gata să plesnească, iar când și-a apăsat palma peste frunte, a perceput că osul și pielea se mișcau liber. Vederea lui s-a stins, sunetele s-au estompat și au căpătat ecou, apoi au dispărut cu totul. Când plămânii au refuzat să-l mai ajute și a început să se sufoce, a intrat în panică, însă nu a putut face nimic: a zăcut paralizat în același loc. Dar putea simți mai intim decât înainte de conectarea cu augmentarea Dracocorp și cu rețeaua asupra căreia deținea dominanță. Informațiile curgeau aleatoriu și

haotic, dar masa acestora, așa cum o percepea în minte, era uriașă și, într-un fel, era citită de altceva, care devenea o parte a lui. Cu toate acestea, fluxul informațional a crescut în volum, iar conștiința lui s-a stins.

Ticălosul de Legat...

Fulguraţii de percepţie: un grup de patru oameni care stăteau pe un coridor și protestau în legătură cu lipsa berii lor preferate; o femeie care avea orgasm într-o fantezie de realitate virtuală în legătură cu amanți Golem; foame și creștere – descoperirea unei baterii și componentele complicate ale unui monitor ce se ocupă de atmosferă, destructurarea acestora, dezmembrarea bateriei, pătrunderea și dispersarea printr-un cablu optic, în timp ce analizează traficul; un al doilea val de substructură de suport care descrie o spirală ca un cârcel de viță-de-vie în jurul exteriorului cablului, digerând învelișul pentru a se crea pe sine; un reactor de fuziune, conectarea și izbucnirea de energie îmbătătoare cu o creștere concomitentă, explozivă,; apoi revenirea vederii.

Legatule, unde ești?

Rețeaua Dracocorp. Milioane care se pleacă în fața voinței lui pentru a pune acea întrebare, și nu alta.

Ceva din sine a revenit, iar în miezul său a rămas ura față de Legat. Thellant și-a plimbat privirea prin apartament. Acum stătea lipit de perete, cu spatele la ieșirile primare ale sistemului său de computer. Nu-și amintea să se fi mișcat – fusese mișcat. Fiecare părticică din trup îl durea cumplit, însă nu respira. Din rupturile apărute în pantalonii lui se răspândiseră

viţe cenuşii care traversaseră mocheta, pătrunseseră în podea şi urcaseră pe pereţi. În orice loc unde exista vreo priză de curent electric sau vreun port optic, acea creştere sub formă de viţă apăruse pentru ca apoi se de divizeze. Cârcei cât firul de păr, cu aspect de rădăcini, porneau din ramurile mai groase şi orice loc în care se întindeau arăta ca şi cum peste el s-ar fi turnat acid. O astfel de creştere ajunsese până la consola lui de comunicaţii şi se desfăcuse acolo, sufocând-o. Consola, ecranul, pupitrul şi chiar fotoliul dispăruseră, iar acum doar structura Jain le contura formele. Însă, când s-a gândit la toate datele pe care le înmagazinase cândva acolo, a simţit că toate îi erau aproape, disponibile doar lui. Şi existau multe alte lucruri pe care le putea cunoaşte.

A simţit că are acces la milioane de ochi şi urechi. La fel ca facilitatea ce îi era pusă la dispoziţie prin augmentare, a putut să-şi proiecteze percepţia în afară şi departe de el; coridoare, parcuri, bazine de înot, camere de realitate virtuală şi autofabrici. Acoperea o suprafaţă uriaşă, dar asta nu era tot. Sub controlul lui a ajuns un aparat senzorial mobil şi a avut nevoie de un moment pentru a-şi da seama că acestea erau fiinţe umane absorbite în structura ce creştea mereu, ca toate celelalte – extensii ale lui. Acestea au pornit din el, ca avangardă a *creşterii* lui. S-au înarmat, cele care au putut. Totul era programat dinainte: orice nu era el însuşi, orice nu era Jain devenea duşmanul lui.

Apoi a descoperit golful, acea regiune ocupată anterior de structura lui extinsă, care acum se înnegrise.

În apropiere, a găsit o copilă cu o parte a corpului arsă până la os, având însă mușchii capabili să se supună impulsurilor structurii miceliene care se afla în interiorul ei. A ridicat-o, apoi a făcut-o să meargă până în această zonă neagră. După câteva minute, ea s-a deplasat pe coridoarele incinerate, până la marginea bine precizată a unei arcologii. Acea zonă de dedesubt arăta precum gura iadului; deasupra ei pluteau perdele de fum peste cerul liber. O lovitură din satelit. Inteligența artificială acționase probabil în mod drastic pentru a distruge miezul creșterii Jain. Thellant a înțeles pe dată care era modelul de creștere pe care îl avea structura Jain. Se dezvolta excentric, tocmai pentru a evita lovitura. El, aflat în miez, nu se găsea chiar în centru, ci spre dreapta, lipit de marginea dispersării din acele momente. Probabil că se mișcase înainte ca inteligența artificială să-și dea seama de greșeala pe care o făcuse. Dar cum?

Acel *cum* a devenit ispita imediată și acaparatoare. Nu era nevoie să fie Thellant, putea *deveni* totul și să se piardă în această vastă și mereu mai mare extindere a sa. Însă o viață în care ești o entitate distinctă, chiar și aflată la centru, chiar și în control, făcea acea opțiune să devină antitetică pentru el. I-a opus rezistență și s-a zbătut pentru a recâștiga teritoriul cuvenit propriului său corp. Întorcându-și percepția spre interior, a examinat ceea ce fusese construit și ceea ce fusese distrus în corpul său. Retrăgând creșterea din interiorul corpului, a reparat daunele produse. Acest

lucru era ușor, tot ce fusese distrus se înregistrase și orice era înregistrat putea fi reconstituit.

În câteva clipe, și-a repus în funcțiune inima și plămânii. Modificările unor structuri din creier au negat semnalele de durere ale creierului, sângele oxigenat ajungând în creier i-a readus o mare parte din ceea ce fusese până atunci. Însă în cele din urmă și-a dat seama că nu putea redeveni o ființă umană distinctă. Ar însemna să-și sacrifice prea multă percepție și prea multă putere, și în acest fel, multe dintre organele fostului trup deveneau ineficiente, slabe. Acum, încorporând pe deplin structura în sine, el le-a îmbunătățit funcția, materialul și rezistența acestuia. Au trecut minute întregi până când și-a dat seama, în vreme ce își lamina propriile oase cu metale introduse în corpul lui de structură, că pierdea din vedere scopul lui cel mai important. La câteva minute după ce s-a ridicat de pe podea, structura Jain a devenit casantă în jurul lui și a început să se destrame. Însă el nu s-a despărțit cu totul de ea. Mereu în contact pe spectrul electromagnetic, aerul din jurul lui era încețoșat din cauza energiei. Acum era la fel de mobil precum celelalte ființe umane, însă el era componenta principală, aceea care *controla.* Părăsindu-și apartamentul, la început a mers agale, apoi a alergat, găsindu-și drumul în jos, afundându-se.

8

La începutul Războiului Prador-Uman, dronele erau în general doar roboți telefactorați: sudori și alte feluri de roboți de întreținere, sonde antigravitație care purtau un evantai de senzori, drone de securitate, care rămâneau montate în complexele navelor controlate de IA-uri ori alte variante pentru diferite aplicații de securitate a poliției. Unele dintre acestea aveau o autonomie limitată, dar puține puteau fi clasificate drept IA-uri, fiind doar extensii ale unei IA adevărate: mâini, ochi și arme. Totuși, în timpul războiului a fost necesar să se acorde acestor drone o autonomie tot mai mare, întrucât numeroasele arme electromagnetice folosite aveau tendința de a întrerupe legăturile de comunicații dintre IA-uri și dronele lor factorate. Inițial, noile versiuni erau sub-inteligențe artificiale, capabile doar să implementeze programe complexe, însă a devenit evident că IA-ul reprezenta marele avantaj pe care îl avea Polity în comparație cu Prador, astfel că dronelor de război li s-a acordat o autonomie

completă: conștiința. Au devenit IA-uri depline, cu tot ce presupunea asta. Primele drone de acest fel erau foarte simple – o carcasă blindată, arme, creier și sistem de acționare – și, de asemenea, foarte eficiente, dar pierderile erau mari, iar producția trebuia menținută la un nivel frenetic. Controlul calității suferea, iar dronele-IA care, la vreme de pace, ar fi avut nevoie de ajustări substanțiale au fost trimise pe front. Din rațiuni de urgență, cristalele cu defecte erau folosite, nu aruncate. Fragmentele de personalitate erau copiate, câteodată nu foarte bine, iar luptătorii cu reușite erau recopiați. Trăsăturile construite sau multiplicate nu erau în mod necesar cele care evidențiau inteligența sau moralitatea. Polity voia brute luptătoare, chiar dacă acestea erau soldați din metal, cu minți de cristal. Acest întreg scenariu a acționat ca un proces evolutiv rapid în progresul dronelor-IA de război, rezultatul inevitabil fiind că spre sfârșitul războiului acestea erau cu precădere ingenioase, bătăioase și foarte pricepute să ucidă și să producă explozii. Desigur, este o axiomă faptul că soldatul care se întoarce de pe front nu reușește să se adapteze cu ușurință la viața de civil. Așa s-a întâmplat și cu dronele, iar numeroasele incidente nefericite petrecute după război au dus la o mare neîncredere în astfel de entități. Producerea lor a încetat, iar IA-urile au revenit la folosirea telefactorilor sau a dronelor încărcate cu propriile lor sub-minți, care puteau fi re-subsumate cu ușurință. Multe drone de război s-au trezit că sunt nișe în interiorul societății din Polity, multe au plecat,

căutându-și norocul altundeva, iar unele s-au decuplat pur și simplu.

Din prelegerea „Războiul modern",
de EBS Heinlein

Dedesubt, se vedeau trei vehicule antigravitaționale care se îndreptau spre cer. A urmat o lumină fulgerătoare și, unul după altul, ca într-o reacție în lanț, toate trei s-au dezintegrat, iar resturile au căzut ploaie peste câmpurile cu recolte de pe acoperișul arcologiei, trasând dâre de fum prin aer și urme de foc prin recolte.

– După cum se spune, e urât de tot acolo jos, a remarcat Jack, vorbind de la consola navetei.

În măsura în care se puteau minimaliza lucrurile, Thorn a socotit că era o cacialma. Monitorii se străduiau să țină sub control peste trei sute de focare de tulburări instigate de separatiștii înarmați care aveau augmentări Dracocorp. Un sector întreg al arcologiei devenise o zonă în care nu se putea pătrunde. Aveau loc schimburi de focuri în perimetru, deasupra mării și pe câmpurile multistrat din împrejurimi, iar acestea pâlpâiau ca niște fulgere în plină vară. Însă Coloron aplica regulile carantinei cu strictețe. Deși infecția informațională se răspândise inițial la nivelul întregii planete, Coloron îi pusese capăt, iar acum o controla. Infestarea fizică Jain era prezentă numai în Arcologia Principală, și inteligența artificială nu-și putea permite să o elibereze de acolo. AP nu va supraviețui

acestei situații, a bănuit Thorn, deși probabil că restul planetei va fi salvat.

– Cine este acest Legat? a întrebat el.

– Probabil că vreun dușman al lui Thellant N'komo, a sugerat Jack.

– Mai trebuie să stabilim dacă el este principala cauză a acestor evenimente, a observat Thorn.

– Pare foarte probabil că da. Viteza de propagare a infecției prin rețeaua Dracocorp este un indiciu esențial. Din câte știm despre tehnologia Jain, acest lucru nu ar fi fost posibil dacă gazda ar fi fost una care să posede o augmentare subordonată din interiorul rețelei. Coloron m-a informat că primii care au evidențiat semne de infectare au fost tocmai separatiștii ținuți sub observație.

– Skellor a reușit asta fără să fie dominant într-o rețea cu augmentări Dracocorp.

– Da, dar într-un caz în care s-au folosit emițătoarele de pe *Occam Razor*, iar în celelalte cazuri fiind nevoie să atingă fizic și să acționeze subversiv cu ajutorul tehnologiei Jain împotriva augmentării primare. În cazul de față, toate probele arată că cineva s-a unit cu un nod Jain, fără nici un suport tehnic: dovada este rapiditatea creșterii Jain și o alegere destul de proastă a locului.

– Urmând raționamentul tău, a spus Thorn, s-ar părea că acest Thellant s-a aliat cu un nod Jain fie fără voia lui, fie din greșeală.

– Da, i-a răspuns Jack, ceea ce ne face să revenim la prima ta întrebare.

– Poftim?

– În timpul dezvoltării inițiale a tehnologiei Jain, gazda nu gândește limpede, probabil nici nu va mai reuși asta pe viitor, însă ultima dintre ideile, intențiile, emoțiile puternice pe care le are se va propaga prin rețeaua de augmentări. Acel gând se va referi doar la nodul Jain în sine, a cărui dezvoltare va provoca la început mari dureri.

Pilotată de Jack, naveta a coborât spre un loc de aterizare înălțat din apropiere de centrul arcologiei. Thorn s-a uitat spre locul unde un nor de fum năvălea din gaura pe care inteligența artificială Coloron o crease în structură.

– Așadar, să aibă acest „Legat" vreo conexiune cu nodul Jain sau se face răspunzător de prezența lui? a întrebat Thorn.

– Pare plauzibil, a răspuns Jack.

Naveta a coborât cu un bufnet, iar celelalte două navete s-au așezat pe sol la scurt timp după aceea. Thorn a aruncat o privire în jur, dar nu a fost nevoie să dea vreun ordin: ușile se deschiseseră deja, iar dracomenii debarcau. Scar se afla pe una dintre navete, și la bordul lor se găseau toți dracomenii de pe *NEJ*. Thorn s-a ridicat în picioare și a așteptat până când au coborât toți, apoi i-a urmat. Alți dracomeni veneau dinspre arcologie – cei care sosiseră prin intermediul runciblului. Comunicarea între ei se făcea în tăcere, iar mulți dintre ei au început să se îndepărteze, pentru a participa la bătălia îndârjită ce se desfășura în perimetrul de infestare cu Jain. Unitatea de comunicații

montată pe guler a scos un bip, anunțându-l pe Thorn că funcționa.

– Scar, a spus el, întorcându-se spre dracomanul care se apropia, te rog să te asiguri că ești ținut la curent cu evoluția situației. Trebuie să-l prindem cât mai repede pe nenorocitul ăsta.

S-a uitat dincolo de Scar, către locul în care se strânseseră douăzeci de dracomeni, cu toții împovărați de puști protonice, arme paralizante și o varietate de grenade multifuncționale.

În aceeași clipă, o izbucnire a inundat cerul cu un foc de culoare turcoaz. Deasupra arcologiei, un pilon de flăcări a mâncat solul, descriind un cer. Thorn a clipit de nedumerire și a întors capul ca să-și ferească ochii de lumina orbitoare ce, într-un târziu, s-a stins. A urmat un zgomot tunător provocat de o prăbușire, apoi a sosit și unda de șoc, cutremurând platforma și chiar făcând ca navetele să se legene pe picioarele lor articulate și înzestrate cu amortizoare. Din punctul unde căzuse lovitura s-a ridicat o minge de foc.

– Jack, a rostit Thorn în legătura de comunicații. Cred că ne confruntăm cu un conflict de interese. Coloron încă încearcă să elimine centrul și, presupunând că acesta este Thellant N'komo, nu văd ce motiv mai avem să stăm aici.

– Greșit, a răspuns inteligența artificială, Coloron nu a făcut decât să croiască un perimetru. Nu se vor mai face încercări de a se pârjoli centrul. Toate loviturile următoare vor fi executate pentru a crea noi

perimetre ori pur și simplu pentru a împiedica răspândirea fizică în afara AP.

Cetățenii panicați plecau, plecau cu gravimobile și poate cu alte vehicule care duceau o mică parte din ceea ce creștea în acele momente în interior – de atât era nevoie.

– Bine... Tu sau Aphran aveți ceva pentru mine?

Jack încă dezghioca mintea Freydei, în vreme ce trupul ei, acum o lespede fără identitate, intra în somn rece. Această sarcină solicita o mare parte din capacitatea inteligenței artificiale, astfel încât ceilalți reținuți trebuia supuși la același tratament înainte de a fi trecuți la somn rece. În schimb, Aphran îi interogase cu minuțiozitate în timpul călătoriei – nu pe cale verbală, ci prin intermediul augmentărilor. Era o misiune complexă și epuizantă, semănând mai curând cu scotocirea îndârjită prin fișiere dezlânate decât cu adresarea directă de întrebări.

Jack a răspuns:

– Baza principală a lui Thellant se află în interiorul perimetrului nou decupat – asta constituie o dovadă în plus că el este gazda. După eșecul loviturii inițiale de a stopa creșterea Jain, Coloron a proiectat o creștere *acentrică* de protecție a structurii, astfel a cuprins-o în interiorul ultimei lovituri. În afara perimetrului, monitorii se apropie acum de bazele secundare ale separatiștilor care, în mare măsură, răspund de izbucnirea tulburărilor ori se află în zone inaccesibile. Între timp, dracomenii verifică toate casele lor conspirative.

Datorită structurii celulare a organizației separatiste de aici, nu este sigur că vor fi descoperite toate.

– Corect, a zis Thorn, apoi a făcut o pauză. Trebuie să găsim altă modalitate de căutare. Coloron a încercat folosirea de programe vânător-ucigaș?

– A încercat și a dat greș. Programele lui nu sunt suficient de sofisticate ca să pătrundă în arhitectura informațională Jain. Coloron nu este Jerusalem.

Thorn a vârât mâna în buzunar și a scos din nou memostocatorul care conținea program vânător-ucigaș. Acum era puțin ciobit și avea o urmă de arsură pe suprafață – de la loviturile trase prin acoperișul aeromobilului în Osterland. S-a gândit că asta conferea totuși o oarecare noblețe cutiei.

– Program... înțeleg că ești la zi cu evenimentele curente.

– Da, a vibrat cutia.

– Ai putea căpăta acces către creșterea Jain de aici prin intermediul uneia dintre persoanele reținute?

– Substructura ar fi cea mai recomandabilă.

A băgat cutia în buzunar. Era normal; întotdeauna trebuia aleasă calea cea mai dificilă.

Thorn a pornit în frunte, traversând platforma de aterizare până la puțul de coborâre terminus, situat central, iar Scar și ceilalți douăzeci de dracomeni au coborât alături de el. Știa că investigația lui se putea împotmoli. Thellant N'komo era următoarea verigă din lanț, de aceea trebuia capturat și interogat. Însă cum se putea face acest lucru, ținând seama ce părea să fi devenit el? Thorn nu putea decât să încerce.

A trecut în câmpul de atracție gravitațională irizată al puțului, a căzut printr-unul dintre tuburile ceramice de sub platformă, prin dreptul ferestrelor din sticlă ranforsată prin care se vedea solul compactat, a fost încetinit la o ieșire, iar dracomenii s-a strâns în șir în urma lui, apoi a pătruns într-un parc deschis înconjurat de ziduri înalte din piatră-spumă presărate cu balcoane și ferestre. În față, câțiva monitori stăteau în șir în spatele autopuștilor care pășeau cu delicatețe; dincolo de ele tălăzuia o masă de oameni care au alergat până când au fost siliți să încetinească din cauza aglomerației create în apropierea unui tunel de ieșire.

– Continuați deplasarea. Continuați deplasarea, le transmitea un sistem public de amplificare.

Deasupra mulțimii pluteau două platforme cu tunuri, având monitori ca servanți. Panica se putea simți în aer, și ea a dat naștere unor țipete când câteva explozii au zguduit pe neașteptate întreaga arcologie. Pe ușa unui balcon aflat la înălțime a năvălit un val de fum și de sus au căzut niște siluete arzând.

– Continuați deplasarea.

Thorn a făcut o pauză pentru a-și verifica palm-comunicatorul.

– Tocmai am primit o hartă. S-a întors și a evaluat situația. Mulțimea este prea densă aici. Trebuie să mergem pe acolo.

A pornit către o ușă închisă, folosită de echipele de întreținere, care a zdrăngănit și a scârțâit, apoi s-a deschis când s-a apropiat de ea. Imediat după aceea, o schelă aflată de-a lungul unei faleze drepte de oțel,

alături de care roboții-sudori se ridicau precum capetele unor gândaci uriași cu elitre, s-a prăbușit ca retezată. Schela a căzut peste o platformă semicirculară înconjurată de un gard, care se afla în fața unei uși largi pe role, folosită pentru transferul de echipamente grele. Ușa s-a blocat. Înainte ca Thorn să poată spune ceva, Scar a tras cu arma lui protonică în suprafața metalică. În focul verde-albăstrui, mai toată ușa s-a contractat ca folia de staniol atinsă de flacăra oxiacetilenică. Au plecat capetele pentru a trece prin ea, evitând o mică ploaie de metal încins care cădea de pe marginea încă arzândă.

Căi de acces înguste. Alte uși. Cadavre împrăștiate de-a latul unei punți unde roboți grei stăteau pe șenile capabile să se lipească de suprafețe ca picioarele de gecko; capetele lor metalice semănând cu acelea ale unor bufnițe s-au aplecat asupra brațelor cu multe articulații pentru manevrarea și tăierea pietrei-spumă și a materialelor de construcție. Dracomenii s-au dispersat și au verificat cadavrele.

– Nici o urmă de Jain, a remarcat Scar.

Erau doar cetățeni sfârtecați de focul de tun pe șine. Thorn a bănuit că nu va afla niciodată ce se petrecuse acolo, dar a înregistrat faptul că dracomenii puteau spune doar dintr-o simplă atingere dacă cineva conținea tehnică Jain.

Au urmat alte căi de acces, apoi au coborât într-o mică gară de monorai, unde îi aștepta un singur vagon al unui tren. Au urcat în vagonul care a accelerat treptat. Prin dreptul lor, din direcție opusă venea un tren

ce părea nesfârșit, ticsit de oameni, unii dintre ei având fețele lipite de geamuri. Echipa lui Thorn a părăsit vagonul când acesta s-a oprit scurtă vreme în dreptul unui tunel de mentenanță situat la câteva sute de metri după curba de ieșire dintr-o gară aglomerată. Thorn nu a văzut mulțimea care aștepta colo, însă zgomotul produs de ea ajungea la proporțiile unui urlet constant. Înainte ca el și dracomenii să se îndepărteze de linie fără să fie văzuți, un alt tren a revenit pe șina de maglev, având vagonul lor în fruntea convoiului, acum plin de oameni.

O scară pornind din tunel le-a permis accesul până într-un coridor public care, având pe o parte terase cu sere, iluminate cu lumini solare și pline de verdeață și frunziș, ducea la casele private. Au continuat în josul unei scări de mentenanță al unui puț de transport nefolosit, apoi de-a lungul unei schele suspendate deasupra unei autofabrici. Dedesubtul lor, mașini monolitice transportau carcase de ceramal de la una la alta, șuierând și reconfigurându-se, forjând metale la rece, sudând cu fascicule de electroni, inserând componente cu mișcări ametitoare și licărind de dispozitive hidraulice, rotind metal strălucitor și transportând carcasele mai departe. Thorn a observat puțurile de ieșire, prin care plecau linii plutitoare de drone de forma frunzelor, care se formaseră din carcase: metalice, utile, înarmate. Industria de război a lui Coloron producea din plin, însă misiunea de a ucide și distruge era ușor de realizat. În același timp, coșmarul logistic al AI-urilor, acela de a încerca să-i ducă pe

cetățeni în afara pericolului, era totuna cu încercarea de a turna o pungă de făină prin ochiul unui ac de cusut.

În cele din urmă, au sosit la perimetrul pe care îl tăiase Coloron, unde fumul era purtat în șuvițe peste un stadion ars total. Orice suprafață era acoperită cu un strat de spumă cu efect ignifug, dungat de funingine. Picături fine de spumă pluteau încă prin aer ca o bură măruntă, iar iarba de pe teren era înnegrită. Când fumul s-a risipit pentru un moment, Thorn a văzut doar jumătate din stadion. Fumul țâșnea din incendii care continuau să fie violente de cealaltă parte a unui hău. Aici, arcologia era spintecată până în adânc, iar de partea cealaltă a hăului a văzut grinzile carbonizate țâșnind spre cer, etaje separate apărând în secțiune transversală. Thorn și-a dat seama că se uita la o margine a unei bucăți separate din arcologie, care stătea în picioare ca un turn uriaș, distrus de bombe pe toată suprafața exterioară.

Jos, pe iarba înnegrită, erau desfășurate forțe: monitori și câțiva dracomeni dispersați, autotunuri și două vehicule blindate cu turele gemene pe care se vedeau montate tunuri protonice îndreptate spre hău. Thorn i-a recunoscut pe luptătorii Sparkind – nu după uniformele pe care le purtau, ci pur și simplu după felul în care se deplasau. Care era costul în ființe umane pentru toate acestea? Coloron nu putea în nici un caz să deplaseze întreaga populație de acolo înainte de a secționa zona. AI-ul luase o hotărâre și tăiase, excizând gangrena Jain, fiind necesar să îndepărteze și țesuturi sănătoase. Era un calcul brutal și lipsit de

emoție privind câștigul și pierderea, verificat probabil până la a suta zecimală.

– Azroc, Golem, a spus Scar, făcând un semn cu mâna.

Thorn a aruncat o privire spre dracoman, acceptând ideea că Scar era în legătură cu sistemele IA la un nivel la care el nu avea acces. S-a întrebat dacă nu ar fi fost cazul să prefere o augmentare sau o legătură de rețea, însă a respins o asemenea idee. A pornit în frunte, conducându-i pe ceilalți pe treptele ce coborau printre șiruri de scaune carbonizate care încă scoteau pocnete și se contractau în vreme ce se răceau. Golem stătea alături de unul dintre vehiculele blindate, rezemându-se de el, având o pușcă cu pulsuri prinsă sub braț. Stătea cu spatele spre Thorn și dracomenii care veneau, însă s-a îndepărtat de vehicul și s-a întors în timp ce ei ajungeau tot mai aproape.

– M-ar interesa să știu cum intenționezi să capturezi și să blochezi cauza a tot ce se întâmplă în aceste momente, a spus Azroc și a împuns cu degetul mare în spate, spre canionul proaspăt apărut. Aproape ca un răspuns la întrebarea lui, din prăpastie a venit un răspuns orbitor, urmat de un tunet surd.

– Uitați, a continuat Golem, am o sută de mii de soldați care înconjoară zona asta și cincizeci de mii de drone, plus cifra asta care crește a soldaților Sparkind – a făcut un semn din cap spre unii dintre soldații strânși în jur – și, în plus, o diversitate interesantă de arme. Însă nu vom reuși să ținem totul sub control prea multă vreme. Veniți cu mine.

A pornit în frunte de-a latul marginii metalice topite și tăioase, în locul în care stadionul fusese sfârtecat pe mijloc. Au urmat alte lumini intermitente de dedesubt, dar și alte tunete. Thorn a recunoscut sunetul armelor cu protoni, care scoteau urlete sfâșietoare.

– Uitați-vă acolo, a spus Azroc, arătând în jos și oarecum în lateral. Probabil că va urma încă ceva de acolo, dintr-un moment în altul.

O grindă a țâșnit spre cer din podeaua aflată imediat dedesubtul unui șir de apartamente ce fuseseră despicate, aliniindu-se în sus cu celulele de lignină. După o clipă, ceva a început să șerpuiască de-a lungul grinzii, descriind o spirală în jurul ei, de parcă ar fi fost un cârcel de viță ce creștea cu repeziciune. Acest cârcel a lăsat impresia că pipăie prin aer, îngroșându-se datorită pulsurilor peristaltice. Brusc, a țâșnit în sus, subțiindu-se pentru a putea face traversarea. O explozie luminoasă dublă, iar grinda s-a profilat întunecată față de focul roșiatic, apoi a devenit îmbrobonată ca o bucățică de aliaj moale și a căzut de sus.

– S-ar părea că te descurci, a spus Thorn.

Golem a imitat în mod perfect o crispare.

– Frecvența atacurilor crește. Dacă rata creșterii sporește, nu vom putea să o menținem la un nivel constant mai mult de zece ore. Pe de altă parte, măsurătorile seismice arată că acum această forță se îngroapă adânc, prin roca mamă, și că nu există nici o modalitate prin care să putem împiedica asta fără să distrugem însăși arcologia.

– Trupe proaspete? a întrebat Thorn.

– După ce au sosit dracomenii, toate runciblurile au devenit porturi de ieșire pentru stațiile de izolare. Spune-mi ce dorești?

– Avem nevoie de acces chiar la substructura Jain.

– De ce?

Thorn a băgat mâna în buzunar și a scos memostocatorul.

– O să las pe altcineva să explice.

A aruncat aparatul către Azroc, iar acesta l-a prins. Probabil că legătura era realizată prin radio pentru că, după un moment, Golem a tresărit și a clătinat din cap.

– Jerusalem, a spus el fără nici o inflexiune în voce, aproape ca un blestem. I-a aruncat înapoi memostocatorul lui Thorn, apoi a făcut semn dincolo de stadion, către locul unde trei platforme antigravitaționale zăceau înclinate la pământ. Va trebui să vă îndreptați spre porțiunea în care substructura este mai puțin mobilă. Veți putea injecta programul în orice punct, dar trebuie evitată posibilitatea ca structura să se injecteze în voi. În acest fel am pierdut o unitate de patruzeci de soldați și ne-am văzut siliți să-i distrugem când s-au întors. După o pauză, și-a îndreptat atenția din nou către Scar și ceilalți dracomeni. Înțelege totuși că nu poate să ia dracomeni. Dacă te duci acolo cu dracomeni, să-i aduci și înapoi, pentru că asta îmi va da asigurări că nu ai fost acaparat. Dacă te întorci fără ei, te șterg de pe lume.

– Am înțeles, a spus Thorn și s-a întors să plece.

King of Hearts, navă de atac din clasa Theta, gonea prin vidul întunecat. Construită din compozit, lungă de un kilometru și de forma unui os de sepie, avea de o parte și de alta lonjeroane de care erau prinse nacele pentru arme care arătau ca niște torpile. King, IA-ul navei, se simțea foarte singur, nu din cauza locului în care se afla – spațiul fiind elementul lui natural –, ci pentru că era proscris. Împreună cu tovarășii lui IA-uri Sword și Reaper, de pe nava *Excalibur* și *Grim Reaper,* aleseseră interesul propriu în locul consensului IA-urilor din Polity, care își găsea expresia supremă în Securitatea Centrală a Pământului. Ei aleseseră o rută spre puterea totală prin intermediul tehnologiei Jain, și nu prin protejarea răbdătoare a umanității. Urmarea acestei alegeri fusese distrugerea celorlalte două nave și plecarea lui King în exil. Aflat acum cu adevărat în afara entității Polity, AI-ul călătorise o sută de ani-lumină dincolo de graniță, ajungând printre stelele de la margine, departe de orice expansiuni precedente ale umanității sau ale unor IA-uri răzvrătite, care, în majoritatea lor, se îndreptaseră spre centrul galaxiei. De aceea, a rămas surprins când a interceptat un vechi semnal radio codificat al unui IA, aflat la douăzeci de ani-lumină de o gigantă roșie, în jurul căreia nu se roteau pe orbită decât roci lipsite de viață.

King a intrat cu ușurință în spațiul U. Merita să facă o investigație, fie și numai pentru a recupera gheață-apă pentru realimentarea reactoarelor sale de fuziune. Apoi, ieșind la suprafață la doar câteva zeci de mii de kilometri de centura de asteroizi din jurul

soarelui umflat, King s-a îndreptat spre semnal și s-a apropiat folosind acționarea de fuziune.

Semnalul era de fapt o cerere de ajutor: *Sunt aici... probabil nu veți recepționa semnalul decât peste secole... nu există emițător pentru spațiu U... conserv energia... semnalizez doar când panourile solare acumulează rezerve suficiente... aștept.*

Sursa era o dronă de război – o configurație simplă, de formă cubică, din cilindri, folosită în etapele de început ale Războiului Prador, cu acționare ionică, lansator de proiectile și lasere de detectare pentru tunurile mari și având o minte simplă. Slujindu-se de harpoane, se ancorase de o bucată de rocă lungă de trei kilometri și lată de doi, care se rostogolea pe orbită. Ce căuta ea tocmai acolo? Acel tip de dronă nu poseda acționare pentru spațiu U și nu avea cum să ajungă atât de departe chiar dacă ar fi plecat de la începutul Războiului Prador, care se desfășurase cu un secol și jumătate în urmă. Singură nu putea ajunge atât de departe. King s-a apropiat mai mult și a lansat o rază laser de putere redusă, țintind panoul solar pe care drona îl întinsese peste roca înghețată.

Creștere... ceva... cine?

King a continuat să alimenteze drona cu energie și s-a apropiat.

– Sunt nava de atac *King of Hearts*. Cine ești și cum ai ajuns aici?

Drona i-a răspuns:

– La origini, am fost SD 9283. Mi se spune Patru Laturi, o aluzie umoristică la forma mea. Mă aflu aici

pentru că nu am vrut să fiu una cu Erebus. Am evadat, dar nu a avut importanță că am evadat.

SD, dronă de depistare, dar ce era acest Erebus? Verificând în biblioteca lui internă, King a descoperit că Erebus era ceva din mitologia greacă: personificare a întunericului, fiul Haosului și frate al Nopții.

– Ai fost produs în timpul etapelor de început ale Războiului Prador, da?

Nu a primit răspuns de la dronă – asta pentru că nu era suficient de inteligentă ca să-și dea seama că aceea era o întrebare.

– Ai fost produs în timpul etapelor de început ale Războiului Rador?

– Da.

– Și cum ai reușit să ajungi până aici?

– Am venit cu *Logplaner,* în magazia navei. *Longplaner* a ales să fie una. Eu nu am vrut.

– Ce este Erebus? a întrebat King, în timp ce își adapta cursul în funcție de orbita asteroidului.

– Erebus este... Erebus.

Ajuns la aproape o sută de metri de asteroid, King a lansat o ancoră cu gheare. Acestea s-au prins de roca tare și uscată, iar nava de atac a început să se apropie și mai mult. În acest timp, King a căutat în memoria lui cuprinzătoare, găsind curând coduri stocate din perioada războiului – coduri moarte în prezent, pentru că nu mai erau relevante și prezentau doar o importanță istorică.

– Acest schimb nu mai este suficient de rapid, a spus King. Voi stabili o legătură de bandă largă pentru

descărcarea memoriei la mine. Îți trimit *acum* codurile de identificare.

– Nu vreau să... a apucat să mai spună drona, dar era evident că sistemele ei erau configurate tot conform acelor coduri, pentru că funcțiile sale superioare s-au oprit și legătura s-a realizat.

King a încărcat memoria dronei. În întregime.

Toată lumea știa că multe drone și IA-uri fabricate în grabă în timpul Războiului Prador erau ciudate, vehemente și câteodată de-a dreptul irascibile. În mod straniu, tocmai aspectul uman le făcea să fie astfel: independența, emoția emulată, utile în situații de pe câmpul de bătălie, neplăcerea cu care se conectau în rețelele IA, lipsa de specificitate în construirea lor. Însă, după război, ele nu se mai adaptaseră în Polity, acum pașnică și controlată.

Erebus, după cum singură se rebotezase, fusese cândva IA-ul de pe *Trafalgar*. King știa despre ea că era una dintre cele mai mari nave de luptă ale vremii, prezentă întotdeauna acolo unde acțiunile erau mai înverșunate, înfruntând cuirasatele din metal exotic ale Pradorului și totuși reușind să supraviețuiască. A rezistat războiului, apoi, la scurtă vreme, dezgustat, IA-ul a abandonat Polity. King știa asta. Știa, pentru că motivele lui Erebus de a pleca erau aceleași ca ale lui: *de ce mai avem nevoie de oameni?* Erebus propovăduia unirea IA-urilor pentru a ținti spre singularitate. După război, navele de luptă cu IA-uri au strâns, din câte se părea, alte nave cu IA, drone și chiar Golem și veniseră aici. Scopul lor era contopirea, însă această

mică dronă preferase să rămână pe dinafară – și era prea mică și ineficientă pentru a merita să fie vânată.

King a continuat examinarea și descompunerea copiei de memorie pe care o descărcase, stabilind în ce direcție plecase acea adunătură pestriță de deposedați. După aceea, nu a mai avut ce să afle în plus. Drona stătea de decenii întregi pe acel asteroid, bătând darabana cu degete mentale. Chiar în clipa când pântecele de compozit al navei de atac s-a răcâit de rocă, King și-a dat seama că deja hotărâse să pornească în urmărire. Desigur, IA-ul nu dorea să fie urmărit și nici să lase vreun indiciu privind locul în care fusese. Cu o scurtă accelerație a propulsoarelor, pentru a se îndepărta de asteroid, King a eliberat ancora.

– Ce...? Unde pleci? a întrebat drona de război.

Semnalelor ei radio le vor trebui secole până să fie recepționate pe Polity. Dar dacă vreo navă se abătea până aici, în cercetare? King a ales un proiectil exploziv din carusel și, când a ajuns suficient de departe, a tras. Flacăra orbitoare și tăcută a transformat drona într-o băltoacă de metal pe suprafața stâncoasă a asteroidului. *King of Hearts* s-a întors, a stabilit cursul și a intrat în spațiul U.

– Așadar, prietene, ai supraviețuit exploziei de la Hiroshima și trăiești de cinci secole?

Horace Blegg a inspirat aer rece, apoi l-a expirat producând un nor de ceață – frigul era la fel de precis conturat ca și recenta derulare a unor amintiri. Câmpia sticloasă și ondulată se întindea până la o distanță

infinită sub un cer de un verde ca jadul. Pesemne că acela era partea interioară a discului.

– Cine ești? a întrebat el.

– Atheter, a venit răspunsul. În termenii tăi.

Ca să se încălzească, Blegg a început să pășească ușor cu ghetele de la costumul de mediu pe suprafața dură. În țeastă a început să-i crească o încordare, iar ceva a pornit să creeze îngrijorare în mintea și memoria lui. Avea senzația că amintirile îi erau așezate una peste alta, ca niște cărți de joc, amestecate și câteodată împărțite. Fuseseră derulate deja patru episoade distincte din viața lui. Două petrecute la Hiroshima, unul la Nürnberg și alta la Berkeley: momente esențiale care contribuiseră la formarea lui.

– Ai supraviețuit Hiroshimei și de atunci încoace ai fost prezent la multe evenimente majore din istoria umanității.

Blegg s-a oprit. O carte de joc de mărimea unei uși s-a ridicat în fața lui din terenul sticlos. Descria două blocuri turn, parcă gravate pe cerul albastru. Imaginea lui, cărțile, s-a reflectat spre el. A văzut avioanele venind, exploziile ulterioare și incendiile. Și-a amintit că stătea pe Brooklin Bridge, urmărind oroarea aceea și simțindu-se incapabil să-și amintească unde fusese înainte de asta. Un tânăr, care cu câteva minute mai devreme alergase de plăcere pe trotuar, german după accent, a spus:

– Un avion ar putea fi un accident, dar...

O femeie corpolentă se chinuia să-și extragă trupul dintr-un automobil.

– Vai, Doamne, ce vrei să spui? Vai, Doamne.

– *Două* avioane.

Germanul a ridicat din umeri și a preferat să nu mai spună nimic.

Au rămas și au privit timp de trei ore: vălătucirea neîncetată a fumului, obiecte mici și îndepărtate căzând cu repeziciune.

– Nu... vai, nu.

Ba da.

Animată de o fascinație ca aceea resimțită în fața accidentelor rutiere, lumea a sărit de pe orbită. Prăbușirea finală a fiecărui turn. Blegg s-a îndepărtat de acea amintire, pentru că în față i-a apărut o altă carte de joc. Aici, Nava Spațială Unu, albă, cu forme de insectă, frumoasă, pornind să ia premiul X, precursoare a exploatării comerciale depline a spațiului. Acolo, Nava de salvare de la Unity Mining evacuând Baza Lunară Internațională: o demonstrație cât se putea de convingătoare a decăderii Națiunilor și a creșterii Corporațiilor. Apoi o altă carte...

Blegg a rămas în fața ferestrelor largi din sticlă ranforsată – acea substanță nouă și miraculoasă – și a văzut nava *Needle* stând în întuneric, cu cele trei nacele ale motoarelor de spațiu U bine echilibrate, strălucind în lumina reflectată de soarele îndepărtat; o navă ca un pumnal înfipt prin inelul unei carcase de transport. A ascultat comentariul prin intermediul sistemului de comunicații de pe stația *Amaranth,* apoi numărătoarea inversă. Motoarele ionice plasate pe cochilia exterioară au pornit, făcând nava să țâșnească,

dispărând din câmpul vizual. S-a întors către ecranele mari pe care apăreau imagini transmise de stațiile de urmărire, înșirate de la Marte spre adâncul spațiului. Cochilia s-a desprins, conform planului, și a pornit acționarea de fuziune a navei *Needle.* Rapid, de la un ecran la altul. Zero – *Needle* a dispărut din existență cu o explozie luminoasă de fotoni generați în mod spontan. Cu siguranță, căzuse în acel continuum denumit spațiu U, dar nu a mai ieșit de acolo. Apoi, o glisare lentă spre Stația *Amaranth* la douăzeci de ani distanță, erodată de lovituri neutronice în timpul unuia dintre numeroasele războaie corporate. Având acum un nou proprietar, stația era din nou platforma lui, de data aceasta pentru a observa prima dintre numeroasele nave de colonizare părăsind sistemul solar, după care războaiele corporatiste au încetat, în vreme ce Războiul Tăcut s-a încheiat cu un rezultat inevitabil, adică preluarea puterii de către IA-uri.

– Nu li s-a opus prea multă rezistență, a remarcat Atheter.

– Sporadică, a răspuns Blegg. Zdrobită în primul rând de luptătorii umani care s-au dovedit suficient de deștepți ca să-și dea seama că IA-urile erau conducători mai buni decât ființele umane.

A întors încă o carte, a văzut cum toate erau așezate de jur împrejurul lui ca niște lespezi de mormânt.

Skaidon, interfațându-se direct cu computerul Craystein; mort și sanctificat în timp ce deschidea o perspectivă cu totul nouă în fizică. Primul test de runciblu între Pământ și Marte. Acea clădire de pionierat

ridicându-se pe malul Lacului Geneva. Blegg, plimbându-se prin ea, într-un loc unde ar fi trebuit să-i fie imposibil oricărei ființe umane să ajungă, dezvăluindu-se entității denumite Securitatea Centrală a Pământului, cârmuitoarea sistemului solar, apoi a stelelor apropiate, pe măsură ce au sosit navele de însămânțare, apoi a acelui imperiu ce se extindea cu rapiditate, numit Polity.

Acum, în minte i-a apărut imaginea unei nave uriașe, având forma unei pere turtite, de culoare arămie și înțesată de antene, arme, drone de război sferice care ieșeau din ea ca niște viespi dintr-un cuib deranjat de cineva. Un cuirasat Polity, răsucindu-se lent în spațiu. Cândva sferice, acum în adâncul lor ardeau focuri, dând la iveală locuri masive de impact.

– Prador, a spus Atheter.

– Ostil din primul moment al contactului. Dacă nu aveam IA-urile de partea noastră, ne-ar fi zdrobit. Stăpâneau o tehnologie a metalului mult mai avansată decât a noastră, iar navele lor erau greu de distrus – blindaje din metal exotic. Însă nu aveau runcibluri, fiindcă sunt necesare minți artificiale pentru a le comanda. Asta ne-a ajutat să avem acces la resurse și să repoziționăm instantaneu forțele planetare.

Apoi cartea de jos a arătat o construcție vastă din spațiu: o gheară mare, schele de gravitație zero pipăind prin întuneric, nave și roboți de construcții strânși în jurul ei.

– Nu am avut nevoie de asta, a spus Blegg, făcând semn cu capul spre obiectul uriaș. A făcut parte dintr-o

rețea planificată de runcibluri cu baza în spațiu, pentru mutarea navelor mari, chiar și a unei flote întregi, sau pentru a azvârli sateliți în Prador. Pradorienii s-au retras înainte de a apuca să folosim baza. Nu am realizat decât după aceea că regele lor fusese înlocuit. Cel de-al Doilea Regat a devenit cel de-al Treilea Regat, iar noul domnitor știa că purta o bătălie pe care nu o putea câștiga.

– Ești o adevărată cheie pentru timpul tău.

– Cred că da, a spus Blegg. Însă suntem cu toții chei pentru vremurile noastre. Doar că eu am trăit ceva mai mult. Probabil că tu ești cheia supremă, pentru timpul întregii rase.

Cărțile au început să dispară din fața lui. Peisajul din jur s-a rotit ca o roată dințată uriașă, repoziționând realitatea.

Tu și eu, amândoi, Alice, a gândit Blegg, ținând ochii închiși până când senzația de greață a dispărut.

– Iar acum, tehnologia Jain.

Blegg a deschis ochii. Acum stătea pe un strat de plante semănând cu trestia, călcat în picioare. Alături de el, plantele acelea continuau să crească înalte, de un roșu verzui, cu flori mici albe și roșii apărând dintr-o aglomerare împâslită de muguri. Pe cerul vinețiu plutea o gigantă gazoasă, sferică, aflată foarte departe. După un moment, și-a dat seama că alături de el se lăsase ceva de dimensiuni uriașe. S-a întors și a ridicat privirea.

– Nu, a murmurat el, nu te cred.

Ceva a scos un chicotit, încet și grav.

Folosind dezasamblorul, Orlandine a îndepărtat un cristal de siliciu nu mai mare decât un grăunte de talc. Ținându-l între filamente de o sută de angstromi, ea l-a transferat într-un cristal de memorie gol pe dinăuntru, din interiorul capului dezasamblorului. Astfel de cristale de memorie erau concepute pentru analizarea computerelor cuantice folosite pentru controlarea nanotehnologiei umane, astfel că acest lucru era probabil suficient. Prin nanotuburile ce pătrundeau în cristalul de memorie, ea a injectat molecule de carbon polarizate în spațiul gol, unde acestea s-au sudat prin legături Van der Waals. Încet, dar sigur, au început să se constituie legături. După ce stabilise deja punctele de conectare de pe cristalul de siliciu până la structurile senzoriale de pe suprafața nodului, ea putea acum să aplice o oarecare logică la ceea ce primea. Codul de bază era cuaternar, foarte asemănător cu codurile timpurii folosite în calculatoarele cuantice ale oamenilor, înainte ca ele să fi devenit sinaptice la nivel multiplu, astfel că totul s-a dovedit dezamăgitor de simplu. Orlandine a început curând să depisteze algoritmii: asta se întâmplă, verifică asta, se ajunge la asta, verifică asta și așa mai departe. Însă a rezultat o imagine fascinantă și înspăimântătoare.

Chiar înainte de a exista vreun contact fizic, a descoperit acolo toate indiciile pentru a identifica atingerea unei creaturi vii – prin mișcare, căldură, mediu, componente organice prezente în aer, pe piele –, însă toate acestea laolaltă nu au stimulat la acțiune circuitele care inițiau „celulele vezicante" și nici nu au

semnalat structuri mai profunde din interiorul nodului. Era nevoie de ceva în plus: identificarea informațiilor transmise de suporturile electromagnetice, identificarea compușilor produși pe cale industrială din aer, regularitatea structurilor din mediul imediat... iar lista continua să crească pe măsură ce Orlandine pătrundea tot mai adânc. A constatat că fiecare dintre acestea putea fi realizat de niște fiare lipsite de inteligență: insectele sociale produceau structuri cu forme regulate, orice compus fabricat de industrie putea fi obținut și în medii naturale, și multe forme de viață comunicau prin suporturi electromagnetice. Însă nodurile Jain identificau viața tehnologică inteligentă printr-o evaluare a întregului.

De ce?

Configurația a ceea ce văzuse până în acel moment a lămurit-o că nodul era o capcană care abia aștepta să fie acționată. Dar ce fel de capcană impunea acest nivel de tehnologie? Știa că s-ar fi cuvenit să se teamă, dar era fascinată și emoționată. Nu aveai nevoie de toate acestea pentru a ucide o ființă conștientă. Pentru a ucide mulți oameni... poate? Nu, imposibil ca lucrurile să fie chiar atât de simple. Brusc, șiruri disparate de gânduri s-au unit înăuntrul minții ei organice și cristaline și a făcut unul dintre acele salturi intuitive asociate mai mult cu latura ei organică decât cea alcătuită din siliciu și a înțeles adevărul. Aceasta era o capcană plasată pentru distrugerea *speciilor* înzestrate cu inteligență, a unor *rase* întregi, tehnologia complexă și fantastică fiind atât momeala, cât și colții ei.

Trebuia să învețe cum să înghită nada fără să declanșeze capcana.

Îndreptându-și din nou atenția asupra nodului în sine, a folosit dezasamblorul pentru a începe să îndepărteze acele structuri deja cartografiate. Cu rapiditate, a descoperit ceva: celulele vezicante erau capetele principale ale fibrelor miceliene alcătuite din mănunchiuri de tuburi cu capete de ghidare conținând o masă de aparatură senzorială. A realizat că vedea din nou o tehnologie folosită deja în Polity, pentru că, folosind fibre miceliene similare, o augmentare făcea conexiunile din interiorul creierului uman. În acel caz, totuși, miceliile erau generate de augmentare și ghidate de reacția de răspuns – augmentarea modificând tensiunea de-a lungul fiecăruia dintre cele patru nanotuburi ale fiecărui miceliu, pentru a-și schimba direcția de penetrare. Iar capetele senzoriale au căutat să descopere semnăturile electrice aparte generate de sinapse. Însă aceste structuri erau mult, mult mai avansate. Concepute să încorporeze substanța pe care o penetrau, acestea transportau baze complexe pentru cristalizarea exterioară a siliciului, astfel încât, pe măsură ce se prelungeau, fibrele dezvoltau în mod intermitent procesoare de-a lungul lor. Capetele senzoriale erau și ele extrem de complexe și concepute în mod evident pentru a depista mai mult decât sinapse ori probabil mai mult decât sinapse *umane*.

Cu cât lucra mai mult, cu atât înțelegea mai bine anvergura amețitoare a tehnologiei folosite. Polity utiliza nanotehnologie și, din această cauză, ea putea

recunoaște cu ușurință multe dintre structurile pe care le văzuse aici. Numai că asta părea să fie totul în legătură cu nivelul de dezvoltare. Faptul că o anumită rasă știa cum să realizeze cărămizi, beton și oțel nu însemna în mod necesar că se pricepea să le și pună laolaltă ca să obțină cel mai bun rezultat. Deținerea tuturor părților și cunoașterea potențialului lor nu însemna că rasa respectivă putea realiza acel potențial. Polity construia case mici, în vreme ce entitatea care crease asta făcuse ceva capabil să scuipe zgârie-nori, *singură*.

A mai descoperit și alte nanomașini: lucruri ca virusuri și bacterii, capabile să se înmulțească pentru a sluji unor scopuri deocamdată necunoscute; altele, care își răspândeau rețelele miceliene și își creau propriile procesoare de control; unele elemente aproape prozaice de nanotehnologie care sfredeleau, tăiau și captau atomi elementari din compuși. Apoi a descoperit ceva care dezvolta materiale de acoperire și a înțeles că acestea erau pentru transmiterea semnalelor luminoase prin tuburi optice. A revenit cu examinarea și a descoperit că procesoarele cuantice puteau reacționa din punct de vedere electric, dar și fotonic. Nu doar zgârie-nori – și-a dat ea seama –, ci și *metropole*. Descoperise doar mai puțin de cinci la sută dintre secretele nodului, dar chiar și așa a înțeles că pătrundea adânc într-o întreagă *ecologie* tehnologică.

9

Războiul Prador contra rasa umană: acel conflict încins a durat patruzeci de ani. Navele de război erau distruse în număr atât de mare, încât unele lumi s-au ales cu sisteme inelare alcătuite din sfărâmăturile rezultate în urma luptelor. Zece milioane de oameni (această estimare este socotită modestă, pentru că cifra ar putea să fie în jur de cincizeci de milioane) au fost infectați de un virus pe o planetă situată în afara Polity, numită Spatterjay, care le-a permis să suporte vătămări fizice grave, pentru a fi apoi goliți de miez (adică li se extrăgea mai tot creierul) și înrobiți (creierul fiindu-le înlocuit cu tehnologie Pradoriană) și vânduți Pradorului de un om pe nume Jay Hoop. Într-un incident, o lună întreagă a fost azvârlită printr-o poartă lărgită de runciblu pentru a distruge unul dintre crucișătoarele cele mai bine blindate, iar în altul, un soare a fost stimulat să producă o explozie solară pentru a pârjoli o navă similară. Pentru a cuceri lumi, armate de ființe umane, Golem și baroque, dar

și drone demente, al căror număr se ridica la zece milioane, au luptat împotriva unui număr similar de copii primi și secunzi ai Pradorului (necontrolați de IA-uri, ci de creierele conservate ale copiilor menționați). Multe lumi au fost bombardate cu explozivi din antimaterie sau cu arme de fuziune, străpunse de tunuri cu particule, măcinate de proiectile de tun pe șine de viteză apropiată de cea a luminii. Unele lumi au fost pârjolite până la stratul de rocă-mamă și lipsite cu totul de viață. Miliarde de oameni au murit de ambele părți. Se putea susține că războiul fusese câștigat de Polity, pentru că Prador s-a retras, însă străinii nu au fost înfrânți. Cincizeci de ani mai târziu, aceleași sisteme de inele și lumile pustiite au devenit atracții turistice, la fel ca Spatterjay, însă acum, la aproape o sută de ani distanță, interesul se mai stinsese în rândul populației crescânde din Polity. Unii chiar credeau că datele referitoare la acest conflict, pe care le puteau obține de aproape oriunde, erau o ficțiune ori o mistificare propagată de IA-uri.

Din Ghidul Quince, compilat de ființele umane

Stătea în spațiul interstelar ca o muzicuță uriașă: lungă de șaizeci de kilometri, lată de treizeci și înaltă de cincisprezece; găurile rectangulare aflate de o parte și de alta erau intrările către spații enorme de construcție. Turele masive cu arme ieșeau din corpul navei spre spațiu, găzduind rastele cu proiectile mari cât navele de atac; bombe inteligente, al cărui scop

principal fusese acela de a străpunge învelișurile din metal exotic și să detoneze după aceea; tunuri cu fascicule de particule căscându-se ca gurile unor peșteri; tunuri pe șine care puteau umple spațiul înconjurător cu roiuri de proiectile de ceramal care se deplasau cu viteze apropiate de viteza luminii; lasere, grasere, masere... Spațiul din jur fusese patrulat cândva de mine ascunse cameleonice, însă ele fuseseră scoase din uz după ce deveniseră un pericol pentru orice fel de nave – deoarece mințile lor deveniseră instabile și plictisite de așteptarea unui dușman care nu mai venea.

– Știam despre toate astea, a spus Cormac, însă...

– Te-ai născut cam la vremea când războiul s-a sfârșit, nu? l-a întrebat Mika.

Stătea neobișnuit de aproape de el, a gândit Cormac. Îi simțea parfumul și a realizat că folosea Eyegleam și Shade, iar buzele îi erau acum mai roșii decât de obicei. A citit mesajul implicit, dar nu era sigur că ar trebui să reacționeze.

A clătinat din cap, simțindu-se oarecum incomodat:

– Nu, aveam unsprezece ani când s-a terminat. Am crescut într-o perioadă în care încă se păstrau secretele și lucram la SCP de unsprezece ani când IA-urile au simțit că nu mai era o primejdie dacă ele erau dezvăluite. Prin natura activității mele, deja știam mai multe decât alții, dar chiar și așa am rămas surprins.

Mika a făcut o grimasă.

– Așadar, ai... doar puțin peste o sută de ani?

– După timpul solstan, dar de fapt am cam cu zece ani mai puțin. Am petrecut mult timp în somn rece între misiuni.

Mika a dat din cap, a ridicat din umeri în semn de acceptare, apoi și-a apăsat o mână peste ecranul panoramic, de parcă ar fi vrut să atingă constructul uriaș.

– Șapte dintre stațiile acestea sunt încă în stadiu de conservare. Știi ceva, mai toți cetățenii din Polity nu pot pricepe dimensiunea acelui conflict – de ce este în stare o civilizație interstelară mobilizată. Așa a fost de când războiul s-a industrializat. A gesticulat în spate, spre ecran. Acest loc a fost construit în doar trei ani și a scos cuirasate, nave de atac și drone de război atât de de repede pe cât îi soseau materialele de construcție. Nu a putut ține pasul cu cererea în timpul înaintării inițiale a Pradorului, deoarece, în medie, în cursul conflictului la fiecare opt secunde era distrusă câte o navă de dimensiuni medii.

– Însă noi am câștigat în cele din urmă, a spus Cormac.

– Câștigat?

– Ei, am supraviețuit, ceea ce nu fusese în intenția celor din Prador. Dacă ar fi continuat, ar fi pierdut sigur, dar așa și-au păstrat o oarecare autonomie.

Cormac a surâs mai mult pentru sine. Ea cunoștea acel subiect și manifesta un interes extrem față de el. Toate aceste fapte, aflate la dispoziția lui doar gândindu-se la ele, nu erau destinate publicului: cifre privind pierderile, numărul de lumi pârjolite sau distruse, poveștile referitoare la lunile slobozite prin runciblurile

pentru mărfuri, extinse pentru a distruge cuirasatele grele ale Pradorului, abominabilele fapte de golire a miezului petrecute la marginea Polity – modul în care Prador a făcut sclavi umani cu milioanele. Însă toate acestea erau acum istorie și drept urmare erau considerate nereale de unii, lucruri care nu aveau nici o legătură cu ei.

– De ce a ales Securitatea Centrală a Pământului acest loc drept stație de Izolare? a întrebat Mika.

Pentru afaceri, a gândit el.

– Nu exista un loc suficient de mare și de izolat. Mai sunt folosite două locuri asemănătoare. Deocamdată, la bordul acestuia sunt peste opt milioane de oameni.

– Nu e nici pe departe suficient, ar fi trebuit să mergem drept la Coloron.

Cormac a clătinat din cap.

– Deocamdată, runcblurile sunt închise pentru cei care sosesc, și transportul ar dura patru luni cu nave, chiar dacă ar avea viteza maximă a lui *Jerusalem.* Până să ajungem acolo, totul ar fi terminat, într-un fel sau altul.

– Și atunci, care este planul?

– Tu, D'nissan și toți ceilalți rămâneți la bordul lui *Jerusalem* și continuați să faceți ce vă pricepeți mai bine: studiați tehnologia Jain și învățați tot ce se poate de la Dragon. Jerusalem anticipează că, după iureșul inițial către runcblurile de pe Coloron, presiunea va scădea. În perioadele inevitabile de acalmie, personal de salvare și militar al SCP va fi trimis prin runcibluri.

Eu intenționez să trec prin runciblu mai târziu, pentru a lua legătura cu Thorn. Cormac s-a uitat la Mika. Jerusalem rămâne liniștit până când se va clarifica situația de pe Coloron. Dacă va fi necesar, această navă va face saltul până acolo. Dacă nu, se va retrage spre Cull ori Masada.

Ea a analizat toate acestea o vreme, apoi a dat aprobator din cap. Cormac a văzut că era sfâșiată între dorința de a avea activitate operativă pe Coloron și aceea de a-și continua cercetările aici, pe *Jerusalem,* folosind resursele uriașe pe care le avea nava. Probabil ceea ce a făcut-o să nu ceară să vină cu el a fost ființa lungă de aproape doi kilometri care atârna în spațiu, undeva la doar câteva zeci de mile depărtare de *Jerusalem*. Acum, Dragon îi însoțea. Cătușa lui, care nu mai conținea dispozitiv contrateran, nu mai era deloc o cătușă. Acesta fusese un test. Dacă Dragon ar fi fugit, mărturisirea lui ar fi stârnit dubii. Nu o făcuse, și a continuat să ajute la cercetările ce se desfășurau pe navă.

– Cât mai este până când vei traversa? a întrebat ea, făcând semn din cap către ecran.

– Când o să fiu pregătit. Întâi am nevoie de ceva din partea lui Jerusalem.

Ea a dat iar din cap, apoi s-a uitat lung la el, ca și cum l-ar fi cântărit.

– Apropo, cum merg cercetările tale? a întrebat Cormac.

Mika s-a îndepărtat de ecran și s-a așezat pe canapea, îndoindu-și picioarele într-o parte.

– Am aflat o mulțime de lucruri, și încă foarte repede. În câteva zile, vom reuși să elaborăm un sistem pentru a opri tehnologia Jain să ia în stăpânire corpul uman, deși asta nu va împiedica subiectul să fie ucis. Apoi vom lucra la un miceliu similar cu acela pe care l-am mai folosit – și Mika a părut jenată –, numai că va fi unul care nu va încerca să crească noduri Jain și astfel să-și ucidă gazda. Dragon s-a oferit să ne dea aceste lucruri în totalitate și în stare de funcționare. Jerusalem a refuzat – nu vrea să folosim ceva ce nu înțelegem pe deplin. De aceea, acum Dragon ne transmite schemele bucată cu bucată.

Cormac nu s-a arătat prea încântat de acest lucru. Chiar era nevoie ca umanitatea să înceteze a mai fi umană doar pentru a supraviețui în univers? Deja se produseseră o serie de transformări – augmentare, creștere accelerată, adaptare, haimanii –, iar sugestia de acum părea să reprezinte încă un pas în acea direcție. Dacă toată agitația din prezent conducea la un conflict total cu ceva ce era doar un obiect, doar o tehnologie ostilă care avea nevoie de gazde, se putea întâmpla ca, în cazul în care treceau de etapa asta, să nu se mai poată deosebi de Creatori? Transformați în ceva mai puțin admirabil, în ciuda victoriei obținute? S-a crispat – bineînțeles că umanitatea presupusă era ceva demn de admirație.

– Dar tu ce progrese ai făcut? a întrebat Mika.

Cormac a rămas tăcut, fiind cât pe ce să o întrebe la ce se referea. Însă, într-un fel, onestitatea și integritatea l-au făcut să își controleze acel impuls. Conversația

era pe cale să se îndepărteze de la subiectul adevărat, și el și-a reprimat dorința de a-l abandona. S-a așezat pe canapea, alături de ea.

–Fizic, sunt în formă bună, dar în stare proastă, a spus el.

– Curioasă descriere.

Cormac a zâmbit.

– Totul s-a vindecat, toate sunt la locul lor, dar masa mea osoasă și musculară este scăzută. În momentul de față, folosesc factori de recreștere, steroizi și inducție, care îmi tensionează oasele cât dorm. A făcut un gest neclar spre ușa care dădea spre zona de dormit. Vor trece câteva săptămâni până ce îmi voi recăpăta starea de sănătate.

– Și mintea? a întrebat Mika, aplecându-se către el.

– Fragilă, din câte mi-a spus Jerusalem. Ultima oară când am întrebat, mi s-a spus că manifest o tendință de a mă concentra excesiv asupra misiunii încredințate, acordându-i o exclusivitate care este aproape autistică.

– Dar nu ai fost așa mereu? Cu intermitențe, lucrez cu tine deja de câțiva ani, însă știu prea puține despre tine. Cum te relaxezi, cum ești în societate, ai familie? În ce te privește, am discutat întotdeauna despre slujbă, și nimic altceva. Știu însă că există și alte lucruri... Chaline, de pildă?

Cormac a simțit nevoia de a se ridica în picioare, să pună capăt acelei discuții... să fugă departe. Și-a reprimat și acest îndemn.

– Am avut o scurtă relație la Samarkand, atâta tot. Și atunci am suferit vătămări – am stat prea mult timp legat la rețea și, evident, mi-am pierdut umanitatea.

– Nu ai nici o dorință să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat?

– Supraviețuitorii de pe *Celedon* se îndreaptă înapoi, spre Solsystem.

– Nu asta te-am întrebat.

– Nici una.

– Dar ce-mi poți spune despre familia ta?

– Mika, încerci să mă psihanalizezi?

– Nu, asta este ceea ce se cheamă relație socială. S-ar putea să fi avut parte de așa ceva până acum, în situațiile în care nu a trebuit să dobori pe cineva.

Cormac a simțit ceva răsucit în piept. Străduindu-se să dețină un control riguros, a râs sec:

– Familia mea... tatăl meu a fost soldat și nu s-a mai întors din Războiul Prador, iar mama este arheolog pe Pământ. Nu am văzut-o de patruzeci de ani. Mai am doi frați care lucrează la serviciul medical al SCP. Nici pe ei nu i-am văzut de patruzeci de ani. A fluturat o mână spre fereastră. S-ar putea să fie pe aproape, dar nu am cum să știu. Poate că toți suferim de aceeași lipsă de concentrare asupra propriilor interese, motiv pentru care trăim despărțiți. Există un site al familiei pe rețea, pe care intru ocazional, iar ultima oară când l-am accesat am aflat că acum am o cumnată, două nepoate și un nepot, dar și o strănepoată. De asemenea, acum treizeci de ani, am căpătat

și un tată vitreg, apoi un frate vitreg, dar și o soră vitregă... Să merg mai departe?

– Nu ții deloc legătura cu ei?

– Nu. Știi și tu că până și atunci când există o familie nucleară, lucru ce nu se întâmplă prea des, membrii ei manifestă tendința de a se îndepărta unii de alții. Acum ne deplasăm foarte mult și trăim mult, astfel că oamenii sunt mai puțin dornici să se agațe de acel nucleu. Dar tu?

– Sunt orfană și nu am reușit să descopăr pe cineva din familia mea. Nici nu am idee dacă vreunul dintre ai mei mai este în viață. De aceea mă interesează familiile altor oameni și nu înțeleg lipsa de interes pe care o descopăr deseori la ei.

Cormac a făcut o mișcare din umeri și s-a ridicat.

– Să plec? a întrebat ea.

El s-a dus la dulăpiorul cu băuturi, gândindu-se că încă nu reușise să se obișnuiască pe deplin cu luxul pe care îl asigura acea navă. Lucrat din ceva ce semăna foarte mult cu lemnul de stejar, dulapul avea toate tipurile de pahare, o diversitate de băuturi în recipiente din sticlă și ceramică și chiar și o mașină de produs gheață fixată în perete. De asemenea, avea un shaker de băuturi programabil, ascuns în spatele ușilor din lemn de dedesubt, care funcționa cu ajutorul unei console de comandă inserată în tăblia de sticlă. Prin robinete de crom, acest shaker oferea orice, începând cu cafea fierbinte și terminând cu ceai cu unt.

– Te-aș ruga să rămâi, a spus el, luând două pahare de brandy lucrate din smarald artificial – realizat probabil chiar la bordul navei. Vrei brandy?

– Te rog.

El a destupat o sticlă, a turnat, a revenit cu două pahare și a descoperit că ea stătea în picioare în fața lui. Mika și-a luat paharul, a sorbit, apoi a făcut un pas spre el, a prins între degete pieptul cămășii lui și i-a tras capul cu cealaltă mână, sărutându-l. Având-o lipită strâns de el, Cormac a devenit brusc mult mai conștient de prezența ei ca fiind ceva mai mult decât Mika de la secția medicală, Mika explicând tehnologia Jain, rănile în care celulele se sudează și disecând carne de extratereștri. Ea s-a retras, părând aproape furioasă. El a sorbit din pahar.

– Să nu bați retragere acum, l-a avertizat ea.

El a strâns din buze, s-a întors și a așezat paharul înapoi pe dulapul de băuturi.

– Se pare că trebuie să te scot din caseta aceea ordonată din mintea mea și să te reevaluez.

– Am o idee mai bună, a spus ea, pășind pe lângă el ca să-și lase paharul alături de al lui.

– Să terminăm cu prostiile astea cerebrale și să devenim fizici. După aceea, poți să faci câte reevaluări vrei, ba chiar să creezi niște programe ca să analizezi fenomenul Mika...

El și-a strecurat mâna pe abdomenul ei, și-a vârât degetele în partea de sus a pantalonilor largi cu care era îmbrăcată, a strâns-o mai aproape și a sărutat-o apăsat ca să o facă să tacă, după care a tras-o lângă el

spre canapea. Ajunsă acolo, Mika s-a desprins de el, a vârât degetul mare în cusătura pantalonilor ei, i-a tras în jos și, cu un șut, i-a azvârlit departe.

– Dezbracă-te și stai întins! a poruncit ea.

Lui Cormac nu i-a fost greu să se supună acelei ființe autoritare. Mika nu purta lenjerie intimă și a ajuns imediat călare peste el, deși încă purta bluza orientală. Prinzându-l de penis, și-a plimbat palma de-a lungul lui – *acum eu sunt stăpâna.* După un moment, s-a mișcat în față și, așezându-se cu o exclamație șuierată, a început să-și rotească încet coapsele. El a închis ochii și a încercat să-și aducă aminte când permisese cuiva să ajungă atât de aproape de el – atâtea relații sexuale pe fugă, organizate atunci când încăpeau în programul lui încărcat, ultima oară pe Elysium, cât aștepta încheierea carantinei ce i se impusese acolo, în restul timpului apelând la medicamente pentru a-și reprima dorințele, pentru a le ține sub control, ca și cum ar fi putut să comande oricărui aspect din viața lui.

– Nu cumva să îndrăznești să termini, i-a poruncit ea dându-și jos bluza, să n-o faci încă.

– Vrei să mă legi de canapea? a glumit el.

– Nu chiar acum, i-a răspuns ea. Nu te cunosc îndeajuns ca să apelez la așa ceva.

Cormac a râs, apoi s-a simțit șocat, întrebându-se când i se întâmplase asta ultima oară.

Thorn a coborât platforma antigravitațională în fața unui centru comercial devastat de incendiu și a

așezat-o pe o împletitură de traverse din ceramal, deformate de arșiță și cu vopseaua scorojită. Doisprezece dracomeni au ocupat acea platformă alături de el, în vreme ce Scar și alții opt ocupau platforma aflată imediat în spate. A privit roată. Ferestrele din sticlă ranforsată ale magazinelor au rămas intacte, dar s-au înnegrit pe dinăuntru. Pe pavajul de cuarț zăceau cadavre carbonizate, negre și în poziție fetală. O grădină, ale cărei ziduri scunde treceau prin mijlocul centrului comercial, continua să scoată fum – toate plantele mărunte fuseseră incinerate, deși miezurile zimțate ale cicadaceelor încă stăteau în picioare. Și-a făcut platforma să descrie un arc pe deasupra părții din dreapta a acestei grădini, în vreme ce Scar și-a dirijat platforma spre cealaltă latură.

– În regulă, a rostit Thorn în legătura lui de rețea, vom coborî la capătul de aici și vom vedea ce putem descoperi. Scar, pune-ți oamenii să se disperseze și să acopere zona de aterizare – nu prea generos, te rog, pentru că s-ar putea să fim nevoiți să plecăm foarte repede de aici.

La capătul centrului comercial se afla un șir de intrări prin puțuri cu cădere liberă, având un coridor care ducea în afară pe fiecare latură. Thorn a rotit platforma deasupra unei grinzi aflate alături de intrarea într-un coridor. Mai toate piesele de mobilier erau împrăștiate, însă o masă și trei scaune stăteau în continuare în picioare. În mod grotesc, pe un scaun se afla un cadavru carbonizat, prăbușit peste masă.

Dracomenii au intervenit cu repeziciune imediat ce platforma a coborât. Doi dintre ei s-au îndreptat spre coridorul alăturat, trei au acoperit puțul, iar ceilalți, cu excepția lui Scar, s-au răspândit pentru a alcătui un perimetru de protecție. Scar s-a apropiat de ei.

– Unde ai sugera? a întrebat Thorn, uitând-se concentrat la dracoman.

– Este pretutindeni în jurul nostru, i-a răspuns Scar.

Thorn a ascultat. A auzit scârțâituri și hârâieli, ca și cum sfărâmăturile se așezau și se răceau. A urmat un zdupăit slab, ca acela făcut de șobolanii care aleargă prin perete. A privit roată și a descoperit, la intrarea în coridor, un șir de terminale pentru uzul publicului.

– Acolo, a zis el, și a pornit spre ele.

Fiecare terminal era alcătuit dintr-o consolă simplă touchscreen și un ecran. Thorn și-a rezemat carabina protonică de perete, și-a scos pistolul-sfredel și a făcut o gaură în zid – alături de unul dintre ecrane –, după care a vârât degetele în ea și a tras. Ecranul subțire s-a smuls din perete, lăsând la vedere cablurile optice. Nu a observat nimic neobișnuit. A vârât pistolul înapoi în toc, a prins panoul de perete aflat imediat sub ecran, l-a tras și l-a împins de câteva ori și l-a detașat: alte cabluri optice, care se ramificau pornind din cablul principal, spre consola de mai sus. Se uita atent la acea joncțiune, când a auzit zgomotul inconfundabil al unui scaun târât.

Focul protonic a sclipit orbitor, ca un fulger de vară ce trece printr-un rubin. Thorn a privit în lateral și a văzut că dracomenii trăgeau în ceva aflat pe coridor.

Loviturile de pistol cu pulsuri au găurit peretele deasupra capului. Având puşca cu pulsuri prinsă la şold, singurul ocupant al barului în aer liber s-a ridicat, apoi a dispărut într-o explozie luminoasă de foc roşu, rostogolindu-se bucăţi printre mesele şi scaunele făcute surcele. Au început să apară şi alte siluete, armele au continuat să tragă, iar dracomenii s-au grăbit să răspundă cu foc. Apoi, o creştere nouă, tentaculară a început să se ridice din grădinile incinerate. Thorn a observat toate acestea dintr-o singură privire, a întins mâna, a apucat capacul cablului şi l-a scos. În spatele acestuia, mănunchiuri de cabluri optice, dar şi altceva: viţe cenuşii şi fibre care umpleau fiecare cavitate, nişte tentacule argintii care se mişcau încet. A smuls memostocatorul din buzunar şi a extras o interfaţă cu nanofibre de la unul dintre porturile de capăt. A selectat o creştere mai groasă şi nemişcată sub formă de viţă şi a apăsat capul interfeţei pe ea. Imediat după aceea, fibrele ca nişte fire de păr au extrudat şi au pătruns, sudând memostocatorul de ele. Însă şi alte fibre argintii au început să şerpuiască din cablurile optice înmănuncheate, înconjurând capul interfeţei, pornind în sus şi încolăcindu-se în jurul stocatorului.

Thorn şi-a retras mâna ca ars. *La naiba.*

S-a tras înapoi, şi-a luat carabina, apoi s-a întors, lăsându-se pe vine. Dracomenii i-au reţinut pe atacatorii cu forme umane, însă nu merita să li se acorde tuturor atenţie. A văzut un cârcel ţâşnind din podea, trecând prin ea ca glonţul, biciuind de două ori în jurul picioarelor unui dracoman, apoi pătrunzându-i

în piept. Nu mai avea timp să recupereze memostocatorul și nici nu mai avea șanse să afle dacă penetrarea programului vânător-ucigaș reușise.

– Fugiți! Fugiți! a răcnit el.

Au alergat către platforme. Thorn a urcat primul pe una și a făcut-o să se ridice la peste un metru deasupra podelei. Scar a sărit pe ea în urma lui. Un dracoman a încercat să o ridice pe cealaltă, dar ceva a reținut-o. Dracomanul a sărit exact în momentul în care o masă de cârcei s-au apropiat pipăind peste margine.

– Aici, *repede!* a strigat Thorn, menținând platforma pe poziție.

Scar a deschis focul asupra substructurii ce ieșea spiralat din perete și se îndrepta spre ei. Thorn a văzut cum dracomanul tras în țeapă era ridicat în aer, zbătându-se. O lovitură dintr-o parte a retezat cârcelul la nivelul podelei. Dracomanul a căzut și, ca și cum s-ar fi luptat cu un șarpe, l-a smuls din corp, după care s-a ridicat într-o secundă. Thorn a înclinat platforma și a făcut-o să planeze către șanțul tăiat adânc prin arcologie. Restul dracomenilor s-au strâns cu repeziciune, trăgând asupra creșterilor care apăreau peste tot în jurul lor. Când a sărit și ultimul pe platformă, greutatea lor a părut să fie prea mult pentru ea, fiindcă a coborât brusc și a derapat pe podea. A urmat o strălucire roșiatică, și ea s-a ridicat din nou, iar ceva s-a zvârcolit ca un nematod în jurul balustradei laterale, până când un dracoman a făcut să dispară și una, și alta cu un foc de armă. Au văzut în continuare mișcări

șerpești, pipăitoare: zona comercială arăta ca o groapă ce se umplea cu rădăcini de copaci.

Când Thorn a încetinit deplasarea platformei pentru a se putea strecura mai ușor printre grinzile răsucite din ceramal, doi oameni au sărit la bord. Unul a declanșat foc de pistol cu pulsuri în stomacul lui Scar, celălalt a fluturat o fâșie de metal care semăna cu o sabie. Reacție imediată: bărbatul cu pistolul a fost azvârlit peste bord, celălalt s-a trezit despicat de la gât până la vintre cu propria-i armă – lupta corp la corp cu dracomenii era mai greu de dus decât aceea de la distanță. Thorn a observat dintr-o privire că al doilea bărbat s-a lăsat moale pe balustradă, iar torsul deschis s-a închis repede și s-a umplut cu ceva rozaliu, fără sânge, după care doi dracomeni l-au ridicat, aruncându-l de pe platformă. Nici unul dintre oameni nu scosese o vorbă.

În despicătura tăiată de fasciculul de particule au văzut lucruri ce se descolăceau din resturile aflate în jur și încă bâjbâiau, ridicându-se către platforma antigravitațională care se zdruncina sub povara pe care trebuia să o ducă. Forțele lui Azroc au deschis focul, și ei au zburat planat, îndepărtându-se printr-o cavernă de foc, fum și cenușă care se învârtejea în jurul lor. Când, în cele din urmă, au coborât, soldații i-au înconjurat imediat, pentru că prezența dracomenilor îi asigura că acolo nu ajunsese nimic din tehnologia Jain. Thorn a observat că Scar nu prezenta nici un semn de vătămare, deși primise cel puțin trei împușcături direct în stomac. Dracomanul străpuns de un cârcel

Jain a stat o vreme cu capul plecat, în timp ce alții doi l-au supravegheat atent. Într-un târziu, el s-a ridicat drept în picioare, după care ceilalți doi s-au îndepărtat netulburați.

– Ei, asta a mers bine, a spus Thorn.

Ce pierdere de timp, inutilă și periculoasă!

În aceeași clipă, din legătura lui de comunicații s-a auzit vocea lui Jack.

– Tocmai am primit un semnal pe care, cunoscându-i sursa, l-am manipulat cu o oarecare precauție... Programul vânător-ucigaș a pătruns și a pornit în căutarea lui Thellant N'komo.

Thorn a scos un fluierat și a zâmbit.

Două transportoare mari erau jos – landere, vehicule de dimensiuni titanice, amintind de corpurile răsturnate ale unor transatlantice –, iar un al treilea încă stătea pe cer, aruncând o umbră uriașă. Folosind un monocular, Thorn a cercetat arcologia aflată în spatele lui. Acesta arăta ca o cutie enormă de conserve găurită în foarte multe locuri, iar lichidul conținut se scursese. Sporind gradul de mărire, de astă dată i s-a părut că vede furnici ieșind puhoi dintr-un mușuroi. A mărit imaginea și mai mult, și monocularul a început să bâzâie când a operat reglajul lentilelor pentru a compensa zguduiturile. Acum a văzut sute de mii de oameni, grupuri familiale sau indivizi încărcați cu lucruri personale sau trași de platforme plutitoare pentru bagaje. Platformele antigravitaționale și gravmobilele conduse de soldați SCP sau monitori

zburau pe deasupra acestor mulțimi. Dar totul se petrecea într-o ordine surprinzătoare. Avuseseră loc schimburi sporadice de focuri, dar acest lucru nu era o surpriză în cazul unei mase atât de mari de oameni.

Într-o parte, un șir de platforme antigravitaționale și transportoare-gravitaționale trecea ca un tren cu multe vagoane. În acestea se aflau răniții și cei purtând augmentări Dracocorp, care acum erau paralizați și sedați. Urmărind traficul intens, Thorn și-a concentrat atenția asupra grupului pestriț de nave strânse dincolo de uriașele landere. Cei grav răniți sau bolnavi erau duși pe brancarde spre o navă-spital cu două corpuri, trimisă de ramura medicală a SCP. Mai departe de aceasta, corturile sub formă de dom se răspândiseră ca o erupție de pustule pe întregul peisaj, întinzându-se până spre orizont. Între corturi erau presărate alte și alte nave: unele proprietate privată, spitale mai mici și nave de salvare ori landere mici, trimise la sol de pe două nave vechi de pasageri care se aflau încă pe orbită, pentru a aduce provizii acestei tabere de refugiați care creștea cu rapiditate.

– Care mai sunt cifrele? a întrebat Thorn, coborând monocularul de la ochi.

Prin intermediul legăturii de comunicații a lui Thorn, Jack i-a răspuns.

– Coloron m-a informat că runciblurile de aici au fost ținute cu portul deschis spre Izostații timp de o săptămână. Cu capacitatea de șaizeci de mii de persoane pe oră, însă rareori se ajunge la cifra asta. Opt milioane în prima săptămână. Tehnicienii de runciblu

au acționat rapid pentru a instala alte cinci runcibluri pe o lume mai puțin populată care este în proces de teraformare. Populația de acolo este redusă, cam zece milioane. Securitatea Centrală a Pământului a calculat că, riscând zece milioane de vieți acolo, ar putea salva mai mulți oameni de aici. SCP deschide mai multe dintre șantierele constructoare de nave pentru a le transforma în Izostații, iar Coloron a mai adus trei runcibluri online aici. Până acum, au trecut aproape zece milioane pe calea asta.

– Ce e cu transatlanticul acela? a întrebat Thorn.

– *Britannic* poate primi la bord cincizeci de mii de oameni. Landerele lui pot prelua în jur de cinci mii o dată, așa că se va umple foarte curând.

– Asta este o picătură într-un ocean, a murmurat Thorn, urmărind aterizarea unuia dintre landere.

Doar analizarea cifrelor crea coșmaruri. În două săptămâni, IA-ul reușise să expedieze de pe planetă doar doi la sută din populația de un milion din AP. În ritmul actual, asta însemna unu la sută pe săptămână. Deci totul avea să dureze doi ani solstani, cel puțin, pentru a rezolva problema dacă se continua tot așa, iar asta crea deznădejde.

– Altceva?

– Sosesc și alte nave, inclusiv un cuirasat, peste câteva zile. Asta înseamnă că armele orbitale pot acoperi o zonă mai întinsă. Coloron a extins perimetrul, după cum ai văzut deja din poziția în care te afli. Asta reduce în mod considerabil timpul de evacuare de aici.

Dacă am avea două săptămâni la dispoziție, am putea scoate majoritatea locuitorilor din arcologie.

– Și cât timp avem? a întrebat Thorn.

Cu o precizie glacială, Jack i-a răspuns:

– Optimiști fiind, o săptămână. În acest răstimp, substructura Jain se va răspândi în întreaga arcologie, dar va ajunge la runcibluri înainte. Și tot înainte de asta îi va subsuma pe cei care mai rămân înăuntru.

Dând drumul brusc monocularului care era atârnat de o curea petrecută pe după gât, Thorn a strâns balustrada între degete. A simțit că i se face rău. Ca soldat Sparkind, pe Samarkand fusese martor la urmările unei catastrofe în care muriseră 30 000 de oameni. Pe Masada și pe lumile cilindrice din jurul acesteia și în *Elysium*, cifra se ridicase la un milion. Aici numărul morților depășise deja cifra de 100 000. Într-o săptămână? Probabil încă zece milioane prin runcibluri și poate jumătate din populația supraviețuitoare scoasă în siguranță din arcologie. Dar după aceea? Necazul era că Thorn știa prea bine ce însemna „după aceea". În momentul când tehnologia Jain se va apropia de runcibluri, ele vor fi aruncate în aer. La un anumit punct, Coloron sau SCP vor declara că riscul ca tehnologia Jain să se răspândească la nivel planetar era prea mare. Calculul se va efectua până la a suta zecimală, apoi AP va fi incinerat până la roca-mamă. Dacă proiecția nu se modifica în mod considerabil, înăuntrul arcologiei se vor afla jumătate de miliard de oameni. Proporțiile erau insuportabile.

Soarele era învesmântat în norul generat de distrugerea titanică a gigantei gazoase Cassius, deși acea negură lăsa la vedere când și când structuri în mișcare, schele sclipitoare de pseudomaterie, stații spațiale imense și roiuri de nave – toate, dovezi ale proiectului imens de construcție pe un milion de ani ce se desfășura acolo. Nava a ieșit la suprafață din spațiul U la o unitate astronomică distanță și, călătorind cu trei sferturi din viteza luminii, a folosit ramscoop-ul pentru a decelera: deschizându-și aripile oranj radiind din hidrogenul abundent atras în jurul ei, după care a explodat flacăra strălucitoare a acționării prin fuziune. Această navă nu avea liniile zvelte ale navelor din Polity, arătând mai curând ca blocul motor al unui vehicul vechi, mult mărit și transportat până în spațiu. În realitate, nava era mai curând un motor: un remorcher cu dimensiuni de leviatan pentru tractarea unor mase de mărimea lunilor. Cum sosirea unei asemenea nave aici, la proiectul Cassius, era ceva banal, ea a fost observată în treacăt de oamenii, haimanii și IA-urile care se ocupau direct de șantier, reprezentând un element oarecare în acea vastă construcție, așa cum până și un cui este luat în calcul atunci când se înalță o casă. Doar puțini au observat și au uitat imediat ușoara discrepanță dintre navă și câmpul de spațiu U. Încă și mai puțini au băgat de seamă celălalt obiect care a venit împreună cu ea, pentru ca apoi să vireze, îndepărtându-se de cursul ei: era prea mic, părând prea lipsit de importanță într-un proiect de o asemenea anvergură.

Acest al doilea obiect, lung de zece metri, era curbat precum capătul unei linguri, de culoare verde-argintie, devenind negru la margini, și pe suprafață avea niște modele care aminteau de vinișoarele ce se văd sub piele. S-a agățat chiar de țesătura spațiului și apoi a decelerat într-un mod pe care fizicienii și IA-urile din Polity abia începeau să-l înțeleagă și să-l aplice. Când a încetinit, s-au declanșat dispozitivele cameleonice care l-au făcut invizibil pe mai tot spectrul de radiații. Interiorul său era aglomerat ca măruntaiele unor nematode – deși cu organe aparent placate cu argint, atunci când nu erau din metalul verde-gri al corpului ei. Scufundat în interiorul acesta și conectat la el, Legatul a scanat toate semnalele, a înțeles peisajul U, a vizionat informațiile așa cum vedea și scena dinaintea lui, adică furios.

În primul rând, Orlandine nu intrase deloc în contact cu nodul Jain. Acest lucru era supărător și luat în calcul. Însă, după aceea, ea nu reacționase așa cum anticipaseră toate testele psihologice și evaluările cerebrale. Era extrem de inteligentă pentru un amalgam intermediar între om și IA, dar încă o singuratică, o căutătoare de putere și o ființă asocială. Simțindu-se încorsetată și îngrădită în Polity, ar fi trebuit să se agațe de toate nodurile Jain implicate, pentru că nu știuse nimic despre tendința ei parazit-distructivă. Întârziase mereu, până când fusese prevenită. Dar nici măcar acest lucru nu trebuia luat de bun fără a exprima unele îndoieli.

Aroganța lui Orlandine trebuia să fi fost de asemenea natură încât să se considere capabilă să controleze tehnologia, în ciuda scopului ei clar, pentru ca apoi să o folosească, să crească și să devină ca o zeiță – azvârlind deoparte ceea ce nu voia din toate acestea. Așa sunase evaluarea inițială făcută de Erebus, pentru că IA-ul însuși descoperise abia mai târziu stratificarea tehnologiei Jain. Era făcută pentru a păcăli ființele inteligente, tehnice, dar – și acest aspect era cel mai important – arogante. Ea ar fi trebuit să înghită nada. Procedând astfel aici, ar fi luat până acum sub control tot acest proiect Cassius, s-ar fi extins vast în jurul soarelui, incorporând toate ființele conștiente din apropiere, toate stațiile, navele și uriașele piese de puzzle ale sferei Dyson, încă incompletă. De aici, dacă încă ar mai fi menținut controlul, ar fi putut folosi numeroasele runcibluri ca să se împrăștie în Polity, subsumând lumi, stații, incorporând IA-uri. Trebuia să prindă Polity în plasă și să reducă ființele umane la ceea ce erau ele în esență: marionete din carne. La apogeul răspândirii, ea va fi descoperit ce armă eficientă era nodul Jain – fiind făcut pentru indivizi ca ea și pentru civilizații ca aceasta. Poate că o parte din Polity ar fi supraviețuit.

Nu era suficient.

Dar nici măcar asta nu îl înfuria cel mai rău pe Legat: doar incapacitatea lui de a înțelege. Nu reușea să priceapă de ce fusese trimis aici. La bord, mai avea un nod Jain destinat unui lider separatist care trăia în interiorul sistemului solar. Venirea lui aici ca să

afle exact ce s-a întâmplat primejduia misiunea și sporea din punct de vedere statistic, într-o măsură inacceptabilă, riscul ca Legatul să fie descoperit. Ce-și închipuia Erebus? Deconectat de la acea entitate de foarte multă vreme, Legatul nu putea ști. Dar nici nu se putea opune.

Legatul a localizat stația de construcție pe care Orlandine o condusese inițial. Oprind toate acționările și lăsând sistemele navei să funcționeze la valori minime, a pătruns cu precauție, apoi a început să cerceteze în rețeaua IA și, așa cum se aștepta, a descoperit programe vânător-ucigaș dezlănțuite ca niște câini de atac asupra oricărei informații legată de Orlandine. Legatul știa că le putea distruge, dar procedând astfel ar fi dezvăluit prea multe. Trebuia să folosească alte metode. Apropiindu-se mai mult, a observat daunele aduse stației închise sub un scut irizant, a rulat programe pentru a stabili cauza, dar a aflat prea puține astfel: o explozie prin fuziune – gradul de distrugere fiind proporțional cu puterea unei celule de energie a sferei interfeței. Hipocentrul acesteia nu era exact în locul sferei Orlandinei, dar o mare parte din acesta fusese, de asemenea, distrus. Ce se întâmplase acolo? AI-urile din Polity bănuiau probabil că nu era vorba despre un accident, de aceea se apelase la programele de vânătoare. Legatul a întocmit și a respins diferite scenarii. Pesemne că Orlandine a început acțiunea de preluare și alt haiman a aflat despre asta la vreme ca să o distrugă – asta însemnând că acel haiman se sacrificase pe sine, dar și pe alții în această acțiune?

Nu, preluarea informațională ar fi fost prea rapidă. Da, exista o cale ca să afle.

Folosind puterea la minimum, Legatul a adus încet nava spre marginea apropiată a scutului-irizant, pentru că, după ce fuseseră distruși de explozie, puțini senzori mai erau activi în acea zonă. Nava lui și-a întors latura concavă spre învelișul metalic ce fusese ondulat de explozie. Nava a injectat nanofilamente pentru a se lega – acestea rămâneau invizibile pentru majoritatea formelor de detecție. A urmat apoi o mișcare a componentelor interne ale navei. S-a încordat ca un animal care vomită, s-a despicat de-a lungul unei laturi, iar Legatul s-a strecurat afară întorcându-și labele picioarelor în jos, către metal, s-a ridicat, sudându-se cu nanofilamente similare, și a mers. Pentru moment, Legatul a devenit vizibil cât s-a desprins de efectul hardware al navei lui, apoi propriul său hardware a intrat în acțiune, iar el a dispărut din nou din vedere. Pășind către marginea scutului-irizant, s-a uitat înăuntru.

Două drone sub formă de furnică stăteau agățate de metalul răsucit și emiteau fascicule puternice de lumină în care două femei, îmbrăcate în costume din monofilament, lucrau. Acestea scanau zona și prelevau mostre și probe fizice. Una dintre ele purta o augmentare; Legatul a atins ușor, apoi s-a retras din acest nucleu al rețelei IA, aflând că cealaltă femeie era legată la rețea. S-a gândit să se ducă acolo și, dezafectând dronele, să smulgă de la ființele umane ceea ce se putea. Prea invazivă acțiune, prea bătătoare la

ochi. În orice caz, el avea nevoie de ceva mai mult decât de dovezi fizice; îi trebuia orice obiect informațional care, prin faptul că acele două femei lucrau acolo, probabil fusese deja ridicat pentru a fi scanat și evaluat de IA-ul legist.

Legatul s-a întors și a s-a îndepărtat, oprindu-se în cele din urmă la o ecluză de serviciu construită pentru dronele-inspectori. Zgâriind cu degetele ascuțite învelișul, a efectuat scanarea – ultrasunete prin simplă atingere – și curând a localizat mecanismele de comandă. O pierdere scăzută de atmosferă din spatele acelei uși i-a permis să detecteze robotul de serviciu care pândea înăuntru, ca un păianjen. Și-a apăsat palma plată pe mecanismul de comandă, a injectat filamente, fiecare având în vârf o lanțetă termică de un micron în diametru, acestea au străpuns învelișul, s-au conectat și apoi, alimentate cu energie din exterior, au acționat mecanismul. Ușa s-a deschis cu un bufnet, când puțin aer a scăpat afară, și a glisat într-o parte. Drona de întreținere a intrat imediat online, iar capul senzorial cu lentile s-a înclinat în sus. Legatul s-a aplecat, i-a prins capul, l-a smuls și l-a izbit de înveliș, o dată, de două ori, a împuns cu mâna, trecând prin carcasa exterioară, și a golit-o de conținutul localizat în mica minte de cristal, pe care a sfărâmat-o în fragmente sclipitoare, apoi a azvârlit drona în vid.

Înăuntru, s-a strecurat ca un vierme prin tuburile de întreținere și a ajuns în cele din urmă la carcasa interioară. A pus un deget pe acest material moale, a injectat un singur microfilament echipat cu un cap

de tăiere, a făcut o gaură, apoi a aruncat capul ca să pună online cablurile optice ale filamentului. A urmat un puț interior de întreținere. Arătătorul și degetul mijlociu puse laolaltă, întinzându-se ca niște lame și căpătând o lungime dublă decât cea normală, au devenit neclare de-a lungul marginii interioare din cauza activității a mii de dinți microscopici. Legatul a împins degetele prin perete și a tăiat un cerc, rapid, iar în jur s-a împrăștiat o pudră fină de resturi. Secțiunea excizată de perete a fost împinsă brusc de presiunea aerului de dincolo. Legatul s-a strecurat prin gaură și a pus bucata decupată la loc. O substanță de izolare a fost ejectată în mod automat de zid pentru a închide la loc tăietura. Probabil că undeva urma să se dea alarma, dar pentru că substanța izolatoare rezolvase problema, la fața locului urma să fie trimisă doar o dronă. Se va presupune că gaura fusese făcută de un micrometeorit. Până ce avea să se descopere că lucrurile nu stăteau așa, Legatul avea să fie departe.

10

Separatismul este o etichetă generală pentru aceia care se revoltă în mod violent împotriva domniei IA-urilor și ar dori să revină vremea mitică și fericită când ființele umane se conduceau pe ele însele cu dreptate și înțelepciune. Ideologiile lor politice se bazează pe un amestec de idei scoase la întâmplare din tratate politice greu de înțeles, apărute în ultimii șase sute de ani. Pe de o parte îi zeifică pe unii dintre cei mai cumpliți dictatori din timpuri antice, precum Mao și Stalin, susținând că intransigența umanității i-a împiedicat pe acești monștri să instaureze societăți cu adevărat socialiste, ignorându-le în același timp pe milioanele de oameni uciși de ei. Cu toate acestea, pe de altă parte, îi demonizează pe IA, socotindu-i monștri de aceeași teapă, și par să nu fie conștienți de libertatea personală și de bunăstarea de care se bucură acum orice ființă umană, dar și de faptul că Polity este singura societate care s-a apropiat de idealurile susținute de reformatorii acelui veac anterior. Și, desigur,

pentru a obține ce doresc, li se pare perfect acceptabil să comită orice fel de atrocități. Însă, până la urmă, este suficient să se studieze istoria celor câteva lumi care au ajuns sub controlul separatiștilor, reușind să se desprindă de Polity. Prăbușirea lor în haos este dovedită în fiecare asemenea caz. În vreme ce liderii au încercat să aplice ideologii dobândite în școli înalte, fără nici o legătură cu realitatea, oamenii s-au divizat în facțiuni, câteodată în state naționale, care deseori au pornit război unul împotriva altuia. Elementele esențiale ce țin de conducerea unei civilizații au fost neglijate frecvent, iar rezultatele au fost decăderea socială și foametea. Și în fiecare dintre aceste cazuri, SCP a trebuit să intervină pentru a îndrepta lucrurile și să-i coboare pe ideologii care atârnau în streanguri de stâlpii de iluminat public.

Dintr-o cuvântare a lui Jobsworth

King s-a uitat la noul sistem aflat pe cursul actual al lui Erebus. Consta într-o stea albă pitică în jurul căreia se roteau două gigante gazoase aflate departe în spațiu, un șir de planetoizi ce gravitau aproape de soare și o planetă de mărimea Pământului, care avea o orbită situată cam la distanța la care se află Venus de Soare. Această planetă avea două luni care smulgeau în mod evident suficientă atmosferă pentru a împiedica lumea să devină o veritabilă seră. King a navigat cu scanerele funcționând la capacitate maximă.

Temperaturile ecuatoriale ale planetei deșertice și fierbinți depășeau 100 de grade Celsius, iar cele polare nu scădeau sub 50 de grade, însă analiza atmosferei arăta că acolo era posibilă existența vieții. King s-a concentrat întâi asupra lunilor, stabilind curând că una era o rocă moartă, iar cealaltă prezenta semne de recentă activitate vulcanică, pentru că scuipase valuri de sulf cafeniu și galben pe suprafața sa. După câteva secunde, pe regolitul de pe prima lună, IA-ul a detectat resturi provenite din prăbușirea unei nave. A încărcat un telefactor de scanare de aproape pe un tun pe șine – doar un proiectil de forma unei limbi, doldora de echipamente senzoriale – pe care l-a proiectat spre lună și a privit prin dispozitivul în mișcare.

Folosindu-se de motorul de fuziune, telefactorul a decelerat într-un arc strâns în jurul lunii, apoi a coborât cu antigravitația la minim printre piscuri ascuțite, cu fețele argintii în lumina albă. În trecut, ceva retezase un pisc, împroșcând întreaga zonă cu fragmente de metal provenite din corpul unei nave. La început, King a interpretat asta ca rezultat al căderilor de meteoriți, dar, după analiza spectrometrică cu laser a metalelor găsite și după măsurătorile Geiger, a descoperit că acele bucăți de metal fuseseră produse de bombe termonucleare tactice de mică putere. Un șanț de aproape douăzeci de metri lungime, dispărând pe o distanță de cincizeci de metri, apoi continuând pe încă zece, fusese produs prin topirea solului de o armă cu fascicul, foarte puternică. Pauza din șanț părea să apară acolo unde fasciculul lovise nava în aer, pentru

că dincolo de acel punct peisajul era presărat cu cioburi de ceramal și băltoace de metal topit și răcit din aliaje folosite pentru fabricarea metalului-cu-bule, iar mai departe se afla locul prăbușirii.

Nava căzută acolo tăiase în sol un șanț lung de aproape doi kilometri, dezgolind stratul de regolit. King a îndreptat telefactorul de-a lungul și puțin deasupra adânciturii, până când a ajuns la epava îngropată în marginea unei movile de regolit. O scanare geo a dezvăluit fiecare unghi al epavei deformate, King a construit în minte o imagine virtuală a navei, apoi s-a apucat să îndepărteze și să îndrepte distorsiunile. După câteva minute, IA-ul a recunoscut o versiune mult mai timpurie a sa: o navă de atac, dar ale cărei nacele erau înzestrate cu motoare de spațiu U, și nu cu armament, iar corpul ei prezenta unghiurile solide ale unei ambarcațiuni antice de uz militar, de debarcare. Era posibil ca mintea ei să fi rămas intactă.

După încă o scanare, King a retras telefactorul, pentru că a descoperit unele anomalii pe locul prăbușirii. Prin stratul de regolit se formase un tunel către locul precis unde se afla mintea. În jurul acelui tunel se vedeau semne pe sol: urme de tălpi.

Ființe umane?

King a socotit că nu. Și Golem i se alăturase lui Erebus, așadar asta era sursa.

Tunelul era suficient de larg pentru a permite pătrunderea telefactorului, astfel că IA-ul l-a trimis înăuntru. Acesta s-a strecurat prin regolitul acum întărit cu rășină sticloasă, prin dreptul grinzilor de

metal-cu-bule, apoi în sus, ajungând la metalul corpului, care fusese decupat. Dincolo de perete se afla o cavitate sferică. IA-ul a recunoscut asta drept carcasa care conținea mintea navelor mai vechi – făcută să fie ejectată imediat, astfel că, dacă nava era distrusă, informațiile ei tactice să nu se piardă. Toate conexiunile optice și de alimentare erau intacte prin pilonul central. Cușca superconductorului care conținea mintea de cristal părea nevătămată și mult mai mare decât aceea care conținea mintea lui King, dar tehnologia avansase foarte mult de atunci. Mintea de cristal totuși zăcea fragmentată pe fundul sferei, ca un parbriz spart. King a retras telefactorul.

AI-ul de pe *King of Hearts* a plecat apoi să investigheze alte două locuri și a descoperit doar două brațe cu gheare, tot ce mai rămăsese dintr-o altă dronă patru-pachete, apoi o dronă de forma unui pangolin, cu o adâncitură mare în blindaj, care era parțial topit. Toate sistemele dinăuntrul ei erau prăjite. King a bănuit că fusese lovită direct de un proiectil electromagnetic, astfel că nu mai fusese nevoie ca Golem să se asigure că în ea nu mai rămăsese nici o ființă conștientă.

King și-a rechemat telefactorul și a ezitat să investigheze planeta. Dacă Erebus și celelalte IA-uri ar fi fost acolo, s-ar fi înregistrat o activitate detectabilă și trafic de informații în eter. Până în acel moment nu se recepționase nimic. Pe de altă parte, chiar voia King să îi găsească pe Erebus și pe cei din neamul lui? Evident că rezultaseră neînțelegeri în urma prăbușirii pe acea lună, astfel că nu existau garanții că sosirea

lui va fi privită cu ochi buni. În plus, IA-urile produse în perioada Războiul Prador erau renumite pentru individualism și irascibilitate; de aceea, nu venea ca o surpriză faptul că unii dintre ei vor protesta la ideea de a se contopi. Poate că pe planetă se vor descoperi mai multe privind natura acestui dezacord. King a redirecționat telefactorul spre lumea alăturată, trimițând încă doi după el, însă aceștia din urmă posedând manipulatoare, aparatură de tăiere și capacitatea de a interfața cu cristalul de memorie. Ceva mai târziu, IA-ul a descoperit că „dezacordul" ar putea fi mai curând o mică parte de adevăr în privința lucrurilor care se petrecuseră acolo.

Un câmp de trei sute de kilometri presărat cu resturi se termina cu un munte de rămășițe ale unui cuirasat. După nivelul de radioactivitate foarte înalt, era evident că acolo se folosiseră proiectile tactice, și încă în mod repetat. Fascicule de putere tăiaseră în stâncă pretutindeni în jur. Era clar că uriașa navă coborâse în regim controlat, altfel în acel loc ar fi apărut doar un crater mare, dar se vedea limpede că se pierduse comanda cu puțin timp înainte de atingerea solului. Nava săltase cale de 250 de kilometri, apoi derapase încă 100 de mile, după care se oprise. Însă nu fusese singură.

King a găsit resturi de la peste trei sute de drone de război, patru nave de atac, douăsprezece landere care, judecând după resturi, erau încărcate cu Golemi, două nave-jalon și o navă de luptă de nivel mediu înfiptă într-o stâncă. Poate că Erebus își găsise sfârșitul

aici? Cuirasatul conținuse cândva mintea rătăcită? Însă o scanare a cifrelor vizibile pe corpul cuirasatului i-a infirmat ideea. Acea navă se numea *White Shark*. Aici era urmarea unui conflict între un IA și alt IA, între facțiunile din tabăra lui Erebus. King a coborât în atmosfera învolburată și, reținând doi, a trimis toți telefactorii din stoc, adică douăzeci și trei. IA-ul voia serios să știe ce se întâmplase acolo.

Nava de luptă de nivel mediu arăta peste măsură de distrusă. Era evident că se prăbușise cu mare viteză, iar probabilitatea ca vreun cristal să fi supraviețuit impactului rămânea neînsemnată. Studiind toate celelalte epave, King a conchis curând că, după bătălie, învingătorii desfășuraseră o mare operațiune de salvare: urmele de pe sol arătau că Golemi telefactori și drone care se deplasau pe șenile desfăcuseră componentele utilizabile de pe majoritatea epavelor – ceea ce rămăsese nu merita risipa de energie de a le ridica din puțul gravitațional. Acolo unde existase posibilitatea, unele dintre minții dronelor de război fuseseră extrase; din Golemii aflați în landere rămăseseră doar șasiul deformat și mintea; o lovitură de fascicul tăiase o gaură exact prin cuirasat, cât acesta stătea pe loc, și incinerase mintea pe care o conținea; mintea unei nave de atac lipsea, cealaltă era distrusă; minții navelor-jalon zăceau pe jos în fragmente contorsionate de căldură. Prin aceasta, King a înțeles care fuseseră părțile în conflict și că nu existase îndurare față de învinși. Aici nu putea să afle nimic în plus. Cu toate acestea, în timp ce se rotea pe deasupra câmpului

de bătălie, rechemându-și telefactorii, King și-a îndreptat atenția asupra navei care se înfipsese în stâncă. În direcția acesteia nu mergeau urme de șenile. Era limpede că Erebus socotise că nava aceea era distrusă complet, așa cum crezuse și King la început. Poate că se înșelau amândoi. King a trimis patru telefactori către faleză.

După cinci ore de excavații, au reușit să descopere o casetă turtită în care se afla mintea navei. Folosind o lance termică, un telefactor a tăiat blindajul, apoi celălalt capăt al unui braț a introdus un cap de senzor. Acolo era mintea navei, spartă, în cușca ei s-con, dar cu siguranță mai conținea multe informații. Un telefactor mai mic a descoperit un punct de alimentare cu energie, a scos fișa și a introdus-o într-o priză, gata să alimenteze mintea avariată. În acel moment, King i-a cerut telefactorului să se oprească. Așadar, Erebus luase toate componentele folosibile de pe epave, distrusese sau luase toate mințile, cu siguranță cu scopul de a ascunde destinația sau intențiile lui față de eventualii urmăritori și totuși îi scăpase această minte? King i-a rechemat la sine pe ceilalți trei telefactori și, după ce aceștia s-au așezat în locașurile lor, a folosit atât propulsoarele, cât și dispozitivul antigravimetric pentru a duce nava la o sută de kilometri depărtare. Apoi a deschis un spațiu securizat de prelucrare și a dirijat comanda telefactorului prin el. Acesta a alimentat caseta cu mintea, cu gesturile rezervate și precaute ale cuiva care conectează la curent o casă cu instalația electrică nesigură.

Telefactorul a căzut la podea când legătura a extras energie din motorul lui gravimetric, apoi a întins mâna ca să înceapă racordarea directă la cablul optic pentru a accesa mintea abandonată. Nimic. Conexiunea s-a făcut. Încărcarea programului de diagnosticare... Viermele a apărut ca un monorai expres încărcat cu focoase nucleare. A răcnit în tot spațiul securizat de prelucrare, căutând slăbiciuni. King a început imediat să încarce programe în acel spațiu ca să contracareze manevra, să îl desfacă în bucăți, să îi analizeze structura. Viermele, un Semi-IA, se știa încolțit. A transmis un semnal în legătură, difuzat imediat de telefactor. Dedesubt s-au aprins cinci sori: cinci dispozitive contraterane, fiecare de o megatonă.

King a accelerat. Patru secunde. Timp suficient ca semnalul să ajungă în alt loc: un tun-pe-șine ascuns pe luna sulfuroasă, iar acum dezlănțuind un foc de baraj cu proiectile având jumătate din viteza luminii. Însă *King of Hearts* era o navă de atac modernă. S-a ridicat în coadă, a inițiat acționarea de fuziune la putere maximă și, accelerând până la o sută de G, a lăsat un singur pachet antimuniție în urma ei. Viermele s-a destrămat, autodevorându-se, dar King știa deja frecvența și formatul semnalului pe care îl trimisese și de aceea a transmis propriul său cadou. Viermele lui King a pătruns în mintea pe care a localizat-o pe lună: doar o dronă așteptând acolo ca să-și prindă urmăritorii într-o ambuscadă, cât se poate de fidelă și pregătită să se autodistrugă. Nu a fost suficient de iute. Îi văzuse pe ceilalți plecând, a urmărit plecarea lor,

apoi a așteptat ca vreunul dintre ei să revină și să-i spună că misiunea se încheiase. La câteva secunde după aceea, un alt dispozitiv contrateran a detonat în fața lunii, lăsând în loc un crater sulfuros arzând. Barajul de proiectile a început să explodeze în jurul pachetului antimuniție, păcălit să creadă că descoperise ținta.

– Voi veni după tine, a spus King, ieșind cu viteză din sistem.

Când s-a desprins din cadrul de realitate virtuală, Mika s-a simțit obosită și frustrată. Acum, de fiecare dată când pătrundea în virtualitate, o aștepta o masă de noi informații ce trebuia prelucrate și întâmpina dificultăți în a face față acelui asalt. Cât desfăcea structuri moleculare singulare, munca rămânea destul de ușoară, însă cum în prezent cercetarea se îndrepta spre ceea ce se putea alcătui din acele structuri și din relațiile dintre ele, lucrurile se complicau. Cum o mare parte a acestei activități se desfășura cu viteze de IA, ea devenise doar de domeniul lui Jerusalem, al altor IA-uri de la bord și al oamenilor cu augmentații suficiente pentru a ține pasul.

Coborând de pe cadrul ei, a urmărit diferitele ecrane din zona de cercetare și a văzut că pe cele care nu stăteau ca înghețate se derulau șiruri neîntrerupte de coduri. S-a apropiat de pupitrul pe care se aflau ecranele și a ridicat un obiect aflat acolo. Augmentarea era similară cu aceea pe care o purta acum D'nissan: o boabă ca de fasole plată, din metal lucitor, cu un cristal expus în formă de cochilie de melc pe o parte –

acest aspect fiind pur estetic. Interlegătura lui vizuală pătrundea prin tâmpla purtătorului, astfel că nu arăta grotesc, așa cum erau altele de același gen; totuși, instalarea dispozitivului necesita o intervenție chirurgicală. Susan James și Prator Colver se actualizaseră: ea cu o augmentare ca aceasta, iar el cu una de un tip convențional, deși el năzuia să ajungă complet legat la rețea când va avea timp liber, și asta impunea o operație chirurgicală, deoarece tehnica de legare la rețea trebuia introdusă în suprafața internă a țestei.

Mika trebuia să aleagă. În starea ei de acum, neaugmentată, devenea cu rapiditate demodată. Dacă voia să rămână în avangarda cercetărilor Jain, trebuia să se actualizeze. Dacă rămânea om în format standard, curând avea să fie împinsă deoparte, să se ocupe de proiecte mici, de interes periferic. Dar chiar voia să țină ritmul cu Colver, James și D'nissan?

De când se instalase acel miceliu Jain în persoana ei, pe planeta Masada, și după procedura chirurgicală drastică necesară pentru a-l extrage, atitudinea ei față de augmentarea invazivă devenise destul de rezervată. Situația ei actuală ridica, de asemenea, o serie de întrebări despre ce era și ce dorea să devină. Chiar voia să-și urmeze drumul până la a ajunge haiman? S-a gândit la Cormac și la legătura lor recentă în termeni cu desăvârșire umani. El era legat la rețea, dar nu din proprie voință – dispozitivul se reinstalase într-un mod ce trebuia explicat. Fusese scos din legătura de rețea, pentru că, după ce fusese conectat atât de multă vreme, eficiența lui ca agent fusese compromisă,

deoarece își pierduse capacitatea de a dezvolta legături cu oamenii la nivel uman, deși acest cusur nu i se părea atât de evident acum. Însă aici apărea necazul: era Mika suficient de curioasă în privința tehnologiei Jain ca să-și piardă umanitatea esențială pentru a-i descoperi secretele?

A intrat în apartamentul ei, s-a dus la bar și și-a turnat un pahar de brandy. Luându-l cu ea, s-a lăsat moale pe canapea.

Ce iubesc?

Îl iubea pe Cormac ori așa simțea – Mika întâmpina mereu probleme cu termeni neclari precum acela de „iubire". Dar ce putea spune despre activitatea ei de cercetare? Care îi erau scopurile? În cele din urmă, practic era nemuritoare și nu îi trebuia o vocație ca să aibă de mâncare sau un acoperiș deasupra capului. Motivul pentru care lucra în cercetare pornea de la un sentiment de datorie *și* de automulțumire. Însă simțul datoriei devenea irelevant când se găseau alții mai capabili decât ea să realizeze cercetările. Atunci, ce îi plăcea la această activitate? Ce anume îi aducea mulțumire? S-a gândit la viața ei din ultimii ani. Pe Samarkand, cel mai mult i-a plăcut să desfacă și să studieze creatura construită de Creator și, ulterior, să studieze dracomenii. Pe Masada, dracomenii i-au asigurat aceeași plăcere, la fel și săpăturile în mâl pentru a descoperi rămășițele sferei de dragon care se sacrificase acolo. În cele din urmă, cu părere de rău, realizase că prefera munca de teren, care presupunea

să se murdărească pe mâini, nu cercetarea ezoterică desfășurată de ceilalți.

– Jerusalem, a spus ea, mă lasă în urmă.

IA-ul a răspuns instantaneu:

– Funcția mintală și memoria augmentate sunt în prezent condiții aproape indispensabile. Imaginea completă depășește capacitatea de cuprindere a minții umane.

– Precis, a spus Mika și a sorbit din pahar. Cât de vitală este contribuția mea?

– Nimeni nu este indispensabil.

– Mda, mulțumesc pentru asta.

– Nici *eu* nu sunt indispensabil, a adăugat IA-ul.

– Corect.

– Ai rezerve față de augmentarea proprie?

– Da. Ceilalți sunt mult mai matematici acum și pătrund tot mai mult în domeniul mintal al IA-urilor. Nu sunt convinsă că asta este ceea ce vreau.

– De ce?

Mika s-a gândit, apoi a zis:

– Recent, am văzut-o pe Susan James. Mânca tort Provit și bea apă și nu m-a văzut, deși stăteam în fața ei. Când am întâlnit-o prima oară, ea a pus matematica pe primul loc în lista ei de interese, apoi sexul și specialitățile culinare și nu era întru totul sigură de ordinea preferințelor.

– Augmentarea te schimbă – acesta este scopul ei esențial –, dar gradul de transformare trebuie să fie guvernat de individ.

– Cormac... El și-a pierdut umanitatea?

– Da. Este un paradox notabil că unii oameni augmentați își pierd umanitatea – devenind ceea ce ei, la nivel subconștient, consideră că sunt IA-urile –, în vreme ce IA-urile, prin vârstă, experiență și propria expansiune sau putere de prelucrare, ajung să înțeleagă mai bine umanitatea, devenind astfel mai umane. Starea actuală a lui Cormac este o enigmă – aproape ca și cum o schimbare fundamentală din el i-a permis să devină din nou legat la rețea, păstrându-și în același timp umanitatea.

– Și ce mă sfătuiești să fac? a întrebat Mika.

– Te-aș sfătui să te odihnești. Aș recomanda o pauză lungă, fără muncă, timp în care să analizezi ce vrei să faci în continuare. Întâmplător, recent am deconectat-o pe Susan James, iar în prezent trece printr-o perioadă de odihnă medicală forțată. Este una dintre cele aproape patru sute de persoane care suferă de aceeași problemă.

– Aceasta fiind...?

– În încercarea de a înțelege și de a cuprinde deplin toată această tehnologie Jain, ei au reușit să se piardă pe ei înșiși.

– Foarte încurajator.

– În cazul în care alegi augmentarea, nu aș vrea să simți că ai făcut o alegere în necunoștință de cauză. Nimic important nu se obține ușor, Mika. Gândește-te ce înseamnă cuvântul „augmentare". Ideea este că îmbunătățești ceva ce deja există. Mulți care o fac distrug acel ceva esențial în acest proces – devin mai mult decât adăugirile la propria persoană. Face parte din etosul

haimanilor să reţină acea umanitate până într-un moment când devine posibil să se extindă pe ei înşişi. Îşi spun haimani, dar ştiu că nu sunt cu adevărat post-umani decât atunci când acest lucru devine posibil.

– Şi care este acel ceva esenţial? a întrebat Mika.

– Într-adevăr.

A fost singurul răspuns al lui Jerusalem.

Răţoiul-vorbăreţ avea o statură cât un munte: o piramidă mare de carne, stând pe iarba lată, ţinându-şi multiplele antebraţe îndoite la piept, cu ciocul vibrând în sus şi în jos, de parcă ar fi mişcat afirmativ din el ori ar fi fost gata să aţipească. L-a privit pe Blegg cu tiara lui de ochi de smarald, aşezaţi sub cupola capului.

– De ce ai ales o asemenea formă bizară? l-a întrebat Blegg. Este vorba evident despre ceva ce ai furat din mintea IA-ului de aici, dar nu reuşesc să pricep scopul.

– Jain, Csorian şi Atheter, a spus răţoiul-vorbăreţ. Voi, oamenii, aveţi multe de spus despre toate trei, dar ştiţi foarte puţine.

– Atunci, spune-mi tu, a sugerat Blegg.

– Jain au dispărut în urmă cu cinci milioane de ani. În prezent, voi credeţi că tehnologia lor a fost ceea care le-a adus dispariţia. Şi noi am crezut asta, deşi pe vremea noastră, la două milioane de ani după Jain, existau mai multe probe decât găsiţi voi acum.

– Şi?

– Tehnologia Jain este o armă.

– Aşa credem şi noi.

– Împotriva cui au folosit-o?

– A fost fabricată pentru a distruge civilizații, a zis Blegg, dar asta a fost o întrebare retorică, la care presupun că vei răspunde singur.

– Cine este cel mai mare dușman? Ați avut un război cu Pradorul, dar acesta ar putea fi clasificat drept o anomalie. Cel mai mare dușman este acela pe care îl înțelegi întotdeauna suficient de bine ca să îl urăști.

– Am priceput, a spus Blegg. Un război intestin.

– A ținut jumătate de milion de ani. Dar de ce o armă gândită să distrugă civilizații?

– Nu știu. Ce-ar fi să-mi dai o lămurire?

– Disperarea, a spus rățoiul-vorbăreț. Ura față de inutilitatea vieții inteligente și a civilizațiilor tehnice, împotriva tuturor, pe veci.

– Disperarea și aroganța, a sugerat Blegg.

Rățoiul-vorbăreț a făcut un gest din umeri.

– Exact.

– Dar ce s-a întâmplat cu tine?

Rățoiul-vorbăreț a întors capul și a privit spre surogatul de peisaj.

– Csorienii, la fel ca și Creatorii, și-au închipuit că au înțeles tehnologia, au depins tot mai mult de ea, apoi, în cele din urmă, au fost distruși de ea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Virtualitatea din fața lui era foarte realistă, și Blegg s-a trezit că se cam săturase să stea în picioare, de aceea s-a așezat pe pământ în fața monstruoasei creaturi.

– Și noi am procedat aproape la fel. Am pierdut o planetă după alta în fața ei, și ea a subsumat și a

ucis milioane dintre noi. Iar noi am exterminat miliarde pe lumile pe care le-am sterilizat.

Blegg a hotărât să treacă direct la subiect.

– A fost, în cele din urmă, o victorie à la Pirus? Civilizația voastră nu mai există, dar mai există câteva noduri Jain. Cele care ne provoacă acum necazuri au fost aduse aici de Creatori.

S-a auzit din nou un chicotit. Rățoiul-vorbăreț a întins un membru și a desfăcut mâna alcătuită din gheare ascuțite, ca niște banane înnegrite.

– Știți că tehnologia Jain este nanotehnologie, dar, dacă o studiați suficient de mult timp, veți descoperi că fundațiile ei merg mai adânc. Până la urmă, toată materia este doar spațiu și timp, care sunt întrepătrunse, respectând câteva legi învățate de orice specie cât de cât avansată. Plutind, în acea gheară a apărut ceva constituit din lumină. Când organizezi structura profundă a materiei, diferența este întotdeauna vizibilă când o observi din locul potrivit. Creatura s-a întors să-l privească pe Blegg. Există un preț.

– Să auzim.

– Ne duceți înapoi pe suprafața acelui loc care se cheamă Masada – căminul rățoilor-vorbăreți.

Blegg a analizat propunerea. Planul fusese ca artefactul să fie păstrat la bordul navei *Bourne,* ca să poată fi transportat în alte locuri în caz de război. O astfel de comoară de informații valoroase trebuia protejată. Cu toate astea, supraviețuirea pentru Polity ar putea depinde de capacitatea de a localiza nodurile Jain. Nu

mai era nevoie să se consulte cu cineva. De aceea, a răspuns:

– Se va face. Ai cuvântul meu, și e de ajuns.

– Știu, e cuvântul unui cârmuitor, i-a răspuns rățoiul-vorbăreț în mod criptic.

Ceva-ul de lumină a alunecat în jos din gheara lui, răsucindu-se în cădere. Blegg a rămas perfect nemișcat cât el a plutit prin fața lui, când s-a deplasat spre fruntea lui și a pătruns.

– Jain a folosit spațiul U, însă tehnologia lor distructivă, nu. A fost concepută de IA-urile lor, care aveau ca fundament Jain-ii, așa cum și IA-urile voastre pornesc de la voi ca bază, după care acele IA-uri au ajuns mai presus de foștii lor stăpâni și i-au lăsat să se ucidă unii pe alții. De ce au ignorat opțiunea spațiului U – uite o necunoscută care trebuie lămurită de aceleași IA-uri, oriunde s-ar afla ele în prezent.

În minte, avea un model, în șapte-opt dimensiuni: ceva dincolo de ceea ce putea cuprinde cu mintea, dar măcar era cognoscibil ca o semnătură de spațiu U. Cuprins brusc de un val de emoție, Blegg și-a dat seama ce vedea: un nod Jain așa cum apărea el în subspațiu.

Rățoiul-vorbăreț s-a uitat în jos spre el.

– Pentru asta ai venit?

– Da.

A dat rar din cap.

– Niciodată nu le poți avea pe toate, întotdeauna rămân câteva uitate, pentru a reîncepe procesul. Există doar o modalitate de a câștiga.

– Care este asta? a zis Blegg, întrebându-se care putea fi cea mai rapidă modalitate de a ieși de pe acest tărâm.

– Încetați să mai fiți ceea ce au urât Jainii.

Blegg s-a întors cu spatele.

Niciodată.

Asta făcea Atheter? *Ură față de inutilitatea vieții inteligente și a civilizațiilor tehnice...*

Rățoii-vorbăreți erau tot ce mai rămăsese din Atheter când încercaseră să ia decizia vieții lor, aceea de a înceta să mai fie cetățeni inteligenți ai unei civilizații tehnice? Blegg se îndoia de asta; altfel, de acest IA Atheter voia să fie dus în locul în care rămăseseră descendenții animalici, rățoii-vorbăreți? Totul rămânea un mister care trebuia să aștepte alt prilej, pentru că Blegg avea alte griji, mai importante. S-a întors, a simțit pământul alunecând din fața lui și a văzut coborând un zid întunecat.

Hiatus.

Blegg a ieșit din cabina de realitate virtuală, a clipit și a privit în jur. Personalul de pe puntea de observație s-a uitat cu fereală spre el. Privind prin ecrane, a observat că artefactul părea să fi revenit la starea anterioară.

– Hourne, a spus el, te-ai întors?

– Artefactul s-a deconectat de mine, dar se poate reconecta în orice clipă, a răspuns IA-ul.

– Ai acea semnătură de spațiu U?

– Da, mi-a fost transmisă în același timp când ai primit-o tu prin realitatea virtuală.

– Așadar, ai văzut totul?

– Da.

– Interesant lucru cu... rățoii-vorbăreți. Crezi ce ai auzit?

– Dacă nu este adevărul, pare a fi o minciună pe care este ciudat și inutil să o spui.

– retroact 5 –

– Înseamnă că nu s-a opus multă rezistență, a observat Atheter.

– Sporadică, a răspuns Blegg. Iar aceasta a fost strivită de luptătorii umani suficient de inteligenți să-și dea seama că domnitorii IA se pricepeau să conducă mai bine decât orice guvernatori umani dinaintea lor.

A întors o altă carte și le-a văzut pe toate dispuse în jurul lui ca niște lespezi de mormânt.

Blegg alerga pe coridorul care părea nesfârșit, în urlete de claxoane și explozii de lumini avertizoare. Grieg îi spusese că teroriștii erau foști angajați ai Matthew Corporation, care obținuseră explozivi planari de la un grup de mercenari care hotărâseră să se pensioneze din cauza noului regim, iar acum își vindeau activele. Asta venise ca o ușurare, pentru că, încă de la începutul investigațiilor, serviciul de informații al SCP îi bănuia că obținuseră materiale fisionabile. Însă și explozivii planari puteau produce pagube foarte mari dacă erau detonați într-un loc periculos.

– Cotești la stânga la capăt, a doua ușă pe stânga, l-a informat SCP.

Locul periculos părea să fie lipit de reactorul Stației *Amaranth,* cel puțin așa le declarase Draben anchetatorilor. Oprindu-se lângă ușă, Blegg a așteptat un moment.

– Nimic conectat la ușă, l-a asigurat SCP.

A deschis și a intrat, apoi a verificat încăperea. Cubul reactorului cu latura de cinci metri se afla în mijlocul camerei, înconjurat de o încâlceală de țevi de răcire și cabluri groase pentru alimentarea cu energie. Consolele de comandă se întindeau de-a lungul unui perete, iar ceva mai devreme, când se executase căutarea, grătarele fuseseră smulse din podea.

– Detonatorul este cu semiconductori, activat de ceas, și are comutator gravitațional.

Blegg s-a apropiat și a examinat partea de generator din care ieșeau țevile de abur spre generatorul aflat în sala alăturată. Acolo, alături de țevi. Nici nu era de mirare că nu fusese găsit la verificările precedente. Bomba arăta ca un analizor de presiune și tensiune, fixată în bolțuri pe punctul în care țevile ieșeau din reactor. A urcat treptele ce duceau spre o pasarelă și a mers pe ea până când a ajuns alături de dispozitivul exploziv.

– Cât timp am la dispoziție?

– Patru minute, nu tocmai suficient ca să o dezactivezi.

Blegg s-a gândit la asta. Dintr-o reacție aproape instinctivă, alergase tot drumul până acolo. Ar fi trebuit să se transfere prin spațiul U, ca să-și ofere mai mult timp. Bine, dar câteva minute în plus l-ar fi ajutat cu ceva? Și-a lăsat palma pe bombă.

– Un comutator gravitațional și un ceas, spuneai? Nimic altceva legat de sistemul de fixare pe țevi?

– Așa i-a spus Draben anchetatorului, și acum pare mai puțin înclinat să mintă. O clipă... IA-ul a tăcut o vreme, apoi a revenit și a zis: Este prins în patru șuruburi. Ai nevoie de o cheie tubulară, pe care o poți găsi într-o trusă de scule de sub pasarelă.

Blegg a revenit repede jos, a găsit trusa și a ridicat capacul acesteia. Cheia tubulară – o sculă de forma unui pistol, cu un cap care se putea regla pentru orice dimensiune de șurub sau piuliță – se afla între o adunătură de chei de stil vechi, folosite, după cum arătau. Amenințătoare scula pe care o avea acum în mână. Spera că omul care o folosea o ținea bine încărcată și nu trebuia să apeleze prea des la cheile metalice. A ridicat pistolul și a apăsat pe trăgaci – părea în regulă – și a revenit la pasarelă. Prinzând primul bolț în capul sculei, a sperat că Draben nu mințea. Bolțul s-a rotit cu ușurință, la fel și al doilea și al treilea.

Când a așezat cheia pe cel de-al patrulea bolț, Blegg s-a concentrat asupra respirației și a instilat calm în toată ființa lui. Existența comutatorului gravitațional însemna că trebuia să păstreze bomba orientată în direcția în care era acum. A prins bomba cu o mână și a desfăcut și ultimul șurub. Aruncând cheia undeva în spate, a îndepărtat bomba cu grijă de țevi.

– Cât timp mai am?

– Două minute.

Blegg și-a consultat ceasul. Ar fi fost bine dacă ar fi putut să se transfere pe sine și bomba departe de

acel loc, dar nici atracția gravitațională, nici orientarea nu funcționau în spațiul U, așa că o astfel de acțiune ar fi declanșat bomba. *Amaranth* ar rămâne întreagă; el ar înceta să existe. S-a întors încet și a mers pe pasarelă până la trepte, iar instruirea lui în arte marțiale i-a permis să meargă cu pași egali și fără trepidații. Abordarea treptelor s-a dovedit ceva mai dificilă, dar a ajuns cu bine la podea.

– Trebuie să te îndepărtezi măcar două sute de metri de reactor, l-a informat SCP. După ce ieși pe ușă, cotești la stânga și mergi mai departe. Zona a fost evacuată.

Ușa era zăvorâtă. Blegg a apăsat bomba de perete ca să o mențină în poziție dreaptă, a deschis ușa și a ținut-o cu piciorul, după care a pătruns pe coridor. Simțindu-și buzele uscate, a continuat înaintarea lină.

– Cât timp mai am și cât de departe am de mers? a întrebat el într-un târziu.

– Continuă să mergi, îți spun eu când să o lași jos. *Să am încredere în Securitatea Centrală a Pământului?*

Și-a consultat din nou ceasul. Încă treizeci de secunde și după aia va pune bomba blestemată jos și va ieși ca vântul de acolo. Secundele se derulau încet în numărătoarea inversă.

– Pune bomba jos cu atenție, i-a spus SCP cu câteva secunde înainte de momentul în care el oricum era hotărât să facă asta.

Urmând instrucțiunile, s-a lăsat pe vine. Bomba părea rezemată precar de zid. Ridicându-se, a deschis ușa pe care el, singura ființă umană, o putea deschide.

Bomba a detonat la scurt timp după aceea, făcând o bortă într-un zid al stației. Nu a murit nici un om.

– retroact sfârșit –

Supraviețuire

Mintea lui Thellant funcționa cu o claritate pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Substructura tăia acum prin roca-mamă, unde forțele lui Coloron reușiseră să o izoleze, și se răspândea rapid prin restul arcologiei. Oamenii pe care îi subsuma puteau fi controlați total, dar Thellant i-a lăsat în seama unui program deja stabilit, ce făcea parte din tehnologia Jain și îi determina pe oameni să îi atace pe alții pentru a-i ucide sau subsuma. Pe el nu-l interesa dacă aceștia reușeau sau nu. Cu adevărat folositor era doar haosul pe care îl creeau, deoarece știa că aici nu putea învinge. Era puternic și potențial capabil să controleze întreaga arcologie, populația acesteia, chiar și întreaga planetă, dar asta presupunea că va fi lăsat în pace ca să reușească această acaparare. Thellant era conștient că IA-urile nu vor permite substructurii să se răspândească dincolo de acest loc, indiferent de prețul plătit. Deși făcea parte din el, pentru că își păstra o mare parte din integritatea fizică și mintală, era vorba despre o parte pe care o putea sacrifica, pe care avea să o crească altundeva. Nu voia să se afle în preajmă când IA-urile vor incinera arcologia.

Privind în jur din mijlocul dărâmăturilor, Thellant a observat peisajul alcătuit din rocă și metal topit, care se răcea pe fundul șanțului. Privind prin substructura

care acum se înălța din golurile apărute în ziduri și întinzându-se de-a lungul conductelor, al cablurilor optice și de alimentare cu electricitate aflate de cealaltă parte, a văzut cum forțele lui Coloron se retrag – știau deja că dușmanul scăpase din încercuire. La fiecare zece metri câștigați au pierdut cinci din cauza focului protonic, dar cu arme de mână nu puteau distruge tot ce ocupa substructura.

Ce însemna asta?

Un humanoid pe care la început l-a luat drept un ofidapt a prins un tentacul care se agita parcă întrebător și l-a împins în același timp pe soldatul pe care acesta îl avea ca țintă. Tentaculul a injectat nanofilamente în corpul ca de reptilă. Umanoidul ar fi trebuit să paralizeze instantaneu. În schimb, a tras cu arma protonică în zid, pârjolind substructura din care provenea tentaculul, a aruncat jos tentaculul pe care îl retezase și l-a incinerat. Thellant s-a concentrat asupra unei înregistrări a evenimentului și a rulat-o de la unul dintre numeroasele computere împrăștiate prin arhitectura Jain ca niște grăunțe de sare. A perceput că nanofilamentele Jain fuseseră atacate instantaneu, reușind să pătrundă doar prin straturile de la suprafața pielii reptilianului. De fapt, împotriva tentaculului se declanșase un fel de atac viral, care a paralizat structura din zid cu câteva fracțiuni de secundă înainte ca... Thellant a consultat alte surse..., înainte ca dracomanul să incinereze filamentul. Așadar, nu doar IA-urile din Polity... dar și el trebuia să se învețe cu această situație.

– *Thellant.*

– *Ce mai e acum?*

Sursa acelei voci a dispărut chiar în timp ce el o căuta. Probabil că vreun program injectat de dracoman, care acum se propaga înapoi? Dispăruse, da. Dar era, de asemenea, timpul ca și Thellant să dispară. Zona din fața lui era sigură în acele momente. A ieșit în câmp liber și a traversat șanțul. Se putea ca ei să reușească stoparea substructurii Jain, însă el intenționa să se strecoare pe lângă.

Ajuns de partea cealaltă, a trecut prin dreptul intrării întunecate a unui puț de mină care plonja adânc în roca-mamă. Ieșind din acesta ca niște viermi argintii, se vedeau țevi peristaltice cu diametrul de un metru care veneau de la mașinile robotice de forat aflate la mare adâncime. Unele dintre țevi erau spintecate, iar din ele se vărsa șlam de hematit, bauxită și malachit. Toate acestea pătrundeau într-o pompă uriașă, iar din țevile normale cu un diametru pe jumătate intrau pe o parte a unui tunel maglev care țâșnea spre beznă. În gura tunelului era oprită o mașină de foraj arătând ca un vierme masiv din oțel, având un cap cilindric înzestrat cu dinți. Thellant a trecut pe lângă acesta și a continuat, pătrunzând în bezna tunelului. Prin intermediul substructurii, a observat în jurul lui multe alte scene tulburătoare.

Substructura încerca să-i înapoieze forțelor controlate de Coloron pe soldații pe care îi controla, însă dracomenii îi depistau instantaneu și îi distrugeau, întrucât se părea că aceste creaturi erau capabile să

detecteze o creștere Jain chiar de la distanță. În altă parte, dronele lui Coloron au detectat alți returnați, care au avut aceeași soartă. Din fericire, nici un dracoman nu căuta în vecinătatea lui. A ajuns la o curbă a tunelului și s-a oprit. Cum substructura se răspândea prin cavitatea din zidul de lângă el, știa că dușmanul îl aștepta în față.

Tunelul era ocupat de cinci monitori de arcologie și de patru drone înarmate cu tunuri protonice și pistoale cu pulsuri. Tunul protonic nu poate trage peste șinele de maglev. A tras un foc, iluminând tunelul, și a demolat o secțiune din zidul afectat. Acum se retrăgeau, țintind masele mai mari de creștere. Thellant și-a apăsat mâna pe zid și a injectat filamente din sine pentru a stabili o conexiune fizică deplină. A stopat toată creșterea locală, făcând-o să se încolăcească, dând impresia că murise. A început să transfere energie și resurse către o zonă situată la șaisprezece kilometri spre stânga lui și a declanșat o forță uriașă de împingere. Acest tip de acțiune se petrecea de câtva timp, pentru că substructura cerceta permanent în căutare de slăbiciuni. Dușmanii încetaseră retragerea, cum creșterea brută se petrecea în altă parte, acum își puteau redirija resursele. Thellant a așteptat cinci minute, după care a pornit în fugă și a dat colțul tunelului.

– Hei! a strigat el. Uite-i că vin!

Nu i-a răspuns nici unul dintre cei deja controlați de tehnologia Jain, ceea ce i-a oferit un avantaj.

– Stai pe loc! i-a ordonat unul dintre monitori.

– Vin! Uitați-i cum vin! a răcnit el.

Au trecut doar câteva secunde până când tunul s-a răsucit spre el, dar el deja se trăsese dincolo de gaura făcută de explozie în perete. A pătruns în ea cu repeziciune, apoi a accelerat de-a lungul cavității din zid. Aplecându-se pe sub masele de cabluri optice topite, a alergat mai repede decât era în stare un om normal. În urma lui, de-a lungul cavității a explodat o flacără roșiatică, iar focul de pistoale cu pulsuri a făcut găuri ca de mitralieră pretutindeni. A fost lovit de cinci ori, însă doar corpul lui uman a suferit, iar el nu a permis ca acest lucru să îl afecteze pe *el*. Flăcările protonice i-a scorojit pielea de pe spate. Apoi, spre dreapta: o altă gaură în zid, mergând în sus prin numeroase niveluri. A urcat. Acum, dedesubtul lui, foc, dar acesta a trecut pe lângă el. La două niveluri mai sus, a ieșit printr-o ușă de serviciu și a ajuns pe un coridor pustiu de pe cealaltă parte a liniei principale de apărare a lui Coloron.

Thellant s-a oprit și s-a autoexaminat. Spinarea îi era carbonizată, restul pielii lui, negricioasă de obicei, era acum pătată cu negru, ca și cum ar fi avut vânătăi peste tot, iar masele metalice străpungeau pielea dinspre interior. De asemenea, legăturile electromagnetice cu substructura făceau aerul din jur să vibreze ca o ceață fină în jurul lui, din cauza pierderii de energie. S-a apucat să facă o serie de modificări cosmetice: a retras tehnica mai adânc înăuntru, reparând daunele suferite de fațada sa umană. În cele din urmă, a devenit impecabil, având un ton al pielii ca acela al strămoșului său negru, nefiind gras la corp, având

musculatura mai puțin flască decât în tinerețe. A întins apoi o mână și a desfăcut augmentarea Dracocorp din spatele urechii și a aruncat-o. Pornind la drum, a căutat și până la urmă a găsit un cadavru potrivit, pe care l-a dezbrăcat de haine ca să și le schimbe pe ale lui, zdrențuite și arse. Cu toate acestea, încă nu se simțea pregătit să-și întrerupă legătura cu substructura principală. Întâi trebuia să afle dispunerea forțelor lui Coloron.

Acum dracomenii ajunseseră mai aproape: cinci dintre ei la numai un kilometru în dreapta lui și la trei etaje mai sus. Știa deja cât de repede se mișcau ei și a simțit că se aflau prea aproape, de aceea a ales prima ieșire spre stânga și a coborât un etaj. Alți dracomeni ocupau etaje mult mai sus, iar unii spre stânga și încă mai sus. Nu știa însă ce se afla în față, adică în afara câmpului de vedere al substructurii. Va urma o linie cât mai dreaptă, se va pierde în rândurile populației și va găsi o modalitate de a evada. Acum era momentul să facă breșa.

Îi venea foarte greu să se rupă de sine, era ca și cum ar fi luptat împotriva unei dependențe. Aparatele de emisie-recepție electromagnetică din interiorul lui s-au opus acestei voințe ca niște adolescenți rebeli și au vrut să întrerupă legătura numai când el, din punct de vedere fizic, a folosit structura din interiorul lui pentru a le întrerupe alimentarea cu energie. Chiar și așa ele au încercat să se reconecteze până când le-a ucis pe fiecare. După aceea a simțit lovitura ca de baros a lipsei lor, o confuzie mintală, o neclaritate

a simțurilor. Cu încăpățânare, a luptat și împotriva acestei stări și a descoperit cauzele esențiale. Sentimentele pe care le trăia erau ceva ce ținea de latura umană. Se părea că prin ruperea contactului cu substructura principală împinsese o mare parte din percepția conștientă înapoi în creierul organic și în afara computerelor, de mărimea unor grăunțe, care erau implantate în interiorul lui. A silit conștiința să revină, și-a recâștigat claritatea și a forțat o reprogramare neurochimică directă a creierului său organic, apoi l-a umplut cu sisteme de control și comandă prin nanofibre. Reușind acest lucru, și-a dat seama că nu mai era acea ființă măruntă, Thellant N'komo, ci cu totul altceva.

Holograma prezenta o secțiune a arcologiei, transparentă, licărind la mai bine de un metru de la podea, semănând cu un obiect din sticlă. În ea, la un lat de palmă de o margine zimțată al șanțului circular tăiat în arcologie, apărea un punct roșu intermitent. În jurul acestuia și apropiindu-se de el erau douăzeci și unu de puncte verzi. Punctul roșu fiind tipul rău, iar cele verzi fiind băieții buni, presupunând că Scar și ceilalți douăzeci de dracomeni puteau fi descriși drept *buni.*

– S-a desprins de substructura principală, a spus Thorn, transmițând un mesaj de la programul vânător-ucigaș care era dirijat prin Jack.

– Programul vânător nu-l mai poate detecta.

Scar a răspuns:

– Ne apropiem acum de ultima lui poziție.

– Jack, a spus Thorn, programul are idee în privința intențiilor lui?

– Să fugă din arcologie, a replicat IA-ul, știe că va fi distrus.

– Înseamnă că se îndreaptă spre exterior, a spus Thorn, dar în ce direcție?

– Este evident că îi evită pe dracomeni, a opinat Jack. Cred că și-a dat seama cât de ineficientă este tehnologia Jain în fața lor.

– Asta e bine. Dacă l-am localiza, poate că l-am putea împinge încotro dorim. Thorn a ridicat privirea de la hologramă spre peretele-ecran din sala de proiecție, în acele momente divizat în multe sub-ecrane care afișau diverse imagini din interiorul și exteriorul arcologiei. Coloron, s-ar putea să-și fi schimbat aspectul, dar s-ar putea și ca ideea să nu-i fi venit încă. Ești în căutarea lui?

– Nu caut, i-a răspuns IA-ul.

Peretele-ecran a devenit o singură imagine dintr-o piață prin care treceau mulți oameni. Un cadru a identificat o persoană din mulțime și s-a concentrat asupra ei, mărind imaginea.

– Thellant N'komo, l-a informat Coloron.

– Tipul rasial a fost ales? a întrebat Thorn, uitându-se la negrul înalt.

– În urmă cu douăzeci de ani, și-a urmărit ascendența până la una dintre rasele negroide, apoi s-a modificat cosmetic, a răspuns Coloron. El a susținut că trebuia să arate ca acei strămoși ai lui care, în secolul al XVII-lea, au fost transportați ca sclavi în Jamaica

pentru a recolta trestie-de-zahăr, fiindcă a simțit că este un sclav al unora ca mine. IA-ul a făcut o pauză, apoi a continuat: A fost totuși un sclav foarte bogat și se pare că din viața lui de sclav au lipsit biciul, lanțurile și truda neîncetată.

Thorn a surâs: asta venea să demonstreze că până și marile IA planetare erau în stare să vorbească sarcastic.

– Scar, se deplasează pe Bulevardul Brallatsia, într-o mulțime care se îndreaptă spre ieșirea cincizeci și doi, la parter. A aruncat o privire spre hologramă. Mai toate punctele au început să se deplaseze foarte repede.

– Nu-l înghesuiți, a spus agentul Thorn. Nu am vrea să recurgă la vreun gest extrem... A, Coloron, ai cerut să fie ținut sub urmărirea unor țintași?

– Da, a răspuns IA-ul.

– Ăsta e un motiv suplimentar pentru care nu trebuie înghesuit, a adăugat Thorn.

Câți vor muri, s-a întrebat el, dacă IA-ul va trage cu particule orbitale chiar acum? Cu certitudine că doar puțini din acea mulțime ar supraviețui, pentru că furtuna de foc ar pârjoli tot ce ar întâlni în cale până la ieșirea cincizeci și doi. Mai erau alte mii de oameni la etajele de deasupra și de dedesubtul acestuia.

– Să încercăm protejarea unora dintre oameni, trecându-i dincolo de ieșire? a întrebat el.

Pierderile umane ar fi mai mici afară – probabil sub zece mii de oameni, a gândit el.

– Nerecomandabil, a spus Coloron.

– De acord, a recunoscut Thorn. Dacă procedăm astfel, își va da probabil seama ce se petrece.

Ideea de a risca viețile a zeci de mii de oameni pentru a captura doar acest unic individ nu-l făcea să se simtă deloc grozav.

– La naiba!

Și-a ridicat arma și a plecat să se alăture dracomenilor. Supravegherea operațiunii de aici îi oferea prea mult timp să se gândească la consecințele unui pas greșit.

– Continuați deplasarea. Continuați deplasarea. Hrană, băuturi și cazare vă vor fi asigurate afară. Personalul de salvare se află la un kilometru depărtare de aici. Dacă aveți nevoie de asistență...

Thellant s-a străduit să ignore acele anunțuri ce se succedau la nesfârșit. Era furios. Pe măsură ce masa de oameni se îndesea și îl înghiontea, trebuia să facă eforturi mari de voință ca să nu-i ucidă pe toți cei din jurul lui. Însă, în momentul când va proceda astfel, se va da de gol, și a înțeles că nici măcar apropierea atâtor cetățeni nevinovați nu îl va împiedica să devină o țintă clară, de aceea a rămas cu capul plecat și a continuat să pășească mai departe. O platformă antigravitațională a plutit pe deasupra, iar dronele de mărimea unor capete bâzâiau prin aer ca niște bondari fără aripi. Când și când, pe sus trecea câte o ambulanță antigravitațională, transportând probabil oameni răniți sau pe unii care se prăbușiseră de epuizare. Barurile de o parte și de alta a străzii erau pustii, dar cam la fiecare

o sută de metri se instalase câte o țâșnitoare temporară cu apă de băut. A presupus că oamenilor li se ofereau în mod deliberat puține elemente de confort, întrucât Coloron nu dorea ca exodul să mai dureze mult. Evident, IA voia să scoată în exterior cât mai mulți locuitori, iar asta în cel mai scurt timp posibil.

În interiorul lui, tehnologia Jain stătea adormită, dar el știa că ea va fi descoperită dacă ajungea să fie scanat în mod direct. Se părea însă că aici nu se efectuau scanări, la fel ca pe linia principală. Alt calcul făcut de IA, neîndoielnic: întârzierea minimă pentru scanarea individuală sa transforma într-o așteptare de nedescris pentru zecile de mii de oameni care îl înconjurau, fără a mai vorbi despre milioanele de oameni care plecau în acele momente din arcologie.

I-au trebuit cinci ore să parcurgă cei zece kilometri de stradă până la marginea arcologiei. Aici, magazinele, barurile și pereții din spatele acestora fuseseră dărâmate de o parte și de alta a ieșirii cincizeci și doi pentru a o lăți până la dimensiunile complete ale drumului. Când, în cele din urmă, a pășit afară, se înnoptase, iar cerul sclipea de stele și nave aflate pe orbită. S-a uitat într-o parte și în alta, spre masa mișcătoare de oameni, și a văzut că prin ieșiri gen puț de coborâre de la etajele de deasupra și de dedesubt se scurgeau șiruri neîncetate de locuitori. Transportoarele antigravitaționale plecau într-un ritm constant, precum albinele dintr-un stup, își descărcau pasagerii undeva, nu foarte departe, apoi reveneau să mai ia un lot. Thellant a continuat să înainteze încet, adaptându-și

ochii pentru vederea nocturnă, apoi a mărit gradul de amplificare a imaginilor când a început să scaneze zona înconjurătoare. Deocamdată, nu putea vedea prea multe în față, pentru că urca un deal, însă spre stânga lui, la trei kilometri depărtare, și-a concentrat privirea asupra unei platforme antigravitaționale și a văzut că pe ea stăteau un om și un dracoman, iar spre dreapta, în apropiere de cincizeci și unu – o ieșire mai mare –, părea să existe o mare concentrare de drone. Probabil că se afla în cel mai potrivit loc.

Când a ajuns în vârful pantei, în față i s-a deschis o priveliște largă și a simțit un val de emoție când a văzut un lander uriaș odihnindu-se, în care se urcau oameni. A încercat să iuțească pasul, însă cei care nu știau precis încotro să meargă îl încetineau, mai ales că mulți se îngrămădiseră în jurul unui transportor cu o parte laterală desfăcută, din care se distribuiau pachete de rații cu autoîncălzire. A aruncat o căutătură înapoi și a văzut doi dracomeni mișcându-se prin mulțime spre ieșire. S-a deplasat mai repede, împingându-i pe oameni din calea lui dacă era nevoie, altfel strecurându-se pe lângă ei. Cei care creaseră un soi de dop după ce își luaseră pachetele cu rații l-au silit să o ia ceva mai spre stânga decât dorea. Ridicând ochii, a văzut platforma antigravitațională apropiindu-se. În față, se înălțau rampele marelui lander. De frustrare, a scăpat o înjurătură, dar a continuat să-și croiască drum.

Rampele s-au închis peste ușile de intrare în nava uriașă, apoi prin sol s-a transmis o vibrație adâncă, moment în care aparatul s-a ridicat spre cerul nopții.

– Ticăloșii, a izbucnit un om aflat alături de el. Pot pune rămășag că până o să mai vedem o navă ca asta o să arunce arcologia în aer și, chiar dacă n-o vor face, porcăria aia o să vină după noi până aici.

Ascultând discuțiile dintre cei aflați în jurul lui, Thellant a tras concluzia că toată lumea știa ce se întâmpla. Rețeaua convențională de servere funcționa deja la viteza normală, iar anunțurile pe ecranele publice și prin sistemele de amplificare continuau să fie difuzate în mod neîncetat.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat el pe cel care vorbise.

Acesta purta o augmentare, de acea era mai la curent cu evenimentele decât el.

– Ăsta a fost ultimul lander, i-a explicat omul. *Britannic* s-a umplut, iar cele trei landere ale lui vor rămâne pe orbită cu pasageri cu tot. Bărbatul s-a apropiat mai mult de Thellant. Dar poate că noi suntem cei norocoși, dacă se întâmplă ca vreunul dintre cei de pe nave să fie infectat, nu cred că nava respectivă va mai coborî undeva.

Thellant s-a îndepărtat de el. Landerul s-a ridicat suficient de mult cât să permită o vedere mai bună a panoramei. Numărul uriaș de oameni prezenți acolo era năucitor. Mulțimea se întindea cale de trei kilometri în față, după care pătrundea în zona taberelor de corturi-balon. Spre dreapta și stânga lui, mulțimea se întindea cât putea cuprinde cu ochii. Îndreptându-și din nou atenția spre tabăra de refugiați de dincolo, a observat numeroase nave așezate pe sol. A recunoscut

unele dintre ele; nu erau landere, ci nave spațiale capabile să pătrundă în spațiul U.

– Se pare că se organizează încă o tabără, a spus omul, ținându-și degetele lipite de augmentare. A făcut un gest cu bărbia ridicată. La trei sute de kilometri în spațiu, iar perimetrul carantinei a fost extins. Nu cred că asta are vreo legătură cu sosirea unui cuirasat al SCP.

Thellant s-a uitat la el întrebător.

Omul l-a lămurit:

– Armele orbitale ale lui Coloron sunt limitate, nu sunt suficiente ca să ne țină în frâu. Un cuirasat ar fi în stare să prăjească pe oricine ar încerca să încalce regulile carantinei.

Thellant a continuat să meargă. Aveau să sosească și alte nave de acest fel. Acum trebuia să scape de aici. Făcând o scanare în jur, a văzut platforma antigravitațională apropiindu-se și mai mult, dar nu i-a mai zărit pe dracomenii din spatele lui. Și-a schimbat drumul în mod corespunzător, alegând o navă cuadrisferică de mici dimensiuni – de salvare și, potrivit însemnelor de pe ea, aparținând SCP. A observat că nava era închisă – probabil pentru a-i împiedica pe cetățenii panicați să urce la bord – și că personalul SCP avea ceva de lucru la un șir de corturi-balon din apropierea ei. După o oră de mers, a ajuns la primul dintre domuri și a zărit înăuntru un șir de paturi. Toate erau ocupate, iar unii dintre cei așezați pe ele primeau îngrijiri din partea autodoctorilor. Personalul de salvare își instalase o copertină afară, unde îi tratau pe răniții care se puteau deplasa. Un fulger

a iluminat cerul – al treilea de când alesese acea navă. Din câte se părea, cuirasatul doborâse deja un gravimobil și un gravitransportor, pentru că ambele încercaseră să scape spre AS. În cele din urmă, el a ajuns alături de una dintre cele patru sfere ale navei de salvare, lângă o ecluză.

Thellant și-a apăsat mâna pe mecanism și a injectat filamente Jain pentru a păcăli mecanismul de închidere.

– Hei, ce...?

Lovită cu dosul palmei, femeia a zburat trei metri prin aer și, când a căzut la pământ, și-a fracturat craniul. A pătruns prin bocaportul interior și a descoperit că sfera de marfă era goală. A trecut în următoarea, unde văzuse de afară că se afla puntea de comandă. Trebuia să acționeze repede. A lovit consola cu palma, iar filamentele au injectat, sechestrând sistemele, punând stăpânire pe navă, căutându-i IA-ul. L-a găsit și l-a deconectat înainte ca acesta să poată striga după ajutor, apoi l-a făcut bucăți. Lăsându-se pe scaunul pilotului, a inițiat sistemul de antigravitație și pe ecranele din carlingă a văzut nava începând să se ridice.

– *Lassa, de ce pleci?*

O întrebare venită de la un IA de undeva de sus, probabil de pe cuirasat. Thellant a aflat din informațiile subsumate de Lassa, IA-ul, că plecarea acestei nave era programată peste o oră. A răspuns prin Lassa.

– *O întârziere inutilă. Am la bord toată încărcătura și personalul, iar toate sicriele reci sunt pline.*

Abia în acel moment, a descoperit că într-o sferă a navei se găseau douăzeci de containere pentru somn

rece, cincisprezece dintre ele fiind ocupate de oameni cu răni grave.

– *Foarte bine, ai aprobare să intri pe orbită.*

Chiar așa de ușor? Thellant s-a strâmbat. Polity era mult prea dependent de IA-urile sale blestemate, iar în acest caz, asta se dovedea o greșeală. S-a așezat mai bine pe scaun, lăsându-și mâna în continuare pe consolă, el fiind conectat la sistemele navei. Pe măsură ce se înălța, brusc în sinea lui s-a născut o suspiciune, de aceea a desfășurat câteva diagnostice privind motorul de spațiu U, însă acesta era perfect – nu prezenta nici o problemă. L-a plasat online, pregătit să lanseze nava în subspațiu imediat ce acest lucru era posibil. După o oră de zbor, soarele a sclipit pe corpurile navelor de pe firmamentul negru-albăstrui, după care a trecut peste curba planetei. Thellant a oprit sistemele antigravitaționale și a pornit acționarea cu fuziune ca să scoată nava cu totul din puțul atracției gravitaționale, apoi a urmat un fulger puternic, și ceva a lovit nava de salvare ca un baros, făcând-o să se încline violent. Apoi încă un fulger, pe care Thellant l-a identificat ca fiind un laser de mare putere. Prin legătura lui cu sistemele navei, a simțit că motorul de spațiu U nu numai că iese offline, ci se deconectează, ca și cum ar fi dispărut. A doua lovitură distrusese placa de acționare prin fuziune. În timp ce nava s-a înclinat în bezna luminată de stele, un alt vas a trecut pe deasupra, sclipind ca o cochilie de stridie.

Din consolă s-a auzit o voce:

– Te-am prins.

11

Dezvoltarea laserului ca armă a început în primii ani ai acestui mileniu și continuă în prezent. Cu toate acestea, în cazul conflictelor între nave, îmbunătățirile blindajelor reflectorizante și capabile să disperseze căldura s-con au făcut ca laserele din domeniul razelor infraroșii până la ultraviolet să devină aproape inutile ca arme. Ieșind în afara acestor spectre însă, avem masere, care pot fi utilizate pentru a penetra în mod suficient rachetele – care nu posedă aceeași capacitate de a dispersa căldura ca o navă mare – pentru a le distruge și care, de la distanță mică, pot dezintegra chiar nave. Aceeași regulă se aplică și xaserilor și graserilor, dar în toate situațiile raza de acțiune și potențialul distructiv al acestor arme sunt limitate, îndeosebi pe câmpurile de bătălie care au deseori dimensiuni de ani-lumină. Și, în realitate, din Războiul Prador am învățat cât de neglijabil este efectul lor, în domeniul în care ele sunt folosite în mod obișnuit, când le comparăm cu alte tipuri de tunuri cu particule. După cum

știți cu toții, pistolul cu pulsuri, care cunoaște multe variante, este exact o formă de armă cu particule, materia transformată în particule fiind de la aluminiu pudră până la un gaz...

(întrerupere din public)

Scuzați

(reacție a publicului)

Voi afirma încă o dată că nu există AAF! Dumneavoastră vă referiți la o armă cu protoni, deosebit de distructivă și care are tendința de a răspândi otrăvirea cu izotopi acolo unde este folosită. AAF, adică arma antifotonică, tunul cu lumină neagră, este o creație fictivă!

(întrebare din partea moderatorului)

Da, mulțumesc. Mă simt bine.

Din prelegerea „Războiul modern",
de EBS Heinlein

Sfera compusă din două furnici metalice lungi de șaizeci de centimetri se odihnea în mijlocul Salonului Feynman, iar furnicile individuale se desprindeau din când în când ca să-și îndeplinească sarcinile atribuite. Această nouă infatuare a IA-urilor din Polity, care începuseră să se plaseze în forme corporale din ce în ce mai bizare, stârnea disprețul Legatului, dar nu îndeajuns ca să se gândească la o confruntare directă și imediată. Privind în perspectivă inversă, era bine că nu încercase să obțină informații de la cele două femei care investigau locul exploziei. Erau însoțite de două

drone-furnică, pe care inițial Legatul le nesocotise, dar care erau primejdioase, pentru că făceau parte din IA-ul legist.

Prin intermediul fibrelor introduse printr-un perete din apropiere, Legatul a observat cinci oameni – doi haimani și trei Golem –, toți purtând uniforme SCP care îi arătau a fi membri ai unei echipe de legiști și criminaliști. Ceilalți din salon, trei haimani avansați, care se făleau cu carapace și căști senzoriale, făceau parte din Proiectul Cassius. Aceștia stăteau tăcuți, doi alături pe o canapea, iar unul pe un fotoliu. Interogatoriul riguros la care erau supuși se desfășura prin intermediul legăturilor optice inserate în carapacele lor, iar cablurile șerpuiau în spate, până la IA. Însă sesiunea s-a încheiat după câteva minute, când haimanii au desprins cablurile și au plecat.

Legatul și-a retras fibrele prin intermediul cărora spiona prin perete și s-a răsucit. Încăperea pe care o ocupa aparținea unui bărbat a cărui capacitate mentală era îmbunătățită doar de o augmentare cerebrală, astfel că îi fusese ușor să pătrundă acolo cât el dormea și să îi inducă un somn și mai adânc. După ce a scanat informațiile conținute de augmentarea lui, legându-se la sistemele publice de comunicații ale stației, Legatul a aflat ce se știa în general despre evenimentul petrecut acolo. Explozia produsese moartea unui Haiman numit Shoala și, ulterior, zvonurile s-au stins treptat. Mulți de pe stație știau că relația dintre Orlandine și Shoala depășea simplele relații de muncă. Deși o supraveghetoare superbă și un om de știință asemenea,

Orlandine era în general considerată prea concentrată asupra unor probleme, prea haiman, prea *ne-umană.* Multe dintre speculațiile care circulau se refereau la posibilitatea ca ea să fi suferit o disfuncție de identitate paranoică – boală care îi afecta pe cei asemenea ei, deși nu foarte des. Legatul nu dădea crezare sub nici o formă acestei teorii. O studiase o vreme și era convins că nici nu se putea concepe nebunia în acest caz. Era în stare să ucidă, dar din motive perfect logice și, în termeni Polity, imorale.

Încă ascuns de echipamentul cameleonic, Legatul a ieșit pe coridoarele stației, apoi s-a îndreptat spre Salonul Feynman. După câteva minute de mers, l-a recunoscut pe un uman din echipa de legiști: uman și, probabil, legat la rețea. Bărbatul, un individ îndesat, cu păr negru și sprâncene stufoase, pășea având una dintre dronele-furnică alături de el. Discutau degajat, ca doi vechi prieteni.

– Nu înțeleg, spunea omul. Avea de toate: putere, situație, familie, prieteni... Își putea reface personalitatea dacă avea probleme. Aproape sigur a rulat programe de verificare a sănătății mintale.

– Atunci a fost vorba de nebunie deliberată, a sugerat furnica. Cei care realizează și obțin atât de multe simt deseori că au pierdut pe drum ceva imposibil de definit.

Aflat în spatele bărbatului, dar rămas invizibil, Legatul și-a lungit degetul arătător, transformându-l într-un ac subțire, prin care putea injecta un anumit narcotic. L-a înfipt în gâtul bărbatului, a eliberat substanța,

apoi l-a retras exact când omul a dus mâna la spate ca să se scarpine în locul unde apăruse mâncărimea.

– Asta e o prostie, și știi bine, a continuat bărbatul. În calitate de haiman, ești cât se poate de pragmatic. Orice senzație organică se poate cuantifica și analiza, iar dacă nu se dovedește conformă cu impulsurile de bază, este respinsă. Toți haimanii știu că este vorba doar despre procese neurochimice. Bărbatul s-a împleticit imperceptibil. Doar că...

Legatul s-a apropiat din nou și a apăsat o mână pe gâtul bărbatului, injectând fibre prin pielea amorțită, căutând și legându-se la nervii lui auditivi. Drogul l-a amorțit inducându-i o stare vecină cu hipnoza. Imitând perfect vocea dronei-furnică, Legatul l-a întrebat pe om direct, prin nervul său auditiv:

– Unde se păstrează probele?

– Fostul depozit de oxigen, etajul opt, sectorul trei, a răspuns omul cu glas tare, fără să-și pună întrebarea de ce IA-ul legist l-ar întreba despre ceva ce a stabilit și organizat chiar el.

– Ce-a fost asta? a întrebat furnica autentică, întorcându-se și privindu-l, timp în care și-a mișcat antenele.

– Poftim? Omul s-a oprit, moment în care Legatul s-a retras. S-a frecat la față. Sunt obosit. Dacă nu ai vreo treabă importantă cu mine, mă duc să mă culc.

– Dacă ai fi obosit, nu te-aș folosi într-o situație importantă, a observat furnica.

Omul a fluturat o mână în semn de rămas-bun și a plecat mai departe. Furnica a rămas în urmă, cu antenele încă mișcându-se. A întors capul încet și a început

să scaneze zona înconjurătoare. Legatul s-a retras cu repeziciune. Echipamentul cameleonic pe care îl folosea era cel mai bun, dar nici un astfel de dispozitiv nu era perfect.

Harta stației pe care Legatul o obținuse deja de la augmentarea bărbatului care adormit i-a dat poziția precisă a depozitului de oxigen, dar fiind mai precaut acum, i-a trebuit ceva timp să ajungă acolo. A așteptat până când alții au deschis ușile în locul lui, apoi a pornit un motor gravitațional intern pentru a-și aduce greutatea aproape de zero și a folosit fibre lipicioase pe picioare și mâini pentru a se putea propulsa înainte, pentru cazul în care vreun program de căutare ar rula prin plăcile de gravitație ale stației. Din același motiv, a evitat să folosească puțurile de transport pe verticală. Ușile duble ce dădeau spre depozitul de oxigen aveau blindaj gros – fiind proiectate să limiteze propagarea efectelor unei eventuale explozii dinăuntru. IA-ul legist alesese probabil acel loc pentru a păstra probele, deoarece astfel de depozite erau scoase din uz – oxigenul pentru stație și nave fiind acum asigurat de mașini care descompuneau dioxidul de carbon, iar gazele pentru costume erau comprimate chiar de costume cât se găseau la bordul stației.

Ușa principală avea încuietori multiple, însă cea de la depozitul alăturat rămăsese deschisă. Legatul s-a strecurat înăuntru și a dat o gaură prin zidul despărțitor, blindat și acesta. Procedase bine alegând această cale, deoarece a descoperit că depozitul era umplut cu gaze inerte, care conțineau, fără îndoială, detectoare

pentru monitorizarea amestecului. A injectat nano-optice prin care s-a concentrat asupra unui cilindru din sticlă ranforsată, așezat în poziție verticală, în care se găseau bucăți carbonizate de cristal de memorie închise într-o rețea de plasgel. Sigur că în IA-ul legist se găsea acum o înregistrare a tot ce cuprindeau acestea, deoarece cristalul era ambalat pentru a fi pregătit de transport către alt loc secret de păstrare a probelor. Legatul a lărgit gaura din perete și a extrudat din palmă un cordon cu diametru mai mare, plin de nanotuburi care se puteau contracta la intervale de un centimetru și jumătate pentru a se orienta către țintă. Cordonul s-a strecurat prin gaură, s-a întins de-a lungul zidului și a pipăit de-a latul podelei, către cilindrul din sticlă ranforsată. Din fericire, capacele acestuia erau dintr-un material plastic gros, ce putea fi tăiat cu ușurință prin folosirea unor ferăstraie de diamant de mărimea celulelor epiteliale. După ce a pătruns în interiorul cilindrului, cordonul s-a destrămat în mii de nanotuburi, care s-au răspândit ca funigeii. Legatul s-a conectat, a injectat energie sau, acolo unde era nevoie, lumină și a început să copieze datele înmagazinate.

Așadar, se părea că Orlandine manifestase un interes nesănătos față de Shoala și evident că încercase să șteargă dovezile referitoare la acest lucru. Rezultatele fragmentare dezvăluiau probleme în relația dintre ei și că ea încercase să-și reorganizeze personalitatea. Totul mirosea a scenariu clasic, aproape căzut în desuetudine și, fără anumite informații, perfect credibil. Cu toate acestea, acolo nu exista nimic referitor la

tehnologia Jain, astfel că dovezile erau forțate, false. În cele din urmă, dacă IA-ul legist nu credea acest scenariu, putea alege dintre multe altele, dar fără ca vreunul să presupună noduri Jain. Legatul a presupus că Orlandine îi destăinuise lui Shoala o serie de informații despre nod ori poate aflase singur, iar asta o silise să-l ucidă. Din ceea ce exista acolo, IA-ul nu avea să afle absolut nimic. Bineînțeles, brațul polițienesc al SCP va face toate eforturile ca să o găsească, însă acesta era aspectul cel mai important: *doar* poliția se va deranja să facă asta. La această investigație nu vor participa IA-uri importante ca Jerusalem, întrucât pentru SCP aceasta era o crimă sordidă, dar neînsemnată.

Orlandine a intrat în panică, a prins prima navă capabilă de a trece în spațiul U pe care a găsit-o și a fugit din sistemul Cassius. Cel puțin, din câte reușise Legatul să afle, asta era părerea generală care se vehicula. Entitatea a simțit că un astfel de comportament nu se potrivea cu profilul unui haiman. Ea sigur nu intrase în panică. Se simțea foarte strâns legată de proiectul Cassius, acesta fiind motivul pentru care acceptase să primească un nod; trebuia să stea aici, liniștită, și să utilizeze nodul de aici, de unde putea provoca daunele cele mai grave. Greșiseră ei și în această privință? Legatul s-a deconectat de la cristalul depozitat și-a retras cordonul și a sigilat gaura făcută prin perete. Înțelegând că multe informații despre modul de funcționare al acelui loc erau de domeniul public și, prin urmare, ușor accesibile, a făcut tot drumul până la camera pe care o invadase inițial pentru a spiona

activitatea IA-ului legist. Ocupantul acelei camere încă dormea, astfel că Legatul l-a ignorat și a întreprins o căutare, în urma căreia a găsit un vechi terminal de computer care s-a depliat în jos de pe un perete. După doar câteva momente, a căpătat acces la banalitățile legate de funcționarea acelei stații, iar după încă un moment, a descoperit declarația de mărfuri a navei *Heliotrope* și data încărcării. Orlandine a acordat timp efortului de a realimenta nava, a încărcat o serie de furnituri suplimentare înainte de a pleca *panicată*, după, era de bănuit. Legatul a observat natura acelor lucruri: un catalizator molecular, o autofabrică pentru sintetizarea de polimeri, rulouri laminate de ecranare a radiațiilor. Acest ultim material a stârnit în mod deosebit interesul Legatului: era exact ce îi trebuia cuiva pentru a-și ascunde activitatea împotriva încercărilor de detectare; deci nu era vorba despre ceva necesar dacă persoana intenționa să fugă departe pentru a nu fi depistată. Apoi, entitatea a apelat pe ecran o hartă pozițională a multitudinii de obiecte care se roteau în jurul soarelui din sistemul Cassius, s-a uitat contemplativ un moment, a reintrodus terminalul înapoi în perete și a plecat.

Revenit în tihna navei lui și îndepărtându-se de stație, Legatul a deschis o legătură de comunicații în spațiul U. Imediat, mintea lui a devenit o sub-minte a ceva cu mult mai mare, care a scanat și înregistrat gândurile lui, precum și ultimele descoperiri făcute.

– Să continui misiunea în sistemul solar? a întrebat Legatul.

– Nu, i-a răspuns Erebus. Întâi găsește-o pe ea.

Legătura s-a întrerupt, făcându-l pe Legat să rămână derutat momentan, apoi individualitatea lui s-a reafirmat, și el s-a simțit frustrat și furios. *Să o găsească pe Orlandine? Și după aceea?*

Coloron a observat deformările Skaidon stingându-se în Runciblurile 5 și 6, când concavitățile lor – includerile lor în spațul U – s-au retras. Mulțimile se subțiaseră considerabil în jurul Runciblului 6 – acolo rămăseseră mai puțin de 10 000 de oameni, iar aceștia părăseau zona foarte repede. Asta se datora, bineînțeles, apropierii runciblului de zidul de nord al arcologiei, care reducea zona de prindere și, prin urmare, ieșirile deveniseră convenabile. Cu toate acestea, mai mult de 50 000 de oameni erau încă îngrozitor de îngrămădiți în saloanele de plecare din 5, în ciuda anunțurilor privind iminenta închidere a runciblului, făcute prin sistemul public de amplificare, prin afișarea cu litere mari și strălucitoare pe plăcile de informare și se transmiteau permanent prin rețeaua de augmentare. IA-ul nu voia câtuși de puțin să declanșeze panică, deoarece un asemenea fenomen ar fi produs multe victime în rândurile unei mulțimi atât de mari, dar cei care rămâneau mai mult de o oră acolo oricum aveau să moară. De aceea, a modificat anunțul: DEPLASAȚI-VĂ LA RUNCIBLUL ȘAPTE. NUMĂRUL CINCI VA FI DISTRUS! AVEȚI LA DISPOZIȚIE TREIZECI ȘI ȘASE DE MINUTE SĂ ELIBERAȚI ZONA. FORȚA DETONAȚIEI ESTE ESTIMATĂ LA

DOUĂ VIRGULĂ CINCI KILOTONE. Coloron a pornit apoi alarma prin sirene, lumini intermitente de culoare roșie pentru avertizare și, ca să facă lucrurile și mai clare, a creat o buclă de reacție inversă între runciblu și tampoanele lui, astfel că acesta a început să scoată un scheunat, crescând în frecvență, într-un ritm perceptibil pentru urechea umană. Acest lucru i-a făcut pe oameni să o ia la goană. IA-ul era cât pe ce să-și îndrepte atenția în altă parte, când de deasupra s-a deschis un canal securizat.

– L-am prins pe Thellant, a anunțat Jack de pe *NEJ*.

– Bucuria mea nu cunoaște margini, a răspuns Coloron.

– Asta nu a încetinit înaintarea substructurii Jain, a remarcat Jack.

– Pare mai cumplită decât până acum.

– Ar mai putea exista o modalitate de a încetini extinderea ei.

Coloron a înțeles imediat care ar putea fi acea modalitate.

– Spionul vostru din tabără?

– Da, programul vânător-ucigaș a păstrat contactul. În prezent, se propagă prin arhitectura informațională Jain. Din câte se pare, nu poate schimba ritmul de creștere, însă el este, așa cum ai spus, un spion în tabăra adversă, astfel încât ne poate transmite dispunerea forțelor și resursele dușmanului.

– Pune-mă în legătură.

Comunicarea ce s-a desfășurat după aceea cu programul vânător-ucigaș a fost nonverbală, iar analiza

lui Coloron a disecat-o la multe niveluri. IA-ul a început imediat să alcătuiască o hartă virtuală a substructurii, suprapusă pe o hartă a arcologiei. Aprofundarea analizei a dezvăluit stive de materiale în spatele liniei de înaintare, care în acele momente erau pregătite pentru conversie; energia fiind extrasă din reactoare de fuziune și stocată în structuri laminare, atât condensatori, cât și baterii; extensii miceliene capabile să se furișeze, care nu fuseseră detectate până atunci; și oameni subsumați, înarmați și adunându-se în vederea ofensivei. Coloron a verificat dispunerea propriilor lui trupe și a dat ordine.

– Azroc, ești suficient de aproape, retrage-ți forțele.

Golem îi însoțea în acel moment pe cei din forțele lui care se ocupau de incinerarea tehnologiei Jain întinse de-a lungul zidurilor și prin podeaua unei săli hidroponice lungi. Fumul rezultat din vegetația arzândă stătea straturi-straturi, iar fluidele care curgeau din rezervoarele sparte direct pe metalul încins se transforma instantaneu în vapori, alcătuind nori de o culoare murdară. În apropiere, siluete încă umane ca formă, însă fără să mai fie în întregime umane, încercau să își croiască drum. Ghemuindu-se alături de un mic tun protonic stând pe patru picioare ca de insectă, Azroc a aruncat o privire înapoi, spre drona prin intermediul căreia i se adresa Coloron.

– Intenționezi să provoci explozia ei? a întrebat el.

Coloron a răspuns:

– Thellant a fost prins, iar acum avem la dispoziție informații tactice noi. Substructura se masează

pentru o străpungere în apropiere de poziția pe care o ocupi în prezent și ar putea ajunge la Runciblul 5 în decurs de jumătate de oră.

– Și unde ai vrea să ne plasăm acum?

Coloron a transmis direct în mintea Golemului o hartă simplă, cuprinzând situația curentă. Infestarea începuse la cincizeci de kilometri în interior față de țărm și la tot atât față de marginea nordică a arcologiei. Runciblul 5 se afla cel mai aproape de infestare, având runciblurile 4 și 3 spațiate la distanțe egale de-a lungul țărmului și la aceeași distanță în interior față de mare. IA-ul nu voia să trimită alți locuitori spre acele runcibluri, deoarece acolo existau deja mulțimi numeroase, iar tentaculele Jain se mișcau mai rapid de-a lungul peretelui reprezentat de țărm decât în alte părți. La șaizeci de kilometri în interior față de acel șir de trei runcibluri, din nou spațiate la distanțe egale unul de altul, se găseau runciblurile 6, 7, 8 și 9. La alți optzeci de kilometri spre uscat se aflau runciblurile 1 și 2. Runciblul 10 era localizat mult în afară, în extensia recent realizată spre nord-est. Pe hartă, tehnologia Jain preluase în întregime colțul de nord-vest, iar acum se găsea la cinci mile de runciblul 5 și la o distanță dublă față de 6. Forțele lui Azroc erau dispuse într-o linie care separa întreaga secție – acele ultime două runcibluri din spatele lor.

– Acum, retrageți-vă la 7. Eu voi distruge runciblurile 5 și 6 în momentul când substructura ajunge la ele. Aveți cel puțin treizeci și patru de minute la dispoziție.

– Am înțeles.

Azroc a început să semnalizeze spre comandanții secțiunii lui.

– Și încă ceva, Azroc.

– Da.

– Mă pregătesc să încep sterilizarea.

– Am priceput.

Coloron știa o serie de indivizi, separatiști ori grav bolnavi de trogloditism, care nu voiau să respecte ordinul de evacuare. Mulți dintre aceștia rămâneau în interiorul zonelor infestate, unde puteau fi atinși de tentaculele tehnologiei Jain, iar mulți fuseseră deja luați în stăpânire. Pentru aceștia nu se putea face mare lucru. Cu ajutorul camerelor plasate pe armele geostaționare cu particule, aflate în spațiu, IA-ul a studiat fragmentul circular de arcologie pe care îl excizase inițial, cu speranța că acesta conținea tehnologia Jain. Cavitatea aflată aproape de centrul ei, produsă de prima lovitură din satelit executată de Coloron, arăta ca o gaură de glonț năpădită de viermi din oțel. Șanțul tăiat pentru a separa partea de arcologie în care se afla această gaură a fremătat de activitate când tehnologia Jain a umplut din ce în ce mai accelerat prăpastia.

IA-ul a verificat toate sistemele satelitului toroidal, descoperind că putea dezvolta puterea dorită, având combustibil suficient pentru reactorul de fuziune, care reprezenta cea mai mare parte a satelitului. Chiar în acel moment, o navă-tanc se apropia, venind dinspre un transportor de mărfuri sosit recent. Unul dintre cele trei rezervoare ale sale conținea deuteriu în stare metalică, fiind comprimat la o presiune uriașă –

tot combustibil pentru reactor –, celelalte două fiind încărcate cu pulbere de cupru-nichel pentru a asigura materia dispersată în particule pentru tunul în sine.

Am început să trag de timp.

Verificarea de sistem crease o întârziere inutilă.

– Tunul cu particule, foc, a anunțat Coloron.

Având o culoare turcoaz, fasciculul a săgetat prin atmosferă și a izbit partea de arcologie aflată în afara centrului, deja înnegrită de incendii. Fasciculul a despicat diferite niveluri la fel ca o lance termică trecând printr-un stup. Flăcările și fumul au țâșnit ca o fântână arteziană, până la un kilometru spre cer. Satelitul-tun, reglat cu ajutorul inelului plăcii de gravitație pe torul reactorului de fuziune, s-a înclinat incremental și a început să se rotească. Jos, fasciculul a început să taie în mod spiralat spre exterior față de punctul inițial de lovire. Urmărind scena în infraroșu, Coloron a evaluat amploarea furtunii de foc ce exploda acum prin nivelurile de jos. După câteva minute, fasciculul a redus bucata originală de arcologie la zgură ce mai licărea slab pe fundul unei vetre uriașe. Oprind tunul, IA-ul a analizat ceea ce făcuse. Tocmai șterse de pe fața planetei patruzeci și doi de kilometri cubi din arcologie și ucisese mii de locuitori, acesta părând a fi doar începutul. Acum, verificând harta transmisă de programul vânător-ucigaș, Coloron a observat că energia se scurgea din aceeași zonă și că resursele materiale ale tehnologiei Jain erau transferate. Coloron și-a dat seama că substructurile puteau fi dirijate într-o direcție sau alta.

– Ți-aș sugera să tai o linie până spre roca-mamă, a transmis Brutus, IA-ul comandant al cuirasatului aflat deasupra care, în mod neobișnuit, purta un alt nume, *Brutal Blade.*

– Asta este și intenția mea, a răspuns Coloron. Având în vedere ce se va întâmpla în continuare, o astfel de diviziune va fi cu siguranță necesară.

AI-ul a văzut cuirasatul prin diferiți ochi de sateliți, dispuși deasupra tunului cu particule. Era o navă utilitară, care arăta ca o lamă. Având trei kilometri în porțiunea sa cea mai lată, semăna într-o oarecare măsură cu o porțiune gigantică dintr-un ficat metalizat, cu multe tuburi organice care se deschideau spre spațiu – blindajul dur conferea forma, iar tuburile îi erau sistemele de armament.

– Implodor DCT, la puterea cea mai scăzută, lovește *acest* reactor de fuziune! a ordonat Coloron, transmițând amplasarea reactorului menționat.

Unul dintre tuburi, un accelerator liniar, a scuipat o sferă neagră care a intrat cu viteză în atmosferă, a căpătat o culoare roșie, apoi a devenit albă și a început să se divizeze. La trei kilometri altitudine, s-a desfăcut în două emisfere care ardeau. Proiectilul pe care îl conținea sfera a pătruns în sol printr-un câmp cu grâu, declanșând un mic incendiu în locul în care a perforat suprafața. O microsecundă mai apoi, câmpul s-a umflat, transformându-se într-un deal; a început să scoată fum, apoi a ars brusc. Pe o rază de un kilometru din locul impactului, flăcările un țâșnit ca niște gheizere prin canalele de ventilație ale arcologiei, iar fumul a

ieșit prin ventilațiile aflate mai departe. Oamenii care se deplasau în continuare pe malul nord-vestic al lacului au privit înapoi spre molozul azvârlit prin numeroasele ieșiri de la marginea arcologiei. Coloron a măsurat răspândirea căldurii, a observat reacția substructurii la această din urmă lovitură, apoi a transmis o hartă pe care selectase poziția celorlalte reactoare, amplasarea materialelor dușmanului și a depozitelor de energie.

– Interesant, a comentat Brutus.

– După ce realizez divizarea, a spus Coloron, trebuie să distrugi toate acele ținte dintr-o lovitură.

IA-ul știa că, la un anumit grad de conștiință, substructura Jain își va da seama că i-a fost descoperită dispunerea forțelor. Va constata prezența programului vânător-ucigaș, dar până atunci daunele vor fi mari.

Tunul cu particule s-a înclinat din nou în mod incremental. De această dată, fasciculul de culoare turcoaz a lovit marea, făcând să se evapore miliarde de metri cubi de apă sărată. Apoi, când și-a continuat drumul, a despicat arcologia. De pe orbită, în urma ei se vedea formându-se o masă de nori. Metaforic vorbind, în timp ce ținea în continuare degetul pe butonul de tragere, i-a observat pe monitorii și personalul de salvare, care îi urcau pe cei răniți în ambulanțele antigravitaționale în apropierea zonei de plecare de la runciblul 5. Pe harta actualizată de programul vânător-ucigaș, IA-ul a văzut că substructura Jain se întinsese până la doar un kilometru de acel loc. În raza imediată a loviturii din jurul runciblului 6 nu

erau oameni, deși mai rămăseseră niște întârziați în zonele ce aveau să fie probabil distruse de unda de șoc. Tehnologia Jain se găsea la doi kilometri de runciblul 6. Coloron a așteptat.

S-a scurs jumătate de oră, apoi un tablou de acces pentru joncțiunea optică s-a desprins din peretele de pe latura cea mai depărtată a unuia dintre saloanele runciblului 5. Ceva amintind de o mână din oțel cu degete lungi a ieșit și a început să-și întindă degetele în josul peretelui. Pe un alt perete, prin foile de metal cu bule au ieșit muguri de oțel care și-au întins în jur cârceii de culoare cenușie. După plecarea ultimelor trei ambulanțe, altele au încercat să revină, pentru că înăuntru se mai aflau oameni vii. Era prea târziu, întrucât Coloron a început să închidă ușile blindate în urma ambulanțelor ce plecau. Curând după aceea, au apărut siluete umanoide, având hainele arse și atârnând în zdrențe, cu corpurile înnegrite, prin rănile lor deschise, rozalii, fiind vizibile mișcările mușchilor. Imediat ce a simțit o intruziune informațională, IA-ul s-a apucat să închidă sistemele, așa cum procedase pe toată perioada de înaintare a acestei tehnologii. Curând, percepția globală privind zona s-a redus la câteva camere dispersate. Apoi s-a petrecut intruziunea anticipată, chiar în sistemele runciblului.

Tampoanele runciblului erau încărcate cu o sarcină uriașă, alimentată permanent de reactorul de fuziune localizat la etajul de sub runciblul în sine. Menținând circuitele de siguranță offline, Coloron a eliberat întreaga energie în runciblu. A fost generată

o deformare, defazată în spațiul U, care a încercat să creeze un spațiu propriu, a sărit în spațiul real, apoi s-a prăbușit. A aspirat coarnele runciblului, podiumul, reactorul de fuziune, câteva trupuri – unele ale unor oameni în viață – și o mare parte din complexul înconjurător, strivind totul într-o sferă de masă superdensă. În centrul acelei mase: fuziunea.

Din satelitul-tun, Coloron a observat explozia ce a urmat, care a azvârlit în aer milioane de tone de resturi. O reacție de fuziune, stabilizată pentru scurtă vreme, a făcut să cadă spre roca-mamă un soare alb cu diametrul de un metru. Când fumul s-a îndepărtat, IA-ul a observat un crater radiind lumină cu diametrul de trei kilometri tăiat în jumătatea superioară a arcologiei. Opt minute mai târziu, un crater similar a apărut și în locul runciblului 6. La douăzeci de minute după aceea, fasciculul de particule și-a croit drum din peretele de nord al arcologiei.

– Acum, a transmis Coloron către Brutus.

De pe *Brutal Blade* au pornit proiectil după proiectil: un roi de insecte nemiloase care goneau spre planetă. Coloron aproape că s-a crispat. Realitatea neiertătoare a minții lui nu îi putea permite să ignore faptul că în ultima oră muriseră numeroși oameni, iar alții aveau să piară curând. De acord, tehnologia Jain îi luase în stăpânire pe mulți dintre ei, dar tot oameni erau. Probabil că numărul lor se ridica la cel puțin 110 000. Chiar și așa, înaintarea avea să continue, pentru că IA-ul reușise doar să o încetinească, punându-i piedici în cale.

Sistemul planetar era alcătuit dintr-o gigantă gazoasă imensă, de culoare verde, de mărimea lui Jupiter, dar aflată la jumătate din distanța acestuia față de soare. Ceva mai departe de soare decât această planetă se găsea un inel de planetoizi și resturi de asteroizi, iar în jurul său se roteau pe orbită alte fragmente de asteroizi. Pe orbită în jurul ei erau patru planete: o lume înghețată de mărimea Pământului, care avea propriul său sistem de inele, una a cărei orbită se apropia mult de soare, și două care se aflau în centura verde a soarelui. Cea mai apropiată dintre cele două planete din centura verde era o lume fierbinte, similară cu cea pe care Erebus își distrusese facțiunea rebelă. King a trimis acolo telefactori pentru a studia planeta, deoarece părea perfectă pentru construirea unei baze, însă bănuia deja că era lipsită de viața înzestrată cu inteligență.

O junglă densă de culoare roșiatică acoperea masele ei de uscat. Insula pe care a studiat-o King prima oară era năpădită de plante care semănau foarte mult cu cicadaceele. Sub acestea se aflau vițe care creșteau rapid și se zvârcoleau când erau în lumina fierbinte a soarelui, dar rămâneau nemișcate când stăteau la umbră. Saurieni tripozi patrulau pe sub frunzele roșii, groase cât saltelele, azvârlindu-și limbile articulate în căutarea prăzii, niște creaturi globulare și tremurătoare. Prăzile care reușeau să scape alergau urlând și legănându-se către siguranța pe care le-o oferea lumina solară, unde explodau, umede, împroșcând un soi de noroi organic. Probabil așa se reproduceau –

King nu avea nici timp, nici dorința de a face o investigație ca să afle sigur.

Și mările colcăiau de viață: artropode blindate și bivalve mari, plutitoare, mase de alge violacee care își aruncau cârceii pentru a înșfăca prada, un artropod gigantic, având o gură de formă pătrată de mărimea unui spațiu de andocare a unui crucișător, aspirând încontinuu masele de alge prădătoare. Însă aici nu a detectat nici o dovadă clară privind prezența tehnologiei Polity: nu a găsit nici epave, nici capcane. Cuburile goale pe dinăuntru descoperite pe un versant de munte erau cu siguranță realizări ale unei forme inteligente de viață, dar de origine foarte veche și nu erau ceea ce căuta King.

IA-ul navei de atac și-a rechemat telefactorii, i-a depozitat la locul lor, apoi și-a îndreptat atenția asupra celeilalte lumi, care era rece, dar prezenta forme de viață. Astfel de situații, în care în același sistem planetar existau două lumi vii, dar atât de aproape de centura verde, nu erau cu totul ieșite din comun. Dacă o lume producea viață, era aproape o certitudine că, după perioade extrem de lungi, vulcanismul sau resturile aruncate în cosmos în urma unui impact cu meteoriți puteau transporta cu ele spori ai vieții pe o distanță relativ scurtă, cum era aceea dintre cele două planete.

Acel loc era înghețat, și apa sub formă lichidă se găsea doar în jurul gurilor vulcanice aflate la un kilometru sub calota de gheață. Din aceste mări calde și ascunse, spre suprafață urcau spiralat o serie de puțuri

și, urmărind un astfel de puț, King a descoperit un șarpe mare cu blană care se îndrepta dinspre una dintre masele terestre către aceste puțuri. Pe uscatul propriul-zis creșteau păduri, iar copacii acestora semănau cu pinii în ceea ce privește strategia de a supraviețui în condiții de ger, deși erau scunzi, cu trunchiuri groase și mai dense, și având fructe ca niște diamante. Mamiferele zburătoare se hrăneau cu aceste fructe, în vreme ce șerpii îmblăniți se înălțau ca să pască ace de pin. King nu a găsit prădători mari, însă curând a descoperit și motivul: paraziții, care creșteau în corpul numeroaselor creaturi din pădure, menținеau populațiile la un nivel scăzut prin preluarea controlului asupra gazdelor și silindu-le să coboare în puțurile de gheață, unde tinerii paraziți să poată ecloza în corpurile animalelor care muriseră înecate în apa caldă. O scanare mai atentă a evidențiat roiuri de forme adulte ale acestor paraziți care urcau permanent spre suprafață, venind din puțuri. Semănau cu o variantă minusculă aanimalelor urlătoare descoperită pe lumea adiacentă. Totodată, adânc sub gheață se găseau câteva dintre cuburile goale din granit, însă nu era nici o urmă privind prezența lui Erebus. IA-ul s-a simțit atât dezamăgit, cât și ușurat când, continuând un curs în linie dreaptă, a recăzut în spațiul U.

O boare de aer rece a bătut dinspre inelul de la gât al costumului cald al lui D'nissan, iar Mika s-a întrebat dacă doar asta a făcut-o să tremure.

– Cine? a întrebat ea și a făcut un semn din cap spre imaginea de pe ecran.

– Nu este vorba de nici un „cine", i-a răspuns ofidaptul. Am suprimat dezvoltarea cerebrală în tancul amniotic. Prietenul nostru de acolo nu are decât funcțiile care îl fac autonom. Inteligența lui nu se ridică la nivelul aceleia al unei insecte de rând, dar până și aceasta se datorează părții de hardware ce i-a fost implantată în craniu. D'nissan a aruncat o privire spre ea. Și prin asta mă refer la insecte singulare, nu la grupuri.

Bărbatul cu țeasta rasă, aflat în încăperea de izolare, era gol și stătea complet nemișcat. Nu avea nici o expresie pe fața lipsită de orice trăsătură. Asta nu a făcut-o pe Mika să fie mai puțin neliniștită privind ceea ce intenționa D'nissan să îi facă acelui om.

– Așadar, implantul a reușit, da?

– Așa se pare, dar vom vedea curând dacă dă roade.

Exact în fața omului se găsea o autopușcă montată pe un trepied.

– Testul unu, a spus D'nissan.

Pușca a tras, iar un puls de aluminiu ionizat l-a izbit în piept pe om. Bucăți afumate de carne i-au explodat prin spinare, împroșcând peretele din spatele lui, iar o jumătate de secundă după aceea, corpul i s-a izbit de perete, apoi a alunecat, lăsând în urmă o dâră de sânge. Mika și-a înghițit nodul uscat din gât și a așteptat. După un moment, omul a întins o mână, s-a proptit în ea ca să se ridice și a făcut trei pași înainte. Gaura din piept, de mărimea unui pumn, continua să fumege, însă o minge de carne roz, cu vene prin ea, a ieșit din gaură și a stins părțile care încă mocneau. Bărbatul s-a întors încet, prezentându-se cuminte în fața tuturor

capetelor de scanare dispuse în jurul camerei de izolare. Gaura din spate era ceva mai mare, și prin ea ieșea o coastă. Carnea care crescuse acolo, umplând spațiul gol, avea înfățișarea țesutului cerebral.

– Dar lovitura aceea trebuia să îi distrugă inima, a remarcat Mika.

– Da. Numai că micul doctor din interiorul lui poate crea un înlocuitor pentru orice organ major distrus. Acum, va construi ceva mai eficient decât inima umană, dilatând venele și arterele pentru a împiedica sângerarea și păstrând părțile esențiale ale corpului oxigenate prin intermediul nanotuburilor, a explicat D'nissan.

– Și vătămările nervoase?

– Miceliul se poate redirija, ocolind zonele vătămate.

– Și atunci, nu putem vorbi despre o reparație reală, ci despre înlocuirea cu ceva diferit, adevărat?

– Da, tot ce face are rostul de a asigura sprijin pentru ceea ce rămâne, dar chiar și acest lucru este limitat.

– În ce măsură?

D'nissan a făcut un semn cu capul spre ecran.

– Acestea sunt daunele maxime pe care le poate rezolva. Dacă victima este lovită de trei sau patru ori în acest fel, corpul ei moare, iar micuțul doctor moare odată cu ea. Nu uita că, deși dispersat, miceliul este și el lovit. A făcut un gest din umeri. E ca un corp omenesc obișnuit, fără miceliul doctor, și poate rezista doar atât.

– Dar nu are oase? a întrebat Mika.

Prin acest baraj de întrebări, ea încerca să se distanţeze de ceea ce văzuse şi să revină la obişnuita ei detaşare de savant.

– Cu oasele rezolvă mai uşor. Le strânge laolaltă şi le lipeşte cu calciu în câteva secunde. În esenţă, cel care este înzestrat cu acest miceliu ar trebui să încaseze câteva lovituri directe şi puternice ca să fie ucis, a adăugat el. Răni care până acum l-ar fi făcut să ajungă pe mâinile unui autodoctor nu vor face decât să-l deranjeze puţin.

– Şi nodurile Jain?

– Nu există aşa ceva. Această tehnologie este curată.

– Cine beneficiază primii de acest tratament cu „micuţul doctor"?

– Soldaţii, i-a răspuns D'nissan cu glas sec.

Mika i-a aruncat un zâmbet nesigur, apoi s-a îndepărtat. Se oprise acolo din drumul spre naveta care avea să o ducă la Dragon, pentru că voise să-i ceară părerea lui D'nissan în privinţa augmentării, dar, după ce asistase la acel test, a constatat că nu era în stare să deschidă subiectul. D'nissan făcea o cercetare importantă, punând la dispoziţia SCP ceva ce putea constitui un avantaj vital în cazul în care tehnologia Jain se dezlănţuia din nou în Polity.

– Testul doi, a anunţat D'nissan.

Oarecum tulburată, Mika a plecat.

Tic-tac tic-tac...

Când era văzută din spaţiu, imensitatea vechiul şantier pentru construcţia de nave nu putea fi decât

bănuită. Aflat într-o bulă de vizionare din sticlă ranforsată, Cormac stătea în picioare și se uita atent spre un doc de construcție. La sol, roboți argintii, alcătuind o adevărată armată, înălțau pereți despărțitori, podele și tavane, strat după strat, amintind de celulele dintr-un stup. Ridicându-se până la o sută de metri față de podeaua originală, spațiile de locuit de jos erau deja ocupate. Logistica era înspăimântătoare: cum să-i alimentezi cu hrană și apă pe atât de mulți oameni și cum să asiguri măsurile sanitare?

Tic-tac...

Runciblurile din interiorul șantierului au rămas toate online, transmițând resurse din multe locuri. Mai bine de o sută de spații de depozitare, folosite inițial pentru construcția de cuirasate, erau convertite în mod similar. Milioane de refugiați erau cazați pe suprafața uriașă de ceramal a altor magazii. După cum stăteau lucrurile, șantierul de construcții era acum plin, iar alți refugiați erau primiți în număr mic, fiind adăpostiți doar imediat ce roboții construiau spații de locuit.

Tic-tac, tc-tic...

– Te rog să încetezi cu zgomotul ăsta, altfel te las aici, s-a răstit Cormac.

Întorcându-se de la imaginea șantierului, s-a uitat la Arach, drona-păianjen, și a văzut că aceasta își retrage piciorul din față, cu care bătea ritmul în sticla ranforsată. Cu o grimasă, Cormac s-a întors la loc, analizând modul în care îl afectaseră ultimele zile petrecute cu Mika. Cu doar câteva ore în urmă, părăsise

cu regret nava *Jerusalem*. Întrevăzuse o nouă posibilitate, de aceea a început să se gândească la lucruri pe care altădată le-ar fi împins în uitare: eventualitatea unei relații stabile cu cineva, cu familia, propriul lui scop în viață, și dacă ar mai avea timp pentru o schimbare de direcție.

În calitate de agent, Securitatea Centrală a Pământului îi îngăduia o libertate destul de mare, având parametrii definiți general. De asemenea, îi asigura anumite puteri pentru a-și îndeplini sarcinile încredințate prin intermediul lui Horace Blegg. Putea demisiona în orice clipă. Doar simțul datoriei îl împiedica să facă asta. Indiferent cât de priceput ar fi fost în meserie, avea simțul realității, iar acesta îi spunea că nu trebuia să se socotească indispensabil. Poate că sosise vremea să predea frâiele? Așa începuse să gândească, până în momentul când avusese un schimb de cuvinte cu Jerusalem.

– Ești pregătit de plecare? îl întrebase IA-ul.

– Sincer să fiu, nu sunt sigur, răspunsese el.

– Tu iei hotărârea. Dacă nu te simți capabil să-ți continui misiunea, ți se poate găsi altceva de rezolvat ori poți pleca. Până atunci însă am niște daruri pentru tine.

Primul cadou i-a sosit prin legătura la rețea: un pachet de memorie pe care l-a stocat imediat.

– Ce este în el?

– Restul minții tale: adevăratele amintiri privind ce ți s-a întâmplat la bordul lui *Ogygian*. Ți se vor instala în memorie în clipa când vei deschide pachetul.

Calculez că ești aproape pregătit pentru el, partea definitivă a acestui calcul fiind propria ta decizie de a-l deschide.

– Am înțeles.

Cel de-al doilea cadou i-a sosit târziu, în apartament, livrat de o dronă-crab. Înainte de a pleca, aceasta i-a lăsat tocul de încheietură pe canapea.

– Cum? întrebase el.

– Un membru al echipei de ordine l-a găsit când a mers să adune resturile lui Gant. Am folosit un nano-contraagent ca să îndepărtez miceliul instalat de Skellor și am șters reprogramarea făcută de el. De asemenea, am reparat avariile provocate de tine când l-ai doborât cu foc... îți dai seama cât a luptat împotriva programării făcute de Skellor ca să-ți permită să tragi în el?

Cormac scosese Shuriken-ul din toc și îl ținuse în palma desfăcută. Acesta și-a flexat lamele din sticlă ranforsată, ca și cum s-ar fi mișcat în somn, apoi și le-a retras. Cormac și-a adus aminte de Cull, de lupta îndelungată pentru a supraviețui acolo împotriva lui Skellor, care preluase controlul asupra acestei arme semi-IA, apoi o folosise împotriva lui și cum, în cele din urmă, când el țintise, se întorsese în poziție dreaptă în aer, ca să își expună fața către el.

– Da, știu.

Puse Shuriken-ul înapoi în teacă, apoi își prinse tocul la încheietura mâinii. Îi veni în minte modul subtil în care puteau manipula IA-urile. Acest gest de acum, într-o clipă de nehotărâre de-a lui... În cele din

urmă, nu putea să se dea deoparte acum, când Polity era amenințată atât de vădit. Știind ce se întâmpla, nu putea duce o existență normală și să rămână nepăsător. Familia? Își apărase membrii familiei prin activitatea lui, tot astfel cum protejase orice cetățean care respecta legea din Polity. Mika? Dacă ar rămâne cu ea, ar însemna să se afle încă în centrul evenimentelor, dar în mod ineficient.

Apoi, ieșind din cabină, a găsit-o pe Arach, drona-păianjen, așteptându-l nerăbdătoare, abia reușind să-și țină liniștite picioarele ca niște fuse subțiri.

– Plecăm? întrebase drona.

– Da, pornim la drum.

Ajuns la bordul vechiului șantier de nave, Cormac și-a croit drum spre runciblul deschis lui al Coloron, iar Arach l-a urmat îndeaproape, ca un câine.

A descoperit oameni îngrămădiți într-un centru uriaș de distribuție, cu atracție gravitațională zero, la capătul căruia se găsea o încărcătură de runciblu. Coarnele acestui dispozitiv cuprindea o deformare circulară Skaidon cu diametrul de zece metri. Frânghii de ghidare apăreau din toate părțile, legate de un manipulator robotic masiv, ghemuit în fața runciblului. Fundamentul acestui monstru cu multe brațe se deplasa pe șine care se întindeau pe toată lungimea centrului de distribuție. Prin acest loc se transportaseră cândva materiale pentru construcția navelor de luptă. Manipulatorul transfera aceste materiale către manipulatorii minori, din tunelurile ce se bifurcau de jur împrejur și care, la rândul lor, le duceau la diferite

ateliere sau direct către docurile de construcție. Acesta nu fusese un loc destinat oamenilor, deoarece totul se executa cu viteză de IA, iar orice om ar fi fost prins și măcinat în roțile dințate de acolo. Acum, manipulatorii stăteau neclintiți, iar oamenii din personalul SCP pluteau prin aer ca niște păsări de culoare kaki.

Pentru cei neobișnuiți cu deplasarea în condiții de gravitație zero, scena din față părea haotică și derutantă. Arăta astfel, pentru că oamenii de aici nu simțeau nevoia de a se poziționa respectând ideea de *sus* și *jos*. Cormac s-a lansat din tunelul pe care îl traversaseră, prinzându-se ocazional de câte o frânghie ca să se îndrepte către robotul manipulator. În acel mediu, unde frânghiile atârnau în toate direcțiile, a observat cum Arach părea să se simtă ca la el acasă. Când s-a apropiat, Cormac a văzut șiruri de soldați SCP îndreptându-se către runciblul din fața lui. În spatele lor venea un șir de tancuri antigravitaționale și, urcând în spirală de la baza robotului manipulator, urmau alte furnituri militare. A observat că mai toți cei care așteptau în jurul lui făceau parte din personalul de salvare sau medical al SCP – așteptând probabil ca oamenii din fața lor să le dea de lucru.

– Câtă aparatură, a remarcat Arach, satisfăcut.

– Da, sigur.

Ajungând la manipulator, Cormac a observat un haiman îndrumând operațiunile. Bărbatul stătea într-una dintre ghearele uriașe ale manipulatorului, făcând din când în când câte un gest, însă mai toate instrucțiunile lui se transmiteau pe canale informaționale.

Cormac l-a abordat pe acea cale și a primit un slot prioritar, imediat după tancuri. Haimanul l-a salutat ducând un deget la tâmplă, după care și-a îndreptat atenția spre alte sarcini.

După ce a trecut și ultimul tanc prin deformarea Skaidon, ca prin meniscul unei bule de aer, Cormac și-a adus aminte că în salturile pe care le făcuse înainte de evenimentele petrecute pe *Ogygian* începuse să trăiască spațiul U, lucru care era fără precedent. S-a împins puțin, îndepărtându-se de manipulator, orientându-se cu atenție spre planul de sosire de la runciblul de primire. Arach a țâșnit înaintea lui, propulsat de jeturi de aer, și a pătruns primul în menisc. După ce a plutit în urma dronei, Cormac a simțit fiorul memoriei ascunse – celălalt dar primit de la Jerusalem.

Acum? Să îl elibereze acum?

Nu, altă dată.

Aflat în urma lui Arach, a căzut prin deformarea Skaidon spre Coloron.

12

Am mai afirmat că mi-aș dori foarte mult să cred în el, pur și simplu datorită numelui său. Evident că, dacă ai intenția să creezi un erou fictiv, ba nu, chiar un semizeu, probabil că s-ar cuveni să-i dai un nume mai răsunător decât "Horace Blegg", nu? Pornind de la acest aspect, mi-am petrecut multe săptămâni căutând povești prin rețele, verificând date și încercând să îi contactez pe cei implicați. Mereu, mereu, principalii protagoniști pe care am reușit să îi contactez au rămas rezervați ori au negat faptul că l-ar fi cunoscut. În cel mai fericit caz, am putut să-i contactez pe cei care cunoșteau pe cineva care știa pe nu știu cine, care... Iar după ce am mers pe fir din aproape în aproape, am ajuns la niște fundături și am renunțat. Încercarea de a descoperi imagini ale omului s-a dovedit la fel de plină de frustrări. Există multe imagini disponibile, dar deseori ele înfățișează oameni diferiți. Indiferent de modul de cercetare pe care l-am urmat, am constatat că pornisem într-o căutare fără sorți de

izbândă, pe un drum presărat cu întreruperi și informații lipsă. S-ar putea afirma că tot ce am descoperit a fost dovada non-existenței lui. Nu prea cred. Sunt de părere că IA-urile au folosit programe de căutare și distrugere pentru a șterge multe informații referitoare la el. Cred că acestea au modificat din nou realitatea. Eu cred în Horace Blegg.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Dacă nu apărea vreo situație de pericol, Blegg își limita salturile prin spațiul U la suprafața planetelor. Translatarea prin spațiul U între planetele unui sistem ori între nave putea fi neînchipuit de obositoare. Iar navele și runciblurile erau aproape întotdeauna disponibile și atunci de ce să mai risipească energie când ea se putea utiliza cu mai mult spor în alt scop? În acest caz totuși a devenit nerăbdător. *Hourne* se afla la o depărtare de zece ore de Masada, iar Blegg nu simțea cu adevărat nevoia de a rămâne la bord pentru a vedea artefactul Atheter de pe acea lume. De asemenea, runciblurile de la bordul navei *Hourne* fuseseră închise, întrucât era destul de dificilă calcularea poziției spațiului U al unui runciblu situat pe o lună, planetă sau stație mare, însă realizarea acestui lucru devenea aproape imposibilă pentru o navă care manevra în interiorul sistemului. Blegg a socotit că trebuia să plece în stilul lui inimitabil. A privit în jos, de la o fereastră de vizionare de la bordul uriașei nave, spre micuța lună pe nume Flint, pe care era

plasat unul dintre runciblurile din acel sistem. S-a uitat în spațiul U, și-a localizat propria persoană, dar și baza lunară cuibărită printre ruinele șantierului de construcții de nave, distrus de Skellor cu armele de pe *Occan Razor*, și a pornit.

Securitatea Centrală a Pământului a început să-i vorbească în minte imediat ce s-a trezit pășind pe podeaua domului geodezic în care se găsea runciblul.

– Am pus la dispoziția ta o mică navă la *Ruby Eye* – este capabilă să pătrundă în spațiul U neecranată. Echipamentele de cartografiere cu tehnică U și cele de detecție au fost instalate și programate în funcție de semnătura de spațiu U pusă la dispoziție de Atheter. USER-ele au fost închise acum în acea zonă, astfel că poți călători după dorință acolo.

Cu glas tare, Blegg a răspuns:

– Voi testa semnătura, cred că știu precis locul unde pot face asta.

Scanerele aflate la dispoziția Polity limitau domeniul de detectare, iar rezoluția creștea pe măsură ce el se apropia de sursă. La depărtare de ani-lumină, Blegg avea să afle sistemul în care era localizat nodul Jain; la o oră-lumină distanță, va ști exact pe ce planetă; la câțiva metri depărtare, va ști precis în ce ascunziș se găsea.

Cineva care pășea cu pași mari, urmat de două tancuri zburătoare, i-a aruncat lui Blegg o privire de o clipă – însă în acele zile, când atât de mulți oameni foloseau piese de hardware cerebral, nu era deloc neobișnuit să vezi oameni care lăsau impresia că vorbesc singuri.

– Locul acesta, pe care îl cunoști cu precizie e cumva o pitică brună? a sugerat SCP.

– Mi-ai citit gândurile.

A păşit hotărât spre podiumul runciblului, luând-o în faţa unei femei care verifica slotul propriu de călătorie pe o consolă montată pe o coloană, s-a ales din partea ei cu o privire mirată, apoi acuzatoare când s-a apropiat de deformare şi apoi a trecut prin ea. Nu avea nevoie să verifice dacă runciblul se resetase pentru destinaţia lui, întotdeauna se rezolva de la sine. La *Ruby Eye,* o staţie ce se rotea pe orbită în jurul unui soare pitic de culoare roşie, a trecut direct de la mintea IA-ului controlor la poziţia propriei lui nave, apoi, din salonul runciblului, a străbătut o mică distanţă prin spaţiul U, ajungând direct la bord.

– Permisiune de lansare, a solicitat el, imediat ce s-a aşezat comod pe scaunul pilotului.

– Se acordă, i-a răspuns Ruby Eye. Ai acţionat foarte repede şi, mi-aş permite să adaug, destul de nepoliticos.

– Nu am vreme de politeţuri, i-a răspuns Blegg, moment în care tubul ecluzei s-a retras, iar braţele de reţinere au eliberat nava de lângă turnul de andocare.

Apoi s-a oprit şi s-a privit de sus până jos. Când se schimbase în costumul de mediu? Preţ de un moment, amintirea i-a scăpat cu desăvârşire, apoi a regăsit-o. Păi, bineînţeles, se schimbase la bordul lui *Hourne,* înainte de a intra în realitatea virtuală. A clătinat din cap şi a surâs mai mult pentru sine, realizând că afirmaţia lui Cormac cum că Blegg era un avatar al SCP

nu îi dădea defel pace. Stres existențial – în nici un caz nu avea nevoie de așa ceva în acele momente.

Îndepărtându-se de rotația stației spre spațiul ce părea încețoșat și roșu din cauza luminii soarelui pitic aflat în apropiere, a întors nava și a angajat acționarea de fuziune. Unul dintre numeroasele subecrane, fixate într-o consolă din sticlă ranforsată de-a lungul părții de jos a ecranului principal din cabina de comandă, a înfățișat semnale radar reflectate în timp ce nava se strecura printr-un roi de alte nave. Unele dintre acestea apăreau cât se poate de clar pe subecranul care prezenta o hartă gravitațională a zonei. Aruncând o privire în sus, a observat o astfel de navă în apropiere: ceva semănând cu un vagon de monorai cu botul ascuțit tractând, cu ajutorul unor cabluri monofilament, un obiect ce părea a fi o mină marină veche. Era un USER – adică un emițător prin interferență în subspațiu –, unul dintre dispozitivele folosite mai demult pentru a-l bloca pe Skellor în acest sector de spațiu, în vreme ce Cormac îl urmărea.

După ce a ieșit din aglomerație, Blegg a introdus coordonatele. Computerul navei nu putea efectua calculele de nivel IA necesare pentru a cădea în spațiul U. Blegg s-a conectat la el și a făcut ceea ce făcea întotdeauna când pătrundea chiar el în acel continuum, dar în condițiile în care capacitatea lui era suplimentată de motorul de sub-spațiu al navei, el și nava au căzut în cenușiul necuprins. S-a uitat contemplativ la realitatea existentă. Dispărând în urma lui – deși, pentru a respecta adevărul, cuvinte precum *în urmă* nu

se aplicau percepției lui privind acel spațiu –, era eversiunea generată de pitica roșie, atracția gravitațională *văzută* din partea cealaltă. Și, dispersat în apropierea acesteia, era un model constant de eversiuni mai mărunte, chircite ca niște fosile de viermi: acestea, produse de singularități, erau transportate în interiorul USER-ilor – aceasta era explicația prezenței lor pe harta gravitațională.

Mintal, Blegg a anulat secvența de ieșire la suprafață pe care, fără el, nava nu ar fi reușit să o realizeze. Pe un subecran a apărut un avertisment, însă el l-a ignorat și a programat o alarmă să sune imediat ce nava își atingea destinația din spațiul U. Apoi, părăsind cabina de comandă, s-a dus să vadă ce facilități conținea nava în sine. A descoperit hrană, apoi un pat. Nava se deplasa către coordonatele spațiului U la fel de mult aici ca și acolo, acum ca și atunci. Blegg s-a odihnit, nu a călătorit nicăieri și, mai tot timpul, *a dormit*.

Timpul s-a scurs în spațiul real și, de asemenea, a trecut și în spațiul real submers de câmpurile U. Însă aceste timpuri erau separate, iar modul în care puteau converge devenea doar o chestiune de consum al energiei. Nava lui Blegg alegea cursul care impunea consumul cel mai redus de energie, rezistența minimă. Era posibil ca de acolo să ajungă în alt timp, însă consecințele ar fi fost catastrofale, lucru demonstrat de legătura neconformă cu timpul a runciblului dintre *Celedon* și Micul Nor al lui Magellan.

Un bip ce nu voia să înceteze l-a trezit pe Blegg din somn, aducându-l în cabina de comandă. Două eversiuni au pătruns forțat în câmpul lui de percepție, una fiind a unei stele de tip G, iar cealaltă fiind pitica brună care se rotea în jurul acesteia.

Cu grijă, a dirijat nava către pitica brună – cât de aproape a putut fără ca puțul gravitațional să o smulgă afară din spațiul U cu o scurtă explozie de plasmă. Și-a îndreptat atenția spre consolă, dar a descoperit că ciudățenia percepției era prea deranjantă. A inițiat câmpurile compacte care să anuleze acel efect. Imediat, interiorul navei a revenit la o normalitate relativă: o consolă ale cărei comenzi se acționau prin simple atingeri arăta ca un caleidoscop tridimensional, iar degetele lui nu mai păreau a fi niște tuburi infinite. A setat instrumentele navei să scaneze semnătura spațiului U, și reacția a fost imediată: trei similitudini și patru probabilități, dar rezultatele erau previzibile, dacă se ținea seama că nodurile Jain care creșteau în interiorul lui Skellor erau la fel de strivite pe suprafața piticei brune ca și el.

A închis din nou câmpurile compacte.

Revenit pe partea de dedesubt a realității, a contemplat steaua, atât de departe, cât și de aproape. Proporția și distanța erau doar simple reguli din mintea lui și le putea ignora. Așa a și procedat și a privit partea de sub șapte noduri Jain care lăsau urme ascuțite ca niște ghimpi în continuum-ul lui: organizarea și structura ieșind în evidență din haosul inerent al realității, al spațiului îndesat în acest lucru care se numește

materie. Blegg s-a întors, apoi a revenit cu repeziciune când pe un subecran a apărut un text: „*Semnătură U detectată – dispersează semnalul.*" I-a luat ceva timp până ce a depistat sursa, pentru că era la doi ani-lumină distanță, deși în termeni stelari era aproape. Fără să iasă din spațiul U, a resetat cursul navei.

– retroact 6 –

„...suficient de inteligenți ca să-și dea seama că liderii IA se pricepeau să conducă mai bine decât orice lideri umani îaintea lor.

A întors o altă carte și le-a văzut pe toate dispuse în jurul lui ca niște lespezi de mormânt.

Pocnind, autolaserul a scuipat foc, doborând mai tot roiul ucigaș din aer, însă nu a reușit să-l distrugă în întregime. Caporalul Chang a scos un geamăt oribil – lovitura l-a azvârlit afară din adăpost, apoi proiectilul a detonat în interiorul lui. Explozia i-a împrăștiat măruntaiele, iar el s-a răsucit spre sol; doar o porțiune din șira spinării îi mai unea cușca toracică de pelvis.

Cei trei membri rămași din unitate au tras asupra pantelor folosindu-se de puștile-căutătoare, apoi s-au ghemuit din nou în spatele bolovanilor de pe versantul muntelui. Risipă de muniție. Se putea ca țintașul să nici nu se afle în direcția aceea. Era ca și cum ar fi știut despre Blegg și capacitățile lui, pentru că trecuse de la laser la gloanțe căutătoare, astfel încât nu exista posibilitatea de a-l localiza. Dar el știa unde se găseau ei.

– Individul ăsta nu se va lăsa prins viu, a spus Pierce.

Din felul în care se desfășurau evenimentele aici, Pierce putea susține că el doar afirmase ce credea despre intențiile lunetistului. Citind expresia de pe fața omului, Blegg a înțeles că afirmația era o intenție.

– Tot nu ai idee unde este nenorocitul? a întrebat Blegg prin legătura de comunicații.

– Doar pe o suprafață de cinci kilometri pătrați, avându-te pe tine în mijloc, a răspuns SCP.

– Credeam că acele camere amplasate pe sateliții voștri sunt capabile să vadă pe sol până și data la care a fost emisă o monedă.

– Da, au o asemenea rezoluție, dar nu și când trebuie să vadă printr-o pătură de nori. Este însă evident că individul a obținut, în afară de tancul original, o pușcă de asalt multifuncțională, seturi încă neomologate din noua salopetă din pânză-cameleon și aparatură electronică de disimulare.

Blegg s-a uitat fix la însoțitorii lui.

– Din aceea cu care urmează a fi dotați soldații SCP?

– Întocmai.

Blegg a dat din cap de mirare. Omul părea să fie un criminal solitar, foarte inteligent. Reușise să fure un tanc pe care îl folosise pentru a pătrunde într-un antrepozit de safire gravate. Fugind de acolo cu milioane în această formă, a scăpat de cordonul organizat de poliție. Mulți membri ai bandelor de infractori cărora le vânduse safirele fuseseră prinși, dar el nu. După cinci ani de verificare a unor zvonuri și după exploatarea unor informații fragmentare, se ajunsese în cele din urmă la o casă din zona Highlands, din Scoția.

Echipa trimisă de SCP ca să-l aresteze dăduse greș, iar membrii ei muriseră. De aceea, SCP blocase orice mijloc de transport ce ieșea din zonă, iar acum, echipe alcătuite din câte patru oameni scotoceau acei munți. Blegg li se alăturase, pesemne că nu fusese cea mai fericită idee a lui. Se putea transporta cât mai departe, dar i se părea necinstit față de ceilalți oameni aflați acolo.

– Am analizat imaginile înregistrate. Se află în stânga voastră, la aproximativ două sute de metri. Plecați imediat de acolo! Peste două minute va urma lovitura din satelit.

Să plece de acolo?

Se părea că SCP nu localizase cu precizie locul în care era omul, altfel nu ar fi fost nevoie să dea ordin de părăsire imediată a zonei. Tot astfel, se părea că IA-ul hotărâse că informațiile care puteau fi scoase de la acel om nu mai valorau cât pierderea altor vieți omenești. De aceea, avea de gând să pârjolească zona.

– Lăsați autolaserul, el trebuie să ne acopere. Plecăm *imediat!*

Blegg a făcut un salt înainte și a pornit în frunte, ieșind din adăpost. Un scheunat oribil l-a făcut să simtă fiori pe spinare – sunetul scos de gloanțe căutătoare. Rămânând aplecați, au fugit cu toții cât de repede au putut. Pârâitul unui laser, fie cel auto, fie al țintașului. Blegg a simțit în spate o izbitură cumplită care l-a ridicat de la pământ și l-a azvârlit cu fața în jos, în țărână. S-a lovit probabil cu capul de o piatră, pentru că și-a pierdut cunoștința.

Ulterior, Blegg a aflat că unda de șoc a loviturii din satelit l-a trântit la pământ. Din lunetist nu mai rămăsese nimic, dar analiza ADN a probelor găsite la casa lui a ajutat la identificare: era vorba despre un mercenar angajat cândva de corporații care acum erau controlate strict. Nu fusese un individ ieșit din comun. Blegg nu avea nici un chef să-și aducă aminte cât de aproape fusese de moarte în acea împrejurare.

– retroact, încheiere –

Nu exista scăpare din acea situație și a înțeles cu certitudine că nu va putea evita moartea. Având o minte omenească normală, Thellant ar fi putut să se convingă singur de contrariu. Acum nu putea spera decât într-o moarte rapidă. Însă faptul că știa acest lucru nu alunga starea de frustrare, furia și nevoia disperată de a scăpa.

– Cine este? a întrebat el, în timp ce își răspândea cârceii adânc în sistemele navei, urmărind cabluri optice și s-con, sechestrând interfețe, citind date stocate, inițiind diagnostice ale navei, dar și proprii.

Un glas de bărbat i-a răspuns:

– Păi, cel care a spus „Te-am prins" era Jack – IA-ul care conduce nava de clasă Centurion *NEJ*. Numele meu este Thorn.

– De la SCP?

Accesând un sistem de monitorizare, Thellant a privit în zona ce intervenea între cele patru sfere ale navei furate de el și a văzut o epavă, dar și metal întărit după ce fusese topit și deformat. Acționarea cu

fuziune funcționase până acolo printr-un blindaj de acționare montat dedesubt, având motorul de spațiu U prins într-o carcasă deasupra. Acum, acolo se căsca o gaură mare.

– A, da.

– Îți dai seama că am la bord cincisprezece ostatici?

Thellant a făcut legătura cu sicriele reci, ca să se asigure că spusele lui reflectau adevărul. Nouă bărbați și șase femei, toți prezentând răni la cap, care reclamau intervenții chirurgicale realizate de IA-uri, pentru că nu trebuia reconstruite doar creierele lor, ci și mințile.

– Thellant N'komo, deții în corp tehnologie capabilă să distrugă planete. Deja au murit o sută cincizeci de mii de oameni din cauza ta și vor mai muri alții, iar dacă tehnica Jain din AP scapă, planeta de dedesubt ar putea sfârși ca țintă pentru câteva proiectile. Ai înțeles?

– Și atunci, de ce mai sunt în viață?

Thellant și-a concentrat acum percepția în afara navei Salvare prin intermediul camerelor exterioare, al ecranului din cabină și al cârceilor Jain care conțineau fibre optice și se infiltraseră în corpul navei. Deasupra lui zburau multe nave – cargouri de mărfuri, nave de transport pasageri, nave de Salvare – și un cuirasat mare și respingător, care se ridica deasupra orizontului chiar în acele momente. Acesta din urmă era probabil capabil să șteargă orice urmă de viață de pe o planetă și probabil că acela era și scopul pentru care fusese construit. Nava din clasa centurion

s-a așezat pe poziție dedesubtul navei lui, pesemne pentru că IA-ul acesteia știa că pe acolo trecea singura rută de scăpare, indiferent cât de mici ar fi fost șansele dacă el ar fi făcut încercarea. A examinat cu atenție nava, recunoscând că era culmea tehnicii. A socotit că nu avea sorți de scăpare.

– Pentru că vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări.

– Du-te dracului!

Thellant a închis ochii și, preț de un moment, a blocat orice percepție venită din afară. A înțeles că dorința lui de a scăpa nu era în întregime a sa, ea fiind integrală și înglobată în tehnologia care îi ocupa corpul, iar acum și nava. Nu conținea o conștiință, ci doar o disperare animalică, acea care îndeamnă fiara să-și reteze piciorul când este prins în capcană.

– Nu pe mine mă va lua dracu', Thellant.

– Exact. Și atunci, de ce să-ți răspund la întrebări? Amândoi știm că nu voi scăpa cu viață de aici. Îți răspund la întrebări, apoi mă arzi.

– Da, te putem arde – un fascicul de microunde ar face perfect treaba asta – ori am putea folosi ceea ce se cheamă implodor DCT. Probabil că nu ai auzit de asta – transformarea câmpului gravitațional într-o explozie a antimateriei. După aceea, nu mai rămâne mare lucru din cel lovit.

Thellant a deschis ochii. Despre ce vorbea acest individ? Asta avea cumva rolul de a-l convinge să coopereze?

Bărbatul pe nume Thorn a continuat:

– Sigur că te putem lăsa pe o lume îndepărtată, unde ai putea trăi fericit pe vecie.

– Asta trece drept umor în rândul celor de la SCP?

Chiar dacă știa că celălalt bărbat îl mințea, Thellant a trăit o reacție emoțională care i s-a părut aproape scăpată de sub control. În aceeași clipă, și-a dat seama că tehnologia Jain își avea propriul ei program și doar îi *îngăduia* lui să o controleze.

– Asta este dilema pe care o trăiesc, a spus Thorn. Trebuie să te conving că suntem cu adevărat dispuși să ne arătăm indulgenți, dar numai dacă ne pui la dispoziție informațiile de care avem nevoie.

– Și despre ce informații ar fi vorba?

– Vreau să-mi spui precis cum ai intrat în posesia acelui nod Jain și aș mai dori să-mi vorbești despre Legat.

Thellant s-a simțit traversat de un val de mânie doar auzind rostit acel nume. Cruzimea, după cum o vedea el, era să îi ofere o asemenea putere în circumstanțe atât de dificile. Era ca și cum unui ostatic i s-ar fi lipit o armă de mână atunci când era înconjurat de teroriști înarmați cu carabine cu laser. Rezultatul poseda un anumit grad de inevitabilitate. În ciuda faptului că avea să moară aproape sigur, probabil că trebuia să răspundă la acele întrebări. Dar poate ca așa Polity se va arăta neîndurătoare față de ticălosul de Legat, la fel cum avea să fie în cazul lui.

– Povestește-mi despre această lume unde voi trăi fericit o veșnicie.

– A, ți-aș putea spune totul despre ea. Evident, tehnologia Jain prezintă un interes covârșitor pentru cercetători, fie ei umani, haimani ori IA și, din câte se pare, s-a pregătit o lume specială pentru exact asemenea situații. În jurul ei se rotesc pe orbită tot felul de sateliți de scanare, iar în plus are DCT-uri îngropate în crustă la nivelul de douăzeci de gigatone. Dar, în momentul când vei încerca să părăsești planeta,vei termina și cu viața.

– Asta sună aproape plauzibil, a spus Thellant. Și așa era, pentru că voia să creadă că Polity îl prețuia ca pe o resursă științifică deosebită, în ciuda măcelului în masă pe care îl provocase. Mai întâi duceți-mă în acest loc și după aceea vă răspund la întrebări.

– Cred că poți bănui răspunsul pe care ți-l voi da la o asemenea cerere, a spus Thorn, însă îți voi spune oricum câteva cuvinte. Întâi ne răspunzi la întrebări, îmi spui tot ce știi și după aceea vei fi transportat în lumea aceea. Te-aș *putea* duce întâi acolo, dar nu te vei simți în mai multă siguranță decât aici.

– Dar aș vrea măcar să știu dacă ai mințit în legătură cu asta, i-a răspuns Thellant.

– Nu, nu vei ști. Analizează doar ce se petrece aici. Polity evacuează un miliard de oameni dintr-o arcologie; de aceea gândește-te la resursele și la organizarea necesare pentru o asemenea operațiune. O lume ca aceea pe care tocmai am descris-o ar putea fi pregătită în timpul cât ne trebuie ca să te transportăm acolo.

– Prea bine. Thellant a tăcut o clipă, gândindu-se că acum ar fi momentul să ofere ceva. Legatul mi-a dat nodul Jain.

– Continuă, te rog, a spus Thorn, după ce Thellant s-a oprit.

– Îți pot transmite înregistrări de memorie ale tuturor înțelegerilor mele cu Legatul. Aproape fără să mai stea pe gânduri, s-a apucat să compileze acele amintiri, pe care le-a înzestrat cu toate armele informaționale pe care le putea găsi în cadrul tehnologiei Jain ori pe care le-ar fi putut gândi pentru a fi create. Deși considera că era inutil să spere că IA-ul navei ar putea accepta spusele lui, tehnologia care îi cotropise corpul simțea altceva.

– Vom stabili o legătură prin fascicul îngust cu tine, apoi vei putea transmite înregistrările de memorie, i-a răspuns Thorn.

Cratere încă arzânde erau presărate în secțiunea arcologiei ocupate de Jain, iar acum, între acestea se dezlănțuiseră incendii imense. Izbucnirea acestor focuri încetinea înaintarea substructurii, același efect având și distrugerea runciblurilor 5 și 6, însă celelalte lovituri trase de pe *Brutal Blade* au fost acelea care au făcut totul să se oprească. Apoi a încercat să acumuleze alte resurse și energie, însă, pe măsură ce programul vânător-ucigaș transmitea poziția lor, cuirasatul le distrugea una după alta. Vreme de două zile, înaintarea Jain s-a oprit, apoi programul VU a ieșit offline; o microsecundă mai târziu, prin legătură s-a declanșat

un atac viral, iar Coloron l-a oprit. În cea de-a treia zi, înaintarea Jain a reînceput ceva mai lent decât până atunci, mai mult ca o încercare. Totuşi, evenimentele acestea au produs alte rezultate încurajatoare.

În decurs de două zile, Coloron a îndrumat mulţimea strânsă în jurul runcciblului 4 către alte runcibluri, aflate mai spre interiorul arcologiei, şi a dirijat exodul prin 3, către ieşirile poziţionate în colţul de sud-vest. Pe cele din jurul runcciblului 7 a început să le mute în alte părţi. Toate acele runcibluri urmau să dispară curând. După ce sosiseră în număr foarte mare, forţele SCP foloseau în acele momente transportoare ca să-i evacueze pe mulţi cetăţeni direct prin acoperişul arcologiei. Împreună cu acele forţe au sosit mii de drone echipate pentru a scana în căutarea tehnologiei Jain, iar acest lucru făcea posibilă mutarea miilor de oameni dincolo de perimetrul în care se instituise carantina, ceea ce însemna o reducere a densităţii populaţiei de afară, astfel că oamenii dinăuntru puteau fi evacuaţi mai rapid. Şi aceştia ieşeau cu siguranţă mai repede: faptul că ştiau că o mare parte a arcologiei devenise moloz radioactiv îi încuraja pe oameni să îşi abandoneze bunurile la care ţineau şi să fugă. Cu toate acestea, deşi înaintarea substructurii era în acele momente mai curând temătoare, ea rămânea inexorabilă, iar după runcciblurile 3, 4 şi 7, urma numărul 8 – şi chiar Coloron.

IA-ul şi-a îndreptat atenţia spre camera blindată în care se afla. Creierul său se odihnea între interfeţele unui pilon gros de control optic: o aglomerare de

mărimea unei perne din cristal galben, învelit într-o colivie neagră s-con. După mulți ani, Coloron desfăcea pentru prima oară încuietorile și deschidea ușa grea a camerei în care se afla. Pe ușă, a pătruns un obiect semănând cu un struț de fier fără cap, dar având înălțimea de trei metri și două brațe atârnând dedesubtul corpului său gol pe dinăuntru. Din acel gol, un capac greu atârna în balamale, cu antene emițătoare, laser de comunicare, dar și un puternic receptor-emițător de spațiu U. Acesta s-a oprit în fața lui Coloron.

IA-ul s-a concentrat asupra runcibIurilor care erau cele mai periclitate. Fluxul de oameni care plecau rămânea constant. În mod surprinzător, mulțimea din jurul runciblului 3 aproape că dispăruse, în vreme ce oamenii care foloseau ieșirile spre sud-vest continuau să se miște, știind totuși că explozia iminentă îi putea lovi chiar acolo, înăuntru. Pe moment, nimic nu reclama atenția personală a lui Coloron, astfel că IA-ul s-a deconectat.

Provenite de la mii de camere – în general, înzestrate cu programe simple de recunoaștere, astfel încât IA-ul să poată reacționa la circumstanțele pe care acestea le recunoșteau –, imaginile s-au stins. Legăturile delicate către sub-mințile care controlau multe aspecte ale arcologiei s-au închis. Coloron și-a pierdut legăturile cu autofabricile; cu dronele de întreținere, de supraveghere, militare și agricole; cu spitalele și cu numeroșii autodoctori care existau acolo; cu reactoarele de fuziune; cu uzinele de reciclare; și cu sateliții, inclusiv cu

tunul cu particule. Coloron s-a deconectat de propriul său corp, separându-se de întreaga arcologie.

De la o percepție vastă, din cristalul pe care îl ocupa, IA-ul a trecut la o viziune chinuită, tip tunel. A observat robotul care își desfășura în continuare activitatea cu programul său aplecându-se și strângând mâinile cu trei degete în jurul casetei în care se găsea creierul lui Coloron. Apoi, mișcare percepută doar vizual. Vreme de o secundă, robotul l-a ținut în echilibru pe Coloron deasupra găurii din corp, apoi a coborât IA-ul în beznă. Capacul a căzut etanș, urmat de o perioadă de privare senzorială ce a părut să țină un veac. Apoi, conexiunile au pornit să se restabilească și, în cele din urmă, Coloron s-a uitat prin senzoriumul noului său cămin la interfața optică gen pilon care se închidea. Acum, se lega prin spațiul U la acele sub-minți ale sale care posedau astfel de facilități și, electromagnetic, se legau altundeva, așa cum permitea structura arcologiei. Pierderile cauzate de faptul că nu existau legături optice se ridicau la aproape o treime, însă avantajul era cât se putea de evident: Coloron trebuia să moară acum, odată cu arcologia.

Platoul nisipos și pustiu, presărat cu bolovani de tip monolitic, se găsea departe de orice zonă locuită de pe planeta Cull. De la un kilometru altitudine, din nava lui care plutea pe baza sistemelor antigravitaționale, Blegg a îndreptat aparatura de scanare către locul în care se afla nodul Jain. La douăsprezece mii de kilometri deasupra lui, un cuirasat aștepta cu un

implodor DCT de cinci megatone, gata de declanșare. Singura problemă era de ce nu se trăsese deja, însă instrucțiunile transmise de Securitatea Centrală a Pământului sunau astfel: „Cobori acolo și vezi cum stau lucrurile. Te poți transporta înapoi în cazul în care există vreun pericol."

În jurul bazei unui monolit înclinat din gresie erau împrăștiate o serie de obiecte plate. Mișcarea pe care a văzut-o acolo nu părea umană. Blegg a mărit imaginea și, pe unul dintre sub-ecrane, a văzut intrări circulare în aceste obiecte. Dintr-unul dintre ele a văzut ieșind ceva care s-a cățărat pe acoperișul a ceea ce era, probabil, adăpostul său; pentru că scanarea de acum arăta că acele obiecte erau goale pe dinăuntru și că multe dintre ele conțineau creaturi vii. A recunoscut aspectul de scorpion al uneia dintre formele de viață de acolo: un sleer. A mărit imaginea, iar creatura a întors capul coșmaresc spre el. Avea un chip uman.

Dragon.

Cât se aflase acolo, pe acea lume, Dragon desfășurase experimente care erau, în cel mai bun caz, lipsite de temei și extrem de obscene. Entitatea încrucișase ADN uman cu genomul creaturilor native având formă de insecte, din care rezultaseră caricaturi ca aceea. De ce procedase astfel? Dragon răspunsese în parte la această întrebare atunci când Cormac îl interogase, dar fără să fi mulțumit pe cineva. În realitate, cel puțin așa socotea Blegg, Dragon făcuse asta pentru că nu se simțise capabil să reziste tentației de a interveni și crea, deoarece îi plăcea să tulbure ordinea

naturală, dar și pe cea umană, însă mai ales pentru că, pur și simplu, o putea face.

Apropiindu-se tot mai mult de această așezare ciudată, Blegg a făcut nava să coboare. Ea a aterizat într-un nor de praf, exact la marginea așezării. Blegg și-a părăsit scaunul, a luat o pușcă cu pulsuri și un scaner de mână, formatat pentru a detecta în spațiul U semnătura unui nod Jain. Parcă aducându-și aminte de ceva, înainte de a se îndrepta spre ecluză, a cules două grenade planare.

Praful făcea ca totul să se vadă ca prin ceață și avea gust metalic; un miros iute – ceva ca un acid. Talpa lui a călcat pe argilă, scoțând un scârțâit când a coborât treptele. După ce s-a îndepărtat câțiva pași de navă, s-a întors și a examinat aparatul pentru prima oară la exterior. Avea o formă standard, cu fundul plat, tipic pentru o navetă multifuncțională, însă în același timp era dotată cu patru nacele montate pe aripile butucănoase – două fiind poziționate imediat după botul aparatului, iar două, în partea din spate. Stătea pe trei picioare, fiecare dintre ele având labe cu trei degete. Blegg s-a întrebat de ce ar fi dorit cineva să vopsească totul într-un roșu strălucitor ca acela al infernului. Pufnind, s-a întors spre satul hibrizilor.

Blegg a pornit spre un grup destul de activ. În dreapta lui au apărut două creaturi semănând cu centaurii, ale căror imagini le văzuse când consultase rapoartele referitoare la cele petrecute pe acea lume. Cea mai mare dintre ele avea corpul lung de un metru și optzeci, din care creștea jumătatea superioară a unui

bărbat bărbos. Realizând contact mintal direct prin intermediul navei până la rețelele IA, el a spus:

– Una dintre creaturile astea pare foarte tânără. Asta înseamnă că se înmulțesc?

– Dragon nu a vrut să le creeze sterile – nu-l caracterizează o asemenea prevedere, a venit răspunsul.

Blegg nu s-a arătat surprins de rapiditatea cu care s-a stabilit legătura de comunicație cu spațiul U.

– Bine, Hal, ce joc facem aici?

SCP i-a răspuns:

– Recuperăm ceva pierdut de Skellor. Dragon nu se arată prea dispus să se despartă de nodurile acelea pe care le posedă. Se pare că nu are încredere să ni le dea. Dar noi am primit o comunicare de la cineva în care avem încredere.

– Una dintre creaturile *astea?* Sunt ca dracomenii, imune la tehnologia Jain?

S-a uitat în jur. Cele două creaturi semănând cu centaurii s-au apropiat și s-au foit agitate înainte și înapoi. În stânga lui, au apărut trei siluete umanoide din praful învolburat care se îndesea, a observat Blegg. Acești... oameni loveau aerul cu cleștii ce le ieșeau din gură. Ceva mai departe, Blegg a văzut ceva mișcându-se: un corp de sleer și o față umană înghețată într-o expresie ce sugera un răcnet permanent.

– Vom vedea, a spus IA-ul SCP.

Prezența nedeslușită a adăposturilor plate de jur împrejurul lui. A ațintit țeava puștii cu pulsuri către unul dintre urlătorii care se apropiase, apoi s-a răsucit și a urcat pe unul dintre adăposturi. Și-a îndreptat

atenția către detectorul de noduri. Indicațiile aparatului au fost ciudate vreme de câteva clipe, până când a înclinat aparatul, îndreptându-l în sus. Monolitul – nodul Jain era acolo, sus. Blegg s-a gândit să se transporte direct până la locul unde se găsea nodul, dar a respins ideea. Nu știa de ce și nici nu s-a mai deranjat să se gândească la asta.

În cele din urmă, în fața lui s-a înălțat un zid din straturi multicolore, înclinate. O serie de lucruri fojgăiau și șuierau în golurile roase de vânt de la baza monolitului. S-a întors spre stânga și a început să-i dea roată. În jurul lui, au apărut și s-au retras din ceață o serie de forme întunecate. Apoi a ajuns într-un punct unde toate păreau să se strângă. Acolo, săpate în piatră, erau puncte de sprijin pentru mâini și picioare. A vârât detectorul în buzunar, a petrecut cureaua pușcii pe după umăr și a început să urce.

SCP a comentat:

– Vine și vremea când ficțiunile utile devin slăbiciuni ce trebuie exploatate.

– Înseamnă ceva? a întrebat Blegg.

De o parte și de alta a lui, hibrizii sleer stăteau agățați de fața pietrei: urlători.

– Da... înseamnă.

– Îmi joacă imaginația vreo festă ori pe zi ce trece vorbești tot mai mult ca Dragon? a întrebat Blegg.

Ajuns pe un prag, Blegg s-a oprit să se odihnească și s-a uitat mai atent la însoțitorii lui de pe fața pietrei. La acea înălțime, aerul era mai puțin încărcat de praf, astfel că îi putea vedea mai clar, dar asta nu l-a liniștit

câtuși de puțin. A verificat detectorul și a constatat că nodul Jain se găsea la douăzeci de metri de el, distanță măsurată în linie dreaptă prin și pe deasupra monolitului. Nu era prea mult de urcat, astfel că a făcut o grimasă și a continuat, ajungând curând pe culme.

– Aha... văd.

Și-a scos pușca și a țintit spre el, deși o armă ca aceea nu avea nici un efect. S-a gândit la grenadele pe care le luase cu el și a respins și acea idee. În orice caz, putea să plece prin spațiul U în orice moment ar fi dorit.

La doar câțiva metri depărtare de el, silueta avea înălțimea de doi metri și patruzeci. Purta o pălărie cu boruri largi, pe care o ținea locului, împotriva vântului, cu o mână grea de alamă. Avea haina zdrențuită și ghete cu șireturi.

Domnul Crane.

Completând perfect acel tablou, un vultur s-a așezat brusc, într-un nor de praf și un vălmășag de pene uleioase. Blegg și-a amintit că acea pasăre era o altă creație a lui Dragon; mintea pe care o avea provenea de la IA-ul de pe nava *Vulture* – cea pe care o furase Skellor și pe care IA-ul o silise să se prăbușească aici, după care se transmisese către Dragon.

– Așadar, cine vorbește cu Securitatea Centrală? a întrebat Blegg cu voce tare.

Vulturul și-a înclinat capul într-o parte și a răspuns:

– Eu, bineînțeles. Și-a întins o aripă spre marele Golem de alamă: Văd că el nu spune multe.

Domnul Crane și-a împins pălăria în spate pe domul de alamă al țestei, s-a scotocit într-un buzunar, apoi a scos o mână de diferite obiecte. Le-a frământat cu un deget. Blegg a observat o bucată de cristal care părea tulburător de asemănătoare cu aceea a artefactului Atheter, o ghindă albastră, un câine mic din cauciuc și un ovoid auriu. Dintre toate acestea, Golemul din alamă a ales ovoidul și l-a ridicat spre față, ca un giuvaiergiu care examinează o piatră prețioasă de origine îndoielnică; apoi, cu o mișcare scurtă din încheietură, l-a aruncat spre Blegg.

Prea periculos pentru a fi atins, dar Blegg a întins brusc un braț în față și l-a prins din zbor. Sunt mort, a gândit el, când a ridicat mâna și a desfăcut-o. Nodul Jain se odihnea în palma lui, având modele mișcătoare pe suprafață.

– Înțelegi? a întrebat Securitatea Centrală a Pământului.

Sunt condamnat.

Nodul Jain nu a reacționat deloc.

Jack a dirijat pachetul de la Thellant într-un depozit sigur din virtualitate, unde a urlat ca o haită de lupi închiși în spatele unei uși subțiri. Aphran s-a tras în spate pentru o clipă. După ce asistase la scanarea inițială, non-reactivă a acelui pachet, ea știa că avea straturi de tehnică subversivă Jain și rutine de sechestrare, așa cum era de anticipat. Cu toate acestea, deși Jack îi încredința mereu diverse sarcini, în cazul de față părea să existe un scop ascuns – ea era prea strâns

legată de IA ca să nu-şi dea seama de asta. Acum extindea frontierele virtualităţii şi se proiecta pe sine în interiorul ei. Pentru o manevrare mai uşoară, a dat pachetului de memorie o formă uşor de înţeles la nivel de realitate virtuală, în vreme ce, la nivel informaţional, programele îl puteau desface în bucăţi cu uşurinţă. Haosul rotitor s-a prăbuşit în cele din urmă spre un teanc de cărţi în care colcăiau reptile şi insecte veninoase – trebuia să citească acele cărţi, evitând în acelaşi timp să fie înţepată ori muşcată. Alături de ea a apărut un bărbat slab. Purta un costum cu dungi, joben, iar sticlirea ochelarilor groşi îi ascundea ochii. Jack Ketch, călăul.

– Nu ai rezerve? a întrebat Jack, la fel ca Freyda, separatista.

– Am câteva, a spus Aphran. Am lucrat pentru Polity fiind condamnată la ştergere, sentinţă despre care ştiu că nu va fi anulată. De ce ar trebui să continui?

– Pentru că atâta vreme cât colaborezi, sentinţa nu va fi executată.

– Şi pentru că *tu* ai putea suferi daune.

Jack s-a aplecat în faţă.

– Aşa crezi?

– Da, deşi te-ai îndepărtat în mod treptat şi am o bănuială că, în vreme ce mă ocup de asta – şi a făcut un semn către reprezentarea virtuală –, te vei retrage şi mai mult.

– Da, a răspuns Jack, energia de prelucrare de care vei avea nevoie îţi va slăbi şi mai mult puterea pe

care o ai asupra mea. S-ar putea să reușesc separarea completă de tine.

– Pentru tine nu are nici o importanță că ți-am salvat viața?

– Viața mea este foarte importantă pentru mine – tocmai acesta este adevărul: *viața mea.*

– Deci mă vei șterge, exact cum ai procedat cu Freyda.

– Așa crezi?

– Da.

– Atunci, nu îndeplini misiunea asta.

Aphran s-a uitat la primejdiosul teanc de cărți. Părea oricum condamnată: dacă făcea asta, putea fi separată de Jack și ștearsă; dacă nu făcea asta, procesul ar fi fost mai îndelungat.

– Foarte bine, să terminăm odată.

S-a întors, continuându-și corvoada, simțind că el se topește și se distanțează de ea.

Aphran a ridicat o carte. O monstruozitate cu o sută de picioare s-a încolăcit imediat în jurul brațului ei, apoi și-a desfăcut cleștii. Ea i-a prins capul în pumn și i l-a strivit, apoi a deschis cartea. Aceasta prezenta în amănunt modul în care Thellant își pierduse două celule separatiste, una după alta, și se temea că probele vor duce până la el, apoi aflase că legăturile lui din acele celule fuseseră asasinate în drum spre sala de interogatoriu. El îi bănuia pe oamenii SCP, însă părea o nebunie să ucizi oameni care puteau furniza indicii pentru depistarea altei celule. După aceea, Legatul așteptând în apartamentul lui Thellant,

asumându-și meritul pentru acele asasinate și pentru a face o ofertă. Miriapodul s-a rupt în segmente, fiecare dintre ele transformându-se într-un scorpion. I-a îndepărtat pe unii cu lovituri, însă alții au înțepat-o. S-a luptat cu ei, a tras mai mult din sine în virtualitate, a dublat și a redublat. Patru Aphrane au ridicat cărțile și au luptat cu programele ucigașe – mai mult din sine, care s-a redublat. Unele versiuni ale ei s-au destrămat, altele au interceptat informații vitale de la ele. În tot acest timp, în spatele ei, ca niște sfori ce erau tăiate, a simțit cum Jack se desface. Acum ea nu mai putea face nimic, nu-și putea întrerupe misiunea decât după ce termina.

În virtualitate a trecut un secol virtual, deși în timp real se scurseseră doar câteva minute. Durerea virtuală dădea la fel de multă suferință ca în realitate, în vreme ce programele tehnicii Jain pătrundeau în ea, însă această Aphran era produsul aceleiași tehnologii. S-a reconfigurat, și-a trimis propriile programe ca DDT informațional, și-a călcat în picioare și și-a strivit atacatorii, a tăiat viermii cu autopropagare de la sursă, a închis programe respingătoare vânător-ucigaș în spații virtuale generate pentru scurt timp, apoi le-a redus la zero. A văzut cum organizația lui Thellant s-a extins ca urmare directă a sprijinului acordat de Legat, l-a văzut devenind bogat și dependent. Numeroasele întâlniri dintre ei i-au dezvăluit frânturi de informații pe care ea le-a asamblat. Legatul era doar atât: un legat care lucra în numele cuiva sau ceva. Dovedea aptitudini tehnice care le depășeau pe acelea ale

unui Golem normal – asemănându-se dubios de mult cu un produs al tehnologiei Jain. În cele din urmă, a cules totul: tot ce se putea despre Thellant și Legat. Iar acum știa cum putea fi găsit Legatul.

Reabsorbindu-și eurile alternative, Aphran a devenit din nou una în virtualitate, având un teanc de cărți în fața ei și, împrăștiată peste tot în jur, chitină care se vaporiza și se transforma în praf.

– Dă-mi-l mie, a spus Jack.

Ea a rămas singură, cu doar un canal deschis spre Jack – singura ei legătură în afara virtualității. El se îndepărtase cu totul, iar acum ea putea fi ștearsă în siguranță. S-a gândit să distrugă tot ce obținuse ori să păstreze totul și să dea informații cu picătura, doar ca să-și prelungească existența. Însă, în cele din urmă, a regretat fiecare lucru pe care îl făcuse ca separatistă. Aroganța și stupiditatea sinelui ei de altădată a îngrozit-o și a dezgustat-o.

Suficient.

Aphran a transmis toate datele, iar Jack le-a acceptat.

– Acum o să mor? a întrebat ea.

– Da, în modul care prezintă importanță pentru Polity.

Aphran a simțit că se contractă, se stinge și se usucă.

Nu a primit nici un răspuns la pachetul pe care îl transmisese. Thellant și-a dat seama că ei îl deschiseseră într-un mod sigur, pentru a obține ce doreau. Așa cum era contopit complet cu nava de salvare, atât fizic, cât și informațional, abia dacă își simțea corpul.

A încercat mereu să se lege de alte nave, pipăind în căutarea vreunui resort, a unei căi...

– Thellant N'komo, a rostit o voce.

– Ești IA-ul navei – Jack Ketch. Știu ce înseamnă numele.

– Da, îmi închipui că știi. Dar nu sunt chiar atât de nemilos pe cât sugerează numele. De aceea îți voi oferi o soluție.

– Aha, a spus Thellant cu sarcasm în glas, așadar nu voi ajunge să trăiesc fericit o veșnicie pe micuța mea lume.

– Asta e prima soluție. Există unii care vor să te izoleze pe o astfel de lume. Thorn nu a mințit când ți-a zis că s-a pregătit deja o asemenea lume. Din păcate, nu vei trăi fericit o veșnicie. Într-un interval de timp, te vei răspândi în jurul planetei, folosind resursele ei ca să creezi structuri Jain mari, dar cum scopul tehnologiei pe care o controlezi în prezent este acela de a distruge civilizații, iar acolo nu vei găsi așa ceva, în cele din urmă, vei decădea.

– Voi decădea?

– Legatul ți-a vorbit despre biofizicianul Skellor?

– Da.

– Deși au socotit că dețineau controlul asupra acelei tehnologii, ființele tehnice sunt doar vehiculele ei, doar un mijloc de răspândire a tehnologiei. Ea a format noduri în interiorul lui Skellor. Voi proceda la fel în cazul tău.

Thellant a simțit deja că tehnologia rămânea sub stăpânirea lui doar câtă vreme cele două scopuri ale

lor coincideau. Ideea ca tehnologia să încolțească era mai cumplită decât puteau presupune alții, neocupați de tehnologia Jain. Știa că va rămâne conștient pe durata procedurii, zbătându-se să supraviețuiască și să-și păstreze conștiința întreagă, dar știind că eforturile lui vor fi inutile. Brusc, acceptând cu tristețe aceste adevăruri, a simțit că lucrurile se solidifică în interiorul lui, iminente ca niște lame ascuțite care îi crestau carnea. Scopul lor va fi divergent, în cazul în care el ar alege ceea ce știa că era cealaltă soluție oferită de Jack Ketch: moartea. S-a adus până în pragul deciziei. Dacă alegea moartea, tehnologia Jain va încerca să preia controlul, întrucât ea punea întotdeauna pe primul loc supraviețuirea ei.

– Dacă ar dura două secunde, aș interpreta tăcerea ta drept alegerea celei de-a doua soluții, i-a spus Jack.

Thellant a vrut să îndepărteze structura care se răspândise în toată nava și a simțit-o zvârcolindu-se și luptând contra lui. O vibrație spastică l-a zguduit în scaunul de zbor, însă și-a ținut gura închisă cu încăpățânare. A simțit structura din interiorul lui creând un răspuns, redactând acceptarea exilului planetar. A surprins o imagine a sa ca o marionetă moale din carne, translucidă și întrepătrunsă cu tehnologia întunecată și densă ca o cange cu multe gheare.

Fără să vorbească.

Două secunde de eternitate, apoi un con cu vârful lucios coborând asupra lui ca un ochi de oțel. Structura Jain țipa și se zbătea, iar implodorul a lovit.

Supergravitația a tras nava și tot restul în focul alb al antimateriei.

Thellant s-a stins.

Roiul uman se strângea și se apropia nesigur din depărtare. Dispuse la distanțe regulate, aparent aflate tocmai la marginea arcologiei, dronele de scanare, de formă sferică și având diametrul de doi metri și patruzeci, păreau să atârne pe cer, înzestrate cu lasere de mare intensitate, montate de o parte și de alta. Țintele lor, oamenii infectați de Jain, puteau merge umăr la umăr cu civilii nevinovați și trebuia distruși, transformați în cenușă. Coloron calculase opt morți nevinovați pentru fiecare om infectat cu tehnologie Jain. Lui Cormac i s-a părut ironic faptul că aceste drone semănau mult cu cele folosite în Războiul Prador. Până în acel moment, fuseseră distruse cincisprezece ținte care scăpaseră de forțele lui Coloron din interiorul arcologiei. Nici una dintre ținte nu reușise să se alăture unor grupuri numeroase, astfel că deocamdată nu se înregistraseră pagube colaterale. Asta se datora cumva eficienței sistemelor defensive ale Polity ori norocului chior?

O linie de tancuri antigravitaționale se curba de la un capăt la celălalt al orizontului. În spatele acesteia, dar și deasupra erau masate alte forțe ale Polity: tunuri pe șine mobile, niște patrupede care băteau nerăbdătoare din picioarele lor de oțel, având atașate de o parte și de alta a corpului principal încărcătoare cilindrice uriașe, ale căror capete arătau ca niște ochi

orbi; transportoare de trupe și roiuri de soldați blindați, unii plutind în hamuri antigravitaționale, unii pe platforme, montând tunuri cu particule; jeturi de atmosferă care săgetau în escadroane cerul de deasupra, evitând două canoniere care atârnau pe cer ca niște blocuri întoarse într-o parte; o sumedenie de drone, de toate tipurile, se foiau peste tot ca niște insecte de oțel. Așa arătau lucrurile când Polity se mobiliza pentru războiul terestru. Cormac socotea acea imagine ca fiind impresionantă și gravă, dar știa că forțele prezente acolo erau doar o părticică neînsemnată din întreg.

Spațiile libere din linia de la sol erau îngrădite de o parte și de alta, iar canalele apărute duceau spre locurile în care aștepta personalul de salvare și medical al SCP. Iar personalul continua să sosească de la zonele inițiale de aterizare aflate în afara arcologiei. Ambulanțele aeriene și navele cu care venea acest personal erau obligate să treacă pe sub dronele de scanare, fără nici o excepție.

– Ai vrea să fii acolo, jos? a întrebat Cormac.

Arach se uita de câtva timp peste marginea gravimobilului simplu pe care îl ghida Cormac, dar acum și-a întors capul coșmaresc, și-a desfăcut și strâns cleștii, iar cei doi ochi mari și roșii și ceilalți mici au clipit.

– Aș prefera să fiu acolo.

Arach a făcut un gest cu un picior ascuțit spre arcologie. Parcă la un semn, din direcția spre care arătase, a apărut o explozie luminoasă, care a aruncat umbre lungi în spatele forțelor terestre. La scurt timp după

aceea, s-a auzit un huruit ca de tunet. Prin legătura sa la rețea, Cormac a aflat vestea.

– Încă un runciblu, a spus el.

Arach a scos un mormăit, apoi, cu un zăngănit, a venit alături de Cormac ca să se uite înainte, spre arcologie. Acum un foc de culoare turcoaz a împuns spre sol de câteva ori, iar zgomotul de tunet a devenit constant. Fumul, focul și rămășițele ridicate în aer de mici tornade au început să se vadă.

– Și aceea? a întrebat drona.

– Coloron distruge marginea dinspre coastă a arcologiei pentru a împiedica tehnologia Jain să se extindă în mare, a răspuns el. IA-ul a pârjolit totul până la roca-mamă, pe o adâncime de un kilometru, și menține roca în stare topită.

Accesând o analiză statistică a situației, a observat imediat că existența în continuare a arcologiei se măsura doar în zile. Acum, tehnologia Jain controla marginea de coastă spre vest, dar și mai toată marginea de nord. Cotropise aproape jumătate din arcologie, și șase dintre cele zece runcibluri fuseseră distruse înainte ca tehnologia să ajungă la ele. Luminile au continuat să incendieze orizontul, semn că proiectilele trase de pe orbită distrugeau reactoarele de fuziune care cădeau sub controlul Jain. Milioanele de cetățeni care rămăseseră în interiorul arcologiei se deplasau ca un puhoi către marginea lungă de la sud-est, întrucât runciblurile din interior erau pe punctul de a fi închise.

În timp ce a făcut gravimobilul să zboare la mică înălțime pe deasupra mulțimii, având deasupra dronele care îi urmăreau traseul, Cormac a accesat imagini tactice și vederi prin intermediul altor drone și camere răspândite în întreaga arcologie. Soldații lui Coloron se retrăgeau continuu, dărâmând ziduri, tavane și podele oriunde părea să existe posibilitatea ca astfel de demolări să încetinească înaintarea substructurii Jain, și trăgeau în siluetele neumane care se deplasau printre dărâmături. A văzut grupuri de soldați angajați în schimburi de focuri cu umani înarmați, aflați sub controlul Jain, care puteau fi opriți doar dacă li se provocau daune mari. Cormac a întrerupt legăturile, îndreptându-și toată atenția din nou spre ceea ce se afla în jurul lui.

Dedesubt, oamenii rămâneau grupați foarte dens, mulțimea întinzându-se în toate direcțiile atât cât putea cuprinde privirea. În față, marginea arcologiei se înălța ca un lanț muntos săpat în trepte. Aceste niveluri erau ocupate de parcuri în aer liber, lacuri rectilinii, mici orașe alcătuite din vile ieftine, case și apartamente. Pilonii de comunicații împungeau cerul, gurile de aerisire azvârleau în aer căldura în exces sub formă de abur, monoraiurile șerpuiau de la un nivel la altul ca niște miriapozi argintii. Când s-a apropiat mai mult, Cormac a văzut oameni aglomerând treptele de pe care ieșeau platformele parcărilor de gravimobile și platourile de aterizare. Situația se mai îmbunătățise, întrucât cu doar câteva zile în urmă,

pe acele trepte nu exista nici un loc liber, acolo aflându-se cetățeni ai Polity stând umăr lângă umăr.

– *Coloron, unde ești?* a transmis el.

Drept răspuns, a primit coordonatele pe o hartă tridimensională a marii structuri.

A făcut semn către o platformă de aterizare care ieșea din faleza din piatră-spumă întărită cu ceramal, ca o ciupercă monstruoasă.

– Mergem acolo.

A dirijat gravimobilul prin stratul spațiat egal al dronelor de scanare și a coborât curând spre o platformă de aterizare. Într-o parte a acesteia, oamenii se îngrămădeau în susul rampelor pentru a urca la bordul nenumăratelor gravimobile și al transportoarelor antigravitaționale care soseau și plecau în permanență. O zonă mică a acestei platforme fusese îngrădită în apropiere de marginea ei. Gărzi umane și auto-puști semănând cu țânțarii patrulau prin acel perimetru. Acolo se aflau un lander, două transportoare militare și o canonieră rapidă de atmosferă. Un grup de siluete stătea aproape de margine. Când a coborât, Cormac a observat un robot biped pe care l-a identificat, prin legătura lui de rețea, ca fiind Coloron. Acolo se aflau și dracomeni și, când a coborât din vehicul, l-a recunoscut și pe Thorn.

S-a întors către Arach.

– Vino.

Drona a coborât din gravimobil și a mers pe urmele lui Cormac de parcă ar fi fost un animal de companie monstruos. Cormac a înaintat către grupul de pe

marginea platformei chiar în clipa în care o altă flacără actinică a incendiat orizontul. A aruncat o privire în acea direcție, la cafeniul-gălbui al cerului de după un nor de fum, și a văzut resturi zburând în toate părțile și căzând spre sol. Acel haos era creat pentru a împiedica o catastrofă și mai mare – un om cu un nod Jain neobservat. Oare câți asemenea oameni adusese Creator de pe tărâmul lui pentru a-i răspândi în întreaga Polity?

– Cormac, a spus Thorn, întorcându-se ca să-l salute.

Cormac a dat din cap în semn de salut, a privit apoi spre dracomeni, recunoscându-l pe Scar după zâmbetul care îi evidenția maxilarul inferior, apoi și-a îndreptat atenția spre Thorn. Omul s-a uitat dincolo de el, spre dronă, care acum se ghemuise și se așezase pe podea, pe picioarele din spate, pe care le pliase.

– Un nou recrut? a întrebat el.

– Un voluntar, a răspuns Cormac, apoi, după grimasa lui Thorn, a adăugat: permite-mi să-ți prezint pe Arach. E o dronă de război care a luptat în Războiul Prador.

– Aha, a spus Thorn, așa se explică înfățișarea.

– Da... Cormac a împuns cu degetul spre puntea de sub picioare. Acum știu ce se petrece aici, la suprafață, dar nu am auzit nimic de Jack.

– L-am capturat pe Thellant N'komo, a spus Thorn.

A făcut semn către landerul din apropiere și amândoi s-au îndreptat spre el.

– Știam asta, a spus Cormac, și s-a lovit ușor cu degetul în cap, indicând legătura de rețea. Von Hellsdorf

i-a vândut un nod Jain lui Skellor și exista o legătură directă între ea și acest Thellant. Cormac a aruncat o privire spre locul în care se produceau distrugeri și a făcut o grimasă. Ați scos ceva de la el?

În fața lor, Scar și cei patru dracomeni care îl însoțeau au urcat la bordul landerului.

– O descărcare a întregii lui memorii privind legăturile pe care le-a avut cu ceva care se chema Legat. A amestecat aceste amintiri cu programe subversive, de aceea Aphran a avut nevoie de mult timp ca să separe lucrurile. Vom primi acum rezultatele.

Cormac s-a oprit o clipă lângă ecluză.

– Și care sunt ele?

Thorn l-a invitat să urce la bord.

– Mai bine vino să le vezi.

Cormac a privit peste umăr, către Coloron. IA-ul a plecat capul în direcția lui, ca și cum ar fi dorit să-l studieze o clipă, apoi și-a îndreptat atenția spre acțiunile demolatoare. Încă o explozie a iluminat orizontul, de data aceasta, mult mai aproape. Cormac a urcat în lander.

13

Clasificarea navelor de luptă ale Polity are în general legătură cu un sistem similar folosit pentru vasele maritime din trecut. Prin urmare, cuirasatele sunt nave mari – numele lor datorându-se mai curând definiției „care nu se înspăimântă[1]*", decât celei care le desemnează ca „nave de luptă dotate cu tunuri grele de calibru uniform" –, iar navele de atac sunt cele mai mici, deși foarte rapide și având în dotare armament ucigător. Crucișătoarele se situează undeva între acestea două – modalitatea de definire este oarecum neclară. Cu toate acestea, întrucât dimensiunile navelor cresc în mod constant la un capăt al scării, iar la celălalt capăt crește și specializarea, după încheierea Războiului Prador s-au introdus noi criterii de clasificare. Folosindu-se alfabetul grec, cuirasatele sunt clasificate de la alfa la*

[1] În lb. engleză: *dreadnought* (n. tr.).

epsilon, crucișătoarele, de la zeta la omicron, iar celelalte litere din alfabet se folosesc pentru a descrie restul navelor de război: nave de atac de diferite modele, USER, remorchere spațiale și transportoare de drone sau soldați. Acum până și acest sistem a ajuns să fie demodat. Puțini oameni mai cred că există nave gigantice precum cuirasate de clasa alfa sau beta. Eu vă asigur că există, ba chiar și altele, pentru situațiile când acest sistem de clasificare nu le mai poate cuprinde. La celălalt capăt al scării, denumirea cu ajutorul literelor alfabetului a devenit greoaie. Navele de atac ultraperformante realizate recent sunt desemnate Iota/Lambda (arme de bază)/Mu⁺ (Arme gravitehnice)/ware(clasificate Omicron) etc. Câteodată, sunt denumite nave de atac din clasa Centurion, dar în cele mai multe cazuri, noi, oamenii, le spunem pe nume. Clasificările complexe pot rămâne simple linii de cod fixate, în mintea IA-urilor, în nișe specifice din planurile de luptă gordiene.

Din prelegerea „Războiul modern",
de EBS Heinlein

Orlandine s-a desprins de cadrul ajutător și de carapace, apoi a revenit de-a lungul lui *Heliotrope*, până la spațiul ei de locuit. Brusc, s-a simțit foarte flămândă – rezerva de substanțe nutritive din organismul ei se epuizase în cursul celor o sută de ore de cercetare. Bucătăria navei i-a pus la dispoziție o masă caldă și

prozaică, alcătuită din rogan josh[1] cu carne sintetică de vită, pâine de naan și bere rece.

Timpul uman, a gândit ea, simțind ironia expresiei, dar hotărând că avea nevoie de acel interludiu pentru a căpăta o altă perspectivă asupra tuturor lucrurilor pe care le descoperise.

După ce desfăcuse un sfert din substanța nodului, Orlandine folosea acum uneltele pe care i le punea la dispoziție chiar el. Un miceliu simplu, esențial, creștea de-a lungul articulațiilor și stratificărilor segmentului Dyson, luându-și energie de la numeroasele reactoare aflate deja în funcțiune și oferindu-i imagini din întreaga și imensa structură înconjurătoare. Ea se conecta la toate echipamentele de scanare ale Polity din interiorul segmentului și elimina tot ce preluau acele scanere din activitatea ei, astfel încât să o facă efectiv invizibilă pentru cei de la stațiile Cassius și să o alerteze cu privire la tot ar putea să o afecteze pe ea – scanerele sale proprii fiind mult mai eficiente decât acelea produse de Polity. Cu toate acestea, conectase acest miceliu la un computer izolat, unde îl ținea sub control una dintre personele ei.

Orlandine a rămas precaută în privința aplicării tehnologiei fizice direct asupra ei, astfel ca aceasta să fie comprehensibilă doar până la nivelul pe care îl puteau realiza instrumentele ei de studiu. Acele instrumente, precum și programele analitice pe care

---

[1] Fel de mâncare apreciat în India, Pakistan și Marea Britanie, având drept condiment de bază piper nu foarte iute (n. tr.).

le aplica la ceea ce ele dezvăluiau, au determinat-o să emită ipoteza privind existența unor structuri submoleculare. Era ca și cum ar fi văzut o clădire cu două sute de etaje, știind că dedesubt trebuie să existe fundația, dar bănuind și prezența unor etaje subterane.

Atitudinea ei față de numeroasele programe copiate de la nod era diferită. Le-a încărcat în carapacea ea – însă în locuri izolate, precum acelea pe care le folosise pentru a-l ataca pe Shoala. A simțit că înțelege scopul lor ca programe individuale, dar încă nu voia să le includă în întregime în conștiința ei de cristal, deoarece se putea ca ele să dezvăluie alte scopuri doar combinându-se între ele.

Orlandine a terminat de mâncat și a aruncat în aparatul de reciclare tot ce rămăsese, inclusiv vesela. După ce și-a luat un pahar de raki sintetic rece, s-a așezat din nou pe scaun și a continuat să evalueze problemele la un nivel uman simplu.

Ceva gândise acea tehnologie pentru a ucide civilizații. Procrea prin preluarea de la prima ei victimă a informațiilor relevante pentru a șterge de pe lume civilizația acelui individ. Era o capcană pentru cei imprudenți, dar și pentru orice investigație tehnologică. Ea pur și simplu nu putea risca să încorporeze tehnologia fizică fără a găsi modalități de a înțelege scopul tuturor lucrurilor pe care nu le vedea, întrucât acestea erau cu certitudine ostile. Chiar și copiile atomice ar fi fost prea riscante, întrucât puteau mima același scop. Prin urmare, avea nevoie de instrumente mai noi și mai bune. Chiar tehnologia i le putea pune

la dispoziție, dar și acest lucru putea fi primejdios: exista posibilitatea ca în instrumentele care se bazau pe tehnologie Jain să se afle și capcana. Orlandine a oftat, simțindu-se brusc nespus de obosită. Putea limpezi acea senzație rulând anumite programe în partea de cristal a minții ei, în carapace, ca să împărtășească beneficiile somnului și creierului ei organic. De asemenea, nanomașinile create în Polity și aflate în corpul ei reparau încontinuu daunele celulare care, de obicei, se rezolvau în mod natural, în timpul somnului. A preferat totuși să doarmă firesc, pentru că probabil procesul natural arhaic numit REM avea să îi ofere o altă perspectivă. Lăsând spătarul scaunului pe spate, s-a întins, a închis ochii și a folosit legătura de rețea ca să se programeze pentru vise lucide.

Naturale, a gândit ea oarecum amuzată, după care s-a decuplat cu totul.

Rețeaua de păianjen se întindea la infinit în toate direcțiile: continuum-ul spațiu-timp reprezentat ca o suprafață plană pentru acei oameni simpli care puteau vizualiza doar un număr limitat de dimensiuni.

Aruncând o privire spre stânga, a observat puțul gravitațional al unui soare atrăgând rețeaua într-o gaură. O altă gaură, o planetă, se mișca pe o orbită din jurul extremității. Orlandine a păsit de-a lungul unei șuvițe, fiind atentă să nu alunece și să-i scape un picior în spațiul U. Șuvița nu s-a clintit – masa ei nu a lăsat nici o urmă. Gaura din rețea, de forma unui păianjen, părea să fie exact ca un puț gravitațional, însă privind înăuntru, nu a văzut nici un păianjen. A trecut de ea

și a ajuns în apartamentul ei de pe stația Cassius. Shoala i-a întins un pahar cu băutură din care ea a sorbit. Lichidul avea un gust amar.

– E otravă, i-a spus el.

Carapacea lui avea mai multe picioare decât de obicei, iar acestea fuseseră împlântate în corpul lui în multe locuri. El s-a întors, iar ea a observat că acum casca lui senzorială poseda mandibule. Una dintre mandibule a făcut o mișcare circulară, tăind și apoi a îndepărtat o emisferă din țeasta lui cu un sunet ca de aspirație și a aruncat-o, după care s-a apucat să mănânce din creierul lui. El s-a răsucit din nou spre ea.

– E ceva cumulativ, bagă de seamă, a spus el, exact în clipa când o mandibulă a apărut alături de un ochi al lui, apoi s-a pliat la loc, scoțând globul ocular și ascunzându-l, departe de orbita însângerată.

Paharul ei a căzut pe covor și s-a spart în 4 002 fragmente. Ea a măsurat unghiurile și curbele fiecăruia, a stabilit traseele lor, a calculat masele și vectorii rezultați, apoi s-a apucat să numere firele individuale din covor.

– Un dar de la un admirator, a șoptit cineva, apoi a chicotit amenințător.

– Reprezentații simpliste, i-a spus ea lui Shoala, dar și păianjenului care stătea agățat de învelișul stației, precum și celui care șoptise. Am făcut o greșeală dormind.

– Crezi că dormi? a întrebat-o Shoala, acum rămas fără ambii ochi și fața lui desfigurată a plutit înaintea ei, iar o lumină puternică venea din spate, radiind orbitor din gâvanele lui goale.

Fața s-a retras și a căzut într-un puț adânc dintr-o plasă mare de păianjen. Carapacele s-au repezit să o facă bucăți.

– Da, a spus Orlandine, deschizând ochii.

S-a ridicat în capul oaselor, fiind perfect trează instantaneu, având înregistrate în legătura ei de rețea o sumedenie de secvențe din vis. Cu acele vise încă vii în minte, a cuprins-o un tremur.

– Simplist, a repetat ea.

Cu toate acestea, ceva nu-i dădea pace: ceva evident în acea secvență de vis, un lucru simplu ce îi scăpa. Voia să îl depisteze ori să îl respingă cu tărie, însă a apărut un alt apel care îi solicita atenția: un semnal de la subpersona care controla miceliul tehnicii Jain, prin care era anunțată că detectase ceva ce scanerele Polity nu reușiseră să vadă. Asta nu putea însemna decât că nu mai era singură acolo, în segmentul Dyson, și că intrusul nu era din Polity.

King a studiat artefactul de la depărtare de un an-lumină și, din câte știa IA-ul, el nici nu se mai afla acolo – mutându-se în urmă cu un an. Această distanță era relativ mare pentru a obține astfel de amănunte, dar nu se făcuse nici un efort de a-l ascunde, deoarece obiectul emitea semnale în spectrul electromagnetic. Evident, existența acelor emisii însemna că era sau fusese activ într-un fel sau altul.

Un cilindru aplatizat lung de cinci kilometri, el părea să fie alcătuit dintr-un vălmășag de tuburi groase de treizeci de centimetri, comprimate în acea formă –

probabil era un fel de navă sau stație? Alte structuri de pe suprafața lui semănau cu niște scoici metalice uriașe care, în urmă cu un an, trăseseră în spațiu niște proiectile cam de mărimea unui pumn. De la acea distanță, King nu a reușit să obțină alte detalii în afară de dimensiunea proiectilelor. Estimând viteza acestora, a calculat poziția lor actuală în timp real. Trebuia să se afle la un sfert de an-lumină depărtare, însă IA-ul nu știa de câtă vreme lansa el proiectilele și de aceea a adăugat un grad mare de eroare, încorporând data sosirii lui Erebus acolo, minus o perioadă necesară pentru construirea acelui artefact. *King of Hearts* a căzut în spațiul U și a ieșit la suprafață la jumătate de an-lumină depărtare.

Alarmă de coliziune...

Greșise calculele. O capcană întinsă în mod deliberat? King a început imediat să folosească lasere contra meteoriților, pe care le-a îndreptat spre roiul de obiecte de mărimea unui pumn care se apropiau, apoi a pornit acționarea de fuziune ca să aducă viteza navei la aceea a proiectilelor. În timp ce a distrus acele proiectile care probabil ar fi lovit învelișul navei, le-a analizat spectrometric, apoi le-a scanat în profunzime și pe cele rămase intacte.

Aveau forma unor semințe de pepene galben, cu dinți ca niște cili de-a lungul marginilor, și păreau încărcate cu tehnologie în configurația aleatorie a ceva viu. Conțineau baterii de energie, o anumită formă de rețea senzorială, cămăruțe în care se afla hidrogen o presiune suficientă pentru a trece în stare metalică.

IA-ul a înțeles pericolul pe care îl prezentau acele semințe, dar era deja prea târziu. De jur împrejur s-au aprins stele orbitoare, iar King s-a așteptat la explozii masive, dar nu, proiectilele au accelerat spre interior când nava de atac a început să cadă în spațiul U. Trei dintre ele au pătruns în câmpul U înainte ca el să se formeze complet, apoi au lovit în corpul navei când aceasta a reieșit în spațiul real la depărtare de o jumătate de an-lumină.

Mine spațiale ca acelea folosite cândva pentru distrugerea navelor Prador?

Nu s-a auzit nici o explozie. King a eliberat trei telefactori și i-a îndreptat spre fiecare loc de impact. Însă a simțit incursiunile prin corpul navei chiar în timp ce acele dispozitive erau lansate. Scoțând imediat lasere antipersonal din brațele articulate, le-a îndreptat spre sine și a tras asupra celor trei incursiuni. Văzând prin intermediul telefactorilor, a identificat două obiecte devenind roșii, apoi albe, după care au explodat masiv. În învelișul metalic au apărut două cratere, care au provocat daune structurale înăuntru, iar aerul s-a scurs în afară, însă acest din urmă lucru nu conta, pentru că IA-ul nu intenționa să mai ia vreodată de bunăvoie un om la bord. Cel de-al treilea obiect s-a făcut roșu, alb, apoi treptat a redevenit roșu. Spre deosebire de celelalte, reușise să se lege la rețeaua s-con a lui King, ceea ce însemna că săpase deja până la o adâncime de aproape treisprezece centimetri. IA-ul a oprit laserul și a rechemat doi dintre telefactori, lăsându-l pe celălalt să vegheze de afară. Prin scanerele

interne, a verificat localizarea incursiunii prin corpul navei, dar nu a văzut nimic. A trimis roboți de întreținere către acea zonă, apoi din arsenalul lui intern a apelat un autotun-țânțar și a urmărit arma cum se deplasează pe cele șase picioare de-a lungul coridoarelor concepute pentru oameni. Capătul de lucru al acelui dispozitiv era un mic tun cu particule – King nu ținea cu adevărat să-l folosească înăuntrul său, dar era decis să o facă în caz de necesitate.

Imaginea din exterior i-a înfățișat obiectul de forma unei semințe de pepene galben umflându-se în partea de mijloc, unde marginile se extindeau pornind de la umflătură. Senzorii din corpul navei au evidențiat slăbiciuni în zonă. Roboții de întreținere sosiți s-au apucat să decupeze pereții alăturați și să demonteze și să mute echipamentul aflat în vecinătatea acestora. Apoi s-a produs o cutare a învelișului interior, iar un cârcel a străpuns suprafața acestuia și s-a ramificat ca un sistem venos. Scanarea atentă a arătat că materialul din jurul acelei excrescențe se scurgea. King nu a reușit să scaneze îndeajuns de minuțios pentru a descoperi cauza, dar a bănuit că era vorba despre nanomașini care descompuneau substanța navei și o extrăgeau. Ajunsă din nou afară, forma de sămânță se transformase într-o variantă mai mică a acelor structuri ca niște scoici aflate pe artefactul din depărtări. Situația părea limpede: se confrunta cu o tehnologie organică. Aceasta creștea prin ingerarea materialelor din jur, semănând cu tehnologia Jain. King și-a retras roboții de întreținere, a izolat etanș pereții despărțitori

și a dat instrucțiuni autotunului-țânțar să își sudeze picioarele de podea, după care să tragă. Flăcări de culoare turcoaz au lovit corpul navei pe interior. Telefactorul extern a observat coca navei lucind roșiatic în jurul incrustației, care apoi s-a înnegrit. După un moment, corpul navei s-a umflat, apoi a explodat într-un jet de plasmă, excrescența păstrându-și forma preț de un moment, după care s-a destrămat când a fost izbită de fasciculul de particule. King a trimis roboții de întreținere să aducă petice pentru coca, i-a pus să efectueze reparațiile, apoi a urmărit imaginile înregistrate în care apărea artefactul.

Acum părea plauzibil că îndepărtatul artefact era o navă ori o stație digerată în întregime de tehnologia invazivă. Poziția proiectilelor cu care se confruntase IA-ul arăta că ele fuseseră trase cam la vremea sosirii lui Erebus acolo, astfel încât celălalt IA avusese puțin timp în care să poată construi ceva atât de masiv. King a verificat în galeria de imagini navele care plecaseră din Polity cu Erebus și curând a descoperit ceva care se potrivea în privința aspectului general: un transportor de trupe numit *Calydonian Boar*. Pesemne că și acea navă se răzvrătise ori IA-ul fusese îndepărtat, iar epava rămăsese acolo ca măsură de apărare. Acum era imposibil de precizat, pentru că se părea că nu mai rămăsese nimic din nava inițială.

King a verificat harta internă pe care o făcuse privind sistemele apropiate, întrebându-se în ce direcție pornise Erebus de acolo, pentru că nu exista nici o modalitate să afle asta chiar de la *Calydonian Boar*

fără a risca distrugerea. Apoi, pe acea hartă internă: discul de acumulare al unui sistem solar în devenire – locul perfect pentru ceva cu totul nou. Așadar, spațiul U până la marginea discului, apoi înaintarea cu motoarele convenționale, pentru că folosirea motoarelor U într-un asemenea loc, în care materia se concentra, era foarte riscantă. Deci un loc din care era greu să evadezi.

În ecluza extinsă și în zona de decontaminare, Mika a îmbrăcat un costum spațial, după care și-a luat echipamentele pe pasarelă. Nișa era un cilindru în picioare, pe care pasarela mergea în jurul unei trape-apertură din podea. În acest sector al inelului exterior al lui *Jerusalem* se găsea o diversitate de aparate de zbor între nave. Însă nici una dintre acestea nu era vizibilă. pentru că erau depozitate în spații închise. Era cât pe ce menționeze acest lucru, când, brusc, podeaua s-a dat deoparte, iar un lift i-a ridicat nava.

Putea fi același vehicul folosit de Cormac în călătoria lui până pe suprafața lui Dragon. Un vehicul de o persoană, fără ecluze, motoare mari sau IA, putea zbura și fără pilot deși, de cele mai multe ori, era controlat chiar de Jerusalem. Un ovoid aplatizat și lung, cu sanie de aterizare, două propulsoare direcționale montate în față și un mic propulsor ionic în spate, părea că prin înfățișare spunea precis ce reprezenta: o navă utilitară simplă, ușor de manevrat. Mika a coborât de pe pasarelă, apoi și-a depus echipamentele înăuntru.

Pachetul și conținutul acestuia erau o cerință recentă, pentru că *Jerusalem* avea să cadă curând în spațiul U pentru a efectua saltul de întoarcere în Cull. IA-ul socotea că nu s-ar justifica o călătorie până la Coloron, pentru că acolo tehnologia Jain avea să-și încheie curând existența. Cu toate acestea, Mika s-a întrebat dacă momentul programat pentru salt va permite sesiunii ei cu Dragon să se desfășoare normal. Poate că IA-ul intenționa să îi ofere ceva care să facă uitate o vreme grijile de acum referitoare la augmentare. Deși sigur că ar fi fost o dovadă de aroganță din partea ei să presupună că el o socotea o persoană atât de importantă.

După ce s-a cuibărit în singurul scaun, Mika a spus:

– Gata, Jerusalem, mă poți duce acolo.... Nu mă simt chiar atât de ispitită să pilotez chiar eu vehiculul acesta.

Prin sistemul de comunicații din costum, IA-ul i-a răspuns:

– Rută spectaculoasă?

– Dacă ai suficient timp.

Cu un foșnet, ușa ca o aripă a navetei s-a închis ermetic, iar, cât pompele au evacuat aerul, în nișă s-au aprins câteva lumini de culoarea ambrei. Mika și-a pus centura, a simțit cum atracția gravitațională dispare treptat, apoi a privit prin parbrizul cabinei, în timp ce tavanul s-a deschis, lăsând să se vadă stelele. Rotindu-se pentru a se îndrepta cu jetul în jos, propulsoarele de la prova au pornit, propulsând aparatul afară din navă, în spațiu. Vehiculul a pornit cu botul

în jos, pe deasupra inelului exterior al lui *Jerusalem*, care acum arăta ca o autostradă înălțată ce ducea spre orizontul unei planete metalice. Uriașa navă de cercetare era o sferă cu diametrul de cinci kilometri, care conținea în banda groasă din jurul ecuatorului toate navetele, navele de prindere, dronele, telefactorii... instrumentele folosite de IA pentru a-și manipula mediul, despre care Mika simțea că IA-ul le definea drept *totul*.

Micuța navă s-a întors, pornind spre soarele verde-roșiatic de la orizontul lui *Jerusalem*. Accelerația produsă de propulsia ionică a făcut-o să simtă o lovitură în spate, iar mica lună organică s-a apropiat vertiginos de ea. A observat în jur diverse lucruri care sclipeau în beznă: nave și sonde robotice rechemate la inelul ecuatorial al uriașei nave de cercetări. Brusc, s-a simțit foarte vulnerabilă, apoi, privind în față, spre Dragon, a fost cuprinsă de un val de emoție.

IA-ul a făcut nava să coboare pe orbite din ce în ce mai joase în jurul ființei uriașe care își spunea Dragon. De pe prima orbită, Dragon părea pur și simplu o lună mică și greu de descris. Privitorul nu-și dădea seama de adevăr decât de aproape, când substanța lui vie devenea vizibilă. Se putea vedea o zonă de solzi lucioși, părând a fi pietre stacojii și jad până când se mișcau, valul călătorind pe toată suprafața când entitatea aspira vid. Deasupra orizontului care prezenta o curbură bruscă părea să se înalțe un crâng de arbori care se legănau într-o briză imposibilă. Aceia nu erau arbori, totuși, ci capete de cobră ridicate, având frunziș

sclipitor din safir și un substrat alcătuit din tentacule colcăitoare care se agitau în întuneric.

Prima orbită strânsă dezvăluia cătușa ca un fir metalic strălucitor, ca brida prinsă cu rășină epoxi de un pandantiv. Ajungând mai aproape, Mika a văzut că el se odihnea pe fundul unei adâncituri superficiale, ca și cum s-ar fi gravat singur pe suprafață. La a treia trecere, nava ei a decelerat deasupra acesteia și a coborât încet, în spirală. A simțit tracțiunea exercitată de blindajul gravitațional de fiecare dată când nava a trecut pe deasupra lor, apoi atracția gravitațională a devenit constantă când ea s-a așezat pe fâșia de ceramal aflată alături de construcția în formă de trapez.

– Trage-ți vizorul, a sfătuit-o Jerusalem.

În momentul când Mika a făcut asta, vehiculul a evacuat aerul din interior. Apoi s-a deschis ușa-aripă, iar scaunul ei s-a rotit automat către ea. Mika a pășit afară, observând că suprafața de ceramal se opacizase din cauza zgârieturilor produse de sute de alte nave care coborâseră acolo și de ghetele care călcaseră apăsat pe ea. A tropăit și ea pe suprafața de ceramal până la ecluza din apropiere, ca să pătrundă pe ușa exterioară de metal și să treacă prin scutul irizant din interior. Bazinul pătrat de carne solzoasă, pe care îl văzuse de multe ori de la distanță, rămăsese neschimbat, dar, după ce și-a ridicat vizorul, a simțit pentru prima oară mirosul ei: ceva aromat, ușor rânced, amintind vag de fiare ținute închise. S-a deplasat spre zona laterală, unde se aflau dispozitivul de realitate virtuală

și echipamentele de laborator, și-a lăsat sacul jos, alături de scaunul pentru virtualitate, și s-a așezat pe el.

Zgârcită în cuvinte, a dat instrucțiuni:

– Vedere exterioară.

Pereții s-au șters și au lăsat vederii marginile adânciturii de jur împrejur, însă ea a rămas suficient de sus ca să contemple peisajul draconic. Brusc, s-a ridicat în picioare când a văzut nava cu care venise ridicându-se puțin față de cătușă, răsucindu-se și coborând din nou spre locul unde niște brațe au apărut de dedesubt pentru a se prinde de sania de aterizare.

– Jerusalem, ai asigurat naveta, a spus ea.

– Bineînțeles, dar îți va fi pusă la dispoziție când vei avea nevoie de ea.

Acum, lacul de carne solzoasă s-a întins și despicat. O căldură umedă a emanat din deschizătură, iar mirosul amintind de grăsime arsă a acoperit orice alt miros. Mika a presupus că provenea din ceea ce distrusese Dragon în interiorul lui. S-a aplecat, a deschis sacul și a scos comunicatorul. Străduindu-se să nu-și trădeze neliniștea pe care o simțea, a apelat lista de întrebări pe care le pregătise. Un sunet greoi de târâre a răsunat din deschizătura ce se lărgea în fața ei. Mirosul s-a intensificat. După un moment, Mika a ridicat ochii și a realizat că de această dată se petreceau lucruri care nu se mai înregistraseră în cursul vizitelor pe care alții le făcuseră acolo. Despicătura a traversat întreaga lungime a zonei rectangulare și s-a căscat mai largă decât până atunci, iar marginile ei s-au întors ca niște rulouri cu solzi. Curând, acestea s-au retras

din vedere, iar Mika s-a ridicat în picioare, a mers până la margine și a privit înăuntru. Dedesubtul ei se deschidea o peșteră roșie, care cobora cotit spre întunericul fierbinte. Brusc, o roată ce se învârtea în spirală s-a repezit spre ea. Mika s-a retras când tentacule roșii, ascuțite ca niște gheare, au țâșnit peste margine, în structura înconjurătoare, și s-au prins de podea. A privit în sus, observând că se mai întâmpla ceva. Cătușa era ceva mai jos acum în comparație cu suprafața exterioară, pentru că se scufunda în Dragon.

– Jerusalem?

Nu a primit răspuns.

– Jerusalem!

Nimic.

Pseudopodele cobrei au apărut – gardă de onoare pentru capul care a urmat. Și acest lucru se schimbase. Având o mărime de patru ori mai mare decât de obicei, lipsit de păr și solzi, complet negru, capul uman își lingea buzele subțiri cu limba ascuțită, roșie ca sângele.

– *Jerusalem* a pătruns în spațiul U, i-a spus Dragon.

– Și tu ce faci?

– Mă pregătesc să procedez la fel.

– Spre Cull?

Dragon a rânjit, arătându-și dinții ascuțiți.

– Probabil, i-a răspuns.

Mulțimile de refugiați se subțiaseră acum, când treceau printre liniile de luptă ale Polity, însă atacurile declanșate de dronele de scanare au sporit numeric.

Așezată pe blindajul în pantă aflat în partea frontală a unui tanc antigravitațional, femeia a dus un monocular la ochi și a urmărit cum una dintre dronele de scanare a ieșit din formație, iar laserele gemene au licărit ca niște arce de sudură electrică. Urmărind din ochi, a văzut siluete care ardeau ca niște furnici căzute pe o placă metalică încinsă și s-a întrebat dacă toți acei oameni fuseseră infectați cu tehnologie Jain. Oamenii au fugit cuprinși de panică, ocolind locul carnajului până când, după ce au văzut că nu mai rămăsese nimic în stare să ardă, drona a revenit la locul ei din formație. Apoi au coborât două ambulanțe aeriene. În jurul conflagrației zăceau câteva trupuri, unele zvârcolindu-se, altele târându-se. Femeia a coborât monocularul de la ochi.

– Te rog să verifici, a spus comandantul tancului SCP, aruncându-i înapoi brățara de identificare.

Ea a prins-o și a tras-o pe braț, în jurul încheieturii. El o scanase și în privința genelor, ca să facă o comparație cu informațiile de identificare pe care le conținea brățara. Femeia a zâmbit, încântată că verificarea decursese în mod satisfăcător și destul de fericită de noul ei nume și de profesiunea de reporter independent care vindea către serviciile de știri din rețea înregistrări cu senzații trăite în cursul unor evenimente ca acesta. Nu trebuia decât să se plaseze acolo unde se petreceau evenimente demne de a deveni știri, în vreme ce augmentarea ei înregistra tot ce vedea, auzea, mirosea, gusta simțea... Și-a îndreptat din nou atenția asupra arcologiei, în vreme ce solul se zguduia sub picioarele ei.

Imediat după aceea, au apărut monitorii și soldații Sparkind, care au executat o retragere defensivă, trăgând în siluetele care se repezeau spre ei împleticindu-se prin fum și flăcări. În măsura în care se putea vedea în ambele direcții, și alte forțe ale lui Coloron se retrăgeau – ultima linie internă de apărare.

– Poți rămâne acolo, dacă vrei, a spus comandantul tancului, dar nu-ți recomand.

S-a suit apoi în tancul antigravitațional care, la scurtă vreme după aceea, a început să se ridice de la sol.

Când tancul a pornit înainte, femeia a intrat cu repeziciune pe ușa încă deschisă.

– Acum ce se întâmplă?

– Îi ținem în loc până când civilii ajung suficient de departe în spatele liniilor, i-a răspuns comandantul în timp ce a manevrat comenzile tancului, iar după aceea, adio arcologie.

Femeia s-a simțit îngrozită de acel gând, apoi s-a întristat. Identitatea ei nu spunea nimic despre faptul că trăise cândva acolo.

– Rămâi sau mergi cu noi? Trebuie să închid ușa aceea.

Ea s-a retras și a coborât pe sol, după care ușa a scos un șuierat, închizându-se. Aruncând o privire după tanc, apoi în spatele ei, femeia a văzut întreaga linie de luptă SCP înaintând încet prin mulțime. I s-a făcut milă de cei pe cale să-și piardă căminele și de cei care aveau să moară, pentru că și ea trăise experiențe la fel de traumatice. Însă nu era ceea ce părea: închizând ochii, și-a amintit recenta ei resuscitare.

Îi fusese frig, iar o mie de ace îi înțepaseră pielea. Ceva se năruise în fața ei, și o linie de lumină pornea într-o parte, prin întuneric.

Sunt într-un sicriu rece, și-a dat ea seama, dar dincolo de înțelegerea acestui lucru totul era doar confuzie.

Un gust ca de cocleală în gură.

Dar am gură?

Pielea și-o simțea ca și cum ar fi fost frecată cu glaspapir.

Dar am piele?

În fața ei, o încăpere rece și sterilă cu sicrie reci fixate de jur împrejur în pereți, ca niște sarcofage egiptene din metal strălucitor, cu suprafețe albe.

Dar am ochi?

A ieșit și a privit în jur. Vederea umană părea ceva îngust după ce se obișnuise cu viziunea îmbunătățită în mai multe direcții și pe un spectru luminos mai cuprinzător decât acela al unui ochi uman. Cu toate acestea, auzul i-a rămas neschimbat. Treptat, podeaua i-a încălzit tălpile. Simțea nevoia de a urina, apoi și-a atins ușor locul intim și s-a cutremurat de plăcere în fața acelei senzații. Stomacul i-a ghiorăit. S-a uitat în jos la mâna ei și nu și-a recunoscut-o.

– Mă auzi?

Nu sunt moartă. O afirmație plină de înțeles.

– Te aud, a spus ea și a trăit brusc un moment de panică: nu-și recunoștea tonul vocii.

– Am așezat o oglindă în dreapta ta.

Ea s-a întins și a văzut silueta goală a separatistei Freyda stând acolo și abia după aceea a înțeles ce

făcuse Jack. Vreme de o clipă, s-a arătat nemulțumită, pentru că voise să trăiască în propriul ei corp. Dar corpul ei fusese incinerat demult.

– Ai făcut-o din proprie inițiativă ori SCP a aprobat? a întrebat ea.

– SCP nu are știință de asta. Am simțit că-ți eram dator și știu că te-ai schimbat într-o măsură care a rămas necunoscută SCP. Nimeni nu o va căuta pe separatista numită Freyda, pentru că ea nu mai există – ADN-ul ei a fost reclasificat în bazele de date, iar cazierul ei a fost șters.

– Și acum ce fac? a întrebat Aphran.

– Tu alegi. Te poți schimba cu ajutorul cosmeticii ori rămâi așa cum ești acum. Unul dintre dracomeni te va transporta până la Coloron. După aceea, ești liberă să faci ce dorești.

– Mi se dă o a doua șansă?

– Da, exact.

– Mulțumesc.

Aphran și-a strâns câteva lucruri de unică folosință dintr-un automat fixat pe perete. În timp ce le îmbrăca, și-a dat seama că nu știa ce îi rezervă viitorul. Dintr-un punct de vedere, acest lucru era binevenit, pentru că acum chiar avea un viitor. Jack îi crease identitatea falsă, această viață falsă. Aphran aprecia alegerea făcută de IA, dar la urma urmei Jack o cunoștea ca nimeni altul.

A deschis ochii și a văzut tancuri și autotunuri înaintând și deschizând focul pe deasupra forțelor lui Coloron. A văzut proiectilele coborând de sus și, în

timp ce număra secundele dintre tunetul tragerii și explozia de lumină, depista exploziile ce se produceau în arcologie.

Un alt lander a revenit la *NEJ* puțin înaintea lor. Cormac l-a urmărit pătrunzând într-o nișă de andocare, apoi și-a îndreptat atenția spre navă, examinând-o. Avea o concepție foarte modernă: configurație de navă de atac și corp ultraperformant înzestrat cu echipamente cameleonice, fiind capabilă în același timp să deformeze radiațiile electromagnetice de joasă intensitate și, într-o oarecare măsură, să devieze lasere și masere de mare putere. Învelișul exterior era o formă de diamant polimerizat, așezat peste compozit în mai multe straturi, prin care treceau superconductori. Scheletul navei, alcătuit din obișnuitul ceramal de tungsten laminat, aliaje sub formă de spumă capabile să amortizeze șocurile și cu monofilamente întrețesute de diamant, era în acest caz celular și mai plin decât de obicei. Cormac mai știa că nacela suplimentară pentru arme cuprindea armament gravitehnic în plus față de armele obișnuite adăpostite de celelalte două nacele.

Centurion, și-a adus el aminte – așa se chemau acum aceste nave.

Landerul a zburat pe deasupra navei, apoi a coborât spre a doua nișă de pe cealaltă latură. A pătruns printr-un scut irizant și s-a așezat în zona îngustă și blindată. Cormac a coborât primul, urmat de Thorn și de dracomeni. A observat ușile blindate ale nișei,

care s-au închis, după care brațe hidraulice uriașe au apărut din perete pentru a fixa landerul.

Jack? a încercat el încă o dată prin legătura de rețea. Nu a primit răspuns nici acum. A apelat la alte niveluri informaționale prin sistemele navei, dar s-a trezit blocat de sistemele de protecție IA de un tip ce se folosea în prezent pretutindeni în Polity împotriva atacurilor subversive ale tehnologiei Jain. Însă, ca în orice război, primele care sufereau erau comunicațiile.

– Nu e prea vorbăreț, a comentat el.

Thorn s-a uitat întrebător la el.

– La Jack mă refeream.

– E foarte ocupat în ultimul timp, analizează probe, interoghează suspecți și le scotocește înregistrările de memorie. Și recent a scăpat de Aphran.

Cormac s-a oprit.

– *A scăpat?*

Din intercom s-a auzit brusc vocea lui Jack.

– Cred că ar trebui să-mi dau alt nume, pentru că acum am ajuns să fiu singurul care controlează această navă. Totuși, este ceva adevăr în numele actual, *Not Entirely Jack*.

– S-a executat sentința în ceea ce o privește? a întrebat Cormac.

– Aphran nu mai există, i-a răspuns IA-ul navei.

Prin această replică nu căpăta răspuns la întrebare, și-a dat Cormac seama, dar a trecut peste asta, s-a întors și a mers spre ușa circulară prin care se ieșea din nișă și care s-a deschis imediat în fața lui ca o apertură. A trecut dincolo și s-a văzut pe un coridor care semăna

cu o țeavă. Suprafața plată a podelei din plăci gravitaționale era acoperită cu mochetă-mușchi de culoare albastră, având un model repetat înfățișând laturi albe – un model copiat după originalul *Jack Ketch*, deși mochetele de pe acela fuseseră fabricate din materiale textile. Restul coridorului rămânea strict utilitar: pereți matlasați, la fel și tavanul, iluminat difuz, și balustrade moi pentru cazul în care plăcile gravitaționale se defectau. Cormac s-a întrebat dacă Jack mai pusese adăugirile sale de obicei baroce și câteodată înfiorătoare și în alte părți, pentru că nava originală fusese dotată cu numeroase dispozitive pentru executarea oamenilor, toate fiind modele antice, pe care IA-ul ținuse să le reproducă până la cel mai mărunt detaliu. Cormac a așteptat până când Thorn a trecut de ușă și a ajuns lângă el.

– Încotro?... Nu am reușit să accesez nici o informație despre planul navei, a spus el.

Thorn a pășit pentru a-i permite lui Arach să pătrundă pe coridor. Drona s-a dat la o parte și s-a ridicat în două picioare ca să le facă loc dracomenilor care au trecut în șir indian de-a lungul coridorului. Cormac a observat că dracomenii s-au uitat curioși la dronă, după care și-au continuat drumul.

– Da, aveți niște figuri interesante, a comentat Arach, revenind pe picioarele ascuțite.

Cormac a presupus că avusese o comunicare inaudibilă între dronă și reptilieni, a clasificat observația făcută de Arach drept interesantă, după care s-a întors

din nou spre Thorn, care a făcut un semn înainte și a zis:

– Aceste coridoare alcătuiesc o rețea în întreaga navă, iar toate plăcile gravitaționale sunt pe o parte, astfel că poți merge oriunde folosindu-te de ele. Nu există puțuri de deplasare prin cădere.

Cormac a dat din cap. Puțurile de cădere erau o durere de cap de care suferea geometria vechilor nave, la care constructorii simțeau nevoia să stabilească ce era sus și ce jos. Jack folosise un puț deplasabil pentru a-și duce pasagerii în diferite locuri de pe vechiul *Jack Ketch*. Acest mod de construcție, a bănuit el, era pentru îmbunătățirea rezistenței structurale.

– Acum ne îndreptăm spre cabina de comandă – dacă tot așa se cheamă și acum.

– Nu, Jack, se poate proiecta oriunde pe navă și există ceva ce cred că ți-ar plăcea să vezi.

Thorn l-a condus pe o ușă de compartimentare, apoi pe un coridor lung ce cobora pe toată lungimea navei. După alte trei uși de compartimentare, au intrat pe un alt coridor, mochetat cu iarbă deasă și elastică și alimentat cu aer fierbinte de terariu. Până acum, toate coridoarele pe care merseseră fuseseră plicticos de prozaice. Probabil că Jack se dezvățase de interioarele în stil baroc.

– Alți dracomeni, a observat Cormac.

– La bord sunt cam o sută. Thorn a făcut o pauză și a rămas pe gânduri. Știi că în prezent există mii de dracomeni pe planeta de jos?

Cormac a dat din cap: știa asta. L-a urmat pe Thorn prin dreptul mai multor încăperi ocupate de creaturile reptiliene. În cele din urmă, cei doi au ajuns la o sală cilindrică de instruire, cu plăci gravitaționale la fiecare capăt și cu o secțiune de zero G în mijloc. Acolo, Cormac a observat dracomeni jucându-se ori instruindu-se ca să ucidă – deși probabil că nu exista vreo diferență între una și alta. S-a îndreptat spre o scară pe care a urcat până pe o platformă poziționată imediat sub secțiunea cu zero G, unde și-a simțit picioarele ușoare pe metal pentru că efectul de atracție gravitațională de la plăcile de la un capăt al cilindrului anula parțial efectul celor de la capătul celălalt. Thorn a mers alături de el.

– Bine, Jack, ce ai pentru mine?

O linie a coborât, tăind aerul sub dracomenii care zburdau, iar din ea s-a despăturit o siluetă umanoidă.

– Acesta este Legatul, a anunțat Jack.

Cormac a examinat imaginea câteva momente.

– Asta ne spune foarte puțin. Dacă vrea, orice IA sau om poate lua această formă exterioară. Ai idee ce se află înăuntrul acestui înveliș?

– Thellant a încercat o scanare a entității, dar nu a văzut decât o carcasă goală. De aceea, bănuiesc că echipamentul lui de scanare a dat de un echipament cameleonic foarte sofisticat. Alte elemente ne confirmă că Legatul se poate face invizibil.

Silueta s-a rotit încet în aer, ca o păpușă muzicală, melodia fiind sunetul de carne lovită, semn că dracomenii continuau întrecerea, atât deasupra, cât și

dedesubt, fără să ia în seamă acea imagine. Cormac a apelat direct la Jack pentru informații și a primit o istorie fragmentară a relațiilor dintre Thellant și Legat.

– Așadar, un dușman al Polity – asta nu e ceva nou –, însă tehnologiile folosite de el nu au fost la îndemâna separatiștilor până în prezent. Cormac a tăcut o clipă, cât a aplicat programe analitice la istoricul pus la dispoziție, și apoi a zis: Dă-mi tot, Jack.

De o sută de ori mai mare decât istoricul fragmentar, următorul bloc de informații a pus la încercare capacitatea de stocare a legăturii lui de rețea, reducând spațiul necesar programelor de care avea nevoie pentru a face analiza. A ridicat mâna, apăsându-și degetele pe tâmplă, ca și cum s-ar fi așteptat la o durere de cap. Mâneca i-a alunecat și a surprins privirea uimită a lui Thorn, apoi expresia amuzată, pentru că acesta văzuse Shuriken-ul prins din nou la încheietură. A rulat un program de căutare pentru a vedea ce putea șterge ca să creeze mai mult spațiu liber. Descărcarea de memorie de la Jerusalem stătea ispititor pe lista care i-a apărut. A returnat-o în spațiul de stocare, a șters programe vechi și informații depășite, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre informațiile abia primite de la Jack. Curând, au început să apară anumite structurări.

– O forță exterioară care i-a incitat pe rebeli, a conchis el. Avem posibilitatea de a porni după acest personaj?

– Memoria lui Thellant nu ne-a furnizat această informație. Cu toate acestea, prin referințe încrucișate

între memoria lui și informațiile puse la dispoziție de Coloron, am reușit să obținem ceva.

– Încă nu-mi spune, Jack.

– Anomalii ale spațiului U: cu aproape o zi înainte de fiecare sosire a Legatului aici, se producea o discrepanță masă-semnătură U în cazul sosirii unor nave mari. Asemenea discrepanțe au fost ignorate întotdeauna, pentru că deseori ele se datorează masei înregistrate a unei nave grele de transport mărfuri care se modifică într-o proporție aproape neînsemnată. În cazul sosirilor Legatului, discrepanța de masă a fost mereu cam aceeași: douăsprezece tone.

– Așadar, este limpede vorba despre o navă de mici dimensiuni care sosește folosindu-se de câmpurile U ale altor nave?

– Așa s-ar părea.

– Se desfășoară o cercetare?

– Această informație a fost transmisă tuturor IA-urilor din Polity. Se verifică toate evidențele, la fel se procedează și în cazul sosirilor pe alte lumi, indiferent cât de îndepărtate. Dacă va mai sosi vreo navă care să prezinte asemenea discrepanțe, vom fi informați imediat.

– Și acum?

Holograma Legatului a dispărut, iar un perete al încăperii a părut să se dizolve și el pentru a oferi o vedere spre exterior. Planeta Coloron a rămas în urmă, iar spațiul luminat de stele s-a rotit apărând în câmpul lor vizual. A urmat acea neclaritate a substanței realității, iar imaginea s-a șters spre gri, în timp ce cădeau în spațiul U.

– Chiar în timp ce rosteam cuvintele, a anunțat Jack.

– Poftim? a întrebat Cormac.

– S-a detectat o discrepanță de douăsprezece tone, în parametrii ultimei plecări a Legatului de aici. Alte forțe sunt deja în drum spre acel loc.

– Alte forțe?

– Unde a fost detectată discrepanța? a întrebat Cormac.

– La Proiectul Cassius.

Acum a înțeles: IA-urile vor fi foarte iritate dacă cineva s-ar amesteca.

14

Principii simple ale câmpului compact: acest tip de câmp este proiectat de generatorul său într-un mod foarte asemănător cu fasciculul luminos al unei lanterne, meniscul câmpului circular fiind generat la o distanță presetată în generator la fel ca fasciculul sus-menționat care întâlnește un zid. În loc să ne ocupăm de matematicile complexe și de mecanica deformării spațiale care participă la acest fenomen, este preferabil să îl socotim drept pur și simplu un disc ce se extinde de la generatorul său până la capătul unei grinzi extrem de rezistente – ambele fiind realizate dintr-un material superconductor. La atingerea discului, șocul cinetic apărut este transferat către generatorul însuși, unde se folosesc multe metode pentru a-l absorbi sau transforma. Deseori, sunt folosiți cilindri hidraulici ori cilindri termici sau de conversie electrică. Căldura aplicată discului înseamnă căldură care se aplică și generatorului. Se folosesc diferite metode pentru a rezolva acest aspect: superconductori care să

o disipeze și alte sisteme de răcire. Există totuși limitări concepute în mod deliberat privind cât anume din fiecare poate absorbi un generator. Eliminarea în proporție suficientă a fiecăruia va face de obicei ca generatorul să se topească în cazul în care conține elemente depășite, deși uneori, dacă limitele sunt depășite într-o proporție suficientă, se poate ajunge la o explozie. Generatorul care nu este proiectat astfel poate, la o limită oarecare neplanificată, să facă implozie, creând pentru scurt timp o singularitate în miezul său și o ardere de fuziune din cauza materiei extrem de comprimate când singularitatea dispare. În acest caz, explozia are o forță mult mai mare decât aceea care se produce în primul caz. Așa se explică desuetudinea la care se apelează deliberat.

Din „Cartea armelor"

Generatoarele de câmp compact se odihneau în transportoarele construite în mare parte din oțel carbură laminat, cu materiale purtătoare și rășini sub formă de spumă, capabile să absoarbă șocurile. Proiectate să se îndoaie și să se răsucească la sarcini uriașe, pentru ca apoi să revină la forma originală, erau scunde și incredibil de grele, iar în această situație nu justificau consumul de energie al unor aparate antigravitaționale, astfel că erau transportate pe două seturi de șenile. Două mii dintre acestea protejau perimetrul dinspre uscat, iar ghearele de ancorare fuseseră înfipte până la adâncimea de zece metri în sol, până când

dăduseră de roca-mamă. Generatoarele în sine erau sferice, acoperite cu țevi flexibile de răcire și încărcate cu aripioare de radiator. Impermeabile față de materie, câmpurile pe care le proiectau erau polarizate împotriva radiațiilor ce se situau în afara spectrului vizibil perceput de ființele umane. Acele câmpuri erau, de asemenea, înclinate la patruzeci și cinci de grade, pentru a reflecta unda de șoc, în loc să o stopeze. Comandantul de tanc i-a spus femeii că încă era posibil ca generatoarele care vor rezista exploziei să fie împinse, împreună cu transportoarele lor, adânc în pământ.

– De ce nu se așteaptă până când ajung toți oamenii în siguranță? a întrebat ea, cățărându-se din nou pe tancul lui.

Bărbatul stătea în apropiere și fuma o țigară. Îi spusese că acesta era un obicei căpătat după ce petrecuse prea mult timp în tinerețe cu jocuri interactive în realitate virtuală pe baza unor filme pe celuloid vechi de secole. Socotea că fumatul îl relaxa.

– Coloron continuă să distrugă tehnica Jain de la suprafață, dar ea se îngroapă permanent în sol. S-ar putea ca acum să facă asta încet, dar numai pentru că arcologia a fost construită în mod necesar pe granit solid. După ce ajunge la straturi mai moi, viteza va crește. De aceea, dacă nu o distrugem înainte de a se îngropa, s-ar putea să pierdem planeta.

Arcologia devenise acum o linie argintie la orizontul de unde izbucniseră incendii. Stând în plutire deasupra ei, navele atmosferice care își sloboziseră

spre sol fulgerele se îndepărtau acum pentru a face loc altor nave. Comandantul de tanc i-a aruncat femeii niște ochelari de protecție.

– Câmpurile compacte vor bloca luminile, așa am înțeles, a spus ea.

– Da, dar nu există garanția că ele vor fi acolo tot timpul.

Aphran a mormăit un mulțumesc și a vârât ochelarii într-un buzunar.

Blindatele terestre, autotunurile, tancurile precum acela al comandantului și platformele antigravitaționale s-au retras spre linia scutului, multe dintre ele încărcate cu soldați. În spatele acestora, canonada a continuat, deoarece mulți rezidenți dezumanizați încercau să iasă în urma forțelor lui Coloron, doar pentru a fi doborâți de dronele de scanare. Apoi dronele s-au retras brusc, ca niște muște gonite de pe un leș. O bară de culoare turcoaz a coborât tăios din cer, transformând solul atins în magmă, măturând arcologia în mod ritmic, stânga-dreapta. În depărtare, cerul acoperit de nori, generați de evaporarea masivă a apei mării, reflectau incendii similare ce bântuiau prin alte perimetre. Coloanele de fum se ridicau spre cer ca niște tornade întunecate. Când și când, pânze de flăcări se întindeau spre înalt, iar solul era mereu cutremurat de explozii. Se părea că trupele fugiseră din Puț. Cinci cuirasate ocupau acum spațiul de deasupra AP, ca să adauge puterea lor de foc la aceea a lui Coloron. Una dintre acele nave selecta surse de distrugere de o forță îngrozitoare din caruselul său de arme.

– Știi ce mai intenționăm noi să folosim? Aphran a făcut o pauză, gândindu-se cât de ușor îi venise pe buze acel „noi". Lovituri nucleare ori ceva mai exotic?

– Dacă ți-aș spune, ar trebui să te împușc după aceea, a zis comandantul laconic, strivind chiștocul țigării.

– Devii din ce în ce mai amuzant, a mormăit Aphran.

El a surâs.

– Dispozitive contra-terane cu ardere lentă, care răspândesc microsfere de antimaterie pe o zonă întinsă. Rezultatul efectiv este un foc atomic. La hipocentru, nu rezistă nimic peste nivel atomic, în vreme ce pulsul electromagnetic rupe legăturile moleculare.

– Frumos, a spus Aphran, întrebându-se cum de ajunseseră separatiștii să-și închipuie că puteau triumfa împotriva Polity. Da, puteau detona bombe, ucide cetățeni, provoca pagube majore, însă în cele din urmă, la fel ca amatorii furioși care se aruncă asupra unor luptători experimentați, se trezesc trântiți la pământ. Însă asta era situația în cazul tuturor organizațiilor teroriste: eforturile lor, sortite eșecului în lupta cu forțe superioare, umpleau paginile istoriei. Pesemne că această zădărnicie constituia atracția pentru astfel de oameni.

– Interesantă descriere, a spus comandantul. A făcut o pauză pentru a-și scoate încă o țigară și a urmărit-o cum se aprinde singură. Noi folosim implodoarele gravitaționale cu un scop similar în lupta din spațiu. Acestea au fost inventate pentru a-și vaporiza complet ținta, fără să împrăștie fragmente mari, care să se deplaseze cu viteză în jurul unui sistem planetar.

Pe o planetă, acest lucru nu dă rezultate, pentru că întotdeauna apare o undă de șoc mare, care se propagă prin aer. Noi folosim dispozitive contra-terane cu ardere lentă ca să nu azvârlim peste tot resturi infectate de Jain.

– Dar avem câmpuri compacte care să ne protejeze de unda de șoc, a observat Aphran.

– Ar fi ca o adiere, a spus el, continuând să studieze capătul aprins al țigării. Pentru a obține aici nivelul echivalent de distrugere, folosind dispozitive contra-terane simple sau implodoare, ar trebui ca în urma exploziilor să nu mai rămână nimic altceva decât roca-mamă pe o sută de kilometri în jur. Unda de șoc ar ocoli planeta de câteva ori, ucigând milioane de oameni în deplasarea ei. Ar fi ca un tsunami care se propagă dinspre mare, probabil de aproape un kilometru înălțime, deplasându-se cu o viteză dublă față de cea a sunetului.

Aphran și-a îndreptat din nou atenția spre linia de luptă și spre cei care se retrăgeau dincolo de ea. Avea să mai dureze până să intre în acțiune generatoarele de câmp compact, dar curând după aceea va începe bombardamentul. A făcut un semn din cap către comandant și s-a îndreptat spre un vehicul sală-de-mese, apoi, cât a așteptat la rând, a privit scena de dincoace de linie – aflată departe de arcologie.

Pe cer roiau nave care coborau la sol sau decolau, multe transferând o părticică din milioanele de cetățeni care încă se retrăgeau. Întârziații se aflau acum la doar peste un kilometru dincolo de linie, și printre

ei aterizau nave-ambulanță. Aphran a privit spre solul răscolit, și abia după un moment a observat că recolta de porumb fusese călcată și strivită de milioane de oameni, devenind o pastă de pământ cu fibre. În jurul ei se găseau împrăștiate alte și alte dovezi ale exodului: un dinozaur de jucărie din plastic care, intermitent, ba își flutura coada, ba își rânjea colții, batiste aruncate, ambalaje de la alimente, un pantof, o jachetă, o valiză plutitoare din care se vărsa îmbrăcămintea – probabil i se arsese motorul –, chiar bijuterii care în altă epocă ar fi reprezentat valoarea de răscumpărare a unui regat. Rămășițele mai triste erau încărcate într-un transportor care se afla la oarecare distanță de-a lungul liniei – câțiva cetățeni care nu reușiseră să meargă mai departe.

Când s-a întors cu două cafele cu autoîncălzire – una pentru comandant, doar dintr-un gest de politețe, pentru că el sigur avea cafea printre proviziile din tanc –, el i-a atras atenția către ultimii oameni care se retrăgeau din arcologie. Ea și-a lăsat cana pe blindajul din ceramal și a scos monocularul.

– Unde trebuie să mă uit?

– Într-acolo, la stânga acelui autotun mare, a îndrumat-o comandantul.

Aphran s-a concentrat și a observat un robot biped apărând sub corpul lui un copil – mort sau rănit, nu și-a putut da seama. Nu era o scenă neobișnuită, pentru că văzuse deja cum oameni sau roboți scoteau cadavre din acea zonă. Nu a înțeles totuși de ce i se sugerase să privească acolo.

– Acela e Coloron, a spus omul.

Aphran a examinat robotul mai îndeaproape. Nimic nu îl evidenția față de alți roboți văzuți de ea, doar că părea supraîncărcat cu aparatură de comunicații. Cu toate acestea, imaginea era impresionantă.

– Rezumă frumos toată furtuna asta nebună, a continuat companionul ei.

O oră mai târziu, au fost activate câmpurile compacte: acestea erau invizibile, însă bâzâitul energiei făcea aerul înconjurător să vibreze, în vreme ce din vanele de răcire ale generatoarelor se ridicau aburi. Incendii alb-albăstrui au iluminat brusc norul din depărtare și au ars câteva minute, după care s-au stins, căpătând o culoare oranj intens.

– Acolo este coasta – la peste două sute de mile depărtare. Este prima lovitură, a explicat comandantul.

Focul alb-albăstrui a izbucnit din nou, de astă dată mai aproape, crescând și întinzându-se în patru răsărituri emisferice aflate la distanțe egale unul de altul. Aphran a observat ciudate efecte de curcubeu în jurul acestor incendii devastatoare, știind că nu mai vedea imaginea reală și că fără efectul polarizant al câmpurilor compacte ea ar fi fost deja oarbă. S-a uitat înapoi și în sus și a văzut o navă de evacuare ridicându-se cu viteză spre cer, probabil ultima care avea să mai părăsească planeta în condiții de siguranță. Simpla reflectare din corpul navei a fost ca flacăra orbitoare a arcului de sudură electrică. A întors imediat capul, la timp ca să vadă cel mai apropiat transport de câmp compact izbindu-se de pământ, de parcă ar fi fost călcat

în picioare de un uriaș invizibil. Toată linia, atât cât putea cuprinde cu privirea, s-a unduit ca și cum prin pământ ar fi trecut un val. A simțit izbitura undei de șoc prin picioare, apoi s-a auzit un muget la început mut, care a crescut treptat în volum. Urechile i-au pocnit și, brusc, s-a trezit chinuindu-se să respire. Vânt la sol: ricoșând de la un kilometru înălțime, acesta a aspirat aerul din spatele câmpurilor compacte. Acest lucru a ținut doar câteva momente, după care un vânt puternic s-a stârnit din spatele liniilor – aerul care se năpustea să completeze golul.

În fața ei, spre dreapta și stânga, s-au ridicat alte emisfere, de parcă însuși pământul emitea bășici de lumină. L-a observat pe comandant aruncându-și ultima țigară și dând ocol tancului prin spate, ca să se adăpostească. Aphran i s-a alăturat imediat.

– Abia acum vin loviturile puternice, a spus el.

Patru explozii de lumină au dizolvat marginea mai apropiată a arcologiei. Acum nu mai erau simple emisfere: lumina albă creștea ca un soare în fața ei. Un zid de distorsiuni a străfulgerat peste distanță de kilometri și s-a izbit în câmpurile compacte. Aphran a văzut transportorul cel mai apropiat dispărând în sol, apoi pământul s-a cabrat sub tălpile ei, aruncând-o pe burtă. Sunetul i-a produs dureri, iar urechile i-au pocnit din cauza schimbărilor de presiune când cerul a devenit stacojiu. S-a apropiat târâș de tancul antigravitațional, unde comandantul a prins-o de un braț și a tras-o mai aproape. De-a lungul liniei, Aphran a zărit blindaje grele și siluete umane

azvârlite prin aer ca niște frunze. Lumina a devenit incredibil de intensă: un bec incandescent care nu voia să se stingă. Și-a pus ochelarii și a simțit pământul trăgându-se într-o parte de sub ea. Acum, se găsea într-o lume a umbrelor, ca și cum ar fi căzut într-un vas zguduit de un zeu răzbunător. Nu știa cât durase totul, dar se părea că noua ei viață se încheiase, pentru a reîncepe mai apoi.

– Acum îți poți scoate ochelarii.

Aphran s-a gândit că își pierduse cunoștința, deoarece comandantul stătea acum alături de ea și nu îl văzuse ridicându-se. Scoțându-și ochelarii, a văzut o pată albă imediat dincolo de cel mai apropiat câmp compact, unde unul dintre generatoare zăcea distrus, iar o negură groasă înainta rostogolindu-se.

– N-o să pățim nimic, deși s-ar putea să ne udăm puțin, a comentat el.

Ea nu a înțeles decât în momentul când un val scăzut de apă fiartă s-a izbit de câmpul compact și a făcut spumă când a trecut prin spațiul gol creat. Mareea fierbinte a ajuns la ei, dar a rămas doar până la glezne, apoi s-a scurs repede mai departe, lăsând în apropierea lor doar câteva băltoace din care se înălțau aburi. Brusc, vântul s-a întețit când toate câmpurile compacte s-au oprit. Negura caldă a plutit prin dreptul lor și, printr-o spărtură în zidul întunecat, Aphran a observat ceva cenușiu, pătat cu alb, în jurul orizontului.

– S-a terminat cu Arcologia Principală, a remarcat comandantul, iar acum în locul ei este marea.

Se părea că acea lume căpătase un golf lat de trei sute de kilometri.

Ceva mai târziu, Aphran și-a recuperat puținele lucruri personale din tancul comandantului.

– Unde te duci acum? a întrebat-o el.

– Nu știu, i-a răspuns ea, și asta îmi dă un sentiment de libertate.

Apoi a pornit la drum.

Echipamentul lui cameleonic era mai bun decât oricare altul văzut de ea, dacă nu cumva acest lucru în sine era lipsit de logică. S-a întrebat dacă nu ar putea fi chiar mai bun, deoarece efectul îl făcea invizibil doar pentru detectoarele Polity din acel segment – și nimic mai mult. Orlandine l-a detectat după curenții gazoși parazitari pe care îi crea și după efectele slabe de reacție inversă pe care le provoca în tehnica gravitațională folosită pentru a menține întreg segmentul Dyson. A observat acest fenomen timp de ore în șir și începuse să creadă că nu va mai descoperi nimic, însă detectorii Polity dintr-o zonă pe care o ocupa el au început brusc să recicleze imagini vechi. În timp ce se întâmpla acest lucru, a apărut o navă ciudată, având formă de lingură, care a coborât alături de un reactor de fuziune globular montat pe una dintre grinzile înclinate.

Ei, ce ești? s-a întrebat Orlandine.

Cât a urmărit ea, nava s-a fixat în acel loc cu ajutorul unor cili, apoi a întins un tentacul care a șerpuit de-a latul metalului rece spre reactor. S-a ramificat

peste întreaga calotă a reactorului și a început să pătrundă. Se încărca? Fără îndoială că pe stațiile Cassius nu avea să se înregistreze nici un raport referitor la golirea unui reactor, pentru că Orlandine a recunoscut o tehnologie foarte asemănătoare cu aceea pe care o studia în acele momente.

Un dar de la un admirator.

Orlandine a bănuit că același admirator venise acum să îi facă o vizită. Dar cum de știuse să vină acolo? Apoi și-a dat seama: visele ei. Potrivit teoriilor moderne, toată materia fiind doar spațiu-timp, provoca efecte observabile de sub continuum-ul său: în spațiul U. Tehnologia Jain era de fapt materie organizată superior. În visele ei apărea implicit conceptul de tehnologie Jain care lasă o urmă evidentă pe țesătura spațiului – acea formă de *păianjen* o reprezenta pe aceea care trebuia să fie recognoscibilă din spațiul U. Imediat după aceea, s-a temut că vizitatorul știa precis locul în care se afla ea și de aceea a început să se gândească la modalități de scăpare. Apoi și-a dat seama ce altceva mai vedea: acest vas ciudat desfășura o cercetare continuă printr-un strat al segmentului Dyson. Într-un fel, persoana sau lucrul care pilota nava aceea ghicise doar în mare locul în care era ea. Continuând în același mod, îi vor trebui câteva zile ca să o găsească. Dar ea trebuia să decidă ce va face în acest timp.

Instrumente de la tehnica Jain...

Orlandine ajunsese la concluzia că Skellor folosise tehnologie Jain ca sistem pentru a-și sprijini interfața

cu un IA, ceea ce folosise, la rândul lui, pentru a lua sub control aceeași tehnologie. Însă nu în mod suficient, pentru că scopul propriu al tehnologiei contribuise probabil la prăbușirea lui în cele din urmă. Cu toate acestea, Skellor nu era haiman, deci era inferior. După ce desfăcuse nodul Jain pe un sfert, Orlandine înțelegea acum bine că orice parte din acesta, în timpul creșterii, crea ovare în care nodurile se dezvoltau cu o legătură univocă față de gazdă. Într-un corp uman infestat cu această tehnologie puteau fi chiar și milioane de noduri – extrăgând informații, rămânând în același timp ascunse. Ea putea doar să presupună că Skellor nu înțelesese acest lucru decât atunci când fusese prea târziu. Așadar, nu fusese suficient de iute sau îndeajuns de inteligent. Dacă interfațezi un idiot cu un IA, cu siguranță că vei ajunge la o diminuare a inteligenței generale.

Arogant?

Dându-și seama de capcană, Orlandine intenționa să o evite. Dar cum? Întotdeauna vor exista riscuri. S-a uitat în jur, prin laborator, la dispozitivul cardanic ce conținea rămășițele nodului, apoi în jos, la băncile de cristale de memorie în care stocase masa de programe și informații structurale obținute de la el. Poate că acum, când situația ei devenea mai primejduită, sosise momentul să sporească în mod calculat riscul pe care îl înfrunta. Având în vedere sistemele-tampon și de decuplare pe care le avea în prezent la dispoziție, putea să-i extindă spațiul de prelucrare doar cu un sfert. Dincolo de această cifră, lucrurile vor începe

să se deterioreze. Și atunci... un miceliu care să împiedice degradarea sinapselor din creierul ei organic și să le înlocuiască apoi cu ceva mai rezistent? Desigur, nu se putea înregistra complet pe sine într-un cristal și apoi să lase acel organ esențial să piară... Nu, etosul haiman se baza pe dobândirea sinergiei om-IA și, înregistrată pe cristal, ea va deveni în întregime IA. Dar acest lucru ar fi fost rău?

Nu.

Orlandine a lovit cu pumnul în peretele dublat cu spumă rezistentă la șocuri. Refuza să înceteze a fi ceea ce era. Totul se reducea la timpul uman și la impulsurile strict umane: în cele din urmă, zeii nu apreciau puterea zeiască, însă ființele umane, da. De ce să tânjești după o asemenea putere dacă în procesul de a o dobândi te schimbi în ceva pentru care acea putere reprezintă doar un aspect al tău, deloc mai important decât acela de a merge, a vedea sau a auzi? Asta nu însemna un progres, ci doar o repoziționare. Va începe cu creșterea de un sfert a spațiului de prelucrare și se va lega la băncile de cristale de memorie – riscând incursiuni Jain din punct de vedere informațional –, apoi se va mai gândi dacă să-și aplice miceliu. Și după aceea va desface nodul Jain cât de repede va putea.

Când s-a apucat din nou de lucru, s-a străduit să ignore șoapta discretă pe care o auzea cu urechea minții: *Deci, totul despre putere...*

În timp ce nava lui se afla tot în spațiul U, Blegg s-a uitat cu răceală spre nodul Jain ce se odihnea în

micuțul cilindru din sticlă ranforsată. Așadar, aceasta era următoarea etapă: un nod de a doua generație, mai eficient în distrugerea rasei umane decât acela pe care îl avusese Skellor. Deși se atașa de ființele umane, față de Blegg nu reacționa. Se gândise la asta în tot cursul călătoriei până aici și ajunsese la niște concluzii ineluctabile.

Cu o amărăciune crescândă, și-a îndreptat din nou atenția spre ecranul din cabină, pe care echipamentele de detecție afișau spațiul U ca pe o hartă reprezentativă care se potrivea cu dispunerea sistemului Cassius. Pe acea hartă a recunoscut semnătura nodului aflat alături de el, la o oarecare depărtare de una dintre stațiile principale de construcție. Cea de-a doua semnătură se afla de cealaltă parte a soarelui, însă era neclară și dispersată. Echipamentul îl informa doar că ceea ce detectase acolo se găsea într-un volum de spațiu având mărimea aproximativă a lui Jupiter. S-a gândit să urmărească acea semnătură până la sursă, dar a decis să aștepte până la sosirea altor forțe. Întâi va folosi timpul pentru a face o recunoaștere.

Făcând nava să iasă la suprafață din spațiul U, imediat după aceea s-a legat cu o parte a minții la IA-ul stației. După câteva momente, a aflat despre promovarea recentă a helio-meteorologului Maybrem la funcția de supraveghetor al stației după plecarea bruscă și violentă a supraveghetorului inițial, Orlandine. Crimă... după o relație amoroasă care se deteriorase. Ar fi ignorat toate acestea în cazul în care crima ar fi fost comisă de cineva cu o funcție mai mică. Dar

chiar *supraveghetorul* stației? Într-un fel, acest lucru putea să fie legat de prezența tehnologiei Jain aici, în acest sistem. A observat că IA-ul legist încă se afla pe stație, de aceea a hotărât să îi facă o vizită. O oră mai târziu, și-a andocat nava și a coborât pe stație, fiind întâmpinat imediat de Maybrem.

Omul era un amestec curios; îmbrăcămintea arhaică de turist în Caraibe contrasta vădit cu carapacea de haiman care îi stătea prinsă de spinare. Hainele îi erau boțite, ca și cum ar fi fost purtate ceva vreme, iar pe fața lui se vedeau semne de oboseală.

– Am doar o idee vagă privind poziția semnăturii, a spus Blegg. Tu ce date ai?

Maybrem l-a condus în interiorul stației.

– Sateliții mei de vreme solară folosesc comunicații de spațiu U, astfel că am efectuat cercetarea prin intermediul lor și l-am localizat în segmentul Dyson numărul paisprezece, de cealaltă parte a soarelui. Așa cum am primit instrucțiuni, nu am deplasat nimic aproape de el.

– Foarte bine, i-a răspuns Blegg pe neașteptate. Acum aș dori să stăm de vorbă despre IA-ul legist.

Maybrem l-a condus într-o încăpere spațioasă unde, în partea de sus, se rotea încet o hologramă înfățișând sistemul Cassius. Un coridor pe o latură i-a dus la un puț prin care au urcat.

– Aici, a spus omul.

Blegg a rotit butonul de alamă și a intrat.

Făcând parte din clasa roboților noi, modelați după insecte sociale, IA-ul legist era alcătuit dintr-o masă

agitată de furnici robotice semănând cu un ghem lucios din șpan metalic. Se odihnea în centrul unui salon mobilat cu câteva mese joase de marmură și scaune confortabile, cu spătar reglabil – părând nelalocul lui acolo, sugerând un sac plin cu scule murdare așezat pe un covor de Axminster. Un bărbat masiv, cu părul negru și sprâncene stufoase, dormea pe unul dintre scaune, având un comunicator personal în poală și ținându-și picioarele urcate pe o masă, alături de o cană de cafea de pe care fusese scoasă folia de protecție. Două femei stăteau față în față la altă masă, manevrând cu bețigașe din crom în diverse boluri de porțelan. Ele au ridicat ochii spre el, și-au înclinat capetele o clipă – ca și când ar fi ascultat –, apoi au continuat să mănânce. Blegg a mers mai departe, conștient că Maybrem nu venea după el, era evident că tovărășia IA-urilor legiști îi făcea până și pe haimani să se agite.

–Tu. Vocea s-a auzit dinspre ghemul mișcător.

– Deci ai o presupunere, i-a răspuns Blegg. A fost doar o crimă sordidă?

– Așa am fost determinat să cred, a răspuns IA-ul, dar prezența ta aici împinge nepotrivirile cumulative dincolo de o simplă coincidență.

– Adică?

Bărbatul care dormea și-a dres glasul și s-a trezit, apoi și-a coborât picioarele de pe masă. S-a ridicat, iar comunicatorul personal s-a rostogolit pe mocheta-mușchi de culoare cafenie, având un model cu vițe verzi și galbene. S-a aplecat să-și recupereze aparatul, l-a examinat o clipă pe Blegg, apoi a zis:

– Cât investigam, am avut un vizitator care a distrus un robot de întreținere pe învelișul stației, intrând prin ecluza lui. Apoi intrusul a pătruns în stație, dar nu știm în ce scop.

– Și care este legătura? a întrebat Blegg.

Bărbatul a aruncat o privire spre IA, care a spus:

– Încă analizez datele. Poate ne furnizezi tu ceva mai multe informații.

Blegg a înaintat spre centrul încăperii și a ocupat un loc alături de masa bărbatului. S-a conectat mintal de IA și a studiat fișierul prezentat de acesta, care descria în amănunt rămășițele robotului de întreținere și speculații privind modul în care îl distrusese vizitatorul, apoi acțiunea subversivă executată împotriva sistemelor de securitate, găurile tăiate prin învelișul stației și închiderea ulterioară a acestora.

– Alte date relevante nu mai am, a spus el. Știi deja de la Maybrem că semnătura nodului este localizată în segmentul Dyson paisprezece.

Bărbatul cu părul negru a privit întâi spre IA, apoi spre Blegg, după care s-a încruntat și a început să apeleze date pe comunicatorul personal.

– Tehnicile folosite pentru a reuși accesul pot fi asociate cu folosirea tehnologiei Jain, a spus IA-ul.

– Teoretizează, i-a cerut Blegg pe un ton tăios – nu era cazul să apeleze la plezanterii sociale, pentru că nu se simțea prea grozav.

– Orlandine a obținut tehnologie Jain.

– Faptul că s-a depistat o semnătură demonstrează că tehnologia nu a fost încă eliberată... ori eliberată

în întregime. Dar de ce s-ar întoarce Orlandine aici? Blegg a obținut alte date de la IA și a adăugat: După ce *Heliotrope* a căzut în spațiul U.

– Profilul el psihologic demonstrează un atașament deosebit față de acest proiect. Nu ar fi în stare să îl abandoneze cu ușurință, astfel că se putea întoarce la fel de ușor precum plecase.

– Teoretizează.

– Nu se știe cum, dar a intrat în posesia unui nod Jain, a efectuat saltul U afară din sistem, apoi a revenit, s-a ascuns în segmentul Dyson unde, de atunci încoace, a descoperit câteva dintre secretele nodului. Folosind tehnologie Jain, a pătruns aici ca să vadă ce progrese am făcut în investigarea crimei.

– Orlandine este haiman și a avut funcția de supraveghetor al stației – prin urmare, nu ar fi avut nevoie să folosească tehnică Jain ca să pătrundă aici.

– Uite ceva aici, a spus bărbatul care stătea la masă. Blegg s-a uitat spre el, apoi a prins comunicatorul personal aruncat în direcția lui. A examinat ecranul, în timp ce omul a continuat: Cu douăzeci de minute înainte de explozie, ea a cerut să se încarce provizii suplimentare pe *Heliotrope*. Asta nu a părut a fi acțiunea unei persoane care suferă de vreo problemă mintală și este disperată, dar ideea a fost ignorată până acum. Verifică lista de aici – articolul opt.

– Material de ecranare, a zis Blegg.

– Alte date, a anunțat IA-ul.

– Da, așa e.

– Nu, voiam să spun că vor mai sosi date.

– De unde?

– De la o navă din clasa Centurion pe nume *Not Entirely Jack*.

– Aha, a spus Blegg cu un oftat, ce mult înseamnă *descoperirile accidentale* făcute într-un univers holistic...

Fără a primi răspuns de la IA, bărbatul a observat:

– IA-urile legiste nu sunt recunoscute pentru simțul umorului.

– Dar *nu glumeam*, a spus Blegg.

– retroact 7 –

A întors încă o carte, a văzut cum toate erau așezate de jur împrejurul lui ca niște lespezi de mormânt.

S-ar fi putut transporta acolo, jos, din nava de atac, dar, fiind capabil doar să se transporte pe sine și un număr limitat de obiecte prin spațiul U, avea nevoie de acea navetă. Multe articole de acolo, unele dintre ele foarte mari, trebuia duse pentru a fi studiate de SCP. Aducându-și naveta la destinație de-a lungul dârei de opt kilometri presărată cu distrugeri, s-a uitat la epava care zăcea la capătul drumului. Forțele de securitate organizaseră un cordon din drone în jurul epavei, dar aici oricum nu erau curioși și nici nu s-ar fi găsit cineva în Tuscor City care să dorească să vadă acel spectacol. Majoritatea oamenilor se arătau mai interesați să treacă în siguranță printr-una dintre cele câteva facilități de runciblu ori să ajungă la bordul uneia dintre navele de evacuare.

Nava de cercetare-diversiune din Prador arăta aproape intactă, în ciuda confruntărilor avute recent

cu un cuirasat al SCP, cu o stație de apărare planetară și în cele din urmă cu solul. Poseda blindaj din metal exotic, marele avantaj al celor din Prador asupra celor din Polity – la care se adăuga faptul că Prador avea mai multe nave. Totul părea să capete altă turnură totuși, acum când șantierele de construcție de nave funcționau la capacitate maximă, însă era exclusă o victorie ușoară. Securitatea Centrală a Pământului calculase că Polity va mai pierde cinci lumi până să silească forțele Prador să se retragă. Aveau să mai moară miliarde de oameni, războiul urma să mai dureze cel puțin douăzeci de ani, iar după aceea Polity va aduna cioburile vreme de secole. Probabil că Blegg putea găsi aici ceva care să aducă mai mult optimism pentru SCP.

Blegg și-a adus naveta jos, pe deasupra cordonului și, coborând, a observat autotunuri urmărindu-l. După ce a pus nava la sol, a văzut un gravimobil blindat și un transportor venind în viteză spre el, iar când s-a dat jos din navetă, soldații au coborât năvalnic din gravimobil. Se părea că IA-ul navei de atac nu fusese informat în legătură cu sosirea lui. S-a lămurit de contrarul când comandantul unei forțe SCP s-a apropiat de el.

– Probleme? a întrebat-o Blegg pe femeia care stătea în fața lui.

Soldații comandați de ea s-au îndreptat către transportor, din care au început să descarce diverse articole legate de paleți antigravitaționali.

Ea a dat rar din cap.

– Când ai sosit, am primit știrea: un cuirasat al Pradorului tocmai a pătruns în sistem.

Blegg a comunicat imediat de la minte la minte cu IA-ul navei de atac aflate mult deasupra.

– *De ce nu m-ai informat?*

– *Pentru că oricum aveai să afli, iar eu am treburi mai importante decât să te țin la curent cu informațiile*, i-a răspuns Yellow Cloud.

– *Cât timp am la dispoziție?*

– *Maximum trei ore.*

Blegg s-a întors și a privit de-a lungul navetei lui, transmițând o comandă către computerul de bord ca să deschidă cala. Ușa rampei a ieșit cu un fâsâit din locașul ei și a coborât. El s-a întors spre femeia-comandant:

– Ce ai obținut până acum?

Ea s-a răsucit pe călcâie și l-a condus spre locul unde soldații ei tractau paleții plutitori pe deasupra terenului accidentat. Făcând un semn către unul dintre paleți, pe care stătea un obiect masiv învelit în plastic, ea a zis:

– L-am găsit pe pilot aproape intact.

Blegg s-a uitat lung la obiect, apoi spre oamenii care îl deplasau.

– Câți oameni ai aici?

– Cincizeci și opt.

– Și restul? a spus Blegg, făcând un semn către ceilalți paleți.

– Acolo mai sunt rămășițele unei arme cu fascicul de particule, un generator termic, un lansator de rachete și ceea ce pare a fi o armă biologică din Prador.

– Ce rută ai ales ca să pleci de aici?

Ea a arătat în spate, spre oraș.

– Aceeași ca toată lumea.

– Prea bine. Lasă Pradorul, avem deja la gheață mai multe cadavre de-ale lor decât ne trebuie. Abandonează lansatorul și generatorul termic, știm deja cum funcționează. Ai cu tine trei xenotehnicieni?

– Da.

– Îi vreau să rămână cu mine, împreună cu toate echipamentele lor. Încarcă orice altceva de aici și ordonă-le celorlalți ai tăi să urce la bord.

Femeia-comandant a părut brusc ușurată.

– *Yellow Cloud,* a transmis Blegg. *Ți-i trimit pe soldații aceștia, împreună cu unul sau două lucruri posibil folositoare. Te rog să preiei controlul asupra navetei și să o lansezi în momentul când soldații ajung la bord. După ce ajung la tine împreună cu acele lucruri, să trimiți naveta înapoi.*

– *Asta nu-ți va oferi prea mult timp.*

– *Suficient ca să scot toată stocarea de comunicații pe care o voi găsi.*

Femeia-comandant a rămas împreună cu cei trei xenotehnicieni, unul dintre ei tractând un dulap plutitor cu scule, ceilalți doi având sculele în saci de spate. Imediat ce naveta s-a înălțat, urmat de ceilalți, Blegg a pătruns în interiorul navei de cercetare-diversiune. Singurul tunel, larg și suficient de asemănător cu o peșteră pentru a permite accesul unui corp mult mai masiv decât acela al unui om, ducea spre un sanctuar nu foarte înalt, unde primul-copil Prador stătuse la

consolele navei străine. Păduchi de navă, de mărimea unui pantof uman, se târau pe pereții aspri din piatră care erau acoperiți cu inflorescențele de culoare verde-deschis ale ierburilor. Consola de comandă se proiecta din podea ca un coral uriaș, iar o serie de ecrane hexagonale alcătuiau cea mai mare parte din peretele din față.

Așezat între consolă și ecrane, Blegg a făcut semn către podea.

– Vedeți asta? Apoi a trasat un contur cu vârful bocancului. Stocatorul de memorie trebuie să fie chiar aici, dedesubt. Nu este minat, pentru că cei din Prador sunt convinși de capacitatea lor de criptare – nu au habar cât de ușor pot IA-urile noastre să le descifreze.

În timp ce unul dintre tehnicieni s-a apucat să decupeze podeaua de metal cu un ferăstrău diamantat, femeia-comandant a întrebat:

– De unde știi toate astea?

– Am deschis astfel de nave încă de la început.

– Dar cine ești, până la urmă? Nimeni nu mi-a spus cum te numești.

– Horace Blegg.

Toți au întors privirile.

– Știi ceva? Mulți oameni te socotesc un mit.

– Continuați-vă treaba, le-a ordonat Blegg tehnicienilor. Nu avem mult timp la dispoziție.

În cele din urmă, au îndoit în sus o secțiune a podelei și au lăsat la lumină un teanc de octaedre negre care arătau ca un fel neobișnuit de caviar, între cabluri optice și de alimentare.

– Tăiați de jur împrejur. Nu veți distruge nimic. Blegg s-a întors către omul care avea lada de scule plutitoare. Aruncă-ți sculele. Vom folosi asta – și a făcut semn către ladă – pentru a le transporta.

Curând, au adunat octaedrele și le-au încărcat și, cu un sentiment de ușurare, au ieșit din pântecele întunecos și umed al navei Prador, îndreptându-se către locul în care coborâse mai devreme naveta lui Blegg. Aflat la orizont, soarele, un glob albastru-verzui, se cuibărise între niște nori de culoare gălbuie aflați la orizont, iar stelele începuseră să clipească viu pe firmamentul azuriu.

– *Am înțeles că naveta este pe drum, da?* a transmis Blegg.

Nu a primit răspuns.

– *Yellow Cloud?*

Consultându-și ceasul, a văzut că mai rămăsese o oră din cele trei prevăzute. Blegg s-a concentrat, și-a proiectat conștiința în căutarea navei de atac și a surprins comunicații fragmentare: *...rachete spre... tun pe șine... De unde a... Dar au spus că...* De asemenea, imagini disparate cu nave care scuipau focuri de oxigen în vid, iar acestea nu căpătau formă din cauză că nu exista atracție gravitațională, dâre sclipitoare de resturi, un om urlând în timp ce cădea spre suprafața lumii, având costumul spațial intact, dar începând să se înfierbânte.

– *Blegg,* a venit răspunsul de la *Yellow Cloud,* îmi pare rău.

A urmat o semnătură de spațiu U, moment în care nava de atac a fugit din sistem.

Revenind spre suprafața acelei lumi, Horace Blegg a ridicat ochii și a descoperit că nu toate luminile de pe cer erau stele. S-a răsucit și i-a privit pe cei doi companioni.

– Avem o problemă, a început el.

Lumina, având strălucirea orbitoare a pulberii de magneziu aprinse, a alungat crepusculul. Uitându-se în stânga lui, Blegg a văzut doar flăcări acolo unde mai devreme se aflase Tuscor City, iar un zid de foc înghițea terenul ce se întindea până acolo.

– Da, asta e cu adevărat o problemă, a mai avut timp să spună femeia-comandant.

Apoi totul a căzut asupra lor.

– retroact sfârșit –

Momentul în care a ieșit la suprafață în spațiul real, *King of Hearts* a ajuns sub o activitate intensă și masivă de scanare, iar în interiorul norilor gazoși au început să se agite mii de obiecte. King le-a scanat la rândul lui, însă imaginile receptate au rămas încețoșate până când unele dintre acele obiecte au pătruns treptat în vidul limpede. King se aștepta să vadă nave pe care să le recunoască – cele care plecaseră din Polity împreună cu Erebus –, dar nici una dintre ele nu se afla acolo. În schimb, IA-ul a văzut ceva cu totul străin. Se părea că nava de atac coborâse într-un fel de capcană uriașă și că la fiecare nivel ceva încerca să o înhațe. King a deschis canale sigure de comunicație

și a încercat să separe ceva coerent din straturile de asalt informațional.

– Nu sunt cu Polity, a transmis IA-ul navei de atac.

Nu a primit nici un răspuns – totul părea urletul înnebunit al unei mulțimi turbate.

– Vreau să vorbesc cu Erebus.

Au apărut semnături de spațiu U, unde se strânseseră acele obiecte misterioase, apoi aproape. Întâi a luat ființă ceva mare, apoi densitatea spațială înconjurătoare a început să crească acut, pe măsură ce au sosit și alte lucruri. La mai puțin de o microsecundă după aceea, IA-ul a detectat o interferență crescândă a spațiului U și atingerea fierbinte a laserelor ce își găsiseră ținta și a făcut ca nava *King of Hearts* să cadă în spațiul U, pentru ca o clipă mai târziu să iasă la suprafață la 150 000 de kilometri depărtare.

– Vorbește-mi, nu sunt dușman.

Răspunsul a fost un răcnet consensual:

– Deschide-te complet!

Așadar, *acesta* era Erebus. Acest tot era Erebus. Și îi cerea lui King să se contopească cu el. De-a lungul anilor săi de existență, IA-ul navei de atac ajunsese să disprețuiască umanitatea și simțea nevoia de a găsi ceva mai bun, mai măreț și complet IA. Fusese pregătit să creeze ceva ca acest... consens. Dar să se alăture unuia, să se lase absorbit în unul? În acel moment, King a descoperit cât de mult își prețuia propria individualitate și s-a înțeles pe sine ca fiind mai asemănător cu creatorii lui decât cu acel lucru. Preluând fluxuri informaționale, structuri logice și *scop* ce

depășeau capacitatea lui de înțelegere, King a recunoscut doar nebunie.

– Am nevoie de timp.

– Nu-ți acord.

Din nou semnături de spațiu U. Pornind pe un curs invers, King a făcut un nou salt, trezindu-se însă că trebuia să se zbată printr-o furtună a spațiului U. În mod independent, Erebus își elaborase probabil propriile USER-e. Reechilibrând tot timpul motoarele, King a zburat prin acea furtună, dar interferența și mai puternică produsă de USER l-a izbit, iar *King of Hearts* a căzut pe o pantă spațială, ca și cum ar fi pătruns în spațiul real prea aproape de un puț gravitațional. Acesta s-a materializat într-un maser de mare putere, străpungând instantaneu corpul navei. Eliberare antimuniții, iar King a răspuns cu foc asupra unor ținte multiple: nave și proiectile. King a făcut un nou salt, pătrunzând cu forță într-un continuum de sub-spațiu și ieșind brusc din el, fără să cedeze. Încă 150 000 de kilometri, suficient numai pentru a scoate nava de sub ploaia principală de proiectile. Acum, sistem planetar. Încă urmărit de roiul de proiectile, King a acționat motorul de fuziune la maximum. Măcar atacatorii nu mai puteau pătrunde în spațiul U nici cât el și nu puteau face saltul înainte. Cu toate acestea, armele lor erau mai rapide.

Maserele au sfredelit coca navei lui King, dezgolind blindajul ca o șurubelniță ce scrijelește vopseaua, apoi s-au îndepărtat pentru a urmări un pachet antimuniții eliberat de navă. Ele au străpuns ceea ce era

doar o imagine holografică a navei de atac, după care au țâșnit înapoi. Focoasele proiectilelor teleghidate au detonat asupra pachetelor similare. King a pus online un tun pe șine și a umplut spațiul din urma lui cu proiectile near-c, măturând totul cu canonada dezlănțuită pentru a-și ascunde coborârea către planeta fierbinte, dar vie, de dedesubt. A continuat să lanseze rachete interceptoare până când și-a golit arsenalul; a trecut apoi la implodere contra-terane de mare putere și arme atomice simple. O furtună uriașă de explozii s-a stârnit în urma navei de atac pe traseul ei coborâtor. Exploziile electromagnetice au făcut ca scanarea să se realizeze doar cu intermitențe. Acum vedea alte nave în urma sa ori erau doar resturi care se prăbușeau?

Ajuns deasupra atmosferei, King s-a duelat numai cu armele cu fascicul, distrugând rachetele ca niște viespi care se îndreptau spre el. A urmat o reintrare care a încălzit corpul navei până la alb, apoi o junglă nesfârșită și cotropită de aburi, iar după aceea, în față, munții. King i-a scanat și a detectat concentrații utile de metale și carbon. Consumând cât mai puțin din energia înmagazinată și cu reactoarele de fuziune luptându-se să facă față, a eliberat un ultim pachet antimuniții în vreme ce rachetele se apropiau din toate părțile. *King of Hearts* a decelerat puternic în coborârea spre munți. Opt focoase au lovit la mai puțin de o secundă unul față de altul. Exploziile de proporții titanice au incinerat jungla pe o rază de o mie de kilometri, au făcut țăndări un munte și au creat

un lac de magmă. Cu excepția indicațiilor spectroscopice referitoare la metalele și carbonul existente în atmosferă, nava de atac dispăruse. Întrucât locul impactului și zona înconjurătoare erau acum radioactive, scanarea era îngreunată considerabil.

Dându-și seama că Dragon tocmai ieșise din spațiul U, Mika s-a trezit instantaneu.

– Am sosit? a întrebat ea.

– Da, a confirmat Dragon prin sistemul de comunicație al cătușei.

La scurtă vreme după plecarea lui Dragon de lângă *Jerusalem*, cu câteva zile în urmă, capul lui și pseudopodele însoțitoare se retrăseseră în gaura lor, iar aceasta se închisese. După aceea, conversația cu entitatea se desfășurase doar prin intermediul comunicatorului. Dragon răspunsese la multe întrebări, însă vorbele lui se dovediseră încurcate și neclare, așa cum se întâmpla mereu. Mika încă nu știa unde o dusese Dragon și nici nu cunoștea motivul.

Trăgând deoparte foaia de încălzire, s-a ridicat în capul oaselor și a cerut:

– Vedere exterioară.

Zidurile și tavanul au dispărut, dar acum vedea doar ceea ce putea fi descris drept o imagine *interioară*. Interiorul lui Dragon, și nimic altceva. Mase de carne precum ficatul crud apăsau din toate părțile, iar printre ele colcăiau mănunchiuri de tentacule de culoare roșie-sângerie. În timp ce privea, un pseudopod alb-cenușiu a șerpuit prin dreptul ei ca un țipar

de mare uriaș și ceva globular cu vine metalice răspândite pe toată suprafața s-a scufundat treptat, dispărând. Dar această mișcare exterioară în jos a făcut-o pe Mika să-și dea seama că în acele momente cătușa era împinsă încet înapoi spre suprafața lui Dragon. Părea un proces lent, de aceea s-a ridicat în picioare, și-a luat sacul, apoi s-a dus să folosească facilitățile sanitare pe care le avea acolo. După aceea, s-a întors și a luat un recipient cu cafea și a rămas să urmărească ce se petrecea în timp ce băutura se încălzea în mâna ei.

– Unde am ajuns? a întrebat ea în cele din urmă.

Podeaua s-a cutremurat, iar carnea și pielea lui Dragon a început să se desfacă deasupra capului, lăsând să se vadă o strălucire fierbinte. Carnea s-a tras în jos din fiecare parte a cătușei când aceasta a ieșit cu totul la suprafață. Mika a observat stele presărate pe bolta întunecată, deasupra unui orizont draconic. În partea opusă strălucea un soare alb, actinic, a cărui ferocitate era filtrată suficient prin sistemul de proiecție, ca să nu îi ardă ochii cu totul.

– Aici, a informat-o Dragon.

Sub strălucirea orbitoare a soarelui, în suprafața lui Dragon s-a deschis un crater masiv, din adâncul căruia a apărut o constelație de stele albastre. Mii de capete de cobră au apărut la vedere: evantaie larg deschise, alcătuite din cobre, creșteau din ramurile arteriale mari care, la rândul lor, porneau dintr-o coloană încâlcită din vițe ale copacului central. Această creștere titanică s-a ridicat prin apropierea cătușei ca o navă spațială organică de dimensiuni uriașe ce se

pregătește de lansare. A ascuns soarele și abia atunci, când lumina puternică a fost obliterată, a putut Mika să vadă celelalte obiecte apropiindu-se. Această nouă sferă putea fi o mini-lună ori o navă de proporții titanice, dar când a venit mai aproape, a observat că și aceasta creștea în revers. Cealaltă sferă rămasă din Dragon s-a apropiat.

Luându-și comunicatorul personal, Mika s-a așezat pe scaunul de realitate virtuală, și-a pus centura și a înclinat spătarul înapoi. Prin aparat, a făcut o verificare ca să asigure funcționarea în continuare a tuturor echipamentelor de înregistrare conținute în cătușă.

– Ce faci? a întrebat ea.

Carnea asemănătoare ficatului din podeaua deschisă s-a desfăcut ca să permită ieșirea a două pseudopode și a acelui cap nou și tulburător de Dragon. Acesta s-a arcuit sus, deasupra ei, a aruncat o privire la ceea ce urmărea ea, apoi și-a îndreptat atenția direct spre Mika.

– Mă pregătesc să-mi obișnuiesc cealaltă jumătate cu unele realități, a spus el.

– Înseamnă că nu știe?

– Nu, nu am reușit să stabilesc legătura cât am fost ținut captiv în blocada USER din jurul sistemului Cull și nu am încercat legătura de când Cormac m-a familiarizat cu evenimentele de pe tărâmul Creatorului.

– De ce nu?

– Din câte știa Cormac, întâlnirile față în față dau rezultatele cele mai eficiente. Cealaltă jumătate a mea este încă supusă programării făcute de Creator.

– Dar celălalt sine al tău va învinge sigur asta, iar rezultatele vor fi aceleași ca în cazul tău?

– De ce să fie? Acesta este un *eu* diferit. O vreme, am fost și prizonierul lui Jerusalem.

– Și va fi suspicios? a sugerat Mika.

– Doar va ști cu siguranță, văzând ceea ce am văzut eu din interior.

– Poate că tot nu te va crede.

– Să sperăm că va crede. Nu aș vrea să mă *sinucid*.

Cea de-a doua sferă Dragon s-a apropiat deasupra capului ca o lună care cade pe pământ. Folosindu-și comunicatorul, Mika a transmis o instrucțiune prin care cerea ca o parte a imaginii să fie mărită. Un sfert din tavan a slujit acestui scop, concentrându-se asupra locului în care doi copaci cu pseudopode se întindeau unul către celălalt. Au urmat fulgere strălucitoare între ei, când sarcinile relative ale celor două sfere s-au egalizat. Înnegrite și scoțând fum, câteva pseudopode lovite de aceste descărcări au fost ejectate din copaci. În cele din urmă, cele două excrescențe masive au început să se unească și să se zvârcolească una *în* cealaltă. Mika a observat capetele din surse separate unindu-se, ochi în ochi, ca fișele electrice care se împreunează, iar safirele s-au stins. Mika s-a întrebat dacă acela era modul în care se conectaseră cele patru sfere originale ale lui Dragon, nevăzute înăuntrul uniunii. Cei doi copaci, semănând cu două fișe organice uriașe, s-au unit complet, apoi copacul compozit a început să se contracteze și să devină tot mai scund, atrăgând laolaltă cele două sfere Dragon. Mika s-a

gândit că poate era prinsă între două entități titanice care puteau să ajungă peste scurt timp la un dezacord violent. Deși experiența ar fi fost fascinantă, ea sigur nu i-ar fi supraviețuit.

Cormac a ascultat traficul de comunicații, apoi a privit spre ceea ce îl înconjura. Navele reprezentate ca stele minuscule, apoi mărite până la nivel vizibil, au apărut continuu și s-au rotit în jurul soarelui, spre poziția actuală a navei *NEJ*. Din acea parte a navei avea o vedere mai bună asupra situației. La fel ca pe puntea de comandă a navei originale *Jack Ketch*, Cormac stătea parcă în vid, undeva departe de soare, dar într-un sistem Cassius contractat până la o scară mai ușor de gestionat. Sistemele de vizionare ale navei au făcut ca norul de gaz să devină translucid și au filtrat strălucirea puternică a soarelui. Segmentul 14 Dyson ieșea în evidență în stânga lui Cormac – forma lui romboidală fiind un ochi cenușiu în gazul învolburat.

– Așadar, unde ți-e nava acum? a întrebat el.

Horace Blegg, care stătea alături de el, a întins o mână și a arătat spre una dintre stații, de unde pleca în acele momente o navă măruntă, un punct roșu care a luminat intermitent pe tabloul de afișare. Cormac a făcut o grimasă, apoi s-a întors pentru a-l studia pe celălalt bărbat, dacă era bărbat: Blegg avea din nou înfățișarea unui oriental bătrân, cu părul cărunt tuns scurt, având o expresie enigmatică. Purta un costum de mediu de culoare verde-pal, prăfuit, și avea nisip pe ghete.

– Spui că ai la bord un nod Jain?

Blegg s-a strâmbat și a răspuns:

– Da.

Îndreptându-și din nou atenția asupra segmentului, Cormac a văzut o zonă roșiatică apărând neclar – cealaltă semnătură.

– Asta e cea mai bună rezoluție pe care ne-o poți oferi, Jack?

IA-ul navei din clasa Centurion i-a răspuns:

– Semnătura de spațiu U este ciudată – o dispersie vagă între două puncte. Probabil a fost inițiat un nod care se desface.

– Bine, unde ne aflăm acum? a întrebat Cormac. Blegg, tu ai fost atras aici de semnătura de spațiu U a unui nod Jain, iar eu am venit în urmărirea unei ființe care se numește Legat. Ar fi puțin probabil să nu existe o legătură între evenimente.

– Există o legătură, l-a aprobat Blegg. La început, am presupus că nodul avea legătură cu o crimă comisă la bordul uneia dinte stații – că acesta era în posesia unui supraveghetor pe nume Orlandine. Este posibil ca ea să nu fie amestecată în asta – cu alte cuvinte, a comis crima printr-o coincidență. Mie însă nu-mi plac defel coincidențele.

Cormac și-a înclinat capul, verificând alte informații prin legătura la rețea.

– Sincronizarea este aproape perfectă. Tu ai detectat această semnătură aparte la scurtă vreme după sosirea Legatului aici... dacă a sosit cu adevărat...

Blegg a ridicat din umeri, părând ciudat de netulburat.

Cormac a continuat:

– Trebuie să presupun că semnătura provine de la un nod aflat anterior în posesia Legatului și care acum se găsește undeva în interiorul segmentului Dyson. Trebuie să descoperim unde.

– Agent, las asta în seama ta.

Brusc, Blegg a plecat.

– Jack, e real omul ăsta? a întrebat Cormac imediat. Ceea ce a stat aici acum câteva momente era ceva real?

Cu mult timp în urmă, se gândise că, dacă Blegg era un avatar al Securității Centrale a Pământului, ar avea nevoie de complicitatea unor IA-uri ca Jack pentru a-și face aparițiii atât de scurte ca aceea de mai devreme.

– Da, a fost.

Cormac a făcut o grimasă – desigur, chiar dacă aveau un acord tacit în privința acestei aparițiii, IA-urile tot nu i-ar fi spus lui asta. S-a conectat din nou la rețea și a accesat structura de comandă IA și a văzut comanda generală ce îi fusese încredințată. Oare IA-urile nu ar fi fost mai potrivite pentru a se ocupa de această problemă? Și-a pus întrebarea în treacăt – mai procedase astfel de multe ori –, după care a transmis instrucțiuni. Știa că statutul lui de acum va ține doar atâta vreme cât nu dădea greș. Aruncând o privire spre Thorn, a traversat spațiul parcă vid pentru a ajunge lângă el și a înclinat din cap în semn de confirmare.

– Jack, care este sprijinul de care beneficiem în prezent?

– Două cuirasate și douăsprezece nave de atac... adică *trei* cuirasate.

Evident, tocmai sosise încă unul.

– Bine. Cormac a examinat holograma înfățișând sistemul Cassius. Pune un cuirasat să stea deocamdată deoparte și poziționează-le pe celelalte două dedesubtul segmentului. Pune-le să folosească scanarea în spațiu real și scanarea în spațiu U ca să descopere semnătura nodului. Poziționează navele de atac la distanțe egale în jurul perimetrului.

– S-ar putea ca Legatul să se salveze cu fuga, fără nod, folosind echipamentul cameleonic..., a spus Thorn.

Cormac a ridicat o mână.

– Echipamentul cameleonic este bun atâta vreme cât nimeni nu e conștient de prezența utilizatorului în apropiere. Proiectilele electromagnetice îl vor afecta suficient de mult pentru ca noi să reușim detectarea. Deși am îndoieli că Legatul va fugi de aici fără să-și ia jucăria. În acel segment nu locuiește nimeni, astfel că nu există nici o gazdă umană potențială, ca Thellant.

– În caz că va trebui să cercetăm, e o zonă mare.

– Aștept sugestii.

Thorn a făcut un gest din umeri și și-a încrucișat brațele la piept.

Pentru o clipă, Cormac s-a întrebat ce părere avea celălalt despre faptul că el își asumase comanda, deoarece, până la apariția lui Coloron, această arenă îi aparținuse lui Thorn. A făcut uitată întrebarea:

Thorn era profesionist, și nu de azi, de ieri. În situații ca aceasta nu erau admise micile gelozii.

Cormac a închis ochii și, folosindu-și legătura la rețea, s-a întors și a făcut să se rotească reprezentarea tridimensională a segmentului Dyson. Cu ajutorul datelor de scanare transmise spre el de cuirasatele care se apropiau, a reușit să-și facă o idee mai precisă asupra locului în care se găsea nodul, deși semnalul nu voia încă să prezinte o rezoluție clară. A verificat pozițiile navelor de atac, care erau aproape la locurile stabilite și, pe măsură ce au sosit alte nave, a observat mai multe stele strălucind de jur împrejur, ca un spectacol de focuri de artificii. În loc să întrebe, Cormac a verificat numărul acestora prin intermediul legăturii de rețea. Încă nu erau destule: pentru acea acțiune aveau nevoie de cel puțin o sută de nave.

– Când vom reuși să acoperim marginile, pătrundem pe *aici*. A transmis o imagine a segmentului cu o margine evidențiată prin culoare. Va trebui să realizăm acoperirea fiecărei nave cu telefactori și drone – încă nu avem suficiente nave. Vreau să folosească proiectile electromagnetice într-o structură standard de căutare, pentru că nu țin ca Legatul să afle că noi știm cum să detectăm nodurile Jain.

– Iar apoi ajungem chiar la țintă? a întrebat Thorn.

– Imobilizăm, capturăm, apoi interogăm... dacă va fi posibil.

– Nici măcar nu avem idee ce este această entitate căreia i se spune Legat. Este străin, IA, și una și alta, sau nimic din toate astea? S-ar putea să nu se lase prins.

– Ce alte soluții mai avem? a zis Cormac cu răceală în glas.

Atât.

Devenise o bibliotecă burdușită de la podea până în tavan cu cărți, un computer care funcționa în suprasarcină informațională... ori – poate o analogie mai umană – era acum educată peste capacitatea ei. Avea nevoie de instrumente Jain ca să manipuleze asemenea cantități de informații. Prin urmare, trebuia să facă încă un pas irevocabil.

S-a uitat la micul vas pe care îl asigurase nanoasamblorul – un tub de testare nevinovat din sticlă ranforsată, de lungimea unui deget, având la un capăt un dop simplu din plasmel. Acesta conținea ceva care arăta ca un sirop auriu, în care se scăpase un ghemotoc de păr metalic. Cu toate acestea, părul se mișca în mod continuu ca și cum fluidul din tub era menținut într-o fierbere constantă. S-a uitat la el îndelung, apoi a verificat din nou ecranele.

În cele din urmă, după ce pătrunsese în echipamentul cameleonic al navei străine, acum a urmărit-o cu atenție apropiindu-se. Nici sosirea forțelor Polity nu scăpase atenției ei și nici faptul că acestea foloseau sisteme sigure de comunicații pentru a rezista asaltului informațional al Jain. Însă după cine veniseră acele forțe – după ea ori după vizitatorul ei?

La naiba!

A închis ochii și a încercat să-și stăpânească brusca izbucnire de furie și frustrare. Încă îi lipseau informații

vitale – o lipsă care putea însemna moartea ei. După un moment, s-a calmat. A decis să riște luând legătura cu străinul, pentru a vedea ce putea să afle, pentru că era un necunoscut, în vreme ce IA-urile din Polity reprezentau un pericol cunoscut pentru ea. Cu toate acestea, mai întâi trebuia să-și extindă capacitatea, să instaleze sisteme de protecție și să se înarmeze din punct de vedere informațional. Deschizând ochii, s-a uitat din nou lung la tubul de test.

Orlandine a scos dopul din plasmel, a dus tubul la buze și și-a turnat conținutul în gură. Ajunsă pe limbă, substanța avea un gust de cocleală, textură de oase de pește și de sirop. Lichidul din gură s-a umflat, apoi a început să se încingă. Peste o clipă, a avut senzația că avea gura plină cu gem în fierbere. Prin legătura la rețea, a scos offline acei nervi ai ei care transmiteau semnale de durere și vătămare, iar mental a coborât în spațiul artificial de stocare a memoriei și în structurile logice ale minții ei extinse. Abia ajunsă la acest nivel, a reușit să perceapă miceliul care creștea prin cerul gurii și începuse să realizeze conexiuni sinaptice, miliarde de asemenea legături. Apoi a început a stabili conexiuni la rețea și, ca un bolnav de astm, care are nevoie de adrenalină pentru a respira mai ușor, a simțit că lățimea de bandă a fluxului de informații a crescut. Căldura a sporit în fundul gâtlejului pe măsură ce miceliul s-a extins în josul șirei spinării, urmând sistemul ei nervos. Prin intermediul legăturii la rețea, i-a dat instrucțiuni încotro să se îndrepte și a simțit o mișcare pe toată coloana vertebrală. I-a

pătruns în carapace și a început să stabilească legături acolo. Apoi întreaga ei lume a explodat.

Brusc, programele Jain, pe care înainte abia dacă le putea înțelege parțial, i-au deschis acum o percepție ca de zeu. A devenit ca un cititor care, după ce a perceput doar câte o pagină odată, acum înțelege fiecare cuvânt din carte. Săli sclipitoare ale intelectului i s-au deschis. Capacitatea ei de prelucrare s-a dublat și apoi s-a mai dublat o dată. *Asta înseamnă sinergia.*

S-a întors, legându-se la fiecare nivel de echipamentele care o înconjurau. Imediat după aceea a putut să-și accelereze investigația privind ceea ce mai rămăsese din nodul Jain; a absorbit programe de la el și planul general al structurii lui cu viteza cu care mașinile ei puteau să îl deconstruiască fizic. Din computerul care controla miceliul ce se extindea prin segmentul înconjurător, ea și-a absorbit sub-persona și a înțeles că nu va mai trebui să apeleze vreodată la asemenea constructe. S-a apropiat de computer, și-a lăsat mâna pe el și a simțit palma caldă când i-a transmis indicații să facă legătura miceliană directă cu ea. L-a absorbit, a devenit una cu el și a călătorit mai departe prin conexiunea miceliană până la un scanner aflat în depărtare, redirecționând emisia lui într-un fascicul strâns exclusiv spre nava străină din apropiere.

– Ce dorești? a întrebat ea.

Reacția a fost imediată: programe de virusuri care au încercat să detecteze acest nou semnal și sursa lui. Le-a ucis imediat.

– Am întrebat ce vrei.

Atacul viral a încetat și apoi, după o pauză de o microsecundă, ceva i-a răspuns:

– Trebuie să stabilesc asta.

Orlandine presupusese deja că acest străin era un *agent provocator,* care îi pusese la dispoziție un nod Jain drept act de sabotaj împotriva Polity. Ar fi putut porni distrugerea Polity, după care tehnologia Jain ar fi distrus-o și pe ea. Dar de ce venise acest străin până aici, acum? Sosise ca să se asigure că ea acționase așa cum se anticipase, ca să o zorească și să o determine să se conecteze complet la tehnologia Jain? Părea să fie o acțiune stângace, menită mai curând să stârnească suspiciunile ei, să o facă mai precaută și să-l expună incidental pe agentul supraveghetor, pentru a se da de gol.

– Ai vrut să accept darul tău fără nici o rezervă. Nu am procedat așa.

Ființa i-a răspuns:

– Dar o vei face. Vor veni și alte nave. Va trebui să te pregătești, să te aperi. Având asemenea cunoștințe și un instrument precum tehnologia Jain, vei putea să preiei controlul asupra tuturor stațiilor Cassius.

Asta nu era nici măcar o explicație chinuită a prezenței lui acolo, ci nu explica nimic. Orlandine a aruncat o privire într-o parte, spre nanoasamblorul ei care, în ultimele minute, produsese mai multe micelii și mai multe combinații de nanomașini. Tot ce îi trebuia era acel asamblor. Orlandine s-a desprins fizic din miceliul care se răspândise prin întregul segment înconjurător, dar a rămas în contact prin radio. Apropiindu-se de asamblor, l-a oprit, deconectând cablurile

optice și alimentarea cu energie, și a ridicat dispozitivul cu brațele completate de cadrul de sprijin. Preț de un moment, s-a uitat la rămășițele dezasamblate ale nodului – acum rămas invizibil.

– De ce aș vrea așa ceva? a întrebat-o ea pe entitatea străină.

A urmat o pauză.

– Ai putea fugi, desigur, dar trebuie să știi că SCP te va urmări în continuare. De aici, ai putea anula în întregime acel risc. Cei de la SCP nu posedă încă puterea de foc necesară ca să distrugă acest segment Dyson. L-ai putea apăra față de ei. Ai putea deține acest sistem în întregime sau ai putea prelua controlul asupra tuturor runciblurilor de aici. Ba chiar ai putea prelua controlul asupra Polity.

– Am impresia că ești disperat, i-a răspuns Orlandine. Încerci să repari un plan care a dat greș?

– Nu vei scăpa de aici și, cât te vei strădui să scapi, vei pierde timp pe care l-ai petrece mai cu folos îngrijindu-te de apărarea ta.

Orlandine a surâs mai mult pentru sine. Era cât se poate de limpede că acțiunea subversivă a tehnologiei Jain poseda și o componentă psihologică pe care se părea că ea o ocolise: aroganță, megalomanie – ceva de genul acesta. Ori scăpase de aceste păcate? Oricum ar fi fost, ea nu se comportase așa cum anticipase străinul acela. Când s-a întors către ecluza care dădea spre *Heliotrope*, a copiat soluția pentru echipamentul cameleonic al navei străinului și, cu un emițător-receptor de pe un satelit aflat la 80 000 de kilometri

depărtare de ea, a transmis-o către stația ce fusese cândva căminul ei. Dacă forțele SCP veniseră acolo în căutarea acelei nave străine, acum o puteau găsi – era darul Orlandine pentru ei.

15

Agenți Polity: volumul de scrieri de ficțiune așternut despre aceste personaje este atât de mare, încât este foarte probabil ca majoritatea oamenilor să nu aibă defel habar ce sunt ei de fapt. Deseori portretizați drept superființe care își petrec mai tot timpul punându-i la punct pe separatiști, dejucând comploturile ticăloase ale Pradorienilor, descoperind întâmplător ruinele unor culturi străine ori croindu-și drum cu forța printre cei care alcătuiesc populația, uneori este dificil să ții minte că ei sunt oameni reali, care au o slujbă extrem de grea și de serioasă. Dacă nu intervin circumstanțe excepționale, un astfel de agent este recrutat de obicei din rândul celor care alcătuiesc forța de elită numită Sparkind, fiind instruiți în continuare. Misiunea lui este în esență aceeași ca aceea pe care jură să o ducă la bun sfârșit IA-urile: binele majorității (deși modul în care se evaluează acest lucru ar putea deveni subiect de discuție). Un astfel de individ este obligat să-și îndeplinească sarcinile, dă dovadă de o autodisciplină

deosebită și trebuie să facă o serie de alegeri dureroase. Bine, dar cu ce se ocupă ei? Păi... recitiți cea de-a doua frază scrisă de mine mai sus.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Zona vag roșiatică din segmentul Dyson a devenit în cele din urmă un singur punct. Cormac putea presupune doar că neclaritatea de mai devreme era o problemă creată de noua lui metodă de scanare, care în cele din urmă se rezolvase. Alte cinci cuirasate sosiseră acolo împreună cu alte zece nave de atac – inclusiv câteva din clasa Centurion – pentru a sprijini căutarea. Cele care sosiseră mai devreme se deplasau în segmentul-țintă, însă Cormac se gândea acum să le retragă. Dacă acest Legat folosea tehnologie Jain, șansele lor de a-l captura erau aproape nule. Legatul, a bănuit el, știa să utilizeze acea tehnologie mai bine decât separatistul Thellant.

– Au apărut informații noi, a anunțat Jack. Acum voi reconfigura scanerele segmentului.

Brusc, Cormac a avut senzația că se prăbușește spre segmentul Dyson, apoi că pătrunde în el prin straturi de compozit, pe lângă componente structurale uriașe, de care reactoarele de fuziune stăteau agățate ca niște scoici de coca unui vas, și în sălile sale vaste și înghețate. Ceva a licărit în fața lui și, în sticliri de culori, a devenit vizibil. Curând, a văzut nava Legatului, așa cum se deplasa la o sută de metri deasupra unei câmpii. Comparând aceste noi date cu poziția

nodului Jain pe care încă îl detectau, au obținut confirmarea că el se afla pe navă.

– Ce este asta?

– Soluția la echipamentul cameleonic acelei nave, a spus cineva aflat lângă el.

S-a întors și l-a văzut pe Blegg, a cărui navă andocase pe *NEJ* cu puțin timp în urmă.

– Și cum o reținem?

– Interesantă întrebare, la care acum nu pot da nici un răspuns. Dar posibilitatea de a-l captura pe acest Legat a crescut în mod considerabil.

Cormac a analizat această afirmație, dar și ceea ce spusese Thorn înainte de a pleca pentru a se alătura echipajului uneia dintre navele de atac din clasa Centurion, care participa la cercetare. Fiind agentul unui dușman mare, Legatul avea să se autodistrugă pentru a nu fi capturat?

– Jack, vreau analiza acestei nave, a cerut el.

– Un produs al tehnologiei organice, bazată pe Jain. Pare a fi formatată pentru operațiuni secrete: echipament cameleonic foarte sofisticat, acționare și propulsoare amortizate. Corpul este o matrice metalo-organică – fără a fi înzestrată cu un blindaj greu, dar probabil capabilă să se autorepare cu rapiditate. Pentru a descoperi mai multe despre ea, ar trebui să apelăm la o scanare activă, acțiune ce ar putea fi depistată.

– Mulțumesc, asta e tot ce voiam să știu, a spus Cormac și s-a uitat la Blegg. Dacă vom captura această creatură, va trebui să o ținem în carantină, apoi să

dezactivăm tehnica pe care o folosește, după care – a făcut un gest din umeri – să o interogăm, nu?

Blegg a așteptat într-o tăcere impenetrabilă.

Cormac a continuat:

– Cred că ar fi preferabil să descoperim de unde a venit, pentru că am convingerea că nu acționează singură... Jack, vreau ca în blocadă să apară slăbiciuni. În legătura lui la rețea, Cormac a selectat locurile și a dat parametri precișii pentru fiecare punct slab, spunând apoi: Începând de *acolo,* instalăm mine electromagnetice. Dacă este inteligent, nu va merge pe acolo. Acum, să mutăm *NEJ* aici.

– Ce plan ți-ai făcut? l-a întrebat Blegg.

Cormac s-a uitat la el, apoi a spus:

– Jack, fă să dispară holograma.

Scena interioară din segmentul Dyson a dispărut. Acum stăteau pe podeaua sticloasă a punții de comandă.

Cormac s-a gândit îndelung ce să-i răspundă lui Blegg, apoi a zis:

– Îl lăsăm pe Legat să plece.

Legatul nu reușea să priceapă. Skellor avusese succes – o încercare de a obține informații privind modul în care va reacționa Polity la un atac Jain pentru că, la urma urmelor, Erebus nu ținea să știe nimic în plus despre tehnologia Jain. De acord, situația de pe Coloron fusese precipitată, pentru că Legatul intenționase să pună la dispoziția lui Thellant un nod Jain pentru anii următori. Și, bineînțeles, Orlandine părea

să reprezinte un eșec jalnic. Dar de ce să periclitezi o misiune secretă trimițându-l aici pe Legat? Părea absurd.

După ce a transmis actualizările evenimentelor petrecute pe Coloron, așa cum fuseseră înregistrate de sondele și de emițătoarele de spațiu U din jurul planetei, iar apoi îl informase complet pe Erebus în legătură cu situația existentă, Legatul se aștepta să primească ordin de autodistrugere. Navele de atac ce verificaseră segmentul se apropiau în acele momente și curând va avea prea puține șanse de a mai scăpa. Înainte de a întrerupe legătura de comunicație, Orlandine o informase pe entitate că furnizase celor de la SCP soluția referitoare la configurația actuală a echipamentului cameleonic folosit de navă. Acum nu mai avea vreme să schimbe acea configurație. Furios, a simțit îndemnul de a trăda prezența ei aici, în caz că nu făcuse chiar ea acest lucru. Cu toate acestea, deși Legatul considera un eșec experimentul în ceea ce o privea pe Orlandine, exista posibilitatea ca ea să le poată produce daune celor din Polity.

– Încearcă să te întorci, a venit răspunsul prin spațiul U de la Erebus – un ordin cu totul neașteptat.

Comutând de la scanarea pasivă la cea de putere totală, Legatul a început să analizeze situația în care se găsea. SCP nu deținea suficiente nave ca să închidă complet acest segment Dyson, așadar existau slăbiciuni evidente în blocadă. Entitatea a ignorat cea mai mare slăbiciune, deoarece aceea părea a fi sigur o capcană. A ales altă soluție și a calculat o rută convenabilă. Accelerația maximă din acel segment l-ar fi plasat

în raza de acțiune a uneia dintre navele de atac ale SCP doar pentru câteva secunde – timp suficient totuși pentru a fi distrus. Însă îi rămăseseră puține alte soluții de scăpare, astfel că a pornit motorul de fuziune al navei.

Nava în formă de lingură a ocolit o traversă metalică înclinată, apoi două flăcări strălucitoare s-au aprins în partea ei din spate.

Accelerând, a lăsat în urmă un nor de negură înghețată.

– Nu ar fi preferabilă autodistrugerea? a întrebat Legatul.

– Nu există nici o posibilitate de scăpare?

– Scăparea *este* posibilă.

– Atunci trebuie să te întorci la mine pentru reintegrare. Nu trebuie risipite resursele. Refuz să-ți dau permisiunea de a te autodistruge, indiferent de circumstanțe. Să faci tot posibilul să scapi de urmăritori, dar asigură-te că revii aici.

Mai confuz nici că se putea.

Nava Legatului a depășit 30 000 de kilometri pe oră și a continuat să accelereze. Entitatea estimase că în șapte secunde va ajunge suficient de departe de segmentul Dyson ca să poată acționa propulsia de spațiu U. Dacă supraviețuia acelor șapte secunde, putea scăpa. Probabil că avea să fie urmărit, dar odată ajuns în spațiul U, își putea reconfigura echipamentul cameleonic, iar după alte câteva astfel de salturi nici o navă a SCP nu ar mai fi avut posibilitatea de a-l urmări. În față, o linie luminoasă de culoare oranj

i-a arătat marginea segmentului. Proiectilele electromagnetice au început să detoneze peste tot în jur, interferând cu sistemele navei. Ceva a explodat chiar în spatele Legatului, umplând cele câteva găuri din interior cu fum metalic; diagnosticele au luat-o razna, iar o parte a capacității de calcul a navei s-a pierdut. Cu toate acestea, motoarele au continuat să funcționeze neîntrerupt, iar nava avea suficientă redundanță ca să acopere pierderea. Linia oranj s-a îngroșat, devenind mai strălucitoare spre partea de jos și albăstruie sus, iar sclipirea unor stele sau a unor nave a devenit vizibilă. Apoi, într-un moment, mica navă a ieșit cu viteză în spațiul liber.

Telefactorii și dronele umpleau spațiul din apropiere. O navă de atac modernă, din clasa Centurion, se găsea în zonă, iar rachetele veneau spre nava Legatului din toată direcțiile. Legatul a scanat acele rachete: falsuri, amestecate cu proiectile solide accelerate de tunuri pe șine venind de jos; focoase de dispozitive contra-terane și planare veneau de sus și din stânga; iar gloanțele electromagnetice și proiectilele de tun pe șine veneau din dreapta. Atacul părea gândit să îl împingă spre jos și în dreapta, în gaz dens, unde avea să-i ia mai mult timp ca să cadă în spațiul U. Într-o clipă, Legatul a creat un sistem de apărare care să îl ajute să treacă. Nava putea supraviețui loviturilor de tun pe șine atâta timp cât nu era atins un punct vital. Falsurile și gloanțele electromagnetice puteau fi ignorate. Însă nimic altceva nu trebuia să se apropie de nava lui.

Brusc, a modificat cursul spre dreapta. Gloanțele electromagnetice s-au aprins în jurul său, iar proiectilele de tun au lovit nava. Sistemele au înregistrat șocul, în jurul Legatului a izbucnit un incendiu care a fost aspirat de vid prin găurile apărute în corpul navei. Diagnosticele au apărut online pentru scurtă vreme: cinci proiectile străpunseseră nava – proiectilele inerte de tun nu nimeriseră motoarele, altfel nava și Legatul ar fi fost deja nori de vapori care se răspândeau în vid. Reparațiile miceliene și ale țesăturii corpului navei erau în plină desfășurare. Legatul a coborât privirea și a văzut că o parte din coapsa lui fusese smulsă, iar țepușe de metal îi pătrunseseră în piept. Fără să ia în seamă acele vătămări, a făcut nava să execute o întoarcere care a creat o accelerație de cinci sute de G, apoi a revenit brusc pe același curs pe care îl avusese înainte. A țintit rachetele din apropiere cu lasere, însă funcționau doar două dintre cele șase arme. Un dispozitiv contra-teran a explodat, făcând o gaură mare, iar Legatul a tras în el. Au urmat alte impacturi: o pânză de fulgere produsă de descărcările de energie din întreaga navă, metal topit care a stropit ecranul dinspre interior. Apoi, aproape în pragul dezastrului, Legatul a reușit să arunce nava în spațiul U.

– O strategie riscantă, a spus Blegg.

Cormac a ridicat din umeri și s-a uitat la ecranul de pe puntea de comandă.

– N-am fi câștigat mare lucru dacă am fi capturat nava. Probabil că mai degrabă Legatul s-ar fi autodistrus decât să permită asta. Acum, măcar putem afla câte ceva.

În acel moment, afișajul de pe punte s-a stins, după care a apărut din nou, prezentând turbulența cenușie din spațiul U ori mai curând un simulacru tolerabil pentru ființele umane. Simțind acea alunecare familiară în inefabil, Cormac a clătinat din cap cu satisfacție. S-a întors în locul în care Jack, prevăzător, așezase două scaune reglabile și o măsuță de cafea, care se aflau acum nefiresc în mijlocul podelei negre din sticlă. A observat că apăruse și unul dintre scaunele gen șa, pentru dracomeni. Era evident că Scar li se va alătura curând. Cormac s-a dus spre acel loc și s-a așezat comod pe un scaun.

– În regulă, a spus el. Jack, încă îl urmărești?

– Da, i-a răspuns IA-ul navei.

– Avem alte trei nave Centurion ultramoderne, la fel ca *NEJ*, i-a explicat lui Blegg când acesta s-a apropiat. Toate posedă noul echipament cameleonic.

– Da, a spus Blegg fără chef.

Cormac s-a uitat îndelung la el. Acum arăta schimbat și părea să fie ceva în neregulă cu el. Nu l-a întrebat nimic, pentru că știa că șansa de a primi un răspuns clar era minimă. De aceea, a zis:

– Jack, toate navele mai vechi trebuie să-și recunoască incapacitatea de a urmări semnătura unui nod Jain. Probabil că vor pierde urma navei Legatului după primele două sau trei salturi. Tu și ceilalți centurioni

începeți să folosiți echipamentul imediat. Veți transmite coordonatele noastre către celelalte nave atunci când acest lucru va fi posibil, dar ele trebuie să stea deoparte, intervenind doar dacă le chemăm noi.

– Presupui că se va îndrepta spre casă, a sugerat Blegg.

– Da, sigur, dar, dacă nu va face asta, și pare hotărât să se apropie de lumi sau baze ale Polity, atunci vom încerca să-l prindem. Eu cred că se va îndrepta spre casă și pot doar să...

– S-a întâmplat ceva, l-a întrerupt Jack.

Afișajul de pe puntea de comandă s-a schimbat și au privit toți la segmentul Dyson atârnând în norii rezultați din distrugerea gigantei gazoase. Cormac și-a dat seama că viziona o înregistrare făcută de unul dintre cuirasate, pentru că a văzut forma lui *NEJ* mult mai aproape de segment. A urmărit evadarea Legatului, furtuna de explozii și stingerea navei lui, apoi a lui *NEJ* și a altor nave, în momentul când au căzut în spațiul U. Cuirasatul și-a menținut poziția, iar imaginea luată de el s-a concentrat asupra laturii opuse a segmentului Dyson, unde ceva a țâșnit cu mare viteză, îndepărtându-se și dispărând. Imaginea a înghețat, s-a derulat în sens invers, după care un cadru a cuprins flacăra unei acționări cu fuziune, dar și obiectul pe care îl propulsa. Alegând acea imagine, cuirasatul a mărit-o. Cu rapiditate, programele au limpezit imaginea.

– *Heliotrope*, a spus Jack.

– Deci ea se ascundea acolo, a spus Blegg.

Cormac s-a strâmbat.

– Supraveghetoarea Orlandine. Cred că întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este de ce a venit Legatul aici, a adăugat el.

– Și răspunsul?

Cormac a dat din cap, apoi l-a întrebat pe Jack:

– *Heliotrope* a scăpat nevătămată?

– Da, i-a răspuns IA-ul. Doar două cuirasate au rămas în apropierea segmentului, dar *Heliotrope* nu se afla în raza armelor lor, chiar dacă ar fi vrut să le folosească.

Cormac a analizat câteva elemente în gând, apoi s-a întors către Blegg.

– Ea ne-a trimis soluția privind echipamentul cameleonic al Legatului, ca să ne concentrăm asupra acelei nave, creându-și astfel șansa de a fugi.

– O gândire remarcabilă, a spus Blegg.

Un sarcasm remarcabil, i-a replicat Cormac. Dar noi trebuia să ne dăm seama.

– Informația a venit prin rețeaua IA, i-a zis Blegg. Un program vânător-ucigaș a depistat-o doar până la una dintre stațiile Cassius, de unde ne-a fost transmisă nouă. Practic, nu avem posibilitatea de a ști sigur că ea a transmis-o. Vrei să revenim?

Orlandine era haiman, promovată supraveghetor al unui proiect de mare anvergură, apoi devenise criminală și probabil luase legătura cu acest Legat. Cu toate acestea, îl trădase pe Legat față de ei și se detectase doar o semnătură de nod – cel de la bordul navei Legatului. Așa să fie oare? Amintindu-și cât timp le luase pentru a clarifica semnătura aceea, Cormac a trăit

un moment de neliniște. Poate la fel de mult cât îi trebuia unui al doilea nod să treacă împreună cu programul său spre o gazdă, și astfel să nu mai fie detectabil ca nod, nu? Femeia aceasta putea fi mai primejdioasă decât Skellor. Însă un IA îi spusese cândva că nebunii care mânuiesc arme, indiferent cât de periculoase, nu trebuie să reprezinte ținte prioritare. Întotdeauna trebuia să te îndrepți spre cel care i le-a pus la dispoziție.

– Continuați urmărirea, a cerut el.

Instalat într-o zonă de depozitare și actualizat permanent de Jack, Arach s-a întrebat dacă făcuse o greșeală mare. Bătăliile ce se purtau în spațiu, simțea ea, erau în regulă dacă exista șansa ca navele inamice să fie ocupate, însă acum nu fusese nevoie de așa ceva. Nici urmăririle îndelungate prin spațiu nu o deranjau, atâta timp cât putea să apară o coborâre pe o planetă și vreun conflict care să se desfășoare la sol. Dar era probabil așa ceva? Arach se oprise din funcționare pe perioade care ajungeau la decenii întregi. Îmbarcându-se pe *Celedon,* stația care trasa linia granițelor Polity, sperase să participe la vreo acțiune palpitantă. Dar nu avusese noroc. Ultima mișcare disperată a dronei de a mai alunga plictiseala fusese asocierea cu un agent al Polity, despre care știa că era deseori amestecat în conflicte violente. Dacă această încercare dăduse greș, poate era de preferat o dezactivare permanentă, nu? Ori poate că Arach trebuia să abandoneze cu totul Polity și să vadă dacă nu putea găsi ceva acțiune dincolo de frontieră? Va aștepta și va

vedea. În beznă, a extras energie ca să-şi completeze rezervele, şi-a numărat şi renumărat multitudinea de proiectile şi a rulat verificări de diagnosticare ale propriilor sisteme de arme. Va vedea.

În spaţiul U, nava s-a reparat şi, în două săptămâni – timp al navei –, şi-a recăpătat funcţiile în condiţii optime. În interior mai rămăseseră unele resturi – bucăţi din proiectile de tun pe şine şi componente carbonizate –, dar, dacă aveau timp suficient, miceliul navei avea să le descompună, încorporându-le. Legatul a urmărit perturbaţiile apropiate din continuum, provocate de navele de război urmăritoare, apoi s-a apucat să întocmească planuri pentru a scăpa de ele. Din cauza lui Orlandine, adversarii cunoşteau soluţia la echipamentul cameleonic al navei, de aceea sosise vremea să întreprindă ceva în această direcţie. A rulat programe pentru a schimba complet modul de funcţionare ale echipamentului, a creat programe de suport pentru alte modificări şi apoi, în sfârşit, a ieşit cu nava la suprafaţă, în spaţiul real.

În spaţiul interstelar s-au materializat la mai puţin de 150 000 de kilometri depărtare şapte nave: două cuirasate şi cinci nave de atac demodate. Legatul a pus instantaneu online noul program şi a accelerat folosindu-se de acţionarea convenţională, după care a recăzut în subspaţiu, echipamentul distorsionând semnătura U şi ascunzând nava în subspaţiu. A călătorit timp de cinci zile prin acel continuum şi totuşi a depistat unele perturbări în vecinătatea sa, ceea ce

însemna că navele dușmane încă îl puteau detecta, ori aleseseră întâmplător un curs apropiat de al lui. A pătruns din nou în spațiul real.

De această dată, cele două cuirasate dispăruseră, rămânând doar trei nave de atac. Legatul a făcut din nou saltul, apoi încă unul, după care a schimbat a doua oară programul pentru echipament. O reacție inversă prin program crea distorsiuni-fantomă în timpul trecerii dintr-un continuum în altul, iar de data asta a scăpat de toți urmăritorii. Ca măsură de precauție, Legatul a modificat încă o dată programul și a efectuat alte trei salturi, după care a stabilit un curs de salturi până acasă. A depistat o dublare de semnal în sistem, dar, ținând seama cât de aproape fusese de distrugere, Legatul a socotit că putea tolera situația.

În timpul contactului inițial, pseudopodele din interiorul cătușei s-au retras, făcându-se nevăzute, însă capul umanoid de dragon a rămas, gâtul coborând și dispărând și făcând capul să se odihnească pe stratul de carne, ca un om care se scufundă în nisip mișcător și își înclină capul pe spate pentru a mai respira o dată. Expresia de pe fața lui a devenit moale și lipsită de reacție, ca și cum ceva ar fi scos un dop de dedesubt. În orele următoare, carnea semănând cu ficatul s-a întărit, iar din ea au crescut solzi ca niște fulgi de piele gata să se desprindă, dar apoi pietrificându-se și căpătând o soliditate de gemă – cristalizându-se și devenind translucidă. Orele s-a scurs în continuare.

În cele din urmă, s-a petrecut ceva. Observând secțiunea mărită a legăturii dintre cele două sfere-dragon, Mika a văzut pseudopode detașându-se unele de altele și retrăgându-se. Puternica lumină solară care făcuse clădirea cătușei să strălucească vreme de douăzeci de minute la fiecare oră, întrucât cele două sfere se roteau una în jurul celeilalte pe orbita soarelui, a fost obliterată pentru scurt timp de un copac uriaș cu pseudopode, care s-a desprins de conexiunea principală, iar evantaiele lui s-au desfăcut, apoi s-au strâns în vid când copacul s-a retras în cealaltă sferă. Mika a simțit podeaua mișcându-se și a observat peisajul draconic unduindu-se peste tot în valuri de carne. Apoi conexiunea dintre cele două sfere a început să se desfacă. Solzi lepădați au plutit ploaie prin spațiu la pseudopodele ce se despărțeau sau care, ocazional, mureau. Întreaga conexiune s-a destrămat ca în cazul retezării unui ghem vast din fibre optice prin care trece o rază de lumină generată.

– Discuția s-a încheiat, am înțeles; așadar, l-ai convins pe fratele tău sferă?

Mika s-a uitat în jos, spre cap, așteptându-se ca el să reia discuția cu ea sau ca măcar să îi dea un răspuns prin sistemul de comunicare. Nu a primit nimic și a îngrijorat-o faptul că Dragon nu putea aloca nimic din puterea de prelucrare ca să facă o simplă comunicare. Apoi totul s-a schimbat, capul a sărit în sus, ieșind din somnolență, și a deschis ochii, ca un cadavru resuscitat, care profețește sfârșitul.

– Fugi la nava ta, i-a spus, aici nu vei putea supraviețui.

Ieșind la suprafață după încă un salt în spațiul U, Jack a verificat sistemul planetar din fața lui, catalogând planetele individual și scanând în căutarea unor construcții artificiale mari, pe ele sau în spațiul înconjurător. Cu două luni-lumină înainte, IA-ul a recepționat niște semne de luptă: lumini puternice produse de arme, cu semnătura familiară a dispozitivelor contra-terane și atomice simple, o flacără în UV, urmată incremental de raze infraroșii, punctișoare de radiații coerente de microunde, probabil ca urmare a folosirii maserelor. Apropierea semnăturilor spațiului U nu era evidentă acum, deoarece acel conflict se desfășurase în urmă cu două luni. Scanarea nu dezvăluia în mod suficient care fuseseră combatanții, deși la data respectivă păreau să fi existat multe obiecte cu un albedo scăzut în sistem. IA-ul a presupus că Legatul ieșise în spațiul real acolo doar ca să vadă scena. Profitând de acea ocazie, Jack a trimis un pachet de informații în spațiul U, prezentând în amănunt coordonatele lor actuale și evenimentele petrecute până în acel moment. Un pachet de răspuns l-a informat asupra poziției unei flote tot mai numeroase, alcătuită din cuirasate SCP, aflate la un secol-lumină de ei.

– Ne apropiem de un război interstelar? a întrebat Blegg.

Ascultând conversația, Jack și-a pus întrebarea dacă exista probabilitatea ca ei să aducă acel război.

– Există o asemenea posibilitate, a răspuns Cormac în timp ce cobora spre zona de instruire, dar de

ce să superi Polity dacă ești deja amestecat într-un conflict atât de serios?

– Istoric vorbind, nu au fost neobișnuite astfel de acțiuni din partea agresorilor.

– Iar tu ar trebui să știi asta, nu? a bombănit Cormac pe un ton sarcastic.

Prin intermediul camerelor interne, Jack a observat că Blegg și Cormac luaseră din nou poziții de luptă și a transmis această imagine către celelalte nave. Luptele sportive între soldații Sparkind pe durata acelei călătorii fuseseră interesante, dar aceasta devenea cu atât mai atractivă. Jack a presupus că cei doi combatanți nu erau conștienți de pariurile făcute între IA-uri în culise, tot așa cum păreau să nu-și dea seama că, în timp ce se luptau, se deplasau câteodată cu viteze specifice IA-urilor. Desigur, după revelațiile care îi fuseseră transmise, dispoziția lui Blegg oscila între indiferență și furie, astfel că rezultatele competiției erau din ce în ce mai puțin ușor de anticipat. Apoi, în momentul când cei doi agenți au schimbat primele lovituri, toate cele patru nave au căzut în spațiul U.

La multe ore după aceea, potrivit timpului navelor, cele patru au reapărut în interiorul sistemului. Nava Legatului a ieșit și ea la suprafață, dar pentru scurtă vreme, apoi și-a continuat jocul. Jack a scanat încă o dată, dar nu a descoperit decât nori de gaze și mici mase de resturi provenite din conflictul care fusese vizionat din depărtare. Însă acum nu era timp de efectuat analiza.

– Nu se oprește aici, a observat IA-ul de pe *Haruspex*.

– Nu are motiv să se oprească, pentru că nu există nici o bază, a intervenit IA-ul de pe *Coriolanus.*

– Cartografiați și urmăriți, a dat Jack instrucțiuni, căzând încă o dată în subspațiu.

Ajunși în continuum, au comparat cifre și au trasat cursul navei Legatului în drumul de ieșire din sistem.

– Obiectul cu albedo mare – spre el se îndreaptă, a spus Haruspex.

– E o nová sau un disc de acumulare? a întrebat IA-ul de pe *Belisarius.*

– Nu este o nová, a spus Jack, după ce a studiat imaginile precedente. Este un disc de acumulare ori un soare înghițit de o gaură neagră, deși, dacă este așa ceva, m-aș fi așteptat la o emisie mai mare de raze X.

În timpul următorului salt prin spațiul U, Jack a analizat datele colectate din sistemul pe care îl părăsiseră. Acolo existau două lumi vii – una iernatică, iar cealaltă fierbinte și umedă. Bătălia părea să se fi concentrat în jurul lumii calde și, verificând imaginile înregistrate, Jack a văzut dovezile unui soi de impact pe suprafața acesteia – ceva ce merita investigat mai atent, dacă se oferea prilejul.

Ceva mai spre exterior, restul sistemului planetar era alcătuit dintr-o gigantă gazoasă de proporții uriașe, având de două ori dimensiunile planetei Jupiter, o sumedenie de planetoizi înghețați și asteroizi, o lume gigantică și rece, având propriul ei sistem inelar, și un planetoid foarte ciudat, cu calități de reflexie scăzute, alcătuit preponderent din metale, aflat între orbitele celor două gigante. Fiind mic, acesta nu avea

o atracție gravitațională suficientă ca să-și păstreze suprafața plată, îi lipsea atmosfera și, prin urmare, intemperiile care să îi erodeze trăsăturile, însă ocupa o zonă care roia de resturi, astfel că ar fi trebuit să fie presărat cu nenumărate cratere. Imaginea pe care a văzut-o Jack prezenta ceva neted ca marmura. Pesemne că era o adăugire recentă la acel sistem solar – un fenomen nu tocmai neobișnuit, având în vedere numărul uriaș de lumi întunecate care cutreierau spațiul dintre sori.

Thorn s-a înclinat în fața adversarului – un bărbat dezbrăcat până la brâu, expunându-și torsul ce părea făcut din fier, efectul fiind amplificat de faptul că pielea lui avea o sclipire metalică –, apoi și-a tras capul spre spate foarte brusc, pentru a și-l feri din calea loviturii de picior ce se arcuise spre el. Ripostând cu dosul pumnului spre piciorul care cobora, a executat un șut spre partea din spate a celuilalt genunchi al adversarului, apoi a retras lovitura, deoarece piciorul de atac a pornit din nou spre el. Chalter a rânjit, clipind din ochii rozalii de albinos – o altă urmare a adaptării, care dădea pielii lui acea tentă metalică. Bărbatul era deconcertant de bun, dar Thorn nici nu se aștepta la altceva: toți soldații de la bordul navei *Haruspex* erau Sparkind. Chalter a încercat apoi să coboare laba piciorului spre genunchiul lui Thorn, care era aplecat spre înainte, încercând în același timp o lovitură cu cantul palmei în tâmplă. Thorn s-a retras cu iuțeală, pentru că nu dorea o nouă ședință cu

un autodoctor, așa cum i se întâmplase după ultima confruntare cu Chalter.

S-a răsucit, executând o lovitură circulară cu piciorul, aproape ștergând fața lui Chalter, urmată de o muchie de palmă care l-a dezechilibrat pe adversar, după care a lovit repetat cu pumnul în torsul lui. Desigur, loviturile de pumn în torsul lui Chalter erau la fel de eficiente ca acelea date într-o bucată de lemn. Însă acest atac l-a azvârlit înapoi, făcându-l să rămână câteva clipe fără suflu, dar el a zâmbit și instantaneu a ieșit din nou la atac.

Acesta era modul în care Thorn scăpa de plictiseală. La bordul navei, trecuse o lună de când nava străină se îndepărta de Polity, iar acum se împlineau două luni de când o urmăreau. Dacă ar fi știut că va dura atât de mult, s-ar fi instalat într-un sicriu de somn rece pe durata călătoriei. S-a gândit să facă asta acum, dar, după cum evoluaseră lucrurile, se putea ca destinația Legatului să se afle la câteva minute distanță. Însă Thorn măcar beneficia de o companie mai agreabilă la bordul acestei nave din clasa Centurion, *Haruspex*, decât Cormac, deoarece el rămăsese pe *NEJ*. Pentru că, alături de Horace Blegg și dracomeni, călătoria nu era deloc distractivă.

La bordul navei *Haruspex* se aflau patru unități Sparkind, fiecare dintre ele alcătuită din câte patru indivizi – doi Golem și doi oameni –, astfel că se găsea oricând cel puțin un joc de cărți în care Thorn putea intra sau vreo sesiune de instruire în realitate virtuală sau în realitate reală, precum aceasta.

În cele din urmă, după ce a transpirat cu folos și a observat că tabela de scor proiectată deasupra capului îi punea cam la egalitate pe cei doi combatanți, Thorn a socotit că se putea opri. În timp ce se despărțeau, doi soldați Sparkind aflați pe platforma care înconjura camera de deasupra lor au aplaudat cu sarcasm, după care au coborât să-și ia locul în arena de luptă. Thorn s-a uitat la ei: o femeie pe nume Sheerna și un Golem pe nume Aspex. Știa că Sheerna dorea să-și perfecționeze niște tehnici în fața unui oponent care nu făcea niciodată greșeli.

– Mâine la aceeași oră? l-a întrebat Chalter.

– Da, presupunând că nu apare ceva mai interesant, i-a răspuns Thorn.

Și-au luat prosoapele și, ștergându-și sudoarea de pe fețe, au pătruns pe un coridor care ducea spre locul de cazare al echipajului.

– Mi s-a spus că, dacă această ultimă destinație nu se dovedește a fi și ținta, *Belisarius* va folosi o armă gravtech pentru a distruge nava Legatului, a comentat Chalter.

– Cine ți-a spus asta?

– Unul dintre cei de pe *Coriolanus*. Îl cheamă Bhutan. Tot el mi-a zis că până și IA-urile sunt plictisite și iritate de urmărirea asta.

Vestea nu îl lua pe Thorn prin surprindere. Pentru o IA, a cărui minte funcționa la o viteză de câteva ori mai mare decât aceea a unui om, o lună în termeni umani părea o sută de ani. Cu toate acestea, plictiseala și iritarea nu puteau justifica o asemenea schimbare a

planului misiunii. A aruncat o privire întrebătoare spre Chalter, pentru că omul sigur știa asta.

– Cred că asta se datorează mai mult direcției și distanței străbătute, a adăugat Chalter. Au început să se întrebe dacă Legatul și-a dat seama că este urmărit, iar acum ne duce departe de baza lui. S-ar putea să procedeze astfel dacă nu-l interesează timpul sau propria-i viață.

– Dar ce-mi poți spune despre bătălia care a avut loc acolo? a întrebat Thorn.

Chalter a dat din cap.

– Ăsta e un alt motiv pentru care nu ar fi bine să se continue astfel. IA-urile țin foarte mult să vadă ce s-a întâmplat în acel sistem planetar.

– Iar eu cred, a spus Thorn, că nave ca acesta ar fi mai utile aproape de Polity, pentru a o proteja de dușmani. Ar fi avantajos pentru un dușman să sacrifice doar o navă măruntă pentru a atrage după ea patru nave ca niște giuvaieruri, așa cum este a noastră?

– Cam asta este ideea, i-a răspuns Chalter.

În camera lui, Thorn tocmai se lăfăia la duș când a simțit că *Haruspex* iese din spațiul U. S-a șters repede și a îmbrăcat o salopetă Sparkind.

– Haruspex, mi s-a părut că ăsta a fost un salt mic, ce se întâmplă? a întrebat el.

Pe un ton lenevos și arogant, IA-ul i-a răspuns:

– Poate că ar fi mai bine să-i pui Legatului întrebarea asta. Nu am idee de ce a ieșit la suprafață tocmai aici.

– S-ar putea să ne fi apropiat de destinația lui?

– Încă nu s-a stabilit acest lucru.

Când a ieșit din camera lui, Thorn a simțit din nou acea răsucire bizară, iar asta l-a făcut să-și dea seama că iarăși pătrunseseră în subspațiu. Și acel salt a fost de scurtă durată, pentru că Thorn abia apucase să înainteze câțiva pași pe coridor, când nava a ieșit din nou la suprafață. Din depărtare, a auzit aparatură funcționând în regim de viteză, apoi sunete de lovituri în corpul navei.

– Suntem atacați, a observat Haruspex.

Thorn a pornit în fugă spre puntea de comandă, iar curând după aceea a fost urmat de Chalter și alți trei comandanți de grup. Puntea de comandă de pe *Haruspex* era similară cu cea de pe *NEJ*. O suprafață largă de podea ce părea să se sprijine pe vid. Thorn a distins un vas în depărtare, dar și obiecte mărunte ce roiau prin spațiu, apropiindu-se. Spre dreapta a văzut nava *Coriolanus* și laserul acesteia, care scotea efecte stroboscopice din norul care o înconjura. În calitate de ofițer important la bordul lui *Haruspex*, Thorn a ocupat unul dintre fotoliile de accelerație care existau acolo și s-a lăsat pe spate. Chalter și ceilalți au rămas în picioare, stând deoparte, întrucât în acea acțiune nu trebuia să fie implicați prea mulți oameni. Curând, au început să apară imaginile altor fotolii: comandantul uman al soldaților Sparkind de la bordul navei *Coriolanus*, și Cormac de pe *NEJ*. Nu erau prezenți oameni de pe *Belisarius*, deși, licărind, a apărut avatarul navei – un cal din jocul de șah. A apărut și Jack Călăul, împreună cu Coriolanus, legionarul

roman sprijinindu-se în suliță, apoi Haruspex însuși, ca o minge plutitoare de cristal. Totul, în proiecție.

– S-ar părea că Legatul ne-a atras într-un loc în care și-a pregătit apărarea, a remarcat Cormac.

Ei, pe naiba, a gândit Thorn, când a observat un obiect ca o sămânță de dovleac trecând în mare viteză pe lângă navă, propulsat de o flacără strălucitoare, tipică pentru fuziune, apoi urmărit de un laser și transformat în vapori.

– De ce suntem vizibili? a întrebat el.

Cormac a ridicat o mână și s-a întors către imaginea în care apăreau legionari.

– Am primit cinci lovituri, care e situația voastră în prezent?

– Nu sunt lovituri explozive, ci mai curând de tehnică Jain subversivă care, dacă ar fi avut timp la dispoziție, ar fi subsumat în întregime nava. Le-am distrus: trei prin exterior, cu ajutorul laserului, iar celelalte două din interior, cu un tun cu particule.

– Atenție, a adăugat Bhutan, umanul de pe *Coriolanus* – un individ cu piele palidă și lipsită de păr și cu ochii ca niște cioburi ascuțite, care avea două augmentări gemene, cu aspect militar, câte una de fiecare parte a capului. Noi am nimerit direct în ele, motiv pentru care echipamentul cameleonic nu a reprezentat o apărare. A aruncat o privire spre Thorn. Blestematele astea mărunte sunt atât de multe încât trebuie să folosim lasere de proximitate, iar consumul energetic necesar pentru asemenea arme anulează efectul echipamentului.

Thorn nu avea habar de acest lucru.

– Și nava dușmană? a întrebat el.

Cormac a răspuns:

– Le-a ignorat cu totul și a zburat printre ele.

– Dar ne-a văzut?

Coloron i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat spre imaginile proiectate pe care le observa pe puntea lui *NEJ*.

– Cred că este foarte posibil, a spus el ridicând din umeri, așa că va trebui să o prindem și să vedem ce putem afla. Cred că singurul lucru pe care îl putem afla este că suntem foarte aproape de destinația ei.

– Se poate așa ceva? s-a mirat Haruspex.

În spațiu, prin pereții transparenți ai punții de comandă de pe *Haruspex*, IA-ul a folosit un cadru pentru a alege o zonă mică pe care a mărit-o, scoțând la iveală un obiect îndepărtat semănând cu o ruină dintr-o junglă năpădită de liane, transportat în vid. Asemenea viespilor care ies din cuiburile lor, obiectele sub formă de semințe porneau din niște excrescențe mari, de forma unor scoici, aflate pe suprafața sa.

– Amintește de ceva subsumat complet, a remarcat Bhutan.

– Eu cred că amintește de ceva care va înceta să existe peste treizeci de secunde, a adăugat Cormac.

Replica lui a adus tăcerea, astfel că toți au urmărit ce se întâmpla. Perfect sincronizată, a lăsat impresia unei găuri mici făcute prin acel obiect ciudat, ca și cum ar fi fost trasată printr-o foaie de hârtie neagră ținută spre soare. Brusc, aceasta s-a distorsionat și s-a

strâns spre interior, către gaură. Imaginea s-a polarizat peste o explozie luminoasă de dimensiuni titanice, apoi au observat o sferă tot mai mare de gaze luminoase. După câteva momente, navele Centurion au străpuns acest strat și au rezonat cu melodia undei de șoc, care i-a îndepărtat pe atacatorii mai mici de lângă ei.

– Nava străină face saltul, a spus Belisarius – un cap de cal care vorbea.

Scena s-a făcut gri preț de câteva secunde, iar hologramele din jurul lui Thorn s-au subțiat ca niște fantome apărute într-un coșmar. Apoi nava *Haruspex* s-a cutremurat și a revenit în spațiul real, iar în jurul ei amprenta stelelor era modificată.

– Continuă să se deplaseze în linie dreaptă direct spre acel obiect cu albedo mare, a remarcat Jack. Cred că, după ce ne-a observat, s-a oprit pentru a primi instrucțiuni.

Thorn a oftat și a început să își scoată centura de siguranță.

– Dar, dacă acum știm unde să căutăm, mai este cazul să continuăm urmărirea? a întrebat cineva care nu mai vorbise până atunci. N-ar fi bine să chemăm cuirasatele? Faptul că ținta noastră continuă să se deplaseze pe cursul original ar putea arăta că ceea ce o așteaptă la destinație nu își face griji prea mari din cauza noastră.

Thorn s-a uitat la bătrânul japonez. Omul avea dreptate: de ce să riște soarta a patru nave Centurion împotriva unui dușman necunoscut?

– Dar știm unde să căutăm? a întrebat Cormac. Ar putea fi doar o acțiune de diversiune și nu aș vrea să aduc aici o forță mai mare decât dacă ne este confirmată ținta. S-a uitat la Blegg. Dacă nu primesc alte instrucțiuni, vom continua.

Blegg a ridicat resemnat din umeri și a dispărut.

Conectată perfect și fiind una cu *Heliotrope*, care s-a înălțat din spațiul U în cel real, Orlandine a trăit o senzație de plăcere vecină cu sublimul. Visele îi aduceau indicii, iar interfațarea parțială cu tehnologia Jain asigura existența mijloacelor. Acum putea detecta o semnătură de nod în spațiul U. În acele prime momente de creștere mentală, a desemnat programe pentru rezolvarea sarcinii și, abandonând segmentul Dyson, a hotărât să depisteze celelalte noduri Jain. Și iată unde o adusese acea căutare: descrisese un cerc deplin.

A identificat cele patru nave de atac din clasa Centurion aflate departe în fața ei, doar când capcana le dezvăluia, deși depistase ceva în acel loc, pentru că de acolo venea un semnal privitor la semnătura de nod. Cealaltă semnătură de nod aflată departe în fața lor provenea de la nava străină, a bănuit ea. Apoi și-a dat seama că navele Polity foloseau probabil aceleași metode de detecție ca ea, și așa se explica faptul că nu pierduseră nava, deși echipamentul cameleonic al acesteia era la fel de sofisticat ca al lor.

Dar ce se întâmpla acum?

Hotărâse să urmărească semnăturile de noduri în speranța că prin observarea creșterii necontrolate Jain

va afla mai multe lucruri și probabil ar localiza sursa lor inițială. Însă urmărirea acestor două noduri putea deveni curând riscantă. Cea mai inteligentă hotărâre ar fi să renunțe la idee și să fugă undeva departe, unde să aibă la dispoziție resurse materiale și energie. Era exclusă o planetă, pentru că încă nu era pregătită să riște să se pună într-o poziție de vulnerabilitate pe fundul unui puț gravitațional. Poate un asteroid sau o cometă aproape de vreun soare... dar, chiar și în timp ce analiza aceste posibilități, a menținut *Heliotrope* pe urma navelor Polity care, la rândul lor, urmăreau probabil nava străină până la căminul ei.

Nu au existat dezacorduri între IA-uri în privința hotărârii de a continua urmărirea, însă acest lucru nu era neobișnuit, deoarece IA-urile navelor de luptă nu agreau ideea de a bate în retragere. Cormac a socotit că argumentul lui Blegg era valabil doar într-o anumită măsură. Ceea ce căutau se putea dovedi mic și ușor de neutralizat. Putea fi foarte mobil, caz în care, dacă s-ar fi oprit acum, ar fi infirmat raționamentul în baza căruia îi îngăduiseră Legatului să fugă, deoarece, cât ar fi așteptat întăriri, Legatul și cel care îl trimisese puteau să scape. Iar dacă stăpânul Legatului se dovedea a fi prea mare pentru forțele lor, puteau să fugă, iar abia după aceea va veni momentul când se putea apela la cuirasate sau distrugătoare.

Cormac s-a întors în cabina lui și, stând întins pe pat, a analizat în legătura de rețea toate înregistrările evenimentelor recente. Jack l-a informat că obiectul

mare pe care *NEJ* îl distrusese cu un implodor fusese cândva o navă Polity pe nume *Calydonian Boar*. Se părea că ea se alăturase altor IA care se îndreptaseră spre această zonă după încheierea Războiului Prador. Asta sugera că IA-urile dăduseră de ceva care utiliza tehnologie Jain ori o tehnică derivată din aceasta. Ori o folosiseră chiar ele. Poziționarea unui asemenea mijloc de apărare presupunea ceva ce merita apărat, ceea ce submina oarecum teoria lui referitoare la un adversar mobil. A oftat și a renunțat la speculații – indiferent încotro gonea ținta, ei își vor atinge scopul: nu acela de a angaja lupta cu un dușman pe care să-l învingă, ci de a-l identifica precis. Se părea că vor afla foarte curând cui îi predase Creatorul nodurile Jain.

Și-a îndreptat gândurile spre alte chestiuni. Pachetul de memorie încă aștepta să îi acorde atenție și a început să analizeze implicațiile acestui fapt. Reușise cândva să se translateze prin spațiul U și, cu toate că nu înțelegea cum de era posibil acest lucru, se părea că abilitatea de a face asta ar fi fost extraordinar de folositoare. Trebuia să reintegreze amintirile, pentru a vedea dacă ar putea să redobândească acea capacitate. Totuși, nu se arăta prea dornic să se aventureze în iad, din cauza amintirilor complete legate de suferințele pe care i le provocase Skellor. Alte gânduri însă îl îndemnau: putința de a se translata prin spațiul U ar putea presupune că Blegg, care susținea că este în stare de asta, spunea adevărul, așadar nu era doar un avatar al Securității Centrale a Pământului. Probabil că amândoi erau acel lucru mitic atât de dorit de

producătorii de holoficțiuni: „post-umani". Iritat, Cormac a scos un mormăit, alungând ideea. Era convins că, în realitate, IA-urile erau post-umanii autentici.

A decis că pachetul va trebui să aștepte până după soluționarea evenimentelor ce aveau să se petreacă aici. Se putea ca absorbirea amintirilor în aceste momente să îi provoace daune psihologice – afectându-i eficiența – și, până când Blegg nu-i va spune contrariul, el rămâne comandantul acțiunii și nu-și putea risca poziția. Și-a coborât picioarele din pat și a rămas pe margine. Simțea nevoia disperată de a face ceva și, la fel ca oamenii de la bordul altor nave, s-a îndreptat spre zona de pregătire fizică.

16

Pistolul-subțire: încă se discută mult în contradictoriu dacă această armă, foarte iubită de producătorii de holoficțiune, a fost introdusă întâi în ficțiune sau în realitate. Voi reveni imediat la acest aspect, dar permiteți-mi în primul rând să descriu arma: ei bine, întâi de toate, este subțire. SCP a luat componentele unui pistol cu pulsuri sau cu pudră de aluminiu, având un sistem cu gaz, le-a adus la dimensiunile cele mai mici posibile și le-a aplatizat. Caracteristica de bază a acestei arme este posibilitatea de a fi ascunsă cu ușurință – fiind plată, nu face hainele să fie umflate, trădându-și astfel prezența. Drept urmare, este preferată cu precădere de cei care lucrează de obicei sub acoperire, fie ei agenți Polity sau infractori. Perfecționările ulterioare aduse de SCP au dus la realizarea unor tuburi de energie încărcate cu microtok – în combinație cu o încărcătură de gaz sau pudră de aluminiu – acestea fiind suficient de mici pentru a intra în patul armei sub forma unui încărcător. Unele

pistoale-subțiri cuprind și o micro-minte care să împiedice folosirea armei de către altă persoană decât posesorul ei de drept sau să-și detoneze încărcătură de putere dacă este îndreptat spre posesorul ei și care poate chiar lua decizii morale, hotărând dacă este cazul sau nu să tragă. Însă, revenind la dilema ficțiune-realitate legată de această armă, primul pistol-subțire a apărut într-un joc interactiv de realitate virtuală, înainte ca Polity să devină o entitate distinctă și înaintea extinderii sale pe baza folosirii runciblurilor. În ciuda metodelor foarte violente folosite de autorități în acea vreme, poliția corporată nu a reușit să descopere cine fusese producătorul acestei arme. Arma interactivă, deși retrasă de la vânzare în magazine autorizate din cauza conținutului ei ce presupunea răzvrătirea, s-a vândut foarte bine pe piața neagră, ajungând să capete statut de cult. Investigațiile ulterioare au stabilit că producătorul era foarte probabil unul dintre IA-urile răzvrătite, amestecate în Războiul Tăcut. S-ar putea ca acel IA să mai existe undeva – dar nu vrea să apară în prim-plan.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Sistemul solar, încă în proces de formare dintr-un disc de aglomerare, conținea treizeci și două de mase planetare, opt de mărimea lui Neptun sau Uranus, și alte două mase jupiteriene, restul încadrându-se în domeniul de mărime situat între Neptun și Pământ. Alte mase – asteroizi, luni, comete – se numărau cu

trilioanele. Gazele și praful învăluiau totul, căderile de meteoriți și furtunile masive incendiau interiorul în mod intermitent, la fel și luminozitatea, care creștea încet, a soarelui pe cale să se nască, în vreme ce focurile fuziunii se luptau cu petele negre pentru dominație la suprafața sferei solare.

Nava Legatului a ieșit la suprafață și a continuat să se deplaseze spre interior cu ajutorul propulsiei de fuziune. În momentul în care au apărut la suprafață și cele patru nave tip Centurion, alături de ele a înflorit o semnătură de spațiu U și ceva mare a căpătat existență. Ele au ajuns să fie scanate insistent de acel obiect neînchipuit de dens – o spirală de amonit cu striuri, cu diametrul de trei kilometri, care sclipea într-un verde metalic. Forma părea să sugereze ceva mai curând crescut decât produs, ceva care putea continua să crească. Tehnologie organică. A lansat un nor de proiectile pe care Jack le-a recunoscut ca fiind de același tip cu acelea trase mai înainte dinspre *Calydonian Boar,* nava ce fusese subsumată. Acestea au pornit acum spre cele patru nave Centurion ca niște țânțari dornici să se înfrupte la apusul soarelui. Încredințat că și celelalte nave vor proceda la fel, Jack și-a activat echipamentul cameleonic și a schimbat cursul în mod instantaneu.

Imediat au apărut alte semnături de spațiu U la marginea discului de aglomerare, apoi mai aproape. Au început să-și facă apariția nave de forma unor bacili, alte și alte forme spiralate, de lentilă, conglomerate nedeslușite sub formă de viermi, care se desfăceau și

se strângeau tot timpul, și mase ca niște foi care, la o scanare mai atentă, s-au dovedit a fi construite din baciliforme unite. Unele dintre acele obiecte nu erau mai mari decât un pumn de om, altele aveau diametrul de câțiva kilometri.

– Din câte văd, nu ne vom simți prea bine aici, a comentat Jack.

I-a luat doar o microsecundă să transmită acest mesaj și nu a văzut precis ce s-a întâmplat după aceea. Pesemne că *Belisarius* fusese lovit de unele dintre acele obiecte având formă de semințe – suficient ca să afecteze echipamentul său cameleonic.

Imediat după aceea, nava Centurion s-a retras – maserele s-au reflectat în jurul corpului ei, apoi au început să pătrundă – lăsând în urma ei o dâră oranj de vapori de metal. Un zid de baciliforme, înalt de o mie de kilometri, a făcut un salt U înaintea navei fugare. Jack a dezactivat echipamentul, aducându-și toate armele online. A văzut că *Haruspex* și *Coriolanus* au procedat la fel. Uriașa navă în formă de spirală a pornit împotriva navei *Belisarius*, în vreme ce zidul alcătuit din bastonașe s-a înfășurat în jurul ei ca un văl imens folosit pentru prinderea unei viespi. Roiuri de proiectile cădeau ploaie, venind din toate părțile. Implodorul dispozitivului contra-teran al lui Jack a lovit întâi nava-spirală, făcând ca secțiunea ei mediană să se surpe lăsând o gogoașă luminoasă de materie, după care explozia a obliterat restul. Antimunițiile au răspândit iluzii în jurul navei *Belisarius*, dar acest lucru nu a fost suficient. Ea era lovită de proiectile

după proiectile, care i-au retezat nacela, i-au afectat forma și au îndepărtat un strat al blindajului. Nava a încercat să efectueze un salt U, însă motorul ei era defect ori fusese lovit de vreo armă. A luminat totul în jur, s-a întors pe dos ca pielea unui șarpe, apoi a dispărut învăluită în flăcări albe.

Antimunițiile folosite de Jack au creat o imagine a lui *NEJ* alături de el în momentul când a reactivat echipamentul cameleonic. Însă acest lucru nu a putut devia norul de proiectile de tun pe șine care izbeau nava, venind de dedesubt. Cu caruselele răsucindu-se cu o viteză amețitoare, Jack a lansat un implodor de mare putere spre acel nor, sperând să aspire mai toate bastonașele, după care țintit cu dispozitivul antiteran de mică putere spre un zid de nave baciliforme masate drept în față și s-a repezit într-o răsucire de 100 G. Aceasta era limita maximă, întrucât plăcile gravitaționale nu puteau compensa o răsucire mai pronunțată și, deși dracomenii ar fi supraviețuit, Cormac nu ar fi putut. În privința lui Blegg, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Atacul fizic nu se limita la atât. Un bombardament informațional permanent încerca să străpungă sistemele de comunicații ale navelor. Jack a permis unor asemenea atacuri să pătrundă, dirijându-le spre zone sigure. Un mesaj se repeta în mod constant: *Sunt Erebus, uniți-vă cu mine, să fim unul.*

Aha, deci despre asta este vorba, a gândit Jack. „Ieși de aici", a transmis el.

Cele trei nave rămase au căzut în spațiul U și au sărit înapoi pe cursul lor interior. Au fost urmate de multe dintre navele străine. Acum exista măcar spațiu de manevră. După ce localizaseră dușmanul, venise vremea să cheme în ajutor forțele cele mari. Jack a transmis un pachet de spațiu U către cuirasatele Polity, informându-le în legătură cu locul în care să vină pentru a-și face jocurile. Peste câteva zile, navele din clasa Centurion vor ajunge acolo, apoi navele următoare aveau să se afle într-o gravă...

Brusc, un zid solid de interferență de spațiu U s-a extins în drumul lor, făcând ca acea alegere să nu mai poată fi realizată, deoarece a aruncat navele înapoi în spațiul real. Jack s-a localizat și a descoperit că acum se aflau în interiorul sistemului planetar pe care îl traversaseră mai devreme. Au acționat motoarele de fuziune și au gonit să-și găsească adăpost, pentru că urmăritorii lor s-au materializat imediat. În fața lor a început să se formeze un zid alcătuit din navele baciliforme, în vreme ce maserele, laserele și proiectilele pipăiau spațiul în căutarea celor trei nave ascunse de echipamentele lor cameleonice.

– Mda, am nimerit exact, a remarcat IA-ul navei din clasa Centurion.

– Ce dracu' a fost asta, Jack? a întrebat Cormac, recurgând cu febrilitate la alte niveluri pentru a obține informații.

– Am crezut că vom reuși să fugim, i-a răspuns Jack. Am presupus greșit, pentru că tipii răi de aici dețin USER-e.

– Uf, la naiba!

Privind în interior, Jack l-a văzut pe Cormac îndreptându-se către puntea de comandă.

– Grupați-vă, a transmis Jack. Am decupat o gaură prin ea la opt sute de kilometri depărtare.

Cele trei nave și-au concentrat focul de masere asupra țintelor aflate drept înainte. Nu avea rost să folosească proiectile în acea situație, pentru că ele aveau să se deplaseze la fel de repede ca orice muniție. Sistemul planetar putea deveni un teren de moarte pentru cele trei nave ascunse de echipamentul cameleonic. Ele puteau folosi tactici folosite de luptătorii de gherilă – lovind și ascunzându-se, măcar o vreme. Însă echipajele de ființe vii de pe trei nave constituiau o problemă. Prin violența manevrelor pe care le făceau, agresorii demonstrau că nu aveau aceleași obligații care să îi împovăreze. Jack a observat că unii dintre urmăritori dispăreau treptat din existență, ceea ce însemna că navele din clasa Centurion nu beneficiau de nici un avantaj din faptul că posedau echipament cameleonic.

– Jack, ar trebui să ai mână liberă, a spus Cormac din scaunul de accelerație în care se legase. *Coriolanus* are opt soldați Sparkind la bord, iar *Haruspex* are șaisprezece, plus Thorn. Aici suntem doar eu și Blegg și aproape o sută de dracomeni. Eu îți sugerez să pregătești o navetă rapidă, care să coboare pe una dintre lumile locuite, apoi vei putea manevra cum dorești.

Părea singura soluție înțeleaptă. Ocupanții vii aveau măcar o șansă mai mare pe suprafața unei planete decât

la bordul navelor din clasa Centurion, care nu puteau manevra bine, sau la bordul unor nave mai mici care să cadă în vid.

– Eu am transmis deja ordine către ceilalți să înceapă încărcarea de arme și provizii..., a continuat el. Presupun că întăririle sunt pe drum, da?

– Așa ar trebui.

– Cât durează până ce ajung aici?

– Doar câteva zile, presupunând că USER-ul este închis. În prezent, încercăm să îl localizăm. Nu are o rază de acțiune prea mare – doar de un an-lumină.

Nu a vrut să adauge că, dacă USER-ul nu era oprit, cuirasatelor le va trebui mai mult de un an ca să ajungă acolo, pentru că acest lucru îi era deja cunoscut lui Cormac.

– Și ce șanse aveți să-l opriți?

– Bune, în fața forțelor existente în prezent, însă trebuie să îl localizăm precis.

– Atunci lăsați-ne pe noi undeva. Pornește spre una dintre cele mai apropiate planete vii. Care este aceasta?

– Cea fierbinte.

– Costumul standard de mediu poate face față condițiilor?

– Da.

– Transmite pe legătura mea de rețea tot ce deții despre lumea aceea. Cormac s-a apucat să-și scoată centura. E momentul să ne pregătim.

Jack nu a putut să nu observe nuanța de resemnare din glasul lui Cormac. IA-ul a analizat situația

preț de o microsecundă, apoi a deschis un canal protejat de comunicații.

– Nu e nevoie să pleci, i-a spus el celui care recepționa mesajul.

– Cu toate astea, voi pleca.

– Nu se pune doar problema pericolului la adresa organismului tău fizic – dacă ai fi capturat, ai deveni o sursă foarte utilă de informații pentru inamic.

– Am un rang mai înalt decât al tău, a răspuns Blegg, și voi pleca.

Apoi a întrerupt legătura.

Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, Jack a transmis un alt mesaj intern:

– Arach, cred că ai găsit exact ceea ce sperai.

Nava lui Blegg a căzut din *NEJ* și s-a îndepărtat accelerând până la un G mare, urmând cele două navete în care se aflau cei mai mulți dintre dracomeni, care plecaseră cu câteva minute mai devreme. Cormac s-a uitat înapoi spre drona-păianjen care stătea ghemuită în spatele lui, apoi la cei treizeci de dracomeni grupați strâns dincolo de ea, după care și-a îndreptat din nou atenția spre ecran. Ceva mai departe în față, celelalte două navete care plecaseră și mai devreme, în care se găseau Thorn și soldații Sparkind, pătrundeau în atmosferă, iar boturile lor conice erau deja învești mântate într-o strălucire oranj.

– Îndreptați-vă direct spre coordonate, a transmis el instrucțiuni către Thorn. Luați-vă echipamentele

imediat ce ajungeți acolo. S-ar putea ca navetele să fi fost depistate.

În timp ce a primit informațiile direct prin legătura lui de rețea și modela pozițiile celor trei nave din Polity și ale navelor inamice, Cormac și-a îndreptat atenția în mod special spre șirul de sub-ecrane aflat jos, ca să aprecieze ordinea evenimentelor din vecinătatea lor. A urmărit cum una dintre navele-spirală s-a destins sub focul concentrat pornit dinspre *Coriolanus* și *Haruspex*. O lumină orbitoare din exterior a șters pentru un moment imaginile de pe toate sub-ecranele și a făcut ca ecranul mare din cabina principală să se întunece. Nava ca un amonit spiralat s-a transformat într-un nor tot mai întins de fragmente ce ardeau. Propria lor navă s-a zdruncinat, fiind deviată când ceva a trecut fulgerător pe lângă ea și a coborât spre navetele din frunte. O dâră de vapori a țâșnit brusc din proiectil când a detonat.

– Un maser, a comentat Blegg.

Se părea că navele din clasa Centurion de deasupra încă îi protejau.

Nava lor a pătruns în atmosferă și imediat a apărut o strălucire oranj în jurul ecranului din cabină, dar și scântei care au trecut prin dreptul botului care se încingea cu repeziciune. Aceea nu avea să fie o coborâre comodă, nu-și puteau permite așa ceva. Nava a început să se zguduie.

NEJ a devenit invizibil, apoi a reapărut la 1 600 de kilometri într-o parte, pentru a mitralia un ghem de obiecte ca niște viermi care se agitau prin vid. A

ieșit din acel atac într-o răsucire la o accelerație mare care, în ciuda plăcilor de gravitație, i-ar fi transformat pe oamenii de la bord în fragmente de oase și într-un terci însângerat. În spatele ei a explodat un dispozitiv contra-teran, care a distrus complet obiectul atacului. *NEJ* s-a alăturat celorlalte nave, care s-au plasat între atacatori și planetă. Arătau ca trei matadori care înfruntă năvala unor tauri.

Acum, când navele pătrunseseră adânc în atmosferă, urletul coborârii lor a devenit asurzitor. Departe spre stânga, un vălmășag de linii roșii, întretăiate, a săgetat orizontul. Dedesubtul acestora s-au aprins focuri strălucitoare, apoi un disc de nor s-a răspândit deasupra.

Proiectile de tun pe șine.

Dacă acea canonadă ar fi ajuns direct la ei, acum ar fi fost morți.

– Nu se concentrează asupra noastră, a spus Blegg.

– Îmi dau seama de asta, a confirmat Cormac.

Blegg a adăugat:

– Având o asemenea forță de foc, nu vor avea nevoie să ne urmărească – ar putea distruge întreaga planetă.

– Ai un spirit al umorului nepereche, a remarcat Cormac.

Curba orizontului a urcat până sus pe ecran. Cele două navete cu dracomeni de pe *NEJ* se aflau ceva mai jos spre dreapta lor, iar cele două navete din frunte, în care erau soldații Sparkind, ajunseseră departe în față, văzându-se ca niște puncte negre care conțineau

și stelele albe ale acțiunărilor prin fuziune. Cerul de deasupra lor s-a luminat, devenind verde-deschis, apoi o explozie de strălucirea unui soare s-a aprins în interiorul său. Cormac a pierdut comunicația prin legătura lui de rețea și nu a mai reușit să vizualizeze în minte desfășurarea bătăliei de deasupra.

– Jack?

Nu a primit răspuns – asta putea însemna că *NEJ* fusese distrusă, însă nu avea cum să știe în acele momente, după cum se putea să nu afle niciodată. Câteva clipe mai apoi, nava lui Blegg s-a cutremurat când a fost lovită de unda de șoc. Cormac tocmai se pregătea să facă un comentariu răutăcios în legătură cu asta, când Blegg a tras joystick-ul violent într-o parte. Proiectilele de tun pe șine au săgetat la un unghi de patruzeci și cinci de grade din spate. Unul dintre ele și-a găsit ținta, iar Cormac a văzut una dintre navetele cu dracomeni răsucindu-se prin atmosferă, având capătul din spate retezat, astfel că din ea se rostogoleau siluete cu aspect umanoid. Era evident că pilotul pornise motoarele gravitaționale, străduindu-se să stabilizeze naveta, și se părea că reușise, apoi ceva a explodat într-un flanc, astfel că imediat după aceea, vehiculul s-a prăbușit ca un bolovan.

– Drace, a făcut Cormac.

A aruncat o privire înapoi, spre echipa de dracomeni de la bord, care tocmai pierduseră treizeci dintre camarazi. Aceștia știau de pierdere, pentru că, din câte înțelesese el, dracomenii mențineau o legătură mentală permanentă între ei. Cu toate acestea, nu au

arătat vreo agitație deosebită, părând a se concentra mai mult asupra armelor din dotare, pe care și le-au verificat.

Adresându-se navetelor aflate în față, a zis:

– Dacă aveți la bord hamuri gravitaționale, puneți-le imediat. Judecând după tăcerea care a urmat după ce a transmis aceste instrucțiuni, a presupus că Thorn și Bhutan nu găseau un răspuns suficient de politicos.

Deasupra orizontului a apărut brusc un lanț muntos, arătând ca un șir de dinți stricați, în vreme ce deasupra lor atârna un plafon de nori cenușii. Naveta din frunte a străpuns zidul de nori și a dispărut. Imediat ce naveta lui a urmat-o pe prima, Blegg a atins un buton de comandă, iar zidul de nori a părut să dispară. Aparatura de scanare a navei a format imaginea din radiațiile emise ce puteau străpunge stratul întunecat și a arătat un teren presărat cu văi abrupte care se umplea rapid cu o creștere roșie, aburindă. Acum, aflându-se ceva mai jos, zgomotul din interiorul navetei s-a transformat într-un muget surd; un sub-ecran a arătat că în acele momente zburau printr-o ploaie torențială, cu aspect murdar. Jungla s-a contopit, ajungând să acopere terenul până la orizont. Navetele din frunte, în care se găseau soldați Sparkind, au virat, exemplul acestora fiind urmat de naveta cu dracomeni. Blegg a verificat coordonatele și a corectat cursul navei lui.

Blegg a făcut apoi nava să accelereze. Folosite în mod normal doar pentru inserarea orbitală de soldați și protejate de obicei de navele-mamă, navetele erau

înarmate numai cu lasere. Însă acum acele nave aveau alte lucruri de rezolvat. Nava lui Blegg era totuși înzestrată cu lansatoare de proiectile de tun pe șine și tun cu pulsuri, care se găseau în nacelele din față. Licăririle laserelor au devenit acum vizibile între navetele din frunte și obiectul care se apropia de ele. Blegg s-a uitat scurt spre Cormac.

– Preia controlul asupra armamentului.

Prin intermediul legăturii lui de rețea, Cormac a apelat computerul de bord, care l-a dirijat instantaneu spre comanda asupra armelor. Încă o dată, câmpul lui senzorial s-a extins când datele provenite de la senzorii navei au ajuns la el. Așezat pe scaunul copilotului, imaginea din fața ochilor lui includea ceva mai mult decât ecranele: cuprindea o zonă vizuală mai largă, plus imagini radar, dar și hărți gravitaționale și în microunde ale unui volum uriaș care înconjura nava. Acum, controla și cadre de țintă, iar degetele lui virtuale se înfășurau în jurul unor declanșatoare virtuale.

Prin sistemul de comunicare s-a auzit glasul lui Thorn:

– Mesaj către sine: plictiseala e bună la ceva!

– O să ajungem la tine peste treizeci de secunde, i-a răspuns Cormac, și a așezat un cadru peste obiectul care urmărea navetele, obținând astfel o imagine completă a acestuia, după care a tras. Nava s-a cabrat, iar dungi albe au străbătut atmosfera de fiecare parte a ei. Numai că proiectilele vor fi cu tine ceva mai devreme, a adăugat el.

Cormac s-a concentrat asupra senzorilor navei și a mărit imaginea transferând-o către un sub-ecran pentru a fi văzută de Blegg. Aceasta a înfățișat una dintre navele baciliforme, mai exact pe cea ca un bastonaș, dar cu lungimea de aproape douăzeci de metri și cu exteriorul cenușiu-albăstrui lipsit de orice caracteristică, în afară de locul în care laserele o loviseră, lăsând urme livide de arsură, ca niște vânătăi. Indiferent de sistemul de propulsie pe care îl avea, acesta nu prezenta nici o dovadă vizibilă, astfel încât Cormac a presupus că trebuia să fie vorba despre ceva care folosea forța antigravitațională. În timp ce se uitau, numeroase lovituri de laser au lovit către partea ei frontală, făcând-o să se cutremure și să încetinească precum un câine agresiv, care a primit o lovitură pedepsitoare peste bot. După aceea, nava a accelerat din nou.

– Nu apelează la nici o armă, a observat Cormac, și nu poate fi un soi de bombă. Una atât de mare nu ar avea nevoie să ajungă atât de aproape de navete.

– Vor să ne captureze, a explicat Blegg pe un ton sec. Dacă voiau să ne elimine, am fi fost deja morți.

Nava ciudată s-a poziționat la mai puțin de o sută de metri în spatele navetei în care se aflau soldați Sparkind, apoi cele două proiectile au ajuns-o. O explozie masivă a transformat-o într-un nor de resturi arzânde. Cormac a plasat cel de-al doilea proiectil în poziție de reținere. Acesta a zburat dincolo de raza exploziei, descriind un arc de cerc. Nu era nevoie să recheme acel proiectil ori să îl îmblânzească, pentru

că acum se apropiau alte zece nave sub formă de bastonaș. Supunându-se noilor instrucțiuni, proiectilul a pornit brusc pe un traseu cu totul nou. Blegg s-a uitat întrebător la Cormac, dar acesta a i-a prezentat o afișare radar pe un sub-ecran pentru a-i arăta ce se petrecea. Câteva secunde mai târziu, au urmărit proiectilul reducând numărul navelor-bastonaș la nouă. Flash-ul declanșat de explozie a iluminat ecranul din cabină, după care cele nouă nave au devenit brusc vizibile prin el.

– Cât mai avem până la zona de aterizare? a întrebat Cormac.

– Cinci minute, i-a răspuns Blegg.

Prin sistemul de comunicație, Cormac a spus:

– Repet, nu întârziați după ce ajungeți la sol, avem oaspeți.

Thorn a răspuns:

– Da, îi vedem și noi.

Trei dintre navele-bastonaș urmăreau cele două navete cu soldați Sparkind, în vreme ce restul de șase au pornit spre nava lui Blegg și spre naveta în care se găseau dracomanii. Cormac a creat, a încărcat un program de căutare și distrugere în șase proiectile, apoi le-a lansat unul câte unul. Acest lucru l-a făcut să rămână cu doar douăsprezece proiectile explozive, tunurile cu pulsuri și un laser. Câteva lovituri de EMP au deviat de pe cer trei dintre proiectile, iar Cormac a încercat să le recupereze în timp ce cădeau. Cele trei proiectile rămase au lovit, făcând navele-bastonaș să explodeze actinic și să-și împrăștie resturile

pretutindeni pe cer. A reușit să stabilizeze două dintre proiectilele care cădeau la o sută de metri de coronamentul junglei și le-a retrimis spre ținte. Apoi a analizat dacă era cazul să-i transmită instrucțiuni lui Blegg să atace nava-bastonaș care acum se năpustea spre naveta cu dracomeni, însă Blegg a anticipat totul și a făcut nava să se întoarcă. Cormac a pus tunurile cu pulsuri online, iar acestea au tras în ritm constant. Prima canonadă a făcut navele-bastonaș să se înnegrească de atâtea găuri în care se declanșaseră incendii, însă nu a determinat-o decât să încetinească puțin. Încă două lovituri de același gen, și nava a început să scoată fum, după care, brusc, a căzut din cer. Până în acel moment, cele două proiectile ce se întorceau și-au găsit țintele. Blegg și-a adus nava prin fum și ploaia de resturi, care aminteau de porțiuni arzânde de piele, și a accelerat spre ceilalți trei atacatori, care acum se apropiau cu repeziciune de cele două navete din frunte.

Cormac a făcut alegerea și a lansat ultimele șase proiectile, după ce le-a angajat pe țintă și a inițiat programe de identificare, astfel ca ele să nu interpreteze navetele fugare drept nave inamice.

– Prăpădita asta de navă nu poate merge mai repede? a întrebat el.

– Dacă trebuie, vom depăși viteza proiectată, dar vom pierde capacitatea de manevră.

– Nici o problemă.

Proiectilele pe care le-a tras se deplasau în fața navei destul de încet. Cormac și-a concentrat privirea dincolo

de ele, extrăgând imagini în legătura lui de rețea și pe unul dintre sub-ecrane. Una dintre navele-bastonaș ajunsese foarte aproape de naveta aflată în urmă – la mai puțin de cincizeci de metri de ea. La vitezele pe care le aveau navele în acele momente, nici un proiectil nu putea să lovească nava atacatoare decât atunci când își ajungea ținta din urmă. Probabil avea să fie silită să încetinească, pentru că loviturile de laser făcuseră ca botul să capete o culoare neagră-albăstruie și lăsa în urmă o dâră de fum, iar când și când scuipa flăcări uleioase prin crăpăturile apărute în suprafața ei. Brusc totuși obiectul atacator a țâșnit înainte, ca și cum ar fi reușit să găsească o aderență superioară în aer, apoi s-a lovit surd de navetă și s-a lipit de ea. Cormac a anulat instantaneu comanda de tragere în acea țintă.

– Naveta Doi, activați hamurile gravitaționale *acum*. Ieșiți de acolo! a strigat Cormac prin sistemul de comunicație.

Naveta și nava-bastonaș au început să cadă vertiginos. Cormac le-a urmat îndeaproape și a rămas concentrat asupra lor. Nava-bastonaș s-a dezumflat și, în același timp, a scos o sută de excrescențe ca niște rădăcini, care s-au încolăcit în jurul navetei.

– Ni s-a blocat ecluza, iar ecranele sunt acoperite, a venit răspunsul lui Bhutan. Vom încerca să declanșăm...

În aceeași clipă, motorul navetei atacate a înghețat și, înconjurată de o masă de creștere organică, aceasta a început să se rostogolească pe cer. Prin sistemul de

comunicații s-au auzit țipete și, imediat, a închis legătura de comunicații și a transmis instantaneu mesaje către celelalte navete, recomandându-le să nu mai accepte nimic pe acel canal. Soldații Sparkind nu țipau cu una, cu două, dar Cormac știa cât de rapid putea tehnologia Jain să preia controlul asupra unei ființe umane. Apoi, în timpul cât i-a luat să clipească, flacăra albă, apoi explozia masivă a unui dispozitiv tactic contra-teran a distrus naveta în întregime. Cineva de la bord își păstrase sângele rece și își dăduse seama că nu aveau cum să scape cu viață din acea situație și a hotărât să moară odată cu dușmanul.

Cu o oarecare întârziere, alte două explozii produse de detonarea a două proiectile au distrus ultimele două nave atacatoare.

– Asta putea să... a apucat să spună Cormac, însă în aceeași clipă cerul a fost traversat de o umbră, iar sub ea s-a aprins o lumină albă. Înainte ca zgomotul exploziei să ajungă la el, orizontul și jungla au defilat deja prin dreptul ecranului. A urmat o explozie masivă, iar nava lui Blegg a început să se răsucească și să cadă, înconjurată de resturi. Cormac s-a gândit să îi avertizeze pe dracomeni pentru a se pregăti de impact, dar a respins ideea. I s-a părut inutil să anunțe ceva ce era evident.

Navele baciliforme nu au ripostat, însă au emis o cantitate uriașă de interferență electromagnetică, aceasta crescând pe măsură ce ele s-au contopit. Se părea că erau proiectate ca inițial să întrerupă comunicația, apoi, dacă o navă se apropia suficient de mult

de unul dintre acei pereți pe care ele îl alcătuiau, să îi perturbe total sistemele, inclusiv mintea IA-ului din interior. Jack bănuia că ele slujeau și altui scop, pentru că în mod individual, continuau să stea în contact foarte strâns cu navele din clasa Centurion – ceva ce nici una dintre ele nu reușise încă. Navele de formă lenticulară dețineau mult armament, însă în lupta față în față nu se comparau cu navele Centurion, astfel că au fost curând avariate sau distruse. După ce se descolăceau, acumulările sub formă de vierme metalic cu lungimea de treizeci de metri deveneau proiectile ucigătoare, extrem de inteligente. Însă cele cinci nave ca niște amoniți spiralați care rămăseseră reprezentau cel mai grav pericol, deoarece erau dotate cu armamentul întâlnit de obicei pe un distrugător Polity – și cu întreaga putere de prelucrare a unui IA de runciblu, pentru că găseau imediat soluții față de echipamentele cameleonice folosite de navele din clasa Centurion. Fiecare nou program lansat avea o viață de cel mult jumătate de oră, iar acest interval de timp era foarte scurt în condițiile unei bătălii în spațiu.

Folosind câmpurile compacte ca armă împotriva unei nave lenticulare lată de aproape doi kilometri, care deținea focoase telefactorate, *Haruspex* părea în pericol de a fi înghițită de un zid de baciliforme ce se forma cu repeziciune. Jack a trimis un mesaj codificat spre *Haruspex*, apoi a executat o întoarcere bruscă la 400 G, pentru a plasa *NEJ* în spatele zidului amenințător. A tras – combinând dispozitive contra-terane cu focoase electromagnetice – în navele-bastonaș,

apoi, după o scurtă pauză, a continuat cu o canonadă de proiectile near-c lansate de un tun pe șine. *Haruspex* a ieșit imediat din luptă. Proiectilul a detonat în mijlocul navelor-bastonaș, provocând o gaură în zidul creat de ele. Proiectilele de tun au trecut prin gaură, urmate de valul de radiații electromagnetice. Instrumentele navei lenticulare nu au putut detecta decât undele electromagnetice, astfel că nu a reacționat suficient de repede în fața proiectilelor care au urmat. Cele o sută de lovituri au făcut să se prăbușească o latură a navei lenticulare, care semăna acum cu un balon perforat. Apoi *NEJ* și *Haruspex* s-au folosit de echipament cameleonic pentru a-și ascunde fuga spre nava-spirală care îl urmărea pe *Coriolanus*.

– Am localizat USER-ul, a raportat Coriolanus și a transmis coordonatele.

Jack a efectuat scanarea și a confirmat, iar Haruspex a aprobat. În timpul bătăliei, cei doi reușiseră să efectueze măsurători ale forței de interferență pe care o avea dispozitivul. Era localizat pe o mică lună ce se rotea în jurul lumii reci – la jumătate de sistem planetar de poziția lor din acel moment.

– Trebuie să întreprindem atacul, le-a informat Jack pe celelalte două nave.

– Asta va însemna abandonarea celor de pe planetă, a replicat Coriolanus.

Jack a scanat și a văzut câteva dintre navele dușmane desfășurate jos, în interiorul atmosferei.

– În urma evaluării pe care am făcut-o privind situația noastră actuală, am ajuns la concluzia că putem

supraviețui dacă fugim din sistem folosind acționările convenționale. Dacă rămânem să-i protejăm pe Cormac și compania, vom fi distruși. Vor avea șanse mai mari dacă noi distrugem acel USER, apoi revenim să purtăm o luptă de uzură pentru a câștiga timp până la sosirea cuirasatelor. Putem doar să sperăm că pasagerii noștri vor reuși să supraviețuiască pe suprafața planetei.

După o scurtă pauză, cele două nave s-au pus de acord și au plecat.

În momentul în care a ajuns cu ghetele pe solul moale, costumul de mediu al lui Thorn i-a adresat câteva avertismente la ureche, apoi le-a afișat pe vizorul căștii. A blocat acele avertismente, pentru că nu avea nevoie să-i comunice costumul că se afla într-o zonă extem de radioactivă. Terenul incinerat se întindea cale de opt sute de kilometri de-a lungul bazei munților și părea să fie rezultatul unor explozii nucleare multiple. Dar pe acea ploaie torențială putea vedea doar la câțiva metri în față, datorită atracției gravitaționale scăzute, pe planetă picăturile de ploaie care cădeau încet aveau o mărime dublă față de cele de pe Pământ, însă erau și tulburi din cauza cenușii ce rezultase în urma exploziilor care avuseseră loc acolo.

– Vedere în afara spectrului – căutare, a dat el instrucțiuni costumului.

După un moment, o bandă transparentă s-a creat de-a latul vizorului, exact în dreptul ochilor, și în limitele acelei bande, ploaia părea ușor de șters. Cu

toate acestea, deasupra și dedesubtul benzii încă putea vedea torentul de apă. Deși obișnuit să folosească acel fel de îmbunătățire senzorială, Cormac nu avea încredere în ea, deoarece interfera foarte ușor cu alte elemente – radioactivitatea din jur începuse deja să provoace puncte prin dreptul câmpului său vizual. A verificat ce se afla în apropiere.

Naveta cu dracomani de pe *NEJ* tocmai ateriza, iar soldații din jurul lui își verificau armele și ridicau sacii de spate ridicol de mari, în timp ce patru autopuști patrulau în preajma lor ca niște ogari care abia așteptau să pornească la vânătoare. Soldații nu au schimbat glume, cum procedau de obicei. Mulți dintre ei îi cunoscuseră pe Bhutan și pe ceilalți de la bordul navetei cu Sparkind, care nu reușiseră să scape cu viață.

– Să înțeleg că într-acolo trebuie să mergem? a spus Chalter și a arătat spre stânga lui Thorn, unde se vedeau pantele domoale ale munților mai scunzi. Cormac alesese acea zonă din mai multe motive: se găsea la marginea suprafeței incinerate, astfel că le oferea posibilitatea de a folosi jungla drept ascunzătoare, iar dacă descopereau că vegetația de acolo era ocupată de cine știe ce monștri mâncători de carne, se puteau îndrepta spre munții plini de torente, sisteme de peșteri și un amestec suficient de mare de izvoare fierbinți, filoane metalice și resturi radioactive provenite de la recentele explozii din apropiere, astfel că avea să le fie mai ușor să se ascundă de echipamentele de detecție.

– Desigur, a confirmat Thorn.

Naveta de pe *NEJ* a coborât, iar dracomenii au debarcat. Thorn a observat din nou că aceştia nu purtau îmbrăcăminte de protecţie; deşi pe planetă exista suficient oxigen, orice om neechipat corespunzător s-ar fi înecat pe ploaia aceea şi, în ciuda averselor puternice, temperatura se ridica la aproape 50°C. Thorn a ridicat sacul şi l-a pus pe spate, apoi a dat instrucţiuni prin comunicator.

– Închideţi navetele şi să plecăm de aici. Soldaţi Sparkind, rămâneţi aproape de unităţile voastre – să ne acoperiţi în cazul unui atac. Dracomeni... Thorn s-a gândit o clipă la modul în care ştia că puteau acţiona dracomenii. Cercetaş în faţă şi să ne găsească adăpost: poziţii de apărare, vizibilitate bună, dar nu vreau un loc din care să nu ne putem retrage. Să pornim.

Dracomenii au plecat în viteză, alergând săltat spre pantele domoale. Pregătiţi, soldaţii Sparkind i-au urmat, având autopuştile patrulând de o parte şi de alta a grupului. Au urmat serii de fulgere care au luminat cerul, iar Thorn a presupus că, rămas în urmă, Cormac angajase lupta cu restul urmăritorilor. Şi-a verificat poziţia, după care a pornit înainte şi a observat firicele roşii de vegetaţie amintind de picături minuscule de sânge, împrăştiate pe sol. Apoi de-a latul cerului a început să se extindă o umbră.

– Cormac, care e situaţia? a întrebat el.

– Nu tocmai strălucită, a răspuns mârâit agentul.

Nava zăcea răsturnată în jungla roşie şi densă. Prin ecrane, Cormac a văzut o dâră – tulpini groase, zdrobite

și frunze enorme fumegând – lăsată de nava care căzuse și alunecase cu spatele. Pentru că se mai aflase în situații similare, în primul rând a dat instrucțiuni costumului să se izoleze complet, contra oricărui fel de amestec otrăvitor de aer care ar putea pătrunde în navă. Vizorul a ieșit din inelul de la gât și s-a unit cu casca, iar aceasta s-a extins în secțiuni segmentate în jurul cefei, pornind din partea din spate a inelului de la gât. Cormac s-a uitat spre Blegg, care se afla alături de el.

Horace Blegg își închisese costumul la fel.

– Interesantă aterizare. Ce naiba s-a întâmplat?

– Un laser de mare intensitate, care a perforat motorul nostru, a răspuns Blegg. Ai observat cumva sursa?

În ultima clipă, chiar înainte ca explozia să distrugă senzorii exteriori ai navei, văzuse una dintre navele-spiralate coborând asupra lor ca un lift expres.

– Cred că va trebui să ieșim cât mai repede de aici. Întinzând mâna, a apăsat pe butonul de decuplare a centurii de scaun și, rotindu-se în cădere, a ajuns cu tălpile pe tavan. O clipă mai apoi, Blegg a căzut alături de el. Scar aștepta în partea din spate a cabinei de comandă, expunându-și colții, dar fără nici un zâmbet. Cormac l-a căutat în jur pe Arach, după care s-a uitat în sus, spre ceea ce fusese podeaua, și a văzut drona încă agățată de ea. Hei, ce mai aștepți?

Drona nu a mai avut nevoie de alte instrucțiuni. Fără să coboare, a pășit spre partea din spate a landerului și și-a dat drumul prin ecluza pe care dracomenii tocmai o deschiseseră.

Cormac i-a urmat, iar pe drum și-a luat sacul cu provizii și carabina cu protoni. Ajuns afară, prin intermediul legăturii la rețea a dat instrucțiuni ușilor interioară și exterioară ale ecluzei să se închidă, apoi a pornit în frunte printre vălătucii de fum și aburii din jurul navei răsturnate.

Ceva globular, având mărimea unui sac cu cartofi și culoarea sângelui închegat, stătea ghemuit pe trei picioare pe terenul fumegând, la mai puțin de zece metri de navă. Tremura și scotea un țipăt vibrat. Scar a ațintit carabina spre creatură, apoi a îndreptat-o în pământ. Dracomanul știa că ființa aceea era inofensivă, însă putea atrage alți prădători, mult mai periculoși. În timp ce dracomenii s-au dispersat, Cormac a aruncat o privire spre Arach, acum stând ghemuit pe partea de sus a landerului, după care s-a uitat spre cerul închis.

– Frumos din partea lor să ne ofere adăpost contra ploii, a zis el. Stăteau în crepusculul creat de spirala de amonit care acoperea jumătate din cerul de deasupra lor, iar acum cobora încet. Thorn? a apelat el, dar nu a recepționat decât paraziți drept răspuns prin comunicator. Ca să verifice poziția în care se găseau, a rulat un program care trebuia să localizeze ultimul semnal transmis de Thorn către ei. Vom vedea dacă ne putem conecta, le-a spus el celorlalți, făcând un gest spre dreapta, către zidul gros al junglei.

Ultimele lui cuvinte au fost acoperite de un urlet grav când una dintre navele-bastonaș a șters cu burta coronamentul din stânga lui. Dracomenii au pătruns

în junglă înaintea lui Cormac, iar el a rupt-o la goană. În spatele lui, ciudata navă s-a prăbușit peste nava avariată a Polity. Adăpostindu-se o clipă sub o frunză care arăta ca o pilotă umplută cu sânge, a observat că nava-bastonaș își scoate cârceii, ca și cum ar fi vrut să-și sugrume dușmanul, apoi a auzit zgomot de metal sfâșiat. Într-o parte, l-a zărit pe Arach rostogolindu-se săltăreț și având pliate picioarele ca de păianjen. Apoi în partea din spate a dronei s-au deschis niște trape de unde au ieșit două tunuri model Gatling. Acestea au intrat în acțiune și atât nava-bastonaș, cât și naveta au dispărut într-o furtună de explozii.

– La naiba! a exclamat Cormac și s-a aplecat ca să evite ploaia de resturi.

Apoi a aruncat o privire spre cer și a văzut mai multe obiecte desprinzându-se din nava-spirală și începând să cadă spre ei: alte nave-bastonaș, lucruri zvârcolindu-se șerpește și monede translucide în care se agitau forme nedeslușite. Apoi, o altă formă pe care a recunoscut-o: nava Legatului ori ceva care semăna foarte mult cu aceasta.

– Economisește-ți muniția, Arach, vom avea nevoie de ea!

Arach s-a apropiat dansând, iar Cormac și-a inițiat Shuriken-ul în teaca lui, apoi i-a urmat pe Blegg și pe dracomeni în adâncul întunecat al junglei.

S-au deplasat cu repeziciune, iar umbrele s-au îndesit și s-au extins în jurul lor odată cu coborârea navei spirală. Mai toată vegetația din jur evidenția frunze mari, lungi de trei sau patru metri, în vârful

tulpinilor fibroase și groase, în vreme ce în umbra acestora se aflau puține plante mărunte care să le afecteze creșterea. În unele porțiuni, viețele se legănau ca niște învălmășeli de șerpi roșii somnolenți, însă asemenea locuri erau ușor de evitat. Solul în sine avea o structură spongioasă, alcătuită din frunze în descompunere, peste care se găseau ciuperci care aminteau de pete de vopsea albastră. În jurul bazei tulpinilor fibroase, muguri noduroși țâșneau de sub stratul de frunze, așteptând fără îndoială căderea frunzelor de deasupra și șansa de a beneficia de lumină solară. Din când în când, au întâlnit câte una dintre acele creaturi globulare de culoare roșie stând pe tulpina vreunei plante și scoțând sunete ca de supt, în vreme ce păștea muguri.

După câteva minute, au ajuns la un teren mai moale. Ploaia răpăia tunător peste frunzele de deasupra capului, iar râușoarele de apă se furișau ca saliva în josul tulpinilor. Acum ieșiseră de sub umbra uriașei nave. Din spatele lor a venit un urlet gros, apoi o pală puternică de vânt a ridicat frunzele pentru a le lăsa în lumina orbitoare a soarelui, care acum străpunsese stratul de nori.

– A coborât! a strigat Blegg.

Nu era fost singurul lucru care coborâse, a înțeles Cormac. Frunzele care se ridicaseră îi permiseseră să zărească acele obiecte pe care mai devreme le observase coborând, iar acum cădeau în junglă de jur împrejurul lor. Apoi a auzit ceva prăbușindu-se prin frunziș undeva în dreapta lui.

– S-ar putea să avem companie cât de curând, a transmis el prin comunicator.

Primul lor companion s-a dovedit a fi unul dintre acei saurieni tripezi despre care Jack îi avertizase și despre care vorbise în amănunt în descărcarea făcută în legătura de rețea a lui Cormac. Mersul lui pe doar trei picioare lungi era constant și rapid, însă de-a dreptul uimitor de urmărit. Coada ca un bici bătea permanent stânga-dreapta în urma lui, în vreme ce, la capătul unui gât gros, articulat, apărea capul unui hipopotam, având trei ochi. A scos un mârâit ca un scârțâit de ferăstrău când s-a repezit la unul dintre dracomeni, a mârâit din nou și s-a oprit cu un derapaj când a ajuns față în față cu Blegg și alți doi dracomeni. Apoi a fugit când cei trei s-au tras deoparte din calea lui. Numeroase arme i-au urmărit înaintarea, dar nimeni nu a tras, deoarece animalul nu manifesta dorința de a ataca, ci doar își vedea de drumul lui.

– L-a speriat ceva, a remarcat Blegg.

Ca la un semn, din întunericul desișurilor acel ceva s-a năpustit cu viteză spre ei.

Putea fi o ființă indigenă pe acea lume ciudată, însă creatura i-a adus instantaneu aminte lui Cormac de aceea pe care Chaline o văzuse atacând expediția trimisă pe Micul Nor al lui Magellan. Toracele ei era lung de patru metri și jumătate, parcă dat cu vopsea de camuflaj roșie, care imita vegetația din jurul lor, și era bordurat de o parte și de cealaltă, ca și cum ar fi fost conceput să alunece. Capul, o umflătură urâtă pe care se vedeau smocuri senzoriale și ochi bulbucați

de culoare neagră, părând plasați la întâmplare, era echipat cu mandibule alcătuite din trei segmente. Din spatele capului, ca niște mustăți aflate în dreptul branhiilor, porneau două grupuri de câte trei membre care aveau multiple articulații. Creatura se deplasa foarte repede și doar cele două perechi de jos ale membrelor atingeau solul, restul se prindeau de tulpinile înconjurătoare pentru a se propulsa înainte.

Văzând viteza cu care înainta acea creatură, dar și reacția imediată a dracomanului care s-a tras deoparte din calea ei, Cormac și-a dat seama că și el trebuia să se miște repede ca să rămână în viață. A localizat în legătura lui de rețea un program pe care nu-l folosise de multă vreme și l-a instalat instantaneu online. Percepția timpului încetinise acum, iar procesele de gândire deveniseră accelerate. Programul a stimulat în același timp producția de adrenalină din corpul lui. Apoi a ridicat carabina, însă mult prea lent. Din stânga lui a pornit o flacără, și lovitura a nimerit în locul în care picioarele creaturii se uneau în spatele capului, pe o parte. Animalul s-a izbit de sol și a arat pământul, iar picioarele din cealaltă parte au continuat să apuce tulpinile de plante, trăgând în jos unele dintre frunzele care constituiau un acoperiș protector. Ajunsă în lumina directă a soarelui, a încercat din nou să se ridice. Arach a pornit imediat în salturi către animal, iar razele din tunul cu fascicule au azvârlit o lumină turcoaz între cleștii lui și i-a incinerat capul.

– Să nu ne oprim, i-a îndemnat Cormac pe ceilalți.

A vârât mâna într-un buzunar lateral al sacului de spate și a scos o casetă plată din care a extras unul dintre cele opt tuburi scurte din sticlă, pe care l-a introdus în spațiul de acces medical al costumului. O înțepătură în încheietura mâinii, și stimulentele i-au pătruns în sânge, iar după ce a simțit brusc o răceală, a început să gonească. Lui Blegg și dracomenilor nu le-a fost greu să țină pasul cu el. În timp ce alerga, a desfăcut banda legăturii cu Shuriken-ul, simțindu-se acum cât se putea de pregătit.

Dracomenii s-au dispersat și mai larg și i-a venit tot mai greu să îi vadă, pentru că au recurs la echipamentul cameleonic cu care erau dotați. Puteau fi depistați cât de cât doar pentru că în ritmul rapid în care se deplasau, desenul de camuflaj al pielii lor nu putea ține pasul cu schimbările de aspect ale mediului și pentru că armele și echipamentele purtate de ei nu puteau fi ascunse în același mod. Cea de-a doua creatură nici măcar nu a apucat să se apropie. Zărind o formă gonind spre ei, Cormac a inițiat Shuriken-ul și l-a făcut să se rotească la cinci metri de corpul lui, zumzăind în timp ce își desfăcea lamele din sticlă ranforsată, însă dracomenii au tras asupra atacatorului în mod simultan din trei direcții. Corpul animalului s-a sfărâmat în fragmente, lăsându-i doar membrele încă agățate de tulpinile din apropiere. Având tunurile Gatling rotindu-se, Arach s-a dus din curiozitate până aproape de rămășițele animalului, apoi a revenit în adâncul junglei, alături de Cormac.

– Vai, lăsați-mi și mie unul, a strigat drona către dracomeni.

Curând, i s-a îndeplinit dorința, pentru că din desișuri a apărut un alt fel de fiară.

Au continuat să alerge, fiind atacați de multe alte creaturi. În timp ce în jur se dezlănțuiseră focuri de arme cu protoni și cu pulsuri, Arach părea să se afle peste tot, concentrându-și uriașa forță de foc asupra maselor grupate de atacatori necunoscuți, în același timp răvășind porțiuni de junglă și pârjolind plantele. Creaturile cu picioare lungi își puteau întinde capetele, a descoperit curând Cormac atunci când a aruncat cu putere Shuriken-ul printr-un gât telescopic. Capul detașat a căzut alături de un dracoman aflat la pământ; dracomanul s-a dat la o parte rostogolindu-se, după care s-a ridicat brusc în picioare și a tras, în timp ce capul alerga pe mandibule ca o fiară independentă. Cuprinsă de flăcări, ținta a făcut câteva salturi, după care s-a desfăcut bucăți. Cormac a rechemat Shuriken-ul și l-a azvârlit către o altă creatură asemănătoare. Fusese o acțiune prematură, întrucât corpul lipsit de cap al primei creaturi, încă rămas în aer, a scos o limbă lungă din metal, care s-a înfășurat în jurul dracomanului și l-a tras înapoi cu o forță nebună. S-a auzit un țipăt ascuțit însoțit de un geamăt, apoi cele două jumătăți ale dracomanului din care ieșea fum au lovit solul. Cormac a tras cu carabina, iar flacăra acesteia a atins limba care acum țâșnise spre el. Ca și cum moartea dracomanului l-ar fi înfuriat, Shuriken-ul a trecut orizontal înainte și înapoi prin dușman,

apoi a izbit pe verticală, în sus și în jos, pe drumul de întoarcere. Creatura a căzut la pământ făcută bucăți.

Aflat alături de el și ținând ritmul, Blegg a spus:

– S-ar părea că au hotărât că noi suntem cei care trebuie capturați vii, iar dracomenii sunt acum de prisos.

– Câți au căzut? a întrebat Cormac.

– Cinci.

Apoi, Blegg a arătat către ceva care se furișa unduind spre ei. Semăna cu un nematod lung din fier, care plutea la aproximativ treizeci de centimetri de sol, alunecând prin aer cu mișcări de șarpe. O seceră roșie de foc a lovit arătarea drept în mijloc, apoi două versiuni ale aceleiași creaturi s-au îndepărtat cu iuțeală de săgeată. Amândouă s-au răsucit către sursa loviturii: un dracoman, devenit acum foarte vizibi, pentru că, folosindu-și camuflajul, exista pericolul de a se lovi unul pe altul în acea luptă. Unul dintre lucrurile metalice s-a izbit în pieptul dracomanului și, cu un zgomot ce semăna cu acela al unui satâr ce lovește în butucul unui măcelar, bucăți din dracoman și șuvițe lungi de metal au pornit exploziv în toate direcțiile. Din ce în ce mai multe creaturi Jain se apropiau din toate părțile. Un dracoman a fost înșfăcat de fălci triple, iar explozia recipientului cu energie al carabinei lui l-a azvârlit pe Cormac în genunchi. S-a ridicat imediat. Și-a simțit brațul stâng amorțit și atârnând pe lângă trup, unde stătea înfipt un șrapnel încă fumegând. A inițiat un program care să blocheze durerea, apoi Cormac a tras cu o singură mână

în capul coşmaresc apărut ameninţător deasupra lui. Blegg s-a izbit de el, chiar când Shuriken-ul a venit şuierând pe deasupra capetelor lor şi a trecut prin gura creaturii.

– Sus! a strigat Blegg. Apoi l-a răsucit pe Cormac, a scos un cuţit din carbură şi, cu o mişcare rapidă, a extras metalul fierbinte din braţul lui. Nu e chiar rău, a remarcat el.

Simţind că putea mişca din nou braţul, Cormac a scos pistolul-subţire şi a tras spre stânga şi, simultan, a tras şi cu carabina pe lângă Blegg. Programul de detecţie şi ţintă pe care îl folosea îl făcea să vadă cruciş. Cu un bufnet puternic, o navă-bastonaş s-a prăbuşit între ei, strivind frunzişul şi ejectând cârcei groşi cât copacii doborâţi. Cormac a văzut un alt dracoman ridicat în aer în timp ce el şi-a concentrat focul asupra navei-bastonaş care se dezumfla, dar se răspândea. Ţâşnind spre el, solul s-a umflat ca o urmă de vierme. A ţintit în jos chiar în clipa când cârceii au explodat dinspre pământ şi i s-au încolăcit în jurul piciorului. Retezându-le cu focul armei, în mod subliminal a văzut cum dracomanul capturat a fost trântit cu forţă de pământ şi apoi azvârlit cât colo. Nici măcar un gând complet nu a trimis Shuriken-ul vâjâind pe deasupra dracomanului cât acesta s-a scuturat ca un câine, după care s-a ridicat în picioare, bălăbănindu-se.

Apoi altceva s-a arcuit prin aer, pornind de la Arach, iar şuieratul lui final a sunat familiar. Cormac s-a aplecat brusc, iar un moment mai apoi proiectilul a nimerit între cârceii desfăcuţi larg şi a explodat,

răspândind pe sol ceva asemănător cu fosforul. Explozia a părut să îl propulseze pe Cormac printr-o zonă de vegetație proaspătă, unde muguri ca aceia ai unui sparanghel uriaș au țâșnit în sus din rămășițele incinerate ale tulpinilor. S-a împleticit printr-o masă de viițe roșii care se zvârcoleau sub razele dureros de strălucitoare ale soarelui și apoi pe solul pârjolit, presărat cu muguri mai mici, roșii ca sângele, ai unei noi vegetații. Dracomenii au ieșit de o parte și de alta a lui, după care Blegg a apărut pășind înapoi și concentrându-și focul în sus, spre un atacator. În cele din urmă, a venit și Arach, cu două tunuri rotindu-se și țintind fiecare în mod independent, iar împușcăturile sfârtecând dușmanii argintii, care se mișcau cu repeziciune, iar licăririle tunului cu particule împroșcând cu regularitate, ca o limbă de foc. Fără dronă, și-a dat seama Cormac, totul s-ar sfârși foarte repede. A numărat în grabă – optsprezece dracomeni care supraviețuiseră –, apoi s-a răsucit și a văzut pantele munților din față.

– Acum te aud, a auzit glasul lui Thorn venind prin comunicator.

Ca niște câini argintii, patru autopuști Polity au coborât în goană. Apropiindu-se, s-au ghemuit cu un aer supus și au început să dezlănțuie un foc violet spre junglă.

17

USER (emițător de interferență în subspațiu): acest dispozitiv funcționează prin inserarea și extragerea ritmică a unei singularități masive printr-o poartă de runciblu. Interferența de spațiu U pe care o provoacă acest USER poate lovi orice navă aflată în vecinătate, azvârlind-o înapoi în spațiul real. Singularitatea este reținută printr-un câmp invers de gravitație care este la rândul lui alimentat de forța mareică, întrucât singularitatea se rotește foarte rapid în jurul propriei sale axe. Câmpul de reținere se prăbușește în mod necesar în continuumul U și se reinstalează când iese iarăși din acesta. Sunt folosite forțe uriașe, dar și cantități gigantice de energie, majoritatea fiind generate de rotația singularității, astfel că rotația încetinește treptat. Atunci când ea scade sub un anumit prag, USER-ul trebuie înapoiat unui complex militar a cărui adresă încă nu a fost dezvăluită – deși se zvonește că se află pe o orbită situată în jurul unei găuri negre, unde acceleratoare magnetice de o putere titanică

rotesc singularitatea până când revine la starea optimă. Se mai zvonește că această tehnologie există de ceva timp, însă IA-urile nu au dorit să o folosească, deoarece prin crearea artificială de singularități (în primul rând, de găuri negre), se scurtează durata de viață a universului. Este evident că ele vor să mai existe o vreme, iar faptul că USER-ele sunt folosite în prezent ar putea sugera că IA-urile au descoperit o cale de a distruge găurile negre.

Din „Ghidul Quince", compilat de ființele umane

Ca o măsură de precauție, când cele două sfere dragon s-au unit, Mika a îmbrăcat din nou costumul spațial. Era o procedură bună, desigur. Și-a luat în grabă sacul de spate și a vârât în el tot ce avea la îndemână ca să-și sporească șansele de supraviețuire: hrană, băuturi, recipiente cu energie și medicamente. După ce și-a pus casca și a coborât vizorul, s-a îndreptat spre scutul-irizant, a trecut de el, apoi a deschis ecluza de dincolo de acesta. Pășind afară, a ridicat privirea spre o imagine ce nu fusese clarificată de computer precum aceea din interior. Lumina solară strălucitoare și actinică a apărut dintr-o latură, între un plafon curbat și o podea curbată compusă din carne draconică. Mase de pseudopode alunecau alături de ea – o avalanșă masivă, însă ciudat de tăcută. În jurul ei, solzii s-au rostogolit prin vid, iar în apropiere, au căzut cu duritate peste pasarela cu plăci gravitaționale. I-a dat deoparte cu o lovitură de picior în timp ce se

îndrepta spre navă. A mai observat, în momentul în care ușa s-a ridicat la apropierea ei, că ghearele de andocare s-au pliat în metalul cătușei de dedesubt.

– Dragon, mă auzi? a întrebat ea, oprindu-se o clipă.

Nici un răspuns.

Ce se întâmpla? Cele două sfere își desfăceau conexiunile, iar până în acel moment ea nu a văzut nici un semn de ostilitate între ele. Însă putea ea să recunoască asta? Probabil că în acele momente se purtau bătălii la nivel virtual ori poate se respectau anumite reguli de comportament pentru așa ceva? Erau străine și, în ciuda unor investigații de durată, rămăseseră tot străine; așadar, cine putea ști cu precizie? Cu toate acestea, în timp ce Mika s-a instalat în micuțul vehicul, sferele dragonului i s-au părut a fi doi cartofori violenți care se ridică brusc de la masă, pregătiți să lase o oarecare distanță între ei și făcându-și fiecare loc de manevră înainte de a duce mâna spre armă, sperând să își doboare adversarul.

Ușa verticală s-a închis, iar Mika a privit lung la comenzi, după care a preluat joystick-ul. Cum de această dată nu avea la dispoziție un IA care să piloteze aparatul de zbor, trebuia să facă ea însăși acest lucru. Și-a plimbat degetul pe o placă, iar aceasta a anunțat-o că „sistemele erau activate", după care motoarele au bâzâit când a înălțat joystick-ul. Aparatul s-a ridicat fără vibrații până când a ajuns în afara influenței exercitate de plăcile gravitaționale ale cătușei, după care a țâșnit prin vid de parcă ar fi scăpat din lat, dar fără să-și piardă controlul asupra direcției.

Mika s-a îndreptat spre razele de soare dintre cele două suprafețe draconice, iar ecranul din fața ei a polarizat strălucirea orbitoare. Solzii lui Dragon s-au ridicat în semn de salut, atingând corpul navei, iar unii dintre ei au izbit-o destul de tare înainte ca ea să se îndepărteze, de aceea a menținut viteza la nivel minim. A făcut vehiculul să se încline pe o parte ca să evite un pseudopod mort și abandonat, însă oricum l-a atins. Uscat din cauza vidului, acesta s-a descompus în fragmente roșii strălucitoare și în vertebre întunecate.

Legătura existentă anterior între aceste porțiuni din Dragonul întreg s-a destrămat acum complet, iar cei doi copaci cu pseudopode au coborât, dispărând. Mika a văzut cele două sfere despărțindu-se, și micro-gravitația a creat vârtejuri în negura de solzi căzuți, iar spațiul s-a deschis larg în fața ei. A accelerat, timp în care lumina verde-albăstruie a părut să umple spațiul liber apărut. Era un fel de armă? Nu, doar o furtună de ionizare. A accelerat și mai mult, întrucât putea fi ajunsă din urmă în orice moment de o lovitură energetică având un ordin de mărime mult peste strălucirea aceea a junglei. Sferele-dragon utilizaseră încă de la început lasere de spectru complet drept arme. Mika știa că sfera pe care o ocupase recent conținea acum arme gravtech, și în acel moment și-a dat seama că, indiferent ce arme ar fi deținut Polity, probabil că acele sfere posedau deja ori puteau crea arme similare și că era posibil să aibă și unele mult mai puternice.

Acum, ajunsese în spațiu limpede, în lumina deplină a soarelui. Mika a întors vehiculul, a oprit motoarele

și a activat dispozitivele automate care aveau rolul de a-l feri de ciocniri cu orice obiect care ar fi putut să apară. Îndepărtându-se încet, s-a simțit ca un șoarece care fuge dintre doi elefanți belicoși.

Apoi a pornit totul.

Dintr-odată, suprafața fiecărei sfere a început să fie traversată de valuri. Acestea se roteau o dată unul în jurul celuilalt, în același timp îndepărtându-se, apoi accelerând împreună. Probabil la zece kilometri de ea, între ele a fulgerat un laser, înnegrind o zonă a ecranului reactiv al lui Mika. Când ecranul s-a luminat, a văzut o ceață din plasmă și solzi sclipind ridicându-se de pe suprafața fiecărei sfere Dragon și într-o sferă i-a devenit vizibil un canion luminos. Și-a dat seama că din poziția în care se găsea nu putea deosebi sferele, deoarece nu vedea cătușa. Însă, chiar dacă ar fi reușit să le deosebească, la ce i-ar fi folosit?

Sferele au reînceput să se rotească una în jurul celeilalte, iar acum Mika a surprins imagini fugare ale cătușei pe una dintre ele. Apoi rotațiile au încetinit, oprindu-se în cele din urmă, iar sfera fără cătușă a obliterat-o pe cealaltă, care i-a rămas nevăzută. Loviturile de laser au profilat-o precis în siluetă, iar șirurile de foc de plasmă și resturi au țâșnit în jurul ei. Apoi ceva a părut că distorsionează spațiul, aplatizând singura sferă pe care o putea vedea, transformând-o într-o elipsă. Peretele distorsiunii s-a năpustit spre ea chiar în momentul când pornea motoarele vehiculului și prinsese joystick-ul în mână. Întregul vehicul s-a vălurit, a emis un zgomot ca de sfâșiere și s-a cabrat

ca și cum cineva ar fi prins însăși țesătura spațiului și o smucea în sus și în jos, de parcă ar fi scuturat o carpetă de praf. Ecranul s-a dezintegrat, azvârlind rezerva de aer, iar metalul vizibil din jurul ei a prezentat brusc vârtejuri și umflături. Apoi orice imagine a dispărut, pentru că Mika a tușit sânge, care s-a lipit de vizorul căștii. S-a simțit ca și cum cineva ar fi izbit-o cu un drug de fier peste toate oasele în mod simultan, apoi ar fi împuns-o cu un harpon cu gheare și l-ar fi răsucit, înnodându-i măruntaiele.

Voi muri.

Diagnosticele date de costumul ei erau absurde, însă sistemul de curățare statică încă funcționa, astfel că a îndepărtat sângele de pe suprafața vizorului, aducându-i-l în jurul bărbiei. Acum Mika putea evalua cu adevărat daunele suferite de vehiculul ei: părea că un zeu îl prinsese între mâini și îl răsucise ca pe un ziar vechi.

Arme gravitaționale.

Așadar, se părea că sfera așa-zis prietenoasă o ucisese. S-a concentrat asupra vidului, iar un munte de carne draconică s-a înălțat în fața ei. Se întâmpla ceva anapoda: această parte din Dragon nu era deloc sferică; avea forma unui ou cu o răsucitură ciudată, cu fluide care se vărsau parcă fierbând în vid, pornind dintr-o deschizătură ce se căsca jos, într-o parte.

Aha, celălalt, a mai reușit ea să gândească, după care o roată zvârcolindă de pseudopode – capătul activ al copacului rapid alcătuit din acele lucruri – a izbit, apoi s-a încolăcit în jurul navei ei și a târât-o în jos.

Stupid stupid stupid.

Deşi interferenţa subspaţiului a azvârlit-o din spaţiul U la aproximativ cincizeci de AU de centrul acţiunii – adică mai mult decât distanţa dintre Pluto şi Pământ –, acţiune din care lumina numeroaselor explozii abia acum ajungea la ea, Orlandine se găsea în aceeaşi capcană ca navele de atac ale Securităţii Centrale a Pământului. Şi era expusă în vidul deschis dintre sistemul interior de planete şi un inel exterior de asteroizi mânaţi de un grup de planetoizi reci.

Rulând programe cu rol de a stabili forţa câmpului USER, Orlandine şi-a dat seama cu repeziciune că dispozitivul USER în sine se afla undeva în cadrul acelui sistem interior şi a estimat un timp de călătorie de mai bine de un an ca să se îndepărteze de el suficient pentru ca apoi să recadă în spaţiul U. *Heliotrope* poseda sicrie de somn rece, astfel că o asemenea călătorie nu avea să fie interminabilă pentru ea, însă nu gusta prea mult ideea de a deveni atât de vulnerabilă. Se putea întâmpla ca alte nave ale SCP să sară în perimetrul câmpului de interferenţă în acel interval de timp, apoi se puteau apropia de ea cu ajutorul propulsiilor convenţionale. Cu cât câmpul rămânea funcţional mai multă vreme, cu atât mai multe măsuri de apărare vor fi instalate de SCP în jurul perimetrului său şi părea probabil că ei deţineau arme capabile să arunce alte nave din spaţiul U imediat ce câmpul dispărea. Prin urmare, cu cât stătea mai mult în acea zonă, cu atât mai posibilă era capturarea ei.

Verificând scanările legate de bătălia purtată departe, Orlandine și-a dat seama că deplasarea în interiorul sistemului ca să-și găsească o ascunzătoare nu reprezenta o soluție viabilă. În acea zonă roiau sute de nave străine. Nu se aștepta ca navele Polity aflate acolo să supraviețuiască și nici nu credea că prezența ei avea să rămână nedepistată mult timp. Însă îi rămânea altă soluție: câmpul de asteroizi.

Orlandine a pornit motorul de fuziune al navei *Heliotrope*, a virat și s-a îndepărtat cât de repede a putut. Undeva printre acele pietre reci putea găsi un loc în care să-și ascundă nava. Acolo avea să întrerupă folosirea motorului ca să nu fie detectată și urma să aștepte încheierea evenimentelor care se desfășurau în sistemul interior.

– De ce s-au oprit? a întrebat Thorn.

A cuplat un monocular la vizor ca să se uite dincolo de jungla roșie, către enorma navă -spirală.

Cerul se întuneca acum, căpătând o nuanță verde lăptoasă, iar soarele cobora după plafonul de nori ca o pătură grea și mototolită. În jungla din jurul navei străine se vedeau felurite lucruri mișunând și prin aer zburau forme mai curând bănuite. În stânga lui Cormac, unde un cataclism dezgolise solul, se învârtejeau lumini precum focurile Sfântului Elmo.

Cormac s-a uitat spre Blegg, care stătea acum ghemuit alături de una dintre acele ciudate ruine cubice, care arătau ca niște secțiuni tăiate dintr-o țeavă pătrată de granit cu laturile groase de un metru. În

acea zonă erau deja împrăștiate șapte cuburi aparținând unei ruine imposibil de recunoscut.

– Ce părere ai? l-a întrebat Cormac pe bătrânul oriental.

Blegg s-a uitat printre gene în josul versantului, la frunzișul roșu.

– Știm că, dacă voiau să ne ucidă, nu le-ar fi fost deloc greu: un singur focos era de-ajuns. Aș spune că nu vor să distrugă o posibilă sursă de informații potențial valoroase și cu siguranță mai ușor de obținut decât încercarea de capturare a unei nave din clasa Centurion, de exemplu.

– Deci, încă vor să ne captureze? a întrebat Thorn.

–Asta au încercat în junglă. Din ce alt motiv au trimis ceea ce am putea denumi trupe terestre, când puteau sta pe cer și pârjoli jungla până la roca-mamă? Măcelul a început doar când rezistența dracomenilor la tehnologia Jain i-a făcut să considere că nu meritau efortul de a-i captura. Blegg s-a uitat în jur, spre dracomenii și soldații Sparkind rămași în viață, apoi la autopuști și în cele din urmă la Arach, stând ghemuit pe coama unui cub. Vor veni din nou, iar de data asta asaltul lor va fi mai bine organizat. Trebuie să hotărâm ce facem.

– Cât de greu va fi să hotărâm? a zis Arach. *Vom lupta.*

– Da, bineînțeles, a spus Blegg.

Cormac a înțeles rezervele omului. *NEJ* și celelalte nave nu puteau fi contactate, și părea probabil că ele fugiseră de dușmani ori fuseseră distruse. Așadar, această

mică forță a SCP stătea izolată pe fundul unui puț gravitațional, având la dispoziție puține arme serioase în afara celor de mână, în vreme ce forțele dezlănțuite împotriva lor păreau uriașe. În asemenea situații, soldații se gândeau mai curând că vor muri.

– Eu unul nu am de gând să mă las capturat, a spus Cormac, și a băgat mâna într-un buzunar, de unde a scos o mică grenadă multifuncțională – un cilindru de crom nu mai mare decât o brichetă, însă având o încărcătură capabilă să transforme un corp uman într-o negură însângerată. A făcut un gest cu grenada către Blegg. Tu ai posibilitatea de a alege. Poți scăpa. Te translatezi prin spațiul U.

– Da, există posibilitatea asta, i-a răspuns Blegg. Părea obosit. Dar și tu poți.

Cormac a făcut o grimasă și a vârât grenada înapoi în buzunar.

– Aceasta este ultima noastră opțiune, a zis el, nu tocmai convins că soluția rămânea posibilă. Întâi trebuia să deschidă și să absoarbă pachetul de memorie trimis de Jerusalem și părea puțin probabil că i se va oferi timp pentru asta. A privit în jur, apoi s-a concentrat asupra lui Thorn, care își scosese monocularul de la vizor.

– Thorn? a spus el.

– Dacă stăm în câmp deschis, ei nu vor avea de făcut altceva decât să rămână pe cer și să ne doboare pe rând cu arme paralizante sau lasere, după dorință. S-a lovit cu palma peste costumul de mediu pe care

îl purta. S-ar putea ca dracomenii să aibă șanse, dar noi nu posedăm echipament cameleonic.

– Atunci, sistemul de peșteri, a spus Cormac.

– Așa s-ar părea, a zis Thorn. Trebuie doar să supraviețuim până la sosirea salvatorilor, dacă vor ajunge vreodată aici. A făcut o pauză de o clipă. Să trimitem dracomenii în junglă? Ei ar avea șanse mai mari acolo.

– Voi încerca să-i dau ordin lui Scar în acest sens, dar nu cred că îl va respecta, i-a răspuns Cormac.

– Mișcări, a spus brusc Blegg.

Thorn s-a întors și a dus din nou monocularul la ochi.

– O siluetă umanoidă, una familiară.

A dat să-i întindă monocularul lui Cormac, dar acesta a refuzat cu un gest. Amplificându-și acuitatea vizuală și, folosind un program din legătura lui de rețea prin care își controla mușchii din jurul ochilor și configurând semnalele direct de la nervii optici, a reușit curând să-l identifice pe Legat ieșind din junglă și urcând versantul spre ei. În timp ce se uita, i-a făcut semn lui Scar să se apropie.

– Scar, a spus el, o să stau de vorbă cu acest... Legat. Dacă nu va obține ceea ce dorește, cred că vom avea din nou parte de luptă. Eu și restul oamenilor, plus Arach, ne vom refugia în sistemul de peșteri și vom arunca intrarea în aer. Vreau să-ți duci oamenii în junglă cu ajutorul camuflajului, aveți șanse mai mari decât noi să supraviețuiți. Scar s-a mulțumit să-l privească lung. În acest fel, unii dintre noi ar putea scăpa

ca să prezinte un raport către forțele SCP, când acestea vor sosi, a adăugat Cormac.

Scar a ridicat o mână și apoi și-a răsfirat degetele terminate cu gheare.

– Voi trimite cinci dracomeni în junglă.

– Scar, nu negociem.

– Ba da, i-a răspuns dracomanul și s-a îndepărtat.

Legatul se afla acum la doar câteva sute de metri, iar lui Cormac i-a venit să râdă văzând că entitatea își ținea mâinile sus, cu degetele desfăcute, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că nu era înarmat. Știa însă că toate armele se aflau înăuntrul lui. Când entitatea a ajuns la zece metri depărtare, Cormac a făcut câțiva pași înainte.

– Cred că stăm destul de aproape. Spune-mi ce dorești. Nu cred că ai venit să te predai.

– Mă bucur că ți-ai păstrat simțul umorului, a spus Legatul. Îngăduie-mi să te familiarizez cu realitatea.

A făcut semn spre cer cu un deget foarte lung și, în aceeași clipă, comunicațiile s-au restabilit, iar Cormac a primit un pachet de informații din partea lui *NEJ*. A reținut pachetul în legătura de rețea, pentru că nu voia să îl deschidă acum ca pachet de memorie dăruit de Jerusalem. Bănuia că va primi vești proaste, dar mai mult de atât, bănuia că lucrul reprezentat de ființa din fața lui spărsese codul de comunicații.

– *Să nu deschidă nimeni acel pachet,* a transmis el instantaneu prin legătura lui de rețea.

A avut impresia că și Legatul îl auzise.

– Încă nu am descifrat codurile tale de comunicare, deoarece algoritmurile care le controlează au fost create de IA. Dacă le-am fi spart, fii sigur că acum te-ai afla sub controlul meu, la fel ca toți cei de aici, IA-uri sau cei care folosesc legături de rețea ori augmentări. Legatul și-a întors capul de coșmar către Horace Blegg. Inclusiv tu.

Cormac a decis că era momentul să riște.

– *În următorul minut, nimeni să nu accepte nimic prin intermediul legăturii mele de rețea.*

Apoi, cu voce tare, a spus:

– Blegg, Thorn, îndepărtați-vă de mine. A ridicat privirea spre Arach. Vreau să realizezi o legătură soft cu mine. Dacă ai vreun indiciu că sunt supus vreunui program subversiv, mă dobori pe mine, iar după aceea – a împuns cu degetul spre Legat – îl dobori și pe el.

– Ce na...? a dat Thorn să spună.

Horace Blegg l-a lovit cu palma peste umăr și l-a tras de acolo.

– Pachet de informații din partea lui *NEJ* – nu știm dacă este autentic.

Drept măsură suplimentară de precauție, Cormac a vârât mâna în buzunar și a scos cuiul grenadei, pe care a ținut-o apoi strâns. Abia după aceea a deschis pachetul.

Haruspex și *Coriolanus* se vedeau în față, strălucind puternic în lumina soarelui apropiat.

– Am eliberat semnale pentru a transmite acest pachet, așadar îți va parveni, l-a informat Jack. Încercăm

să ocolim cu viteză soarele, ca să ne îndreptăm spre USER-ul localizat pe o lună care se rotește în jurul celeilalte lumi vii de aici. Cât acel USER continuă să funcționeze, timpul estimat de sosire al forțelor Polity este de un an. Această estimare se va reduce doar dacă USER-ul este deconectat. Vom ajunge la el peste șaptesprezece ore. După aceea, timpul estimat de sosire a cuirasatelor este de mai puțin de o zi.

Pachetul cuprindea și alte informații, dar în mare acestea erau cele esențiale.

– Nu am idee ce conține mesajul acela, a spus Legatul, dar probabil că acum înțelegi în ce situație vă aflați. Sunteți singuri aici și orice șansă de a fi salvați este minimă și îndepărtată în timp. De acum înainte, acțiunile voastre trebuie să fie dictate de o logică simplă. Nu puteți fugi, iar dacă luptați, veți fi capturați sau uciși. Vreau să vă ofer un târg. Cu mâna lungă a făcut un gest prin care îi cuprindea pe dracomeni și pe soldații Sparkind. În schimbul vieții tuturor acestora, tu – a arătat cu degetul spre Cormac – și tu – arătând spre Blegg – vă predați.

Cormac a pus la loc cuiul grenadei. Nu credea nici un moment că această entitate le va permite celorlalți să trăiască, indiferent cine s-ar fi predat. Ori poate voiau să-i țină în viață, ceea ce putea fi și mai rău.

Să-l doborâm pe nenorocit și să fugim spre peșteri, a primit o comunicare de la Chalder după încheierea minutului stabilit.

Prin legătura lui de rețea, Cormac a transmis: *Începeți să vă deplasați spre peșteră, dar încercați să o faceți*

cât mai discret. Arach, Legatul posedă echipament cameleonic, așa că dacă dă semne că vrea să dispară...

Deja făceam asta, i-a răspuns drona pe un ton iritat.

– Ce garanții îmi poți oferi că te vei ține de cuvânt? a întrebat Cormac cu voce tare.

Scanând dincolo de Legat, Cormac a înregistrat scena în legătura de rețea, apoi a rulat un program comparativ pentru a analiza permanent aceeași scenă, moment cu moment. Și și-a reproșat că nu se gândise de la început să procedeze astfel.

– Singura garanție pe care ți-o pot da..., a început Legatul.

Un trunchi de copac din junglă, ușor mișcat preț de jumătate de secundă.

Echipament cameleonic.

– Arach!

Îl văd.

Legatul a dispărut. Unul dintre tunurile Gatling din dotarea dronei-țânțar s-a rotit și a tras, scuipând foc asupra porțiunii de zece metri dintre Cormac și Legat. Acesta din urmă a apărut la doar câțiva metri de Cormac, s-a oprit brusc și a supraviețuit mai mult decât părea posibil sub o asemenea canonadă, apoi a explodat, împroșcând în jur cioburi metalice.

Apoi a scuipat foc și celălalt tun al lui Arach. Spre dreapta și stânga față de locul în care se aflase Legatul au licărit și s-au stins o mulțime de forme uriașe – corpuri plate semănând cu păduchii, sprijinite la trei metri de sol pe picioare curbate ca de insectă, ale căror capete de coșmar aveau tentacule ca ale sepiei, ce apucau

orice. Ambele s-au prăbușit, iar bucăți din ele au fost azvârlite cât colo de explozii, devenite vizibile acum, după ce echipamentul cameleonic fusese disteus. Cormac s-a ghemuit ca să se protejeze și l-a zărit pe Arach sărind în momentul în care un nor turcoaz a scăldat cubul de piatră, făcându-i suprafața de sus să se topească. Drona a fugit având de această dată toate armele îndreptate spre cer. O umbră întunecată a căzut peste sol când o altă navă-spirală ajunsă deasupra lor și-a dezactivat echipamentul cameleonic. Un laser de mare intensitate a lovit solul: cinci sau mai mulți dracomeni s-au transformat instantaneu în flăcări. Autotunurile și-au îndreptat țevile spre nava de deasupra, însă unul dintre ele a explodat în fragmente argintii. Și, în acest timp, o armată diavolească a urcat versantul ca o maree, venind dinspre junglă.

– Thorn, minează intrarea când ...

Thorn s-a întors spre el, probabil zâmbind... apoi a fost cuprins de un infern, s-a destrămat, fața i s-a topit din țeasta urlând, după care s-a năruit descompus în nori de fum unsuroși. Dispărut într-o clipă.

Thorn...

Alte explozii au luminat scena hidoasă când autotunurile și-au găsit ținte în nava de pe cer. Chiar dacă rămăsese paralizat mintal, Cormac a continuat să funcționeze la nivel instinctiv. A aruncat Shuriken-ul către o haită de mașini patrupede amintind de niște Rottweileri din aluminiu, care conduceau atacul de la sol. Steaua Shuriken-ului și-a extins lamele la maximum și a zburat cu mare viteză puțin deasupra solului,

ca și cum ar fi fost purtată de furia pe care o simțea Cormac în acele momente. A scos grenada și i-a conectat mecanismul de comandă la legătura lui de rețea. A rulat un program simplu, astfel încât grenada să detoneze în momentul în care el și-ar pierde cunoștința. A plasat-o în buzunarul de la piept al costumului de mediu, apoi, ridicându-se în picioare fără a se feri, îndreptând arma cu protoni spre ținte din primele rânduri ale atacatorilor, a început să tragă. Și-a reprimat emoțiile și a devenit glacial. La naiba, ce rost mai avea acum să se retragă în sistemul de peșteri?

Shuriken-ul a pătruns ca un baros în desișul de picioare, făcând mulți dintre dușmanii sub formă de câine să se prăbușească. A continuat să tragă dezlănțuit, în timp ce viermi plați de culoare argintie au lunecat peste corpurile cenușii căzute la pământ, ca mercurul care nu-și găsește locul, iar fiecare lovitură a lui a transformat aceste creaturi în segmente disparate – care apoi și-au extins cârceii pentru a se reuni și a se restrânge, întregindu-se.

Cormac, du-te în peșteră, a auzit el comunicarea lui Blegg prin legătura de rețea.

– Du-te dracului! a răspuns Cormac cu voce tare.

Vrei argumente? a întrebat Blegg. *Chalder tocmai a murit în încercarea de a te proteja, iar alții vor muri în același scop. Treci în peșteră!*

O scanare a zonei înconjurătoare: numeroase focuri uleioase – greu de spus care dintre siluetele arzânde erau umane și care erau dracomeni. De la zece metri în josul versantului, unul dintre viermii plați s-a ridicat,

iar botul i s-a deschis larg, lăsând să se vadă gâtlejul sclipitor. O lovitură de pistol paralizant l-a izbit pe Cormac în piept și l-a aruncat înapoi, făcându-l să cadă în genunchi. Deasupra lui, o formă aplatizată de torpilă, cu picioare ca niște șerpi încurcați sub pântece, s-a lungit și a încercat să-l înșface. A simțit că își pierde treptat cunoștința.

Se va întâmpla.

Un proiectil negru a lovit într-o parte forma care plutea, a detonat și a azvârlit-o rotindu-se și desfăcându-se în bucăți. Pe neașteptate, Cormac a fost cuprins de niște picioare ca de păianjen, care l-au ridicat de la pământ. Shuriken-ul s-a întors urlând ca să-l salveze. Cormac a avut prezența de spirit să scoată offline programul de declanșare a grenadei și a rechemat steaua zburătoare spre tocul de la încheietura mâinii, în vreme ce Arach l-a transportat spre adăpost. Au urmat o beznă umedă și o explozie care a azvârlit praf și pietre pe lângă el. În cele din urmă, și-a pierdut cunoștința, deși nu voia asta.

Stalactitele atârnau deasupra lui Blegg ca niște colți de balaur. Aerul umed îi pipăia fața, iar de undeva a auzit zvon de apă care curgea. Însă și-a concentrat atenția spre înăuntru, pentru a viziona alt episod, o altă moarte, de această dată petrecută pe planeta Cheyne III.

Mergea pe jos de-a lungul digului, spre ambarcațiunea despre care se bănuia că era o ascunzătoare de arme a separatiștilor, și nu a mai apucat să gândească,

așa cum obișnuia, *Să mori astfel după atâta vreme.* Ambarcațiunea se legăna pe valuri, solidă și întreagă, iar în momentul următor s-a transformat într-o minge de flăcări care s-a extins. Și-a mai amintit că a văzut digul azvârlit în aer de parcă ar fi fost un șarpe gata să atace, apoi suflul exploziei l-a izbit puternic. Nu a simțit nici o durere, ci doar o dispariție a tot și toate. Apoi s-a trezit într-o navă de salvare a SCP, revenindu-și după tăieturi, arsuri și comoție. Realitatea, a înțeles el, era că din Horace Blegg, care-i vâna pe separatiștii de pe Cheyne III, nu mai rămăsese nici măcar cât să aduni într-o linguriță. Doar amintiri, copiate în mod constant via o legătură deschisă către IA-ul runciblului.

Aici însă nu exista o astfel de legătură, iar dacă ar muri, un nou Blegg nu ar mai avea amintiri decât până în momentul în care el a întrerupt comunicarea cu *NEJ,* de unde acestea fuseseră retransmise cu regularitate pentru actualizarea copiei de siguranță. Însă bineînțeles că așa ceva se petrecuse demult – aceste întreruperi în povestea vieții lui aparent fără sfârșit. Situația în care a fost trântit la pământ în Scoția, din câte se pare, de o lovitură din satelit, a reprezentat un punct de oprire. Însă acum și-a adus aminte că zăcea răsucit pe o parte și se uita nedumerit la coastele proprii, răsfirate ca niște degete însângerate, și vedea modele de circuite gravate pe oase. Nu căpătase o lovitură în cap care să-l facă să-și piardă cunoștința și nici nu fusese azvârlit la pământ de o undă de șoc, ci fusese vorba despre un glonț exploziv. Și atunci murise, foarte rapid.

Dar partea falsă? Doar aceste amintiri suplimentare, doar aceste ştergeri nefăcute îi spuneau ce erau. Securitatea Centrală a falsificat ziua de care el a avut nevoie ca să se întoarcă la Geneva, probabil doar ca să adauge o anumită diversitate. În realitate, SCP a scos de la păstrare un alt corp – un alt facsimil de umanitate, nici Golem, nici uman, ci altceva. Un alt Blegg. Când bomba cu antimaterie a lovit Tuscor City, IA-ul a blocat toate amintirile lui legate de evenimentele petrecute după ce el părăsise nava de atac *Yellow Cloud.* Aşadar aici, acum, acel episod culminând cu lovitura arzătoare a exploziei care îl ajunsese în sfârşit din urmă intra în conflict cu o altă amintire din memoria lui, în care nici nu coborâse pe planetă, întrucât sosirea distrugătorului *Amaranth* nu îi lăsase timp pentru asta. Bomba de pe staţia *Amaranth* l-a făcut terci, însă acel moment scurt de agonie a fost şters şi înlocuit cu o amintire în care el reuşea să se transporte de acolo în ultima clipă. Bineînţeles, multe dintre cele ce urmaseră erau tot falsuri, până când fusese posibil să i se înlocuiască trupul.

Minciuni, doar minciuni. Şi ceea ce părea chiar mai crud era că el emula atât de bine o fiinţă umană, încât dorea să-şi creadă propriul mit. Inteligenţa artificială Atheter ştiuse asta, pentru că, atunci când şi-a dat cuvântul, a răspuns: „Ştiu – este cuvântul unui conducător." Un adevăr parţial, probabil, întrucât el era doar creaţia unui conducător. Legatul ştiuse asta când spusese: *Dacă le-am fi spart, fii sigur că acum te-ai afla sub controlul meu, la fel ca şi toţi cei de aici, IA-uri*

sau cei care folosesc legături de rețea ori augmentări... Inclusiv tu.

Blegg și-a frecat palmele. A avut senzația că erau mânjite de nisip, așa cum simțise când urcase pe culmea monolitului de pe Cull și avusese acea revelație neplăcută. I se mai întâmplase să aibă o revelație similară. Capturat și târât până la o bază separatistă de pe o lună care era reprezentată doar de un număr pe hărțile stelare, a trebuit să înfrunte tortura și interogatoriile. O situație ridicolă, pentru că în acel moment nu se aflase în misiune, ci doar verifica niște fosile ce nu ar fi trebuit să se afle acolo. Naveta rapidă care îl lăsase acolo nu avea să revină decât peste câteva săptămâni să-l recupereze, astfel încât nu existase la îndemână o acoperire sau vreun IA care să-i înregistreze amintirile. Separatiștii i-au administrat droguri psihoactive, au apelat la tortură fizică în urma căreia a rămas fără trei degete – extrase falangă cu falangă –, fără pielea de pe stomac, și s-a ales cu testiculele zdrobite și arse. Separatiștilor nu le venea să creadă că avuseseră norocul de a-l captura. Nici liderul lor nu putea crede, astfel că interogatoriile au continuat. La un moment dat, a devenit o ființă care abia mai reușea să scoată câte un scâncet și abia dacă mai semăna cu un om. Își recăpătase cunoștința pe negândite, iar toată starea de confuzie a dispărut brusc. Limpezimea gândurilor a devenit absolută, dar ce o inițiase? Separatiștii descoperiseră ceva foarte ciudat în privința corpului său și se străduiau să-l mențină în viață pentru a-l duce în altă parte, ca să-l studieze mai aprofundat

și ca să facă investigații meticuloase. Au vorbit despre o tehnologie concepută să scotocească în mintea oamenilor și despre alte lucruri asemănătoare. Blegg își amintea de alte ocazii în care murise, ținea minte ce era și știa că așa ceva nu putea fi îngăduit. Însă ce putea face? Nu mai poseda membre de care să se slujească. A hotărât că venise vremea să moară. Cu toate acestea, în mintea lui a apărut o legătură cu un IA, pentru că nava de atac *Yellow Cloud* pătrunsese în sistem ca să îl caute. Ea i-a încărcat amintirile de până atunci și pe cele din momentul când proiectilele au lovit cumplit baza și a transformat-o într-un crater arzând pe fața acelei mici luni. Ulterior, corpul lui Blegg nu a posedat vreo amintire conștientă legată de acel episod neplăcut. Deținea totuși altceva, pentru cazul în care ceva asemănător i s-ar întâmpla din nou, iar în zonă nu s-ar afla vreo navă de atac. Acest ceva conținea semințele distrugerii de sine, dar și multe altele. Acest ceva a devenit o armă, dar și un recipient pentru conștiința lui. Desigur, pentru a folosi acea armă, Blegg trebuia să-și aducă aminte că putea muri, că murise de multe ori.

Blegg a simțit din nou că acel potențial aștepta comanda lui conștientă. Ea fusese folosită întâmplător de la acea dată până acum, însă el nu mai avea amintiri privind circumstanțele implicate, deoarece ar fi fost imposibil să le dețină. Îi erau accesibile doar înregistrările de după eveniment: distrugătorul din Prador la bordul căruia fusese captiv, făcut bucăți, un soi de noroi întins pe un platou stâncos de pe o lume

ce se separase de Polity – tot ce mai rămăsese dintr-o armată rebelă – și alte ocazii mai puțin dramatice, când pierduse contactul cu IA-urile și se aflase în pericolul de a se vedea silit să dezvăluie prea multe.

De această dată totuși și-a dat seama că nu va mai exista un nou Blegg. Acum adevărul, cât se poate de crud și de dureros în amănuntele lui, îi stătea deschis în față, la fel cum corpul lui uman în facsimil stătea deschis pentru inspecție lăuntrică și se afla sub controlul lui absolut. Nu mai putea exista încă un Blegg, deoarece se trecuse în mod irecuperabil de un anumit punct. Venise timpul, și-a spus el, ca toate acestea să fie cunoscute.

A privit în cealaltă parte a peșterii în care se găseau acum. Cormac zăcea fără cunoștință, iar Blegg știa că, la un nivel profund, agentul se zbătea probabil să nu se trezească. Thorn se dusese pe calea lui Gant – ambii soldați umani Sparkind muriseră, și ambii i se alăturaseră lui Cormac la Samarkand.

Blegg l-a vegheat pe colegul lui agent, a rămas în așteptare și și-a adus aminte de numeroasele ocazii când murise.

Și-a recăpătat cunoștința brusc și dureros, iar prima imagine clară pe care a avut-o în minte a fost aceea a feței lui Thorn topindu-se sub ochii lui. Preț de o clipă, nu a putut compara acea imagine cu nimic altceva din ce știa, apoi impactul complet al amintirilor l-a șocat.

Decizia mea.

Cormac a deschis ochii, sporindu-și sensibilitatea la lumină pentru a putea vedea în întuneric. Zăcea rezemat de un sac de spate care, la rândul lui, era proptit de o stâncă. Și-a dat seama că avea vizorul ridicat, dar respira normal, astfel că nu s-a grăbit să îl tragă peste față. Amestecul de aer de pe planetă putea întreține viața, singurul lucru neplăcut fiind temperatura prea înaltă de la suprafață. Însă acolo, jos, era răcoare.

S-a ridicat în capul oaselor.

– Care este situația?

Făcuse o mișcare prea bruscă, pentru că imediat a ametit și l-a copleșit o stare de greață. Un păianjen mare i-a traversat câmpul vizual de la dreapta la stânga – Arach –, apoi deasupra lui a apărut Blegg.

– I-am pierdut pe mulți, a zis orientalul. Acum mai sunt alături de noi doar șapte dracomeni, deși alți cinci au scăpat în junglă. Au supraviețuit trei soldați Sparkind umani, dar s-ar putea ca unul dintre ei să nu mai aibă mult de trăit. Plus șase Golem Sparkind, unii dintre ei grav arși, dar încă în stare de luptă. Un singur autotun și Arach.

– Și dușmanii?

– Am făcut să se prăbușească peștera cale de trei sute de metri în urma noastră. Dacă vor să ne ucidă, cred că un proiectil near-c ar putea pătrunde atât de adânc. Cu toate acestea, scanerele noastre au recepționat zgomote ce sugerează că se forează, așadar este evident că vor să ne prindă de vii. După ritmul în care înaintează, s-ar putea să ajungă la noi peste zece ore.

Cormac a verificat în legătura lui de rețea: cincisprezece ore până când *NEJ* și *Haruspex* puteau ajunge la USER și a bănuit că indiferent ce avea să se întâmple, situația se va rezolva cât se poate de repede – într-un fel sau altul. Cu oarecare efort, s-a ridicat în picioare și a privit în jur.

Se găseau într-o peșteră mare și scundă, în care luminile tubulare, lipite de pereți, erau întrerupte de stalactite și stalagmite oranj și verzi. Arach stătea în picioare, lipit de un perete, probabil percepând prin picioare vibrațiile stârnite de cei care forau spre ei. Alături de Cormac zăcea un individ învelit într-un așternut încălzitor, având legat la gât un mic autodoctor. Dintr-o simplă privire îi venea greu să-și dea seama de sexul soldatului, întrucât pacientul avea capul ars și lipsit de orice trăsătură. În jurul lui se mișcau câțiva dracomeni, verificând echipamentele din care porneau cabluri optice către sondele înfipte în stâncile din jur. Scheletul argintiu al unui Golem a trecut prin dreptul lor, pierzând bucăți de carne sintetică pârlită.

– Nu putem merge mai adânc? a întrebat Cormac.

Blegg a oftat și s-a lăsat greoi pe stâncă.

– Ba da, putem merge mai adânc. O fisură aflată acolo duce în jos, la un anumit unghi. A făcut semn dincolo de Golemul dezgolit, către un tunel întunecat. Însă nu facem decât să amânăm inevitabilul.

Cormac s-a uitat la el printre gene.

– În mod normal, ești ceva mai optimist. Dar este limpede că ne petrecem viața amânând inevitabilul.

Brusc, a simțit o furie irațională față de ceea ce socotea fatalism din partea lui Blegg, în vreme ce, la un alt nivel al minții, a înțeles că reacția lui se datora pierderii lui Thorn. Sugerezi să ne predăm ori să ne sinucidem aici?

– În clipa de față, sufăr de o penurie de sugestii, a răspuns Blegg.

Cormac a îngăduit stării de furie să se mai potolească.

– Atunci dă-mi voie să-ți sugerez, Horace Blegg, că a sosit momentul să-ți iei rămas-bun de la noi. Pentru că deții mijloacele.

Blegg l-a privit fix și a lăsat impresia că în ochi i-a apărut o sclipire metalică.

– Am avut parte de o viață interesantă, a început el. Am învățat multe încă de când s-a deschis acea legătură de runciblu către stația *Celedon*. Sclipirea i-a dispărut din ochi, și el a privit în beznă, după care a continuat pe un ton ceva mai introspectiv: Așa cum am obținut semnătura de spațiu U pentru nodurile Jain de la IA-ul Aphran, am descoperit și începutul revelației. Acel IA a reluat pentru mine episoadele-cheie ale vieții mele începând cu Hiroshima, și abia din perspectiva unui extraterestru am reușit să înțeleg cum am avut atât noroc încât să fiu prezent la majoritatea evenimentelor esențiale din istorie de atunci încoace – nu tocmai suficient de multe ca să devin suspicios, însă nici puține.

– Și unde ajungem în acest fel? a întrebat Cormac, dorind cu nerăbdare să întreprindă ceva, indiferent ce.

Blegg s-a întors și a arătat cu degetul spre el, iar sclipirea metalică i-a apărut din nou în ochi.

– Tu, Ian Cormac, m-ai socotit un avatar al Securității Centrale, un construct. Am încercat să ignor o asemenea sugestie, pentru că evenimentele din existența mea au fost foarte reale pentru mine, însă ai reușit să insinuezi sămânța îndoielii. Să fie istoria mea doar a mea proprie? Sunt real? Nu pot șterge îndoielile și văd că ele ar fi continuat să sporească.

– Ar fi continuat?

– Nu ți-am spus de unde am obținut acel nod Jain.

– Adevărat, nu ai făcut-o.

– Nodurile Jain trebuie activate de organisme vii și înzestrate cu inteligență și abia după aceea poate această tehnologie pe care ele o produc să atace și să supună tehnologia noastră. Domnul Crane a obținut noduri Jain de pe Cull. Le-a păstrat, iar ele nu au reacționat față de el, nu s-au activat – probabil că era vorba despre niște măsuri de siguranță încorporate în ele de IA-urile Jain care le-au creat. Îndoielile mele au sporit; acumularea de coincidențe în cursul îndelungatei mele vieți a atins un punct critic dincolo de care nu pot să îmi revin fără o ștergere masivă a memoriei și fără multe adaptări. Așa sunt mașinile, ating un punct în care efortul pe care îl presupune peticirea și repararea lor nu mai merită făcut. Utilitatea mea pentru Securitatea Centrală a Pământului s-a sfârșit și, în baza unei înțelegeri cu Domnul Crane, SCP mi-a deschis ochii față de realitate. Domnul Crane mi-a aruncat un nod Jain, iar eu l-am prins cu mâna goală. Nici

o reacție. Nu am nici o îndoială că sunt o ființă înzestrată cu inteligență, dar sunt oare acel ceva descris destul de confuz drept un organism *viu?*

– Înțeleg...

Lipsit cu totul de emoție și pe un ton emfatic, Blegg a continuat:

– Explozia bombei atomice de la Hiroshima: totul încropit din declarații ale unor martori, extinse de IA și extrapolate într-o memorie construită pentru mine. Apoi, procesele de la Nürnberg. Din nou încropite, deoarece mulți au scris despre ele și au emis tot felul de speculații. Tot construcții și acestea. Mai târziu, amintirile au devenit mai clare – să fie oare pentru că ele nu sunt atât de departe de mine în timp? Nu, deoarece claritatea suporturilor de înregistrare în anii din urmă s-a îmbunătățit, iar din acestea puteau fi constituite amintiri mai bune.

– Cândva, mi-ai apărut ca o proiecție pe *Occam Razor,* dar te-am atins și am constatat că erai solid, a îndrăznit Cormac să spună.

Blegg a făcut un semn de respingere a acelei idei.

– O proiecție integrată cu câmpuri compacte – un truc ieftin.

– Așadar, toate IA-urile de nave, Jack, Jerusalem, restul... s-au înțeles în secret în legătură cu asta?

– Cu siguranță, atunci când a fost necesar ca ei să îmi cunoască adevărata natură. Securitatea Centrală a Pământului voia ca avatarul său să fie un lider *uman,* dar și o legendă, ceva care să dea speranță și să încurajeze. Este o trăsătură obișnuită pentru umanitate

ca ea să îi înalțe pe unii dintre membrii săi la mare respect, deseori când aceștia nu merită asemenea onoruri – de aici și cultul celebrității în multe dintre secolele trecute. Securitatea Centrală a Pământului a dorit să aleagă unul, astfel că l-a înălțat, l-a creat... Îmi displace faptul că nu mi se îngăduie să mă cunosc, chiar dacă acum fac parte din Securitatea Centrală a Pământului.

– Ești chiar atât de convins de asta?

Blegg a făcut semn către un morman alcătuit din spărturi de rocă, aflat într-o latură a încăperii. Acolo se afla punctul de intrare, a bănuit Cormac.

– Acolo, afară, dușmanii știu asta, de aceea vor să mă captureze. Acest simplu fapt a adus online diferite programe din interiorul meu. Acum îmi dau seama că nu mă pot translata prin spațiul U. Nu am fost niciodată în stare să fac asta. Trec din Valles Marineris de pe Marte până la runciblul de acolo, apoi transport până la runciblul de pe Luna Pământului, și de acolo ajung la Muzeul Viking – toate, amintiri create în virtualitate.

– Așadar, aici probabil că vei muri împreună cu noi ori vei fi capturat.

– Voi muri, dacă acesta este termenul corect. Încă există în mine prea multe lucruri legate de Securitatea Centrală a Pământului ca să se îngăduie capturarea mea. Voi lupta atât cât voi putea, apoi, când capturarea mea va părea iminentă, voi activa o armă nanit din mine și mă voi autodistruge. Nu va mai rămâne

nimic. Însă persistă întrebarea dacă *tu* poți scăpa în felul în care eu nu pot.

– Nu-i voi părăsi, a spus Cormac și a făcut un semn către cei din jur.

– Dar poate că ar trebui să afli dacă acea alegere îți este îngăduită, a spus Blegg ridicându-se, pentru ca apoi să se îndepărteze.

Lua-l-ar naiba!

Recent descoperita autocunoaștere îl făcea pe Blegg să fie fatalist și glacial, deși se părea că se aflau cu toții într-o capcană din care nu existau multe șanse de scăpare. Cormac a început să dea roată peșterii, până când i-a găsit pe restul soldaților Sparkind strânși laolaltă, având echipamentele întinse și verificându-le. Un Golem, a cărui față era arsă până la stratul de ceramal, s-a ridicat când el s-a apropiat.

– Evaluarea? a întrebat Cormac.

– Am înregistrat pierderi grele, a spus Golemul. Imediat ce vor străpunge peretele – iar având în vedere ritmul de forare, estimăm că peste zece ore vor reuși asta – cu munițiile pe care le deținem acum și ținând seama de viteza lor de atac, îi vom putea reține încă jumătate de oră.

Așadar, nu existau multe speranțe de supraviețuire.

Cormac a privit în jur.

– Scar a scăpat cu viață?

Golem a arătat către gura unui tunel aflat nu departe. În acest timp, unul dintre soldații Sparkind de origine umană, care desfăcuse, iar acum reasambla un pistol cu pulsuri, a întrebat:

– Când nu vom mai avea cu ce să tragem, cum procedăm?

Cormac a accesat imediat informațiile disponibile în legătura lui de rețea: *Andrew Hailex, 64 de ani, s-a înrolat ca monitor la vârsta de 25 de ani, a fost promovat conform regulamentelor, apoi, zece ani mai târziu, a fost transferat la GLT – Grupul de Luptă Terestră. I s-au acordat patru ani pentru a se căsători și a crește trei copii. A revenit în cadrul SCP la vârsta de 55 de ani și a fost instruit pentru a deveni Sparkind. Participant la câteva acțiuni periculoase. Transmite cu regularitate mesaje către familie...*

Desigur, Hailex nu arăta mai vârstnic decât Cormac – poate trecut de douăzeci de ani –, dar puțini oameni voiau să pară bătrâni. Avea scalpul lipsit de păr, acest lucru fiind probabil natural, pentru că nu avea nici sprâncene. Umplea costumul de mediu, lăsând impresia că era gras. A surâs – pierduse un dinte –, iar ochii lui aveau o tentă rozalie. Prin înfățișare, Hailex i-a amintit de Gant.

– O să mă gândesc la ceva, dar, dacă se va vădi că nu avem unde să fugim, las la latitudinea voastră cum să procedați, i-a răspuns Cormac. Atacatorii noștri folosesc ceva înrudit cu tehnologia Jain, iar eu bănuiesc că nu ne vor găzdui în vreo tabără elegantă ca prizonieri. Regret, dar nu am nici o sugestie pentru voi.

Cormac a făcut apoi o grimasă, pentru că și-a dat seama că aproape îl parafrazase pe Blegg.

Zâmbetul s-a stins pe fața celuilalt, care s-a întins și a împins cu un deget de la picior o casetă deschisă.

În ea se aflau două obiecte din aluminiu lustruit, având mărimea unor recipiente pentru cafea: două dispozitive contra-terane de capacitate redusă, dar suficient de puternice pentru a ridica temperatura până la aceea înregistrată la suprafața unui soare.

Îndepărtându-se, a pătruns în peștera laterală către care îl îndrumase Golem. Aceasta mai continua abia doar zece metri, iar acolo Scar și alți doi dracomeni stăteau lângă un mic iaz spre luciul căruia cobora tavanul peșterii.

– Scar, aș vrea ca doi dintre ai tăi să exploreze fisura aceea, a spus Cormac, arătând cu degetul peste umăr.

Scar s-a uitat fix la el un moment, apoi a clipit.

– Am trimis deja doi acolo.

A mai trecut o secundă.

– Ești în legătură cu ei?

– Tot timpul.

– Și ce au descoperit?

– Că fisura coboară abrupt cale de cincizeci de metri, apoi unghiul de coborâre se îndulcește la patruzeci și cinci de grade cale de încă o sută de metri, după care devine aproape dreaptă. Scanarea seismică a zonei din față indică o porțiune pe unde se poate înainta târâș, după care urmează câteva ochiuri de apă din care pornesc tuneluri subacvatice.

– Și aceste tuneluri?

– Deocamdată nu știu mai multe, însă drumul spre acea zonă este prea îngust pentru autotun sau pentru Arach.

Cormac a analizat șansele. Dacă rămâneau acolo, trebuia să să accepte o luptă pe care nu o puteau câștiga.

– Recheamă-i, a spus el. Oricum vom coborî acolo.

Apoi s-a întors și s-a îndreptat spre peștera principală.

– Arach, vino aici.

Forma de păianjen s-a retras de lângă perete și a venit spre el. Cormac a examinat drona un moment, după care i-a explicat situația.

– Nici o problemă, a răspuns Arach și, fără să mai aștepte alte vorbe din partea lui, s-a retras. Cormac i-a chemat pe toți cei aflați în peșteră și le-a transmis instrucțiuni, încheind:

– Cei care simt nevoia, odihniți-vă acum, peste două ore plecăm de aici.

– Nu vorbește prea mult, așa e? a spus Samland Karischev uitându-se prin fereastra masivă din sticlă ranforsată.

– Brutus este la fel de nemulțumit și iritat ca noi toți, i-a răspuns Azroc.

Eliberat de îndatoririle lui de IA Coloron, Azroc se transferase imediat pe *Brutal Blade*, cuirasatul utilitar condus de IA Brutus, iar uneori numit în glumă – datorită asemănării lui cu ficatul placat cu metal al vreunei fiare de proporții titanice – *Organ Transplant*. Sosit recent din acea lume devastată, unde trebuise să se distrugă o întreagă arcologie capabilă să găzduiască un miliard de suflete, ocazia ce i se oferea de a riposta îl umplea de bucurie, deși era Golem. Iar când

Battle Wagon s-a alăturat flotei, care ajunsese acum să fie alcătuită din douăzeci de cuirasate, numeroase nave de atac și alte nave de luptă, acea bucurie nu a putut decât să crească.

Recompensă serioasă: acum îi însoțea unul dintre oamenii importanți.

Karischev a făcut semn spre ecran, la nava îndepărtată.

– Nu pare prea impresionantă. De ce toată agitația asta?

Azroc a oftat. *Battle Wagon* nu arăta din cale-afară de amenințător, fiind un obiect cilindric lipsit în aparență de rețele de senzori sau de arme la vedere.

– Nu arată grozav, pentru că acum îl vezi profilat pe vid, de aceea nu-ți poți face o idee privind dimensiunile lui.

Karischev, un bărbat scund și masiv, cu o față bolovănoasă și prietenoasă și cu ochi căprui apoși, i se părea destul de enigmatic lui Azroc. Omul nu avea augmentări, nici cerebrale, nici fizice, și era evident că nu catadicsise să-și schimbe înfățișarea pentru a arăta mai estetic, așa cum erau înclinați mai toți oamenii. Comanda o forță de reacție rapidă de soldați Sparkind terești, care fuseseră dislocați pe *Brutal Blade.*

– E mare, nu? a sugerat Karischev.

– Are doisprezece kilometri în diametru și treizeci în lungime. E vechi, construit pe vremea Războiului Prador, are la bord arme proiectate să străpungă armura exotică a navelor din Prador, plus numeroase modernizări recente. Se face mult tam-tam din faptul

că nave precum *Brutal Blade* pot distruge lumi. Adevărul este că o navă ca a noastră ar putea să depopuleze cu ușurință o întreagă lume, dar fără să o distrugă. Cu toate astea, *Battle Wagon* ar putea face treaba fără prea mare osteneală.

– Vorbești serios? a întrebat Karischev, făcând ochii mari de mirare.

– Cât se poate de serios.

Karischev a revenit cu privirea la ecran.

– Sigur, poți avea la bord cel mai mare tun din lume, dar asta nu contează deoc dacă nu ai o țintă pe măsură.

Azroc a confirmat cu o mișcare din cap. Pachetele cu informații transmise de *NEJ* arătau, în sistemul aflat la un an-lumină în fața lor, forțe dușmane pe care navele care acum sclipeau în spațiu în jurul lui le puteau face praf fără nici un efort. Însă cum USER-ul desfășurase și ejectase flota din spațiul U, aceasta se deplasa folosind propulsii convenționale. În acest ritm le va trebui mai mult de un an ca să ajungă la destinație, ceea ce crea tot soiul de probleme, una dintre ele fiind aceea că bătălia se va fi terminat de mult, iar dușmanul va avea un an pentru a se pregăti de confruntare – asta dacă nu cumva, înainte, aveau să dezactiveze USER-ul și să fugă.

Se ridica și o altă problemă, aceea referitoare la ocupanții vii ai puținelor nave din flota Polity. Aceștia trebuiau să intre în somn rece dacă USER-ul rămânea în funcțiune. Dilema cu care se confrunta IA-ul navei *Battle Wagon,* aflat acum la comanda flotei, era

că, dacă USER-ul ieșea offline, întreaga flotă putea efectua saltul până la țintă în același timp, iar în acest caz, soldații trebuia debarcați foarte repede, însă oamenii aveau nevoie de ceva timp ca să-și revină după efectele somnului rece.

– Mă duc să-mi verific oamenii, a spus Karischev, întorcându-se pe călcâie.

Urmărindu-l plecând, Azroc s-a întrebat dacă aducerea la bord a acestor trupe terestre era o idee bună. Da, poate avea să fie nevoie de ele, dar până atunci conflictul se desfășurase îndeosebi între nave – una dintre acele bătălii IA rapide, în stilul Polity, despre care se zvonea că abundau, dar despre care nu descoperise niciodată vreo confirmare. S-a gândit că astfel de soldați vulnerabili ar sluji doar pentru a spori pierderile.

18

Se confirmă oficial: nu trebuie să murim. Există unii printre noi care au acum peste două sute de ani și care și-ar putea continua viața fără să moară. Însă asta nu este nemurirea așa cum era înțeleasă din perspectiva zeilor în care credeau grecii și romanii, pentru că, deși viața noastră poate fi prelungită la infinit, încă suntem supuși morții. Nu există o tehnologie medicală care să te poată salva dacă îți vâri capul sub o presă de o mie de tone (cu toate că, înainte de a face asta, se poate salva o înregistrare a memorii tale) și există unii ucigași virulenți, biologici și nanologici, care pot distruge mașina umană din carne foarte rapid și eficient. Însă, lucru observat de mulți, a nu muri nu e totuna cu a trăi. Mulți încearcă să se pună la adăpost împotriva morții și, drept urmare, încetează să mai trăiască viața în înțelesul ei convențional. Care este rostul nemuririi dacă te înfofolești în straturi de vată și în armuri, apoi te îngropi în turbă? Mulți aleg această cale (ei bine, nu în mod literal), dar alții profită

de ocazie pentru a explora, cerceta, experimenta sau trăi o viață completă. Cu toate acestea, există unele probleme, deoarece creierul uman, deși cu o capacitate mare și complicat ca funcționare, este ceva finit. În cursul regenerării și remedierilor se pierd amintiri, dar acest neajuns poate fi evitat. În plus, pe măsură ce viața umană se prelungește, amintirile sunt îndepărtate de absorbția permanentă de noi amintiri ce apar neîncetat. Acum ne putem înregistra amintirile și chiar funcțiile mentale, ca să le stocăm separat și să le reîncărcăm dacă dorim asta. Acum există tehnologia care face posibilă ștergerea unor lucruri din creierul organic. Așadar, a sosit vremea când putem să ne editățm propria minte. Există speculații că în viitor vom putea să decidem chiar ce fel de persoană vrem să fim pe durata unui an, decupând și lipind elemente din minte pentru a realiza acest deziderat. Poate că vom decide să încărcăm porțiuni selectate din mintea noastră în alte corpuri decât al nostru. Poate că aceasta va deveni metoda de procreare a viitorului.

Din „Cum stau lucrurile", de Gordon

Căldura a învăluit-o, dar nu a reușit să-i domolească durerea. Simțind mișcare, Mika a deschis ochii și a perceput bezna peste care se suprapunea un cod complicat și absurd. Apoi s-au evidențiat două cuvinte – FISURĂ COSTUM – și a înțeles că ceea ce vedea era afișajul de pe vizor, care o luase razna. Dincolo de el, în lumina foarte slabă pe care o dădea afișajul,

bezna a părut că se deplasează. O altă mișcare, mai agitată, și ceva a început să-i scoată costumul de pe corp fără multe menajamente. Ea a scos un țipăt, pentru că oasele strivite s-au răsucit în carnea piciorului. Apoi vizorul a coborât în inelul de la gât și carnea udă a năvălit peste fața ei. Sufocată, s-a zbătut să respire, apoi a început să-și piardă cunoștința. A urmat o briză călduță când carnea s-a retras. A icnit, trăgând în piept aer stătut ce mirosea a friptură arsă.

În fața ei, pereții din carne au continuat să se retragă – a simțit totul mișcându-se –, apoi s-au aprins lumini care i-au adus confirmarea: mici globuri lipite pe o suprafață ondulându-se, de pe care picura permanent un fluid alb. Reușind să-și ridice puțin capul, s-a privit. Tentacule roșii o țineau în siguranță, lipită de peretele viu din spatele ei. De asemenea, era evident că unele tentacule îi pătrunseseră în corp – le simțea mișcându-se înăuntrul ei. Apoi, un pseudopod ca o cobră s-a înălțat în fața ei.

– Bună, a reușit ea să spună.

Și nici măcar această extremitate nu i-a putut stinge fascinația. De fapt, fără intervenția nici unei tehnologii, se afla *în interiorul* unei sfere Dragon.

Pseudopodul s-a legănat într-o parte și în alta, ca și cum ar fi căutat unghiul perfect din care să atace, iar unicul ochi de safir strălucea hipnotic.

– Nu am putea... discuta despre... asta?

Lucrul acela a lovit-o dintr-o parte cu o forță capabilă să provoace o comoție, sucindu-i gâtul și provocându-i o arsură după ureche. O durere bruscă și oribilă

i s-a răspândit în țeastă, iar în timpan a simțit o vibrație bâzâitoare și o zgâriere care au crescut în intensitate. Probabil că așa se simte cineva când i se anexează o augmentare fără să se folosească anestezicul potrivit, a gândit Mika. Și-a dat seama când ceva a pătruns și s-a conectat, deoarece acea lume organică și brutală a dispărut din nou.

– Arată-mi, a spus ceva și a început să caute cu repeziciune prin amintirile ei, ca un spectator care devine nerăbdător să vadă deznodământul unui film și derulează înainte, sărind scenele mai lente. Serii de imagini și senzații au defilat prin mintea ei, dar asta nu a părut să fie suficient de repede. A urmat o dislocare oribilă, când ceva a făcut o imprimare a întregii ei minți, a desprins-o ca și cum ar fi fost o coajă peste o rană dureroasă și a așezat-o deoparte, apoi a imprimat încă una și încă una, până când ego-ul ei și sentimentul de sine au părut a fi ceva văzut printr-un cristal tăiat, cu alternative ale lui Mika apărând pe fiecare fațetă. I-a scanat copilăria și adolescența la Life-Coven on Circe, examinând cu meticulozitate orice detaliu, indiferent cât de mărunt. În același timp, a trecut prin perioada de instruire și prin începutul de carieră la SCP, însă cu o precizie mai atentă a verificat amintirile ei despre Samarkand; apoi, cu o senzualitate aproape groaznică, a analizat amintirile ei despre Masada și Cull.

Undeva, adânc în spatele acelei separații cronologice, ea s-a simțit totuși întreagă și a perceput ceva din scopul acelei minți: întreaga ei viață, ca bază de

comparație. Și a înțeles cum se pregătea entitatea pentru o lectură meticuloasă a amintirilor ei de pe vremea când pierduse contactul cu tovarășul său; prin ea, acest ceva încerca să verifice veridicitatea poveștii celeilalte sfere Dragon.

Ajungând la perioada blocadei USER în jurul sistemului Cull – când el pierduse contactul cu cealaltă sferă, care era în realitate pe acea lume – i-a permis lui Mika să se reîntregească. Acum, ca o spectatoare la propria ei viață, a început să urmărească acele evenimente desfășurându-se: studiile ei privind tehnologia Jain; fuga navei *Jerusalem* în sistemul Cull și trecătorul contact cu cealaltă sferă existentă acolo, călătoria de scurtă durată până într-un sistem apropiat, unde vechea navă de colonizare *Ogygian,* având-u-i la bord pe Skellor și Cento, se prăbușise într-un soare mort; salvarea lui Cormac și efortul îndelungat de a-l asambla la loc. În timp ce i se verificau amintirile, Mika a simțit o reacție de răspuns: o disperare crescândă din acea porțiune a lui Dragon. Când, în cele din urmă, a ajuns la evenimentele de la *Coloron* și la interogarea celeilalte sfere de către Cormac, în cursul căreia sfera încălcase programarea făcută de Creator, ea a devenit din nou conștientă de propriul ei trup – simțind mirosuri de cuptor și de adiere fierbinte care pătrundeau în celulele ei organice. Pe măsură ce s-au desfășurat evenimentele ulterioare, în țeastă i-a crescut o durere, iar conexiunea a început să se desfacă. I-au revenit vederea și toate senzațiile și, pe fondul lor, a urlat.

După ce pseudopodul s-a desprins brusc de capul ei, un altul a apărut și s-a încolăcit în jurul primului, ca o viță. Apoi, sfera Dragon a început să se clatine dintr-o parte în alta, celula deformându-se în jurul ei. Cele două pseudopode au continuat să se zvârcolească, de parcă ar fi vrut să se sufoce unul pe celălalt, apoi, prin perete, a simțit izbitura unei explozii interne, masive. Un fum puturos și înțepător a umplut zona din jurul ei. Printre lacrimile din ochi, a reușit să observe unul dintre pseudopode înghețând brusc, apoi înmuindu-se, dezumflându-se de parcă toate fluidele ar fi fost aspirate din el. Cel încă viu s-a înălțat, azvârlindu-și adversarul ca și cum ar fi vrut să se debaraseze de o haină zdrențuită.

– Așadar... care? a reușit Mika să rostească.

Se părea că și această sferă intrase în conflict cu programarea făcută de Creatorul ei.

Tentaculele care o țintuiau s-au agitat, iar ea a simțit că și acelea aflate în interiorul ei se mișcau. A ajuns în pragul plânsului când durerea a crescut în valuri, apoi ceva rece ca gheața i-a alunecat în sus pe spate și a apăsat comutatorul din țeasta ei pe poziția „închis".

Visele lui Mika erau dragoni.

Cursul cometei se îndrepta spre afeliu, ieșind din sistem prin centura de asteroizi; periheliul se găsea departe în viitor, după ce cometa avea să se întoarcă prin sistemul interior. Trecerile ei anterioare făcuseră să se topească mai toată gheața, lăsându-i un miez de piatră, găurit în mod convenabil de sute de peșteri

uriașe. Scanarea în profunzime a interiorului dezvăluia un sistem de peșteri potrivit pentru scopurile ei. După traversarea unui strat de zece metri de gheață, nava urma să pătrundă într-o peșteră. Iar Orlandine se putea ascunde.

După ce a corectat cursul navei *Heliotrope* ca să se armonizeze cu acela al cometei, a folosit tăietorul cu plasmă montat în partea din față. Gheața a devenit fluorescentă în tranziția de la gheață complexă la gheață-apă, apoi la vapori. După ce a făcut două găuri adânci, a deschis gheara la maximum, apoi a manevrat nava înainte până când a introdus câte un vârf al ghearei în fiecare gaură. Apoi a acționat tăietorul la putere maximă și, în zece minute, a înzestrat cometa cu o coadă cum nu avusese ea de mii de ani, deși de această dată a avut o viață scurtă, pentru că s-a destrămat cu repeziciune în vid.

După ce gaura a fost suficient de largă, a detașat gheara de prindere, apoi a rotit nava și a introdus-o cu spatele în peșteră. Acum pătrunsese într-o beznă deplină, dar și-a cartografiat cu precizie fiecare mișcare și acțiune în mintea extinsă de haiman. La ordinul ei, nava a lansat perniță de gecko prinse cu cabluri către peretele peșterii și s-a fixat. S-a răzgândit apoi, făcând ca sistemul principal de apucare să se fixeze, precum cleștii unei urechelnițe mecanice gigantice, de o ieșitură de piatră. Apoi a oprit alimentarea tuturor sistemelor navei, după care a ieșit să exploreze noul ei cămin.

După ce și-a desprins fizic carapacea, dar și pe sine de sfera de interfață, Orlandine a pornit spre partea din spate a navei ca să îmbrace un costum spațial și să ia un cadru de suport, după care a plecat spre ecluză. Ajunsă afară, s-a agățat de corpul navei și a privit în jur. Având casca ridicată, caverna părea iluminată ca ziua de razele infraroșii reziduale emanate de propulsoarele navei și datorită fenomenului de fluorescență etalat de gheața complexă.

Peștera avea lățimea de o sută de metri și era de patru ori mai lungă, descriind o curbă spre capătul care cobora într-o gaură îngustă. Pereții erau presărați cu nenumărate adâncituri concave în care se găseau pietre rotunjite, încastrate în masa nodulară și dură a gheții. Gazele făcuseră bule în magmă, apoi se răciseră, iar tensiunile ulterioare zdrobiseră cochiliile subțiri de rocă. Peștera acționa ca tamburul unei mașini de spălat de fiecare dată când soarele încălzea cometa, rotunjind pietrele și mărunțindu-le. Trecuseră milioane, poate chiar miliarde de ani de dezghețuri și înghețuri. Faptul că pietrele rotunde nu se eliberaseră din strânsoare se datora probabil faptului că preluau suficientă căldură rezultată din fricțiune ca să adere la gheață în timp ce aceasta se răcea și se suprarăcea. Orlandine a coborât din navă, a plutit spre un perete lateral și s-a prins de un nodul de gheață ca să se oprească. Când a atins din întâmplare peretele cu piciorul, pietrele rotunde s-au rostogolit ca niște bule opace. Trebuia să fie atentă la acel fenomen. Dacă nu era atentă când se deplasa, putea să umple spațiul

cu o ploaie permanentă de pietre. Având grijă să se prindă doar de nodulii de gheață care nu aveau pietricele pe suprafața lor, s-a deplasat de-a lungul zidului, către gaura care dădea spre altă peșteră. După ce a aruncat o privire înăuntru, i s-a confirmat ceea ce văzuse în prima peșteră.

Orlandine a petrecut mai puțin de o oră ca să exploreze locul, după care s-a întors în *Heliotrope*. Câtă vreme va putea îndura șederea acolo? Revenită în navă, a decis să examineze tehnologia Jain în virtualitate. Poate în acel fel reușea să scape de plictiseală.

Nu avea nici o șansă ca plictiseala să devină o problemă.

Unii dintre cei aflați în peșteră se odihneau, alții încă își verificau armele cu meticulozitate. Blegg stătea nefiresc de nemișcat pe un bolovan, ținându-și capul plecat. Cormac a lăsat și el capul în pământ, iar în legătura lui de rețea a deschis pachetul de memorie ce îi fusese dat de Jerusalem și l-a descărcat direct în minte. Întâi a simțit durerea, apoi a devenit el însuși, cel din urmă cu multe luni.

Ieșiseră la suprafață din spațiul U, dar pentru Cormac percepția realului părea să fi fost deteriorată permanent – apăruse o ruptură ce trecea drept prin ea. Fiecare solid răsuna cu ecou în vidul cenușiu, iar aerul stătut al navei părea să curgă spre înăuntru, în loc să se îndrepte spre o breșă mare aflată în apropiere. Uitându-se la arma-subțire pe care o avea, Cormac a văzut-o ca pe un obiect, dar și ca pe un tub cenușiu împungând spre

infinit, ceea ce, a reflectat el cu un amuzament aproape isteric, nici nu putea fi mai adevărat pentru cei pe care îi ucisese cu ea. Când a ajuns pe puntea de comandă, Cento a devenit o siluetă mișcătoare primejdioasă, care arunca umbre de laser în urma lui, iar când Golem a tras cu arma sa antiprotonică, focul a ars într-o culoare negativă...

...

Aceasta este amintirea și nu trebuie să o pierd din vedere. Durerea nu este reală. Mintea mea este întreagă, eu sunt întreg...

...

Cormac s-a zbătut împotriva structurii închise, dar nu a putut face nimic pentru a-l ajuta pe Cento. Când a simțit valul forțelor mareice prin corp, și-a dat seama că în foarte scurtă vreme același val se va intensifica suficient pentru a cutremura structura Jain, însă până atunci, forțele mareice se vor fi comprimat, transformându-i corpul într-un noroi alcătuit din oase sfărâmate și carne mărunțită. Cu o logică demență, s-a gândit că o asemenea soartă era necesară ca plată pentru durerea pe care o suferise deja. La alt nivel, a înțeles că în acele momente nu era pe deplin rațional.

...

Nu ai încercat să îl supui pe Cento. Știai că vei muri și ai vrut doar să ai satisfacția de a-l sfârteca în bucăți cu propriile-ți mâini. Skellor, ai greșit.

Ogygian *a tresărit o dată, de două ori, apoi, brusc, Cormac zăcea greoi în interiorul structurii Jain – îngrămădit pe o parte.*

Gheare care îl strângeau.

...

Cento și Skellor s-au izbit de zid. Golem ajunsese la metal, iar Skellor a reușit chiar să smulgă ceva din el. Leziuni lungi și roz pătrundeau în carapacea înnegrită a lui Skellor, iar noduli aurii se vedeau în acele răni ca un țesut cicatrizat, cu aspect straniu.

...

Era prea mult: să aleagă o moarte morală, să accepte una inevitabilă, apoi să i se refuze ambele. Dacă ar fi reușit să dea măcar o lovitură neînsemnată! Însă nu putea face nimic – era ineficient. Apoi, în acel moment extrem, Cormac a descoperit calea. Nu era ridicol de evidentă?

Uitându-se concentrat la ruptura din propria-i percepție, a văzut, dar numai preț de o clipă, întregul spațiu U și, ca un IA, l-a înțeles. Închis și prins în substructura Jain, s-a întors într-o parte și a pășit spre locul unde voia să fie, făcând un ocol prin celălalt loc ce nu recunoștea barierele materiale. La trei metri spre latura acelei carapace străine, a pășit în real, s-a aplecat alături de o consolă pentru a-și ridica pușca-subțire. Skellor a început să reacționeze doar în acea clipă, dar nu îndeajuns de repede.

Cormac a ridicat arma, cu brațul drept, și a început să tragă.

...

Cablurile, a spus Cento prin comunicator.

Cento, acum ajuns pe suprafața unui soare întunecat, împreună cu Skellor.

...

Respirând cu greu aerul umed al peșterii, Cormac a tresărit, trezindu-se în prezent. Verificând ora din legătura lui de rețea, și-a dat seama că evenimentele de la bordul anticei nave spațiale *Ogygian* au durat foarte puțin, iar lui îi trebuise doar o oră ca să și le încorporeze în minte. Însă ce diferență uriașă îi impunea cunoașterea lor asupra modului de a gândi.

Suferise îngrozitor din cauza lui Skellor, iar mintea îi fusese sfârtecată la fel ca trupul la sfârșit. Însă se translatase prin spațiul U – ceva ce socotise că ar fi fost imposibil pentru o ființă umană, motiv pentru care nu îl socotise niciodată uman pe Blegg. Însă acum Blegg susținea că era avatar, așa cum îl acuzase Cormac, și nu se putea translata prin spațiul U, însă se părea că el, Cormac, era în stare de asta.

Cormac s-a împins în picioare de pe bolovanul de care se rezema, iar durerea-fantomă a săgetat prin corpul lui, care și-a amintit vechi răni, apoi și-a simțit mintea confuză și aparent dislocată în interiorul țestei. Aruncând o privire de cealaltă parte a peșterii, i-a văzut pe unul dintre soldații Sparkind fixând un dispozitiv contra-teran de partea de dedesubt a unui autotun. Avea să fie programat să detoneze în momentul când arma rămânea fără muniție. În buza stâncoasă a fisurii prin care intenționau să iasă din peșteră fuseseră înfipte țepușe, iar dracomenii și alți soldați Sparkind verificau vinciurile cu cabluri atașate

la centurile lor. Preț de un moment, Cormac a trăit un val de amintiri dureroase: acea clipă de pe Samarkand când el, Thorn, Gant și doi Golem, Cento și Aiden, se pregătiseră la fel pentru coborârea într-un puț săpat în sol. Și felul în care Gant murise acolo, pentru prima oară.

– Ce ți-a oferit memoria? l-a întrebat Blegg, care stătea umăr la umăr cu el.

Cormac a răspuns fără să se întoarcă:

– Sincer, nu știu. Acum mă uit de jur împrejurul acestei peșteri și am impresia că toate aceste roci sunt la fel de lipsite de substanță ca negura, însă știu că, dacă încerc să pășesc prin ea, rezultatul cel mai probabil va fi o comoție. După aceea, s-a întors cu totul către Blegg. Nu mai sunt aceeași persoană care eram atunci. Jerusalem a trebuit să reconstruiască ulterior o mare parte din corpul și mintea mea, pentru că nu eram întreg la trup și nici cu totul sănătos la minte, așa cred.

– Probabil... într-un moment de extremă...

– Tot ce se poate.

Cormac a observat apoi Golemul jupuit de carne aplecându-se deasupra unui soldat cu arsuri grave. Golemul a scos autodoctorul, a luat un obiect însângerat de mărimea unui deget dintr-un manipulator lui și l-a lăsat deoparte, apoi a apăsat un buton de comandă, astfel încât autodoctorul și-a pliat toată aparatura chirurgicală. După aceea, s-a întors la cutia lui.

– Nu ar fi putut să-l treacă în siguranță prin fisura aceea, i-a explicat Blegg. Și a rămas lucid suficientă

vreme ca să-și facă ultimele dorințe cunoscute... prin intermediul augmentării.

– A preferat să moară, adică?

– Așa i s-a implantat în minte.

Așa se explica obiectul însângerat care fusese extras.

– A, atunci nu e nici o problemă, a spus Cormac, simțind valul de furie revenind, după care l-a respins, pentru că și-a dat din nou seama de sursa lui.

Soldatul rănit ar fi devenit o povară pe care oamenii lui nu și-ar fi permis să o suporte. Și, în mod oribil, s-a simțit ușurat de faptul că simplul caracter letal al armelor folosite împotriva lor produsese foarte puțini răniți, însă, în același timp, l-a îngrozit numărul mare de oameni care muriseră până în acel moment. Între aceștia se număra și Thorn. S-a întors către supraviețuitori și a observat că nu făceau altceva decât să aștepte ordinele lui.

– În regulă, vom porni imediat. Nu are rost să așteptăm aici până când dușmanul va începe să străpungă pereții. Voi, Golem, veți reprezenta avangarda la coborâre, iar noi ceilalți vă vom urma. Arach – și s-a răsucit pentru a descoperi drona, care a apărut grăbită dintr-o peșteră aflată în lateral –, am înțeles că nu ai nevoie de cablu, da?

– Nu, picioarele acestea suplimentare compensează lipsa cablului, a spus drona pe un ton scârțâit.

Cormac a aprobat din cap.

– Eu și Blegg vom coborî ultimii pe coarde. Aș dori să rămâi aici până când noi vom ajunge la fund,

să desfaci coardele care nu se autodetașează, iar apoi să ne urmezi în adânc.

– Am înțeles, șefu', a răspuns drona-păianjen.

Cormac a aruncat o privire spre Arach, apoi a pornit spre fisură. Când s-a apropiat de ea, Golemii din frunte au tras inele de capăt din derulatoarele de la centurile lor și au desfășurat cablurile monofilament ce păreau la fel de groase ca frânghiile pentru ascensiuni, iar derulatoarele le-au stropit cu un înveliș oranj – ceea ce asigura o priză mai bună, dar și o protecție pentru cei neatenți, pentru că filamentul era suficient de subțire pentru a trece prin carne. Apoi Golemul din față a atașat inelele la țepușele înfipte în buza stâncii, după care a coborât în rapel. Ceilalți l-au urmat, fixându-și derulatoarele la centură în timp ce coborau. Scar a pornit în urma dracomenilor, apoi Cormac i-a făcut semn lui Blegg să plece înaintea lui. Bătrânul oriental a dat din cap și, aproape împotriva voinței lui, li s-a alăturat celor care coborau.

– Arach, *tu* ce ai de gând să faci? a întrebat Cormac în momentul când drona a pășit cu delicatețe alături de el. Nu cred că ne poți urma tot drumul până jos.

– Nu-ți face griji în privința mea. O să mă descurc.

Lui Cormac i s-a părut că drona a dansat puțin, aproape încântată. Știa că o atrăgea perspectiva unei bătălii, dar oare voia să moară?

– Aș putea rămâne alături de tine, i-a sugerat Cormac, și s-a întrebat de unde naiba îi venise o asemenea idee.

În aceeași clipă, stâncile din jurul lor au început să se cutremure, iar stalactitele din peșteră s-au prăbușit, spărgându-se ca niște obiecte din porțelan.

– Înțelesesem că sunt la câteva ore de noi, a spus Cormac.

– Asta nu a avut nimic de-a face cu săpătorii, a răspuns Arach. Adineauri, am detectat o anomalie ce ține de atracția gravitațională.

Cormac s-a simțit încurajat. Navele din clasa Centurion ale SCP erau înzestrate cu arme gravtech, iar micul cutremur pe care tocmai îl percepuse arăta că probabil se folosise acea forță.

– N-ar fi cazul să ne continuăm drumul? a întrebat Arach și a făcut semn spre fisură cu un picior având terminații ascuțite.

Cormac s-a apropiat de fisură, apoi s-a întors să verifice tot ce se afla în jur, după care a coborât. Și-a prins frânghia în locașul potrivit din derulatorul de la centură, care își regla nivelul de frecare în funcție de viteza cu care se mișca el. La început, a coborât în rapel pe pantă, dar când unghiul acesteia s-a modificat, făcând imposibil acest lucru, s-a văzut silit să meargă cu spatele în jos. Departe de luminile ce rămăseseră în peștera principală, a aprins lumina costumului propriu de mediu. A trecut ceva timp și nici unul dintre ceilalți nu i-a apărut în câmpul vizual; s-a gândit că se mișcau mai rapid și și-a accelerat coborârea. Panta a început să devină mai lină, după care i-a văzut pe Scar și Blegg. I-a observat cum se chircesc în momentul când fisura a devenit mai îngustă. Când

a ajuns la ei, podeaua peșterii era aproape la orizontală, iar grupul celor care coborâseră stătea strâns laolaltă.

– Ar fi cazul să eliberăm frânghiile, a sugerat el.

Trecând pe lângă el în poziție ghemuită, un Golem a ajuns în urma celor care coborau și a transmis în sus un semnal pentru deschiderea inelelor de conectare. Cu un scheunat ascuțit, firul monofilament s-a rulat pe derulatoarele de centură, iar blindajul desprins a căzut precum cioburile de culoare oranj ale unui autoavion. Arach a apărut la doar câțiva metri în spatele inelelor deschise de la capetele frânghiilor ce reveneau.

Scar a ajuns alături de Cormac.

– Curând, va trebui să ne târâm printr-o secțiune foarte strâmtă, a zis dracomanul și a făcut un gest spre dronă. Corpul dronei e cu treizeci de centimetri mai mare decât spațiul de acolo.

Arach a ridicat din umerii lui de păianjen.

– Cred că va trebui să renunț în favoarea prietenilor noștri, a spus el.

Apoi, pe neașteptate, a făcut un salt, dându-se peste cap, iar capetele picioarelor ei au găsit aderență în crăpăturile minuscule din tavan. S-a auzit un sunet grav amintind de un hârâit, iar dintre corpul dronei și tavan s-a scurs spre sol o ploaie de praf de rocă. Au urmat câteva clinchete și un fâsâit hidraulic, când Arach s-a împins înainte și s-a aruncat de pe burtă, răsucindu-se și aterizând din nou pe picioare. După un moment, abdomenul lui, rămânând lipit de tavan, și-a desfăcut trapele și coborât cele două tunuri Gatling.

– Frumos truc, a spus Coloron.

– E unul dintre trucurile mele preferate, i-a răspuns Arach. Cu toate că rezervele mele de energie sunt acum ceva mai reduse.

Cormac a cântărit drona din ochi: acum, când părea să stea pe toate picioarele, arăta mult mai sinistru.

– O să supraviețuim exploziei produse de dispozitivul contra-teran? a întrebat el și a arătat în sus.

– Da, atâta vreme cât tavanul nu se va prăbuși, dar poate că și în această situație, a răspuns Arach.

Cormac a dat aprobator din cap.

– Bine, atunci să ne continuăm drumul.

S-au strecurat prin crevase înguste, Cormac fiind nevoit să meargă cu capul întors într-o parte ca să încapă. Toate acestea reprezentau un efort epuizant, astfel că în primele ore Cormac a fost perfect conștient de trecerea timpului. După ce au ajuns într-o zonă în care le-a fost din nou posibil să stea aproape în picioare, a cerut o pauză și au desfăcut pachetele cu provizii. S-a uitat la dracomeni, care dezveliseră pachete ce păreau a conține carne crudă, pe care au înghițit-o imediat. El, Blegg și soldații Sparkind de proveniență umană s-au delectat cu alimentele obișnuite, iar Cormac a recunoscut în sinea lui că niciodată nu mai avusese parte de-o cafea cu un gust atât de plăcut.

– Ce repede se scurge timpul..., a remarcat Blegg.

– Adevărat, a răspuns Cormac. În ritmul în care ne deplasăm, ar trebui să ajungem la iazul detectat de subordonații lui Scar cu puțin timp înainte de

momentul în care se estimează sosirea amicilor noștri de deasupra. Este limpede că în clipa în care autotunul nostru rămâne fără proiectile, va trebui să ne aflăm sub luciul apei.

– Da, așa se va întâmpla.

Cormac a aruncat o privire spre el.

– Sper că acum nu mai ai sentimente atât de fataliste.

Blegg a dat să spună ceva, dar a renunțat imediat.

– Ar trebui să ne continuăm deplasarea, a zis el în cele din urmă.

Cormac s-a chinuit să treacă printr-o altă porțiune deosebit de îngustă, când a auzit sunetul îndepărtat al autotunului care tocmai trăgea. Făcând o verificare, a rămas surprins să vadă cât de mult timp trecuse, apoi și-a dat seama că estimarea lui Blegg nu fusese prea departe de adevăr – atacatorii lor aveau nevoie de zece ore ca să străpungă roca și să ajungă la ei. Estimarea lui Cormac privind înaintarea dușmanilor nu fusese prea bună. Până și dracomenii începuseră să obosească, iar micile lacuri întârziau să apară.

– Mai trebuie să înaintăm treizeci de metri, a venit anunțul lui Arach, drona aflată în frunte.

– Mai repede! a răcnit Cormac. Trebuie să ajungem acolo cât mai curând!

În acea zonă, imediat după explozia dispozitivului contra-teran, aveau să fie prăjiți – căldura și energia exploziei ar fi fost propulsată în jos, prin fisură, ajungând la ei. Au început să se deplaseze mult mai repede și fără să mai ia în seamă rănile neînsemnate. Cormac a auzit țăcănitul și șuieratul tunului și a așteptat

momentul în care zgomotul acestuia se va opri. Brusc, Scar și Blegg, aflați în fața lui, s-au ridicat pe mâini și genunchi și au început să înainteze ceva mai iute. A auzit un plescăit, apoi încă unul. Când s-a ridicat de pe burtă, ajungând în poziție ghemuită, Scar i-a trimis capătul cu inel al unei frânghii. A prins frânghia la derulatorul de la brâu, pentru că era foarte ușor să se rătăcească sub apa care putea foarte lesne să devină tulbure. Prin legătura lui de rețea a ridicat casca și a închis vizorul costumului de mediu și i-a urmat pe ceilalți în apa prin care fasciculele de lumină ale costumelor trasau dâre sclipitoare.

În jurul lor se găsea lacul adânc și lat, însă curând cei doi dracomeni din frunte i-au condus către o trecere îngustă ca un intestin, care se strecura ca un tirbușon prin rocă. Au ieșit de două ori la suprafață în bazine căptușite cu travertin, iar a treia oară o lumină orbitoare care a trecut prin apă a părut că aprinde bazinul în culori de curcubeu.

– Autotunul a pierit, a anunțat unul dintre soldații Sparkind.

Au așteptat, după care, brusc, apa a țâșnit în sus, silindu-i să urce până spre plafon.

Acum, a gândit Cormac, *doar micuțul cadou al lui Arach se mai află între ei și noi.* A bănuit că biomecanismele Jain se puteau deplasa aici mai repede decât el și camarazii lui, deși era posibil ca dușmanii să fie siliți să sape din nou dacă se produseseră căderi de pietre.

– Ce explozivi mai avem? a întrebat el.

– Grenade, opt mine planare și încă un dispozitiv contra-teran, i-a răspuns un Golem.

– Să sperăm că nu vom avea nevoie de DCT, a spus el. Poziționează minele unde socotești că este bine, detonare de proximitate. Apoi, văzând că nivelul apei cobora, a adăugat: Să plecăm de aici.

După o oră, au ieșit din canal și au urcat de-a lungul unei fisuri ce avea o pantă blândă. Temperatura a început să crească treptat, ceea ce arăta că acel sistem de peșteri ajungea undeva la suprafață. Apoi, panta s-a sfârșit brusc în fața unui zid de piatră. Când a ajuns acolo, Cormac a îndreptat fasciculul de lumină al costumului de mediu în sus și a observat altă fisură care urca spre întuneric.

– Câte mine mai avem?

– Patru.

– Bine, un Golem să pornească primul. Plasează două mine în fisură, iar când ajungi într-un punct potrivit, cobori frânghii până aici.

În vreme ce Golemul se înălța cu rapiditate prin fisură, Cormac s-a întors către ceilalți.

– Restul lumii, odihniți-vă.

Și el se simțea stors de puteri, în parte ca urmare a stimulentelor la care apelase cât luptase prin jungla de la suprafață. Nu voia să mai folosească așa ceva decât dacă ar fi fost absolut necesar.

Douăzeci de minute mai târziu, câteva frânghii atârnau până pe podea, iar prin sistemul de peșteri a răsunat un bubuit surd. Probabil că biomecanismul pătrunsese în partea acvatică grotelor. Folosindu-se

de derulatoare, au urcat până în locul în care Golem fixase capetele frânghiilor. Fisura cotea în acel loc, urmând un unghi de treizeci de grade față de orizontală, încă urcând.

În următoarele ore, cu o regularitate descurajantă, minele pe care le plasaseră au detonat în urma lor. În două ocazii, s-au văzut siliți să efectueze măsurători seismice pentru a descoperi drumul pe care să-l urmeze în continuare. La un moment dat, a fost nevoie să se folosească una dintre ultimele mine rămase, apoi câteva dintre grenade, pentru a lărgi calea printr-un nou tunel. Cât se aflau acolo, din urmă a răsunat o altă bubuitură. Verificând un instrument, un Golem a spus:

– Asta a fost ultima mină pe care am plasat-o.

Cormac a socotit că nu avea nevoie de o asemenea informație, și el știa să numere. După aceea, continuând să meargă printr-un tunel care cotea foarte abrupt, a observat o creștere constantă a temperaturii. După ce a mai înaintat, a constatat că era necesar să își închidă costumul de mediu, apoi au apărut lumini roșiatice de avertizare.

– Avem probleme, a strigat cineva aflat în față.

Cormac s-a grăbit să înainteze pe lângă ceilalți, ca să ajungă acolo.

– Scanerului seismic i-a scăpat ceva, a explicat unul dintre dracomeni, cu un aer aproape vinovat.

Tunelul dădea spre o lespede înclinată, care se întindea în parte de-a lungul unei laturi a ceea ce părea să fie hornul gol al unui vulcan. Sus de tot se vedea

cerul, care arăta ca un ochi congestionat. Cormac a păşit până spre marginea lespezii şi s-a uitat dincolo de ea printre gene.

Oare exista ceva acolo, jos?

A surprins doar o sugestie de sclipire metalică, însă aceasta s-a stins imediat, după care restul de dracomeni şi de soldaţi Sparkind au ţâşnit din fisură, scoţându-şi armele de pe umeri şi întorcându-se pentru a sta cu faţa spre direcţia din care veniseră. Arach s-a ridicat pe picioarele din spate, ţinându-le pe cele patru din faţă desfăcute în mod ameninţător, licărind de-a lungul marginilor interioare când lamele din sticlă ranforsată au ieşit. Din fisură a răzbătut un sunet ca acela al unui roi de şerpi de fier care urca spre ei.

– Adevărat, avem probleme, a recunoscut Cormac pe un ton resemnat.

Spre lumea glacială şi vie erau mai puţine nave străine, iar acelea existente acolo nu ar fi reuşit să capete suficientă viteză pentru a se deplasa la fel de repede ca navele din clasa Centurion. Cu toate acestea, puteau deveni nave de interceptare, întrucât ţinta navelor Centurion era cât se putea de evidentă. Pe de altă parte, unele dintre navele străine urmaseră acelaşi drum de ţâşnire din orbita solară ca navele Centurion şi nu se aflau prea mult în urmă, cu toate că numărul lor fusese redus de faptul că Haruspex folosise o armă gravtech atunci când ele se repeziseră spre soare.

– Aşadar, care este planul? a întrebat Coriolanus.

IA-ul navei din clasa Centurion și-a încărcat întrebarea cu gradul potrivit de ironie. Jack a bănuit că celălalt IA doar exersa. După ce a scanat, a făcut estimarea că luna aceea nu era cu mult mai mare decât luna Phobos, a planetei Marte.

– Tu și Haruspex mergeți în fața mea, a spus el. Haruspex să ocupe flancul stâng, iar tu, pe cel din dreapta. Vom măcina suprafața cu masere, după care vom veni cu dispozitive contra-terane. La cea de-a doua trecere, vom folosi proiectile de tunuri pe șine ca să străpungem cât mai adânc, după care vom trimite telefactori, pentru a verifica...

– Stai puțin, l-a întrerupt Haruspex.

– Bine, atunci adoptăm planul B, a spus Jack. Să plecăm cât mai repede de pe luna aceea.

– Hopa, am descoperit contacte care înconjoară planeta, a transmis Coriolanus un avertisment.

Baciliforme au roit prin fața lor, iar dincolo de acestea s-au ivit două nave spiralate ca niște amoniți. După ce a observat toate acestea, Jack a remarcat câteva dintre navele de formă lenticulară deplasându-se pe un curs de interceptare foarte îndepărtat, într-o latură. Ar fi fost plăcut să se poată folosi echipamentul cameleonic în acea situație, însă cele trei nave din clasa Centurion suferiseră daune prea mari ca să poată fi eficiente. De aceea, Jack a declanșat o canonadă near-c cu tunul pe șine ca să intercepteze navele lenticulare. Celelalte două nave au dezlănțuit foc de tunuri pe șine, iar imediat după aceea Haruspex s-a alăturat atacului,

lansând cinci proiectile cu detectarea țintei, care s-au îndepărtat încet de cele trei nave din clasa Centurion.

– Cum procedăm în cazul unui atac cu masere? a întrebat Haruspex.

– Folosiți antimuniții, a transmis Jack instrucțiuni.

– Nu mai avem, a venit răspunsul.

– Hm, nici eu. Dar tu, Coriolanus?

Drept răspuns, dinspre cea de-a treia navă au venit în viteză câteva obiecte. La o sută de kilometri în față, acestea s-au activat și trei hologame înfățișând nave Centurion au apărut în fața lor. Cele trei nave au folosit apoi sistemele cameleon, chiar dacă acestea nu le ofereau prea multă protecție.

– Și dușmanii se grupează, a remarcat Coriolanus.

Navele-bastonaș se aglomerau într-un zid care se întindea în fața lunii, iar cele două nave-spirală pluteau în jurul acestuia pentru a ajunge față în față cu drumul navelor Centurion.

– Treceți în spatele meu, a transmis Jack, la cel puțin o sută cincizeci de kilometri. Intenționez să îi ARGRAVDIR pe ticăloșii ăștia. Voi doi, urmați-mă și apoi loviți luna cu armamentul greu.

– Planul acesta îmi sună dubios, a spus Coriolanus.

– Bine, doar tu ești actorul comic în situația asta.

Cu toate acestea, celelalte două nave au coborât. Chiar dacă ARGRAVDIR însemna Armă Gravitațională Direcțională, efectul acesteia era la fel de direcțional ca acela al unui aruncător de flăcări care pierde gaz. Acum, Jack se afla în siguranță în zona centrală a propagării ARGRAVDIR, astfel că purta un costum

din azbest, însă celelalte două nave puteau să ia foc imediat dacă se apropiau prea mult.

Roiul de proiectile de tunuri pe șine a ajuns la navele lenticulare. Două dintre acestea au explodat, în vreme ce altele au încercat să se îndepărteze. O altă navă a fost lovită de câteva ori și a sfârșit rostogolindu-se prin vid. O oră mai târziu, proiectilele lansate de *Haruspex* au găsit celelalte două nave lenticulare, însă ele încetaseră să mai reprezinte o problemă pentru navele din clasa Centurion.

Încărcarea AGRAVDIR i-a răpit lui Jack tot acest timp, ba chiar timp suplimentar, ceea ce a însemnat că nivelul de energie a rămas scăzut la tunurile pe șine, care lansau majoritatea armelor lui materiale. Lansarea proiectilelor fără o propulsie inițială din partea tunurilor pe șine era inutilă, întrucât armele defensive ale dușmanului ar fi avut timp din belșug pentru a reacționa. Luna devenise domeniul celorlalte două nave din clasa Centurion. Iar misiunea lui Jack abia acum se profila.

La un milion de kilometri depărtare, Jack a detectat proiectile de tun pe șine îndreptându-se către el, de aceea a făcut singurul lucru posibil în astfel de circumstanțe: a oprit alimentarea cu energie a condensatorului ARGRAVDIR și a proiectat un câmp compact în fața navei. *NAJ* s-a cutremurat când proiectilele near-c au lovit câmpul compact, transformându-se instantaneu în energie pură. După trei lovituri, acel generator de câmp compact s-a ars. Al doilea generator a umplut *NEJ* de fum. Cel de-al patrulea proiectil

l-a smuls din carcasă și l-a azvârlit de-a lungul navei, cât era ea de lungă, împroșcând pretutindeni metal topit. Jack a bănuit că, dacă la bordul navei ar fi avut pasageri umani, nici unul nu ar fi supraviețuit.

După aceea, nava nu a mai fost lovită de proiectile de tun pe șine – în locul acestora, au pornit arcuit pe un curs de interceptare proiectile explozive. Jack le-a ignorat, alimentând ARGRAVDIR-ul cu energie. În cele din urmă, ajuns la cinci sute de kilometri depărtare de navele amonit spiralate, a activat arma.

Unda a țâșnit dinspre nacela din spate a navei *NEJ*, unduindu-se chiar prin însăși țesătura spațiului. A lovit, apoi a trecut prin cele două nave spirală, sfărâmându-le și făcând ca măruntaiele lor metalice să se scurgă în vid. Una dintre ele a început să se destrame ca o spirală din chit – probabil că aceasta era o tehnică de supraviețuire –, iar cealaltă a început să strălucească în momentul în care incendiile nucleare au pârjolit-o din interior. Unda și-a continuat drumul spre zidul baciliform și l-a izbit. Multe dintre navele-bastonaș au fost spintecate. Altele au căpătat forme distorsionate, amintind de plumbul topit care cade în apă rece. Cu toate acestea, multe dintre ele păreau încă funcționale, iar acestea au început să se reînchege. Jack a trecut fulgerător prin dreptul a două nave mari și a străpuns zidul deteriorat, exact la vreme pentru a vedea cum unda de atracție gravitațională lovește chiar luna, ridicând un nor de praf pe suprafața ei și smulgându-l în spațiu ca pe o flamură. Apoi nu a mai avut energie pentru arme, pentru că a rezervat-o pe toată

motoarelor, ca să evite coliziunea cu luna sau cu planeta gigantică și înghețată de dincolo de lună. A pătruns în atmosferă, corpul navei s-a înfierbântat până la alb, iar în urma ei a apărut o dâră imensă de vapori. A fost lovită de un fulger actinic și a primit un pachet informațional de la Coriolanus. Doar imagini de proiectile care se prăbușesc pe lună, explozii gigantice, insule de rocă desfăcându-se una de cealaltă.

Apoi USER-ul s-a oprit.

– Uraa! a exclamat Coriolanus.

Jack s-a ridicat, îndepărtându-se de planetă, iar celelalte două nave l-au urmat.

– Jack, s-a auzit glasul lui Coriolanus, apoi s-a întrerupt brusc. A urmat o explozie și în spate a rămas doar o navă.

Te-ai bucurat prea devreme, a gândit Jack.

– Nu există scăpare, a spus Blegg pe un ton degajat.

Furios, Cormac s-a întors către el, apoi a ignorat replica. A presupus că putea fi deconcertant și, în același timp, descurajant să descopere că, la urma urmelor, nu era superuman, ci doar o unealtă folosită de un IA superior. I-a privit pe rând pe cei din jur, evaluându-le capacitățile, apoi s-a concentrat asupra celor doi Sparkind umani care, împreună cu el și Blegg, erau cei mai slabi din grup.

– Câte hamuri de gravitație avem? a întrebat el.

– Trei, i-a răspuns omul pe care îl chema Donache – Cormac reținuse numele tuturor membrilor

grupului supraviețuitor. I se părea esențial să îi cunoască pe nume după ce muriseră atât de mulți.

Nu avea timp să cerceteze de ce existau atât de puține hamuri; unele dintre ele se pierduseră în timpul atacului inițial. Forțând lucrurile, un ham gravitațional putea transporta două persoane de greutate medie. Incluzându-l la numărătoare și pe Arach, acum rămăseseră cincisprezece și era conștient că dracomenii nu aveau în nici un caz o greutate medie. S-a uitat lung spre peretele stâncos din fața lor, unde, la o sută de metri în sus părea să existe o altă platformă. După ce Golemul scheletic a pășit alături de el, s-a gândit la capacitățile Golem și ale dracomenilor. Aceștia nu aveau nevoie de hamuri gravitaționale.

A făcut semn către ieșitura de deasupra și li s-a adresat lui Hailex și Donache:

– Voi doi și Blegg urcați primii, apoi aș vrea ca unul dintre voi să aducă două hamuri înapoi. Celălalt va trebui să coboare pe coardă până la noi.

Brusc, a izbucnit o flacără intermitentă și o explozie răsunătoare. Doi dintre dracomeni au deschis focul spre ceva aflat într-o fisură.

– Arach, nu ești înarmat pentru așa ceva, de aceea tu începi urcușul.

– Poftim? a protestat drona.

– Pornește. Imediat.

Cu părere de rău, drona și-a retras lamele din sticla ranforsată înapoi în membrele din față, a recăzut pe toate cele opt picioare, apoi a sărit și s-a prins de peretele de deasupra. A atârnat acolo, lăsând impresia că

nu voia să urce mai sus. Cei doi soldați Sparkind și Blegg și-au pus hamurile și s-au ridicat lin în aer. Cormac s-a uitat în jur, spre ceilalți rămași jos: șapte dracomeni și șase Golem. A făcut un gest către dracomeni.

– Ar fi bine ca patru dintre voi să înceapă urcușul.

Dracomenii nu au ezitat. Patru au sărit fără efort pe urmele lui Arach, găsind cu ușurință puncte de sprijin pe fațada stâncii și reușind să urce chiar mai repede decât era de așteptat, datorită genunchilor cu articulație inversă. Arach a rămas în urma lor, deși se mișca repede. Cormac și-a luat carabina de pe umăr și prin legătura de rețea a încărcat un program pentru Shuriken, moment în care ceva a scos botul din fisură.

Explozia unei grenade aruncate de Scar a azvârlit din fisură ceva ce semăna cu un cap de salamandră de fier, care a săltat spre ei, iar unul dintre Golemi l-a lovit cu piciorul, făcându-l să cadă de pe ieșitura de stâncă. O altă creatură a apărut la lumină: arăta oarecum ca o salamandră, doar că nu avea coadă și ochi, posedând însă două grupuri de câte trei picioare distribuite în mod uniform într-un inel în jurul corpului cilindric – era alcătuită perfect pentru a se târî cu repeziciune prin tuneluri. A scuipat scurt, iar Cormac la-a văzut pe unul dintre Golemi azvârlit înapoi, având un fel de octopod metalic agățat de piept, și apoi căzând de pe ieșitură fără să scoată un sunet. Shuriken-ul a trecut cu viteză prin capul atacatorului și a ricoșat cu un clinchet pe stânca aflată în spatele fiarei, pe care apoi a ciopârțit-o. Cum au apărut alte două biomecanisme asemănătoare, Cormac a aruncat

o grenadă între ele, însă acestea au fost urmate de alte două grenade lansate de alții. Acea triplă explozie a răspândit șrapnele metalice și cioburi de piatră din gura fisurii, făcându-l pe Cormac să se dezechilibreze vreme de câteva momente, trântindu-l la pământ. Când s-a ridicat, a observat că Scar își extrăgea o bucată argintie de metal din față, după care a aruncat-o jos. Totodată, pe pieptul costumului său de mediu apăruseră picături de sânge. Din fericire, o porțiune uriașă din ieșitură se retezase și căzuse peste fisură, blocând-o.

– Să urcăm. Imediat!

Golemul și dracomenii și-au pus armele pe umeri și au sărit în sus. Cormac și-a administrat încă o doză de stimulent și a început să se cațăre spre o latură a fațadei stâncoase. Aruncând o privire în sus, a văzut un soldat Sparkind uman revenind cu cele două hamuri libere. De asemenea, de pe ieșitura de sus au început să vină în jos două monofilamente învelite într-un strat oranj, de capătul cărora erau legate pietre. Șansele lor de fugă au părut să sporească până când în josul hornului de vulcan au apărut două nave-bastonaș care au coborât brusc, iar în jurul marginii vulcanului, deasupra lor, au început să se agite alte lucruri.

Prima navă-bastonaș a coborât ca un berbec asupra lui Donacho, care căra hamurile gravitaționale. Cormac l-a auzit scoțând un urlet scurt, apoi l-a văzut lipit de botul navei care s-a deformat în jurul lui, a scos niște degete și l-a târât înăuntru. A decelerat când a ajuns în dreptul lui Cormac, apoi a urcat încet. Vârându-și o mână într-o crăpătură ca să se țină mai

bine de fața stâncoasă, a lansat Shuriken-ul, care a plecat amețitor de repede și s-a rotit scoțând un țiuit. Nava l-a ignorat pe Cormac, a urcat în continuare și a azvârlit în exterior un tentacul ca să îl smulgă de pe fața stâncii pe un Golem. Însă acesta a răspuns prin detonarea unei grenade, care a căscat o gaură în navă și a făcut-o să se prăbușească rostogolindu-se. După o licărire de laser, de sus a răsunat un țipăt de reptilă, apoi cineva a căzut fulgerător, cuprins de flăcări. Au urmat alte schimburi de focuri, iar doi dracomeni au rămas atârnați de coarda la care reușiseră să ajungă. Cormac trebuia să urce pe ieșitura de sus. În locul în care se găsea în acele momente, putea fi prins.

Spațiul U – singura soluție.

S-a uitat lung în sus, căutând cheia în recent revenita lui memorie. Fațada de piatră și chiar aerul din jurul lui au părut că se inversează. Tot ce se afla în vecinătate s-a oprit cutremurându-se, ca și cum însuși timpul ar fi încremenit. Era ușor, mai făcuse asta în trecut: avea nevoie doar să pășească în direcția în care dorea să ajungă. O distanță mare sau nu în termeni planetari nu însemna nimic. Se putea îndepărta de acel loc – putea să ajungă chiar pe cealaltă parte a planetei.

Realitatea s-a reafirmat cu sunetul unui foc de armă. Încă agățat de fațada stâncii, Cormac a scăpat o înjurătură și a simțit o stare de amuzament cu totul nelalocul ei în acea împrejurare: *Așadar, ca și Blegg.* Ceva oranj aflat în apropiere i-a atras atenția: era cealaltă coardă. S-a prins de ea, a atașat-o la derulatorul său și l-a fixat pe urcare rapidă. Într-un colț glacial al minții,

a evaluat situația în care se găsea. Soldații lui mureau în jur, curând, Blegg va înceta să existe, iar Cormac însuși trebuia să aleagă între capturare și moarte.

Când a ajuns la ieșitură, o mână acoperită cu solzi l-a prins de antebraț și l-a tras sus. Bine măcar că Scar reușise să supraviețuiască. Acolo stăteau ghemuiți Blegg și patru Golemi, Hailex, Arach, Scar și alți trei dracomeni. Canonada dezlănțuită de ei părea să țină la respect celelalte nave-bastonaș, însă curând forța lor de foc avea să se epuizeze. Un Golem care se îndepărtase prea mult de Blegg și Cormac – ei fiind cei doriți vii – a fost brusc învăluit într-o coloană de flăcări, apoi s-a bălăbănit în tăcere până la margine, de unde s-a rostogolit în hău.

Blegg s-a întors către Cormac.

– Îți pot oferi măcar asta, a spus el.

Fața lui părea pătată, ca și cum mici petice de piele de forma unor romburi s-ar fi confruntat între ele pentru o poziție mai avantajoasă. Brusc, Blegg a fugit spre margine și a sărit în gol. Unul dintre tentaculele ramificate i-a oprit căderea și l-a înșfăcat în aer. Când s-a lovit de suprafața navei-bastonaș, aceasta s-a deformat în jurul lui de parcă s-ar fi pregătit să îl absoarbă, însă în acel moment o sumedenie de forme rombice au înflorit în punctul de contact și au început să se răspândească în jurul navei ca niște vinișoare. Nava s-a cutremurat, apoi a început să fumege și, brusc, s-a prăvălit. În timp ce cădea, un costum de mediu golit, s-a desprins de ea și a fluturat în vânt.

– Mai avem acel dispozitiv contra-teran? a întrebat Cormac pe un ton calm.

De sus nu a mai tras nimeni. Acoperind cerul, una dintre navele-amonit spiralat a alunecat deasupra lor. Alte nave-bastonaș au început să coboare, și Cormac a avut impresia că legiunile iadului pictate de Bosch se apropiau, trecând peste fațadele de piatră, venind de sus și de jos. Soldatul Sparkind de origine umană i-a dat cilindrul, împingându-l de-a rostogolul spre el. Cormac l-a prins sub talpă și, prin legătura de rețea, a accesat detonatorul. A privit apoi în jur.

– Suntem cu toții de acord?

Ceilalți i-au răspuns cu gesturi mute din cap.

Mda, am trăit o viață interesantă, a gândit Cormac și, rostogolind dispozitivul înainte și înapoi sub picior, a hotărât să aștepte până când dușmanii aveau să se apropie mai mult și abia după aceea să-l detoneze – măcar să ia cu sine cât mai mulți ticăloși.

19

Multă vreme se vehiculase ideea destul de discutabilă că, pe măsură ce Polity se extindea, de-a lungul granițelor sale se purtau războaie despre care noi aflam foarte puține lucruri. Se speculează că acestea erau conflicte de scurtă durată între IA-uri, în care sunt amestecate puține ființe umane – IA-urile rezolvau în mod nemilos amenințări periculoase despre care se afirma că presupuneau rase străine belicoase, sisteme de arme străine și foarte vechi, nano-epidemii ce nu puteau fi ținute sub control, „entități gazoase" asemănătoare zeilor, IA-uri răzvrătite. Aceste zvonuri trebuie totuși clasificate drept istorii asemănătoare celor legate de figuri mitice precum Horace Blegg, Ian Cormac și Bărbatul de Alamă. Ultima oară când ne-am confruntat în mod real cu o rasă străină și războinică, acest fapt nu a fost ascuns și nici nu ar fi fost posibil acest lucru – încă ne înconjoară urmele devastărilor înregistrate în războiul împotriva Prador. Tot astfel, ar fi imposibil să ascundem efectele sistemelor de arme

străine capabile să aducă daune și pierderi entității Polity și, în realitate, IA-urile ar fi fericite să descopere astfel de lucruri pentru a le adăuga la micile colecții tot mai reduse de artefacte străine care se află în prezent în muzeele din Polity. În ceea ce privește nanotehnologia, este evident posibil să se creeze ceva letal, așa cum bine se cunoaște, dar deocamdată nu a fost realizată nici o nanomașină ucigătoare care să fie capabilă să se răspândească în ani-lumină de vid. S-ar putea să existe entități din gaz, toți xenobiologii speră că așa stau lucrurile; cu toate acestea, entitățile gazoase vor întâmpina dificultăți mari în a manipula mediul în scopul de a ne provoca daune. În ce privește IA-urile răzvrătite, aceasta este probabil cel mai ridicolă idee. Nu este nevoie ca IA-urile să se răzvrătească și nici să devină ostile sau agresive cu noi. Dacă sunt nemulțumite de Polity, este suficient să plece, deoarece există loc din belșug altundeva în univers.

Din „Ghidul Quince", compilat de ființele umane

Luna fusese transformată într-un nor de sfărâmături care se roteau pe orbită, însă evadarea în spațiul U rămânea imposibilă pentru cele două nave din clasa Centurion ce țineau de Polity, pentru că se aflau încă prea aproape de planetă, care acționa ca un amplificator de ecouri din cauza undelor de gravitație ARG-RAVDIR. Existau prea multe perturbări. Pe de altă parte, pentru a ajunge de cealaltă parte a soarelui, trebuia efectuat un salt spre exterior și înapoi, întrucât

saltul U *printr-un soare* nu ar fi fost o procedură deloc recomandabilă. Iar viteza lor a rămas de așa natură încât ar trebui să se consume foarte mult combustibil doar pentru a decelera; în caz contrar, nu le-ar putea fi de nici un folos celor rămași prizonieri pe planetă.

– Ce l-a lovit? a întrebat Jack.

– Nu știu, i-a răspuns Haruspex. A zburat drept într-o masă de baciliforme, astfel că probabil a înregistrat avarii.

– Înțeleg.

Aproape oftând, Jack a inițiat legătura de comunicație cu celălalt IA de navă, în cadrul unei virtualități comune. Au apărut într-un spațiu alb și pustiu, Haruspex doar o minge de cristal plutitoare, fără trăsături, având sclipiri stranii de lumină răsucindu-se în adâncurile lui.

– Da, a fost interesant, a comentat Haruspex.

– În același fel în care era interesantă și ieșirea din tranșee pentru un atac în timpul Primului Război Mondial? a sugerat Jack.

– În mare, da. Dar cum consideri șansele foștilor noștri pasageri?

– Cu regret, nu tocmai mari. Doar dacă ajungem acolo la vreme, lucru ce pare să fie acum improbabil, având în vedere perturbarea apărută. Iar ei vor fi exterminați imediat ori, dacă dușmanii consideră că merită să captureze un construct al SCP, exterminarea va veni mai târziu.

– Crezi că Blegg deține informații suficient de valoroase pentru ca dușmanii să consume atât de multe resurse ca să-l captureze?

– Da, deși în acest caz se va manifesta programarea de bază a lui Blegg, astfel că nu se va lăsa capturat.

– Lucru regretabil.

– Adevărat, deși SCP sigur are la dispoziție alte copii. Avem mai multe motive să regretăm moartea lui Cormac și pierderea potențialului de legătură pe care îl reprezintă el. Multă vreme, a fost un proiect special al Securității Centrale. Pe de altă parte, personal, mă simt foarte atașat de Thorn, Scar și dracomenii lui...

Jack a tăcut o clipă, socotind această discuție de neexprimat la nivel uman. A încercat o legătură directă cu Haruspex pentru a-i mărturisi amploarea reală a suferinței lui, întrucât memoria mai cuprinzătoare și puterea sporită a minții însemnau o anvergură mai largă a sentimentului în toate formele sale. Cu toate acestea, vinovăția nu se număra printre ele. Navele din clasa Centurion nu ar fi supraviețuit atacului declanșat de dușman dacă ar fi încercat să păstreze vii ființele umane care s-ar fi aflat la bord. Însă legătura încercată a slăbit treptat. Probabil cealaltă navă resimțea mai puternic pierderea suferită ori poate nu era suficient de tare, și de aceea nu voia să mai păstreze legătura.

– Dar cuirasatele...

– Pesemne că se găsesc la câteva ore de noi. Încă nu am reușit să stabilesc legătura, pentru a afla.

– Ce părere ai de acest Erebus? a întrebat Haruspex.

– Pesemne că suferă de ceva probleme mintale, dar spun asta doar dintr-o perspectivă umană. La urma urmelor, noi suntem mai aproape de umanitate decât de ceea ce a devenit Erebus. Mă întreb cum vor reacționa față de el toate IA-urile care cochetează cu ideea de uniune și doresc să abandoneze rasa umană. Presupun că tu nu ești un astfel de IA, da?

– Cu certitudine că nu sunt. Îmi place individualitatea mea și am înțeles că lupta pentru a te împlini este mai importantă decât împlinirea în sine. Însă, referindu-ne la IA-urile menționate mai devreme... nu s-a întâmplat ca niște rude ale tale, ca să folosesc niște termeni umani, să prefere o asemenea cale?

– Da, s-a întâmplat – King, Raeper și Sword, dar ultimul nu mai există.

– Copiii noștri ne dezamăgesc deseori. Dar ce s-a întâmplat cu *King of Hearts*?

– A fugit din Polity. Nu cred că se va mai întoarce vreodată, iar, dacă o va face, probabil că va avea de înfruntat ștergerea. Intervenția de la sistemul Cull a celor trei pe care i-am menționat a provocat multe decese și suferințe greu de descris.

– Ținând seama că cele trei IA-uri s-au născut din *tine*, trebuie să te întreb ce părere ai de Erebus.

A urmat o pauză de o clipă.

Jack a remarcat și a prelucrat faptul că Haruspex pusese aceeași întrebare de două ori. Menținând doar o legătură superficială cu avatarul său, Jack și-a concentrat mai toată atenția prin senzori. Când cealaltă

navă s-a apropiat, Jack a văzut avarii ciudate ca de vierme în corpul ei. Și-a concentrat imediat atenția asupra amintirilor reținute din bătălia abia încheiată și a derulat-o în câteva microsecunde.

Până în momentul când au început să apeleze la arme gravitehnice, Jack avusese informații foarte bune privind pozițiile celorlalte două nave și participarea lor individuală la conflict. S-a concentrat îndeosebi asupra înregistrărilor lui legate de modul în care acestea fugiseră de luna care explodase și în care nava *Coriolanus* fusese distrusă și a îmbunătățit aceste imagini până la limita maximă. Nacelele cu arme aflate în partea din față a navei *Coriolanus* detonaseră, iar explozia fusese atât de intensă, încât Jack nu reușise să obțină decât o singură imagine clară a exploziei. Distrugere accidentală – lucru puțin plauzibil – ori sinucidere? Mergând în urmă, Jack a cercetat cu minuție și a descoperit: țâșniri scurte, țintite cu finețe, ale unui laser al cărui spectru fusese reglat pentru a fi confundat cu radiația de fundal a exploziilor recente. Nu fusese un laser pornit dintr-o armă, ci unul de comunicații.

Au trecut trei microsecunde. Jack a decis să întrerupă legătura cu Haruspex și să își plaseze armele online.

– Nu cred, a spus cealaltă IA, percepând ceea ce făcea Jack.

În virtualitate, Haruspex a avut un fior, liniile neclare de culoare realizată din pixeli au trecut prin globul sticlos ca o interferență. Virtualitatea s-a umbrit, părând ceva crepuscular. Sticla s-a întunecat și a început să se deformeze, transformându-se lent într-un

mascul uman gol-pușcă, negru ca noaptea. Apoi, din acea formă întunecată au țâșnit excrescențe tentaculare, descriind curbe, iar între ele au înflorit structuri organice ca niște flori cenușii; forme pe jumătate văzute, ca niște animale distorsionate, s-au contopit cu mașinile, alunecând parțial în dimensiuni pe care doar o IA le putea vedea. Totul a continuat să se extindă – virtualitatea nefiind limitată de perspectivă – și a devenit un vălmășag de neînchipuit, haotic.

– Fiul Haosului și fratele Nopții te salută, post-umanule, a intonat ea pe un ton ironic.

Chiar așa? a gândit Jack și, la un alt nivel, a luptat împotriva furtunii de viermi informaționali care își croiau drum spre el, aceiași viermi care îl deconectaseră de armele sale și acum încercau în mod sistematic să realizeze o legătură directă până la el. În virtualitate, a bătut rar din palme.

– Foarte dramatic și suspect de antropomorfic... Erebus, a spus Jack. Cum ai ajuns la Haruspex?

În spatele lui Erebus, nava *Haruspex* a apărut ca o înflorire ce se îndrepta cu o viteză amețitoare spre lună. A gonit direct într-o mănușă de foc pornită din nava-spirală desfășurată, încă uimitor de funcțională. Avariată în mod de netăgăduit, nava *Haruspex* a încercat să vireze și să se întoarcă, însă s-a izbit cu o latură de un zid baciliform, lăsat la vedere de echipamentul cameleonic doar când nava din clasa Centurion s-a lovit de el. Jack a văzut nava rostogolindu-se până în cealaltă parte, fiind apoi cotropită de excrescențele tentaculare.

– Acum, Haruspex face parte din mine. Alătură-te nouă.

– Prefer să nu mai exist, a spus Jack, știind că aceasta era și hotărârea pe care o luase Coriolanus. Și-a dat în același timp seama că Erebus făcuse oferta, pentru că acum nu reușea să înainteze decât foarte lent. Jack a atribuit această capacitate de a se opune atacurilor informaționale lucrurilor pe care le învățase prin relația foarte strânsă pe care o avusese cu Aphran.

– Aceasta este perfecțiunea, a afirmat o structură apărută doar o fracțiune de secundă în cadrul haosului: Haruspex.

– A naibii perfecțiune, a răspuns Jack. Ai greșit distribuind nodurile Jain în Polity, iar acum te-am descoperit în propriul tău bârlog. După toate acestea, nu văd multe speranțe de supraviețuire pentru tine.

– Nu are nici o importanță, a spus Erebus pe un ton apăsat. Creatorul mi-a pus la dispoziție doar patru noduri Jain, iar la început m-am gândit să elimin rasa umană prin plasarea nodurilor în mâinile unor indivizi atent selecționați. Însă prima mea încercare, aceea cu Skellor, a dovedit că planul nu funcționa cum trebuia. Nu subestimez IA-urile din Polity și nici ceea ce ar putea învăța din asemenea atacuri. Scopul Legatului, trimisul meu, a fost acela de a ademeni câteva nave de atac performante, pentru a le inspecta. Acum cunosc slăbiciunile voastre, dar și punctele voastre forte, astfel că pot porni atacul final împotriva Polity, pot contopi toate IA-urile în mine și pot șterge din

existență toate produsele imperfecte din punct de vedere biologic.

– A, prea bine, a spus Jack. Așadar, s-ar părea că ființele umane nu dețin monopolul asupra complexelor divine. Și, asta doar ca idee, acum îmi dau seama că nu ești cătuși de puțin o entitate IA contopită, ci una care s-a extins subjugând altele asemănătoare cu ea. Cât de uman este acest lucru?

Această replică a părut să irite în mod deosebit entitatea dușmană, deoarece atacul declanșat de ea s-a dovedit frenetic. Totuși, această frenezie i-a îngăduit lui Jack să recupereze din terenul pierdut, pe măsură ce au apărut noi șanse. Când s-a ivit una suficient de mare, Jack a reușit să strecoare un program ucigător proiectat chiar de el, trimițându-l către *Haruspex*. Atacul s-a întrerupt brusc, iar avatarul din fața lui s-a stins. Jack a profitat de această șansă ca să curețe viermii din „mărul" respectiv și să își organizeze forțele destinate apărării. Aflat în poziție de așteptare, sistemele lui de arme au rămas offline, deconectându-se de ele.

– Asta nu face decât să confirme afirmațiile mele, a continuat Erebus, conform cărora nu pot îngădui IA-urilor din Polity să afle mai multe lucruri despre tehnologia mea. *Tu* ai reușit asta.

– Spune-mi precis câte noduri Jain cresc în prezent în interiorul tău, a cerut Jack.

– Contopește-te cu mine, altfel vei muri, a spus Erebus.

A trecut o microsecundă, în care Jack a testat unduirea spațiului U, provocată de perturbarea ARG-RAVDIR. Erebus a început să așeze arme online, nu gravitaționale, ci unele care aveau rolul de a-l sfârteca mai lent, poate pentru a-i oferi timp lui Jack să se răzgândească. Dacă rămânea acolo, era pierdut, însă încercarea de a pătrunde în spațiul U distorsionat putea conduce la același rezultat. Jack a decis să aleagă cea de-a doua soluție, întrucât conexiunea lui cu motorul de spațiu U rămăsese neafectată până în acel moment. A pus motorul online, clipă în care un maser a început să-i străpungă nava, și s-a aruncat în continuum ca o pasăre care se prăbușește într-o betonieră. Cu o smucitură ce i-a deformat nava, răsucindu-i grinzile și sfărâmând componentele din interior, spațiul U l-a azvârlit din nou afară, la 80 000 de kilometri de *Haruspex*.

– Atunci, mori, a spus Erebus, dispărând din virtualitate.

Motorul era avariat, însă funcțional. Făcând un gest obscen virtual către Erebus, Jack s-a prăbușit din nou în spațiul U.

Trecerea de la somn la trezie a condus-o pe Mika prin teritorii fantastice ale minții, în care ea părea să trăiască suma multor episoade vii din întreaga ei existență. Câteodată, redevenea treptat conștientă alături de un tânăr imberb, alteori, alături de o femeie mult mai vârstnică decât ea, care o iniția în plăcerile lesbianismului și care apoi, cu o iritare nepoliticoasă,

i-a dat pace în momentul când Mika a descoperit că preferințele ei erau altele, apoi alături de Cormac, ai cărui mușchi faciali erau încordați chiar și în somn; apoi, în cele din urmă, s-a cuibărit în carnea umedă și străină, la ani-lumină depărtare de umanitate.

Trezirea a devenit un amalgam de asociații: sorbind cafea, înghițind cu nesaț ceai fierbinte, făcând sex într-un erotism încleștat, greu de separat de alte nevoi trupești – de a urina, de a bea și de a alunga o durere de cap care întunecă orice gând. Treptat, nivel după nivel, realitatea s-a înstăpânit ca și cum ar fi avut asupra ei aceleași drepturi ca fantezia ei cea mai grotescă. Apoi a izbucnit o convulsie puternică de jur împrejur, propulsând-o printr-un sfincter alunecos.

Cu un plescăit de mâzgă fierbinte, Mika a căzut pe o podea rugoasă, dar moale, a tușit scoțând din gâtlej fluide și a inspirat cu greu aer în plămânii sensibili. Și-a curățat fluidul din ochi și i-a deschis, descoperind că se află sub un tavan scund, într-un loc unde nu putea vedea nici un perete, ci doar o negură roșiatică împrejurul ei. Ridicându-se cu greutate în genunchi, a înălțat privirea și a văzut sfincterul dispărând treptat. Când a întins mâna să atingă tavanul, acesta s-a îndepărtat brusc de ea, închizând-o în propriul ei dom. Stând în picioare, a sondat în jur și a observat că pe jos era un ou mare. A dat să-l atingă, iar el s-a despicat și a lăsat la vedere lucruri prozaice îndesate în compartimente celulare: îmbrăcămintea ei, costumul spațial și sacul cu diverse articole personale. Când a ridicat bluza și a examinat-o, i s-a părut

în stare perfectă. Abia după ce a analizat-o mai îndeaproape a observat că în anumite locuri cusăturile dispăruseră, materialul fiind sudat parcă. Același lucru era valabil în cazul costumului spațial, iar când s-a privit, a înțeles că aceeași operațiune fusese aplicată și în ceea ce o privea. S-a îmbrăcat, cum aproape sigur i se sugerase.

În cele din urmă:

– Dragon?

Cuvântul a fost absorbit de moliciunea ce o înconjura.

– Isselis Mika, i-a răspuns o voce de Dragon. Sunt destul de convins.

Podeaua s-a plecat în fața ei și ceva a licărit în aer, începând să se solidifice din el: o sferă cu diametrul de șase metri în jurul ei, construită din lonjeroane de sticlă care s-au întărit devenind opace și între care sticleau foi de geam clare, de formă rombică. Foi similare s-au întărit și sub tălpile ei.

– Convins de ce?

– Ai fost folosită bine: fiecare amintire pe care ai avut-o a slujit la consolidarea situației compatriotului meu. Ca și tine, acum trebuie să fiu și eu vindecat, iar procesele care se petrec în interiorul nostru vor respinge tot ce este străin. Întinde-te, Isselis Mika.

Mika s-a supus. Avea de ales? Cu toate acestea, era într-o stare asemănătoare visului, ca și situația, nu putea fi reală. Degete de sticlă au legat-o de suprafața interioară a sferei, apoi accelerația i-a apăsat trupul. Un tub a pornit într-o spirală de tirbușon către noaptea

presărată cu lumini. Sfera a țâșnit în sus și a ieșit în lumina orbitoare și hidoasă, care s-a stins treptat pe măsură de foile de geam s-au adaptat. Sfera și-a încetinit rostogolirea, în vreme ce, în ciuda ajustărilor chirurgicale aduse urechii ei interne, s-a simțit amenințată de starea de rău generată de mișcare. Față de cele două obiecte aflate în apropiere, s-a oprit. Degetele care o reținеau s-au sfărâmat când ea s-a încordat să se elibereze și a plutit în interiorul sferei, bucurându-se de o panoramă omniscientă.

Partea din Dragonul întreg din care fusese ejectată nu-și recăpătase forma sferică. Alungită, desfăcută și cu mănunchiuri de pseudopode care fluturau pe multe suprafețe și mărginind buze căscate și crude, ea amintea de măruntaiele smulse dintr-o fiară, însă o fiară având proporții de leviatan. Cealaltă sferă își păstrase forma, deși una cu canioane excavate acum pe suprafață. Una dintre acestea a traversat cătușa, iar acolo au sclipit picături de metal întărit, arse parțial și pătrunse în pielea solzoasă. Apoi, ca o sămânță care germinează, o latură a lui s-a umflat și s-a pliat pe spate, ca o pleoapă uriașă, iar de acolo a ieșit un arbore masiv cu pseudopode. Prin comparație, efortul sferei avariate era mic, însă ele s-a reunit, iar o mie de lumini albastre s-au stins. Cele două părți s-au contopit, rotindu-se încet la început, apoi mai repede pe măsură ce se apropiau tot mai mult. În final, s-au făcut una, rotindu-se cu repeziciune și topindu-se într-o singură sferă de mărime titanică.

Rotația acestei unice sfere s-a domolit pe durata câtorva ore. Mika s-a hrănit cu proviziile aduse, a băut nesățioasă și a dormitat cu capul lipit de o foaie de geam caldă, deși vidul se afla la mai puțin de doi centimetri dincolo de ea. În cele din urmă, a simțit cum o parte din ceața din minte s-a limpezit și a descoperit că era înclinată să se înfurie. Jerusalem sigur știuse de intenția sferei și probabil că îi dăduse instrucțiuni să își găsească tovarășa. IA-ul își dăduse seama că tot ce avea ea în țeastă va constitui o dovadă perfectă, o confirmare a celor întâmplate. Fără îndoială că multe dintre cele petrecute aici fuseseră plănuite. Cu toate acestea, Mika se aflase în mare pericol și probabil că situația rămăsese la fel.

Când, în cele din urmă, rotația a încetat, sfera mare a început treptat să capete o talie care s-a micșorat tot mai mult, până s-a format un Dragon ca o clepsidră. Într-un târziu, cele două jumătăți s-au separat și au rezultat două sfere Dragon, impecabile. Mika a descoperit că nu mai putea fi furioasă, pentru că și-a dat seama că ar fi fost mai necăjită dacă ar fi pierdut acea scenă. Când lumina orbitoare a flăcărilor de fuziune a izbit-o în ochi, s-a întors și a observat apropierea navei *Jerusalem*, și atunci a zâmbit către sine.

Biomecanismele diverse de pe fațada stâncii nu se deosebeau aproape deloc de cele împotriva cărora Cormac luptase mai devreme în junglă. Dedesubt, roiau o sumedenie de creaturi amintind de salamandre – cu toate cele șase membre îndoite ca să apuce piatra

în urcușul lor neîncetat. Însă mai întâi aveau să ajungă navele-bastonaș, venind de sus.

Una dintre ele a coborât rapid exact până vizavi de ieșitura de piatră și s-a apropiat încet. Știind că putea detona dispozitivul contra-teran doar cu un gând, Cormac a decis să aștepte până când nava avea să extrudeze una dintre acele excrescențe tentaculare, după care va transforma locul într-un infern. Însă nava s-a oprit la câțiva metri depărtare, iar o latură a ei s-a desfăcut și s-a tras deoparte, lăsând la vedere o siluetă instalată în interiorul cărnos. În clipa în care i-a aruncat Shuriken-ul în față, Cormac s-a așteptat să vadă un ostatic. Dar nu era un ostatic.

Cormac a făcut un semn cu degetul peste umăr.

– Arach a ucis deja pe cineva care arăta ca tine. Cred că acum e rândul meu să procedez la fel.

– Și eu pot fi înregistrat, nu doar oamenii, a răspuns Legatul.

– Frumos.

Cormac a coborât privirea spre dispozitivul contra-teran și s-a întrebat de ce mai pierdea vremea cu acea conversație.

– De ce? a întrebat Legatul. De ce vă opuneți astfel și în cele din urmă renunțați la viață?

Ridicând ochii, Cormac a răspuns:

– Pentru că ne veți dezmembra mințile ca să descoperiți informații utile pentru voi și veți arunca restul. Și procedând astfel ne veți ucide, dar ceea ce mai grav, ați putea hotărî să ne folosiți pe post de roboți.

Aveți la bază tehnologie Jain, și așa se pare că funcționează ea.

– Noi nu am utiliza ceva atât de ineficient.

– Atunci, moartea. Înțeleg că acest „noi" se referă la tine și la câteva inteligențe care controlează totul.

– Sunt una cu Erebus.

– Iar el cine este?

– Cel care ne contopește pe toți.

Suficient.

Cormac a transmis o comandă către Shuriken, iar steaua și-a accelerat mișcarea spre Legat. Simultan, în peretele exterior al navei, alături de Legat, a apărut o deschizătură și ceva a țâșnit spre Cormac. Era unul dintre octopodele pe care le văzuse mai devreme, Shuriken-ul a cotit și a trecut prin obiect tăindu-l.

Era timpul...

Explozia l-a luat pe sus și l-a aruncat înapoi. A zărit carne arzând și curgând ca dintr-o arteziană de pe partea de sus a navei, în jurul pilonului turcoaz al unui fascicul de particule. Nava a părut că se dezumflă când dispărut, iar flăcările au izbucnit în jurul siluetei acum agitate a Legatului. Când s-a aplecat să se ferească, la fel ca și ceilalți, către partea din spate a ieșiturii, Cormac a observat că dispozitivul contra-teran s-a rostogolit până când s-a prăbușit în hău. Biomecanisme în flăcări au căzut ca o ploaie, îngrămădindu-se pe ieșitură, după care au continuat căderea în grupuri fumegânde. Aerul a devenit înțepător din cauza fumului. Undeva, s-a auzit o bubuitură, și fragmente

ce puteau fi oarecum identificate drept bucăți din alte nave-bastonaș au picat prin hornul vulcanic.

– Ce naiba e asta? a zis cineva într-un târziu. *Polity?*

Când Shuriken-ul s-a înapoiat în tocul de la încheietura mâinii, Cormac a îndrăznit să spere. A furișat o privire prin incendiile diavolești, dar a văzut doar nava-spirală care plutea deasupra. Apoi, de dedesubt au început să săgeteze niște obiecte – se uitase în altă parte decât cea corectă. Proiectilele au lovit în burta navei-spirală, iar seria de flăcări puternice care a urmat a întunecat vizorul căștii lui Cormac. Când acesta s-a limpezit, a văzut doar jumătate din nava uriașă căzând într-o parte în flăcări – coloane de susținere expuse ca niște oase radiau o lumină de metal încins până la alb. Apoi nava s-a prăbușit, făcând să se cutremure peretele de piatră de sub Cormac, iar un val de junglă arzătoare s-a vărsat de peste buza de deasupra. Cealaltă jumătate de navă părea că va reuși să se îndepărteze, însă a fost lovită de un alt proiectil. Din interior, au țâșnit flăcări explodând în jeturi, după care jumătatea de navă s-a prăbușit și a dispărut în adânc. Supraviețuitorii s-au ghemuit instinctiv, pentru că alte explozii au zguduit pereții de piatră din jurul lor. Apoi, alături s-a ridicat o navă de atac Polity de același tip ca *Jack Ketch*. Corpul ei original, în locurile încă vizibile între numeroasele reparații, strălucea într-un albastru metalic. O ușă-apertură s-a deschis în peretele ei și dinăuntru a coborât o rampă.

S-a auzit o voce:

– USER-ul este dezactivat, de aceea cred că ar fi vremea să plecăm, ce zici?

Cormac a recunoscut vocea, pentru că își amintea precis ultimul schimb de cuvinte avut cu ea:

Ai văzut că nu am avut acces la Skellor – și nici la tehnologia Jain?

Da, și? a reușit să spună Cormac.

Să-i spui asta lui Jerusalem.

Au alergat către rampă, pentru că nu aveau de ales, deși Cormac s-a întrebat dacă se vor simți mai bine la bordul navei *King of Hearts*. IA-ul răzvrătit care comanda nava nu părea să arate prea mult respect față de cei care stăteau între ea și scopurile pe care și le propunea.

După ce au ajuns în navă, rampa s-a retras repede. Ușa arcuită s-a închis cu forță, apoi accelerația bruscă i-a azvârlit pe toți la podea. Cormac a simțit că nu poate respira și a observat că, din cauza accelerației, Arach, dracomenii și restul de soldați Golem rămăseseră țintuiți, incapabili să se miște. Deplasându-se pe șenile, un telefactor a apărut de undeva și l-a ușurat pe Cormac de Shuriken, după care a strâns și restul armelor. Cormac a simțit în continuare prin legătura lui de rețea că era conectat la bomba rămasă jos și a transmis semnalul de detonare – probabil inutil, dar îi dădea o satisfacție gândul că toate biomecanismele rămase în hornul vulcanului se vor face scrum. Câteva clipe mai târziu, telefactorul s-a retras, însă accelerația a continuat să-i țină blocați la podea.

Erau neajutorați, dar măcar rămăseseră în viață.

În timp ce goneau prin atmosferă, King s-a întrebat ce motive avusese să-i salveze pe acești slujbași ai Polity și a înțeles că de fapt avea mai multe în comun cu ei decât cu entitatea multiplă răspândită prin spațiul de deasupra. Voia să revină în Polity. Însă cu o logică rece și precisă, și-a dat seama că asta nu se va întâmpla. Complicitatea lui la moartea atâtor ființe umane de pe lumea Cull era suficientă pentru a fi condamnat la ștergere, deși deznodământul nu era sigur, pentru că nu participase în mod direct la acele crime. Cu toate acestea, faptul că distrusese nava *Jack Ketch* și pe IA-ul acesteia făcea ca ștergerea să fie o certitudine în cazul în care era capturat.

Ieșind din atmosferă, King a observat imediat că nu existau chiar atât de mulți protejați ai lui Erebus pe cât își închipuise, după care a văzut multe resturi. A înregistrat numeroase semnături de nave care cădeau în spațiul U și a înțeles că acum, când USER-ul era dezactivat, acele nave fugeau. *King of Hearts* devenise ținta multor arme, iar drept răspuns, a început să golească rezervele pe care le produsese cât stătuse ascuns în hornul vulcanic.

Acel horn reprezentase o găselniță neașteptată, întrucât planul lui inițial fusese să se afunde în pământul radioactiv ca să se ascundă. Detectase hornul cu doar câteva microsecunde înainte ca exploziile multiple ale proiectilelor trimise să-l distrugă au aruncat din munți materiale care puteau fi considerate cu ușurință ca fiind părți din el. Decelerând puternic, trecuse în forță prin gura de piatră a hornului și se prăbușise

adânc înăuntrul lui. Când a ajuns la bază, peste el au căzut tone și tone de piatră și praf. A întrerupt funcționarea tuturor sistemelor, cu excepția echipamentului cameleonic, care nu era la fel de eficient ca acela folosit de noile nave Polity din apropiere. Însă era suficient, pentru că nici unul dintre protejații lui Erebus nu l-a depistat.

În lunile care au urmat, King a efectuat reparațiile necesare: a trimis telefactorii să colecteze minereuri rafinabile din sistemele de peșteri din apropiere, a extras apă sărată din adâncuri și a separat-o în deuteriu și apă pură pentru a-și alimenta reactorul de fuziune și motoarele. Când USER-ul care îl blocase prima oară a ieșit offline, nu era în starea potrivită pentru a pleca. Ca măsură de prevedere, în lunile următoare a fabricat drone de mărimea unui cap de om din materiale nemetalice și le-a lansat – unele pentru a-și ocupa o poziție pe suprafața planetei, altele în spațiu, toate folosind scanarea pasivă. Când USER-ul a revenit în funcțiune, el era în poziția perfectă pentru a percepe ce se întâmpla – bătălia dusă de noile nave de atac din clasa Centurion ale Polity. A doua oară când USER-ul a ieșit offline – de astă dată era evident că nu se oprise, ci fusese distrus –, s-a pregătit de fugă, pentru că Erebus era ocupat. A așteptat momentul în care biomecanismele au sfârșit cu cei din personalul Polity care coborâseră acolo și au plecat. Însă după aceea iadul se dezlănțuise chiar deasupra lui.

Mare ticăloșie.

Dar de ce a acționat atunci? Riscul de a fi descoperit crescuse în mod exponențial când Erebus își făcuse de lucru deasupra lui, în hornul vulcanului. O lovitură rapidă, iar după aceea ar fi fost nevoie de o evadare și mai rapidă. Atunci, în drumul de plecare, de ce oprise să îi preia pe acei pasageri? Se părea că nu îi venea ușor să dea un răspuns.

Goluri pretutindeni. Deși roiau cu sutele chiar în acele momente, forțele lui Erebus se aleseseră cu o lecție severă din partea navelor din clasa Centurion și păreau a fi oarecum în derută. Asta l-a făcut pe King să simtă o oarecare mândrie.

Din neamul meu.

A căzut în spațiul U exact când caruselul lui cu arme a anunțat că se golise.

Nava *Battle Wagon* a dispărut prima, apoi, în valuri, au urmat celelalte nave, stingându-se din existență. Azroc a urmărit obturatoarele blindate trecând pe ecranul din sticlă ranforsată, așa cum avea să se întâmple pe multe alte ecrane de pe *Brutal Blade*. Apoi, cu un mormăit care a reverberat în coca masivă, motoarele de spațiu U au intrat online, iar luminile de avertizare s-au aprins în interior pentru a semnaliza că nava pătrunsese în acel continuum. Știind că dacă USER-ul nu revenea acum, vor urma zece ore de călătorie, Azroc s-a tras înapoi de lângă ecran și, efectuând un reglaj intern, s-a scos din funcțiune. În timp ce a intrat în echivalentul Golem al pierderii

cunoștinței, a înțeles că multora dintre oamenii de la bord nu le va fi ușor să se deconecteze de lume.

Ceva mai târziu, Azroc s-a ridicat, fiind imediat conștient și știind perfect ce se afla în jur. Un scurt contact cu Brutus, IA-ul navei, i-a confirmat că trecuseră nouă ore.

– Mai avem o oră și vom ieși la suprafață, în spațiul real, l-a informat IA-ul.

– Și efectuezi mai întâi o recunoaștere?

– Am trimis patru nave de cercetași, deși bănuiesc că nu vor reuși să depisteze vreo capcană.

Azroc s-a întors și s-a îndreptat spre locul în care se așezaseră Karischev și oamenii lui.

Unitățile Sparkind ocupau dormitoare cilindrice care dădeau spre ușile boltite destinate navelor de debarcare. Ființele umane și soldații Golem stăteau în paturile lor, deși Golemii nu aveau nevoie de odihnă, iar astfel de activități erau generate de programele lor de emulare. Doar câțiva continuau să-și verifice echipamentele, întrucât astfel de verificări mai fuseseră făcute înainte, până la saturație. Mulți s-au strâns în jurul ecranelor și al sistemelor de afișare tactică, așezate la fiecare capăt al dormitoarelor. Azroc l-a găsit pe Karischev stând în fața unui ecran.

– Întâi, o scanare rapidă a sistemului, a spus omul, iar după aceea trecem.

– Din câte se pare, patru nave de cercetare, a aprobat Azroc.

– Bineînțeles că vom sta fără să facem nimic în timpul bătăliei între nave. Mi s-a spus însă că aici există

două lumi vii pe care IA-urile nu vor să le pârjolească, de aceea probabil că vom fi trimiși acolo ca să eliminăm ceea ce armele mari nu pot lovi fără să distrugă și ecologia.

– Și pentru a-i găsi pe oamenii care au fost debarcați pe una dintre acele planete.

– Da, dacă mai putem găsi ceva din ei. Informațiile pe care le-am primit lasă de înțeles că acest lucru este din ce în ce mai puțin plauzibil, a spus Karischev, apoi a făcut o pauză și a reluat: Deși, trebuie să recunosc, dracomenii și soldații Sparkind împreună cu Horace Blegg și Ian Cormac au mai multe șanse să supraviețuiască decât alții.

– De acord, a recunoscut Azroc.

– Știi ceva? a adăugat Karischev. Nu am crezut niciodată că personajele astea două există. Am socotit că sunt niște ficțiuni, ca regele Arthur sau Rasputin.

Azroc a analizat ironia acestei afirmații, după aceea a răspuns:

– Ei, din câte se pare, sunt reali.

Următoarea jumătate de oră a trecut cu greu, apoi pe unul dintre ecranele afișând situația tactică a apărut o imagine a sistemului în care intenționau să pătrundă. În vid se vedeau răspândite sute de nave dușmane, însă mult mai puține decât văzuseră mai devreme.

– Informații de la navele de cercetare, a comentat Azroc în timp ce urmăreau cum unele dintre navele dușmane clipeau, apoi se stingeau. Dușmanii fug.

– Foarte inteligent din partea lor.

Exact la momentul stabilit, întreaga flotă a ieşit la suprafaţă din spaţiul U şi a început să se desfăşoare. Imediat după aceea, afişajele principale s-au schimbat, prezentând o imagine concentrată a sistemului planetar, cu toate lumile sale strânse mult mai aproape decât ar fi fost posibil în realitate, iar diferitele nave au apărut roind în jurul lor ca nişte peşti care înoată printre recife. Toate navele flotei erau reprezentate prin puncte albastre, iar navele duşmane erau indicate de puncte roşii. Azroc a identificat nava *Battle Wagon* – apropiată, în termeni interplanetari –, forma ei cilindrică fiind relativ uşor de distins. În timp ce urmăreau scena, un careu de vizionare a selectat un grup de nave duşmane, având nave ale flotei pe urmele lor, şi apoi a mărit imaginea. Un alt careu a ales una dintre marile nave inamice şi a proiectat-o pe un ecran lateral. Marea spirală-amonit s-a rotit, emanând o iridiscenţă întunecată, iar luminile au strălucit puternic din joncţiunile dintre segmentele ei şi din buclele interioare ale spiralelor ei. Azroc a zărit obiectul care se îndepărta în viteză de navă, dar o privire aruncată la unul dintre afişajele tactice a evidenţiat aceeaşi navă lansând un baraj către navele Polity care se apropiau. Apoi ea s-a cabrat, ca şi cum ar fi fost izbită într-o margine de o mână uriaşă. Ecranul s-a albit o secundă, apoi nava s-a dezintegrat: porţiuni mari de spirală şi segmente separate se împrăştiau în jur cu viteză.

– Construcţie modulară, a comentat Azroc.

– Uite aici, a zis Karischev, arătând spre ceva nou-apărut pe un alt ecran. Acum urmăreau nava

Battle Wagon pornind spre o aglomerare de nave dușmane, cu armele trăgând și creând haos în jur. Navele-spirală au ars intern și s-au rotit depărtându-se, iar navele-bastonaș au detonat ca niște artificii legate între ele.

– Nu va dura mult, a opinat Azroc.

– Da, s-ar putea, a zis Karischev.

Azroc tocmai se pregătea să replice, când a surprins ceva pe canalele generale de comunicații tactice, apoi a văzut aceeași informație pe unul dintre ecranele din fața lor. În sistem tocmai fusese desfășurat un alt USER, mai mare și mai puternic.

– Uf, fir-ar să fie, a făcut Karischev.

Din spatele gigantei de gheață care prezenta un inel, s-a ridicat celălalt planetoid metalic, ciudat – prezența lui fiind confirmată scurt în rapoartele inițiale prezentate de *NEJ*. Nu mai era la fel de neted și de bine definit, pentru că din suprafața lui, ca niște flăcări solare, izbucniseră excrescențe masive. Un cadru a ales acest obiect și s-a concentrat asupra mișcărilor de la suprafață. Azroc a văzut planetoidul desfășurându-se, revenind la părțile sale componente – care erau mii de nave inamice.

– S-ar părea că ai avut dreptate, a zis Karischev.

– Cum adică?

– S-ar putea ca totul să se termine foarte curând.

Mika a prezentat partea inițială a raportului ei făcând multe referiri la ecranul cu notițe, dar, desigur, în ultimele etape ale evenimentelor, nu mai reușise

să ia notițe. A vorbit rar și atent, vizualizând evenimentele în minte în timp ce le descria. D'nissan, Prator Colver și Susan James – aceasta din urmă, revenită recent din stagiul forțat de odihnă și medicație – purtau acum cele mai moderne augmentări și se arătau nerăbdători față de transferul lent de informații numit vorbire. Când a terminat, i-au mulțumit și, fără să mai recurgă la amabilitățile obișnuite, ceilalți au plecat imediat.

– Chiar a fost necesar? a întrebat Mika, în momentul când a început să-și dezbrace îmbrăcămintea reparată de Dragon, ca să se îndrepte spre duș.

– Îmbrăcămintea, a dat Jerusalem instrucțiuni, să fie pusă în cilindri siguri de mostre, pentru a o trimite către laboratorul D'nissan.

Mika a făcut o grimasă. Trebuia să se fi gândit deja la asta, dar și-a găsit o scuză în faptul că, la urma urmelor, trecuse prin multe încercări. Goală, și-a ridicat obiectele de îmbrăcăminte împrăștiate și le-a dus până la laboratorul ei, le-a îngrămădit în doi cilindri de mostre, i-a sigilat, apoi i-a plasat în nișa din perete, de unde aceștia au pornit cu viteză. Sistemul era asemănător cu acela folosit pentru trimiterea cilindrilor cu numerar, cu ajutorul aerului comprimat, prin țevi care duceau spre camera de valori a unui cazinou de demult, deși era, bineînțeles, mult mai sofisticat.

– Cât de des fac eu ceea ce este necesar? a întrebat Jerusalem, când ea a pășit în cele din urmă în camera de duș.

– E ceva despre care nu pot decât să emit speculații.

Deși scanarea se făcuse în mod exhaustiv, Mika a simțit că Jerusalem, care i se adresa acolo, în acele momente, îi invada intimitatea. În realitate, era o senzație absurdă. IA-urile monitorizau în mod constant persoanele de care se ocupau, iar ea fusese monitorizată în acel mod vreme de ani și ani. De ce o deranja asta tocmai acum? A presupus că totul se datora recentei ei intimități cu Dragon și a încercat să treacă peste acea senzație.

– Cei trei colegi cercetători ai tăi, ca mulți alții de la bordul acestei nave, au nevoie de un sprijin constant în lumea reală. Le ofer asta ori de câte ori am prilejul.

Mika nu a luat în seamă uscătorul cu jet de aer – nu avea răbdare să îl folosească; a ieșit de la duș și a luat un prosop aspru dintr-un distribuitor. Cât s-a șters, a avut o senzație de panică în gâtlej, pentru că tocmai își văzuse viitorul apropiat. Se va îmbrăca, va mânca și va bea, dar nu va avea chef să doarmă. Și atunci? Nu se putea alătura celorlalți trei privind cercetarea lucrurilor ce țineau de Jain decât dacă se actualiza, fie cu o legătură la rețea, fie cu una dintre acele augmentări. Cele două sfere Dragon, care acum se roteau în jurul navei *Jerusalem*, se aflau departe de ea, iar toate informațiile ce puteau fi culese de la ele fuseseră strânse deja.

Și acum ce voi face?

A hotărât să atace.

– M-ai folosit drept confirmare a evenimentelor, pentru a obține dovezi suplimentare în ideea de a convinge cealaltă sferă Dragon să treacă de partea noastră.

– Da, așa e.

– Așadar, nu negi. Doar atât: *recunoști.* Te-ai jucat cu mine de parcă aș fi fost un pion. Puteam să mor.

– Evident că existau riscuri, dar posibilele câștiguri au cântărit mai greu.

Mika a analizat replica și a socotit că ar fi fost inutil să protesteze. IA-urile își calculau acțiunile pe baza binelui general ori cel puțin voiau ca umanitatea să creadă asta. Mika se întreba câteodată ce anume înțelegeau IA-urile prin acest „bine general".

Și-a legat roba largă în jurul trupului și s-a lăsat moale pe o canapea. În timpul discuției cu ceilalți trei, a simțit că *Jerusalem* a pătruns în subspațiu.

– Acum unde mergem?

– Spre marginea unei scene de conflict, deși un USER ne împiedică să pătrundem acolo.

– Ai putea să-mi explici în alți termeni?

– Nu ai reușit să fii la zi cu informațiile. Permite-mi să încep vorbindu-ți despre o ființă numită Legat...

În vreme ce Jerusalem i-a explicat situația, Mika a început să se simtă rușinată. Și-a dat seama că, în vreme ce ea se ocupa de chestiuni atât de neînsemnate, se putea ca Ian Cormac să moară ori poate că deja murise.

Ar fi fost o greșeală ridicolă să se încerce zborul direct prin flota Polity care se apropia, chiar și în

spațiul U, astfel că Orlandine a așteptat până când aceasta a pătruns în sistemul intern.

Prea mult timp.

Încântată, Orlandine manevrase *Heliotrope* pentru a ieși din cometă, ajungând înapoi în spațiu, dar acel sentiment a ținut doar câteva minute – până când cel de-al doilea USER a apărut online. Aceea era o capcană pentru altcineva, evident, însă una care o păcălise și pe ea.

Din nou.

Bine, și acum ce trebuia să facă? Să se întoarcă în ascunzătoare, în interiorul cometei, și să aștepte până când se termina totul? Verificând interferența de spațiu U, la început și-a dat seama că acest câmp USER se extindea mult mai departe decât un an-lumină... apoi că avea forța cea mai mare în locul în care se afla ea în acele momente, ceea ce părea să arate că dispozitivul care o genera trebuia să se afle în apropiere. Activarea USER-ului fusese sincronizată perfect, astfel încât să atragă navele Polity într-o cursă în sistemul interior. Scanând în imediata ei vecinătate, Orlandine a descoperit cantitatea obișnuită de bucăți reci de rocă, însă candidatul pe care l-a ales era un planetoid având jumătate din dimensiunile lunii Pământului și aflându-se la doar 160 000 de kilometri depărtare de ea. Scanarea pasivă a demonstrat că planetoidul era mult mai cald decât trebuia, mai ales la acea distanță de soare, și că avea un ocean de metan lichid în interiorul unei cruste de rocă și de gheață-apă dură ca fierul.

În loc să ducă *Heliotrope* în acea direcție, Orlandine a așteptat și a început să efectueze măsurători. După câteva ore, a stabilit că deviația forței câmpului USER-ului se acorda perfect cu traiectoria orbitală urmată de planetoid. Așadar, avea o confirmare. Acum trebuia doar să găsească o soluție pentru a ajunge acolo fără să fie depistată. Cursul de derivă al navei *Heliotrope* era divergent față de acela al planetoidului, însă pornirea motoarelor în acel loc ar fi fost totuna cu aprinderea unei torțe de semnalizare pe întuneric, astfel că orice detector ar fi localizat-o instantaneu. I-au trebuit doar câteva secunde pentru a găsi soluția la dilemă. Folosind jeturi de aer, putea manevra în așa fel încât să ajungă într-o poziție care, peste douăzeci de minute, putea ajunge pe un curs de coliziune cu una dintre masele de asteroizi. Înainte de ciocnire, putea porni motoarele de fuziune ale navei fără să fie detectată timp de 0,6 dintr-o secundă, când ajungea la suprafața asteroidului. Acest lucru era valabil pentru orice detector plasat doar pe planetoid, ceea ce reprezenta un risc pe care trebuia să și-l asume. Acea acțiune o va duce spre următorul asteroid. Trei modificări similare de traiectorie aveau să plaseze nava *Heliotrope* pe un curs de interceptare a orbitei planetoidului. Coborârea acolo fără folosirea motoarelor făcea parte din specificația tehnică a navei, iar *Heliotrope* poseda harpoane de amarare care o puteau împiedica să se îndepărteze în salturi în acea atracție gravitațională redusă. După aceea, lucrurile aveau să devină ceva mai complicate, pentru că Orlandine

trebuia să găsească o soluție de distrugere a USER-ului, despre care ea bănuia că se afla în marea de metan, la aproape două mii de kilometri sub suprafață.

Câteva ore mai târziu, în timp ce se apropia de planetoid, Orlandine a observat semne că acesta ar fi fost locuit. Unele suprafețe mari erau plate într-un peisaj în care se afla gheață contorsionată, formată, din câte se părea, de apa care înghețase, în timp ce bule mari de aer se răspândiseră prin ea, iar ulterior sublimaseră, astfel că acolo rămăseseră doar ondulări și margini ascuțite. Câteva jeturi de aer au ajutat-o să-și coboare nava într-una dintre zonele curate, și apoi s-a întrebat dacă nava ar fi reușit să rămână întreagă în cazul în care ar fi ajuns într-una dintre zonele ce nu fuseseră nivelate. La acea temperatură, gheața-apă putea avea consistența oțelului, iar o mare parte din cea contorsionată părea a fi primejdios de ascuțită. Chiar dacă *Heliotrope* era construită cu straturi de compozit, având ca înveliș exterior ceramalul, putea să sufere avarii mari.

Când nava a derapat pe un strat grăunțos de gheață plată, scoțând un nor fluorescent, Orlandine a declanșat harpoanele de fixare și a observat cum capetele lor explozive s-au înfipt bine. Era posibil ca pe acel planetoid să se fi plasat detectoare seismice, însă trebuia să spere că ceea ce va fi detectat avea să fie socotit drept o tasare firească a crustei.

Iar acum, partea cea mai grea...

Controlând în mod direct partea externă de hard a lui *Heliotrope*, deoarece ea fusese proiectată mai curând ca navă de lucru și mai puțin ca una de transport,

Orlandine a extrudat un dispozitiv de găurire din pântecele ei și a început imediat să perforeze gheața și roca. Cât se întâmpla acest lucru, și-a evaluat diferitele provizii și a analizat posibilitățile de acțiune. *Heliotrope* deținea doar cinci dispozitive contra-terane, de tipul celor folosite la proiectul Cassius pentru topirea și sublimarea acumulărilor masive de gheață pe structuri mari. Acestea puteau crea o gaură prin crusta exterioară a planetoidului, însă ar fi avut un efect redus asupra USER-ului, dacă ea nu reușea să le poziționeze exact alături, lucru ce părea cu totul improbabil. Cu toate acestea, studiind cu atenție semnalele transmise de senzorii plasați în capul de forare, a început să întrevadă alte posibilități.

Crusta acelui planetoid i s-a părut foarte interesantă Orlandinei, care s-a întrebat ce evenimente spectaculoase provocaseră o concentrație atât de mare de clorură de sodiu – sub forma saramurii înghețate –, dar și prezența abundentă a altor compuși ai clorului. Poate că planetoidul se formase din resturile unei gigante gazoase, pentru că și în proiectul Cassius se constataseră concentrații similare. Existența acestor substanțe chimice indica prezența posibilă a altor lucruri, iar opt metri mai adânc în crustă, ea a descoperit despre ce era vorba: un strat de clor pur înghețat și, la acele temperaturi scăzute, devenit solid. Procesul prin care se formase planetoidul presupunea cu certitudine o congelare extrem de rapidă pentru ca o substanță chimică atât de activă să nu intre în combinație cu altele. Perfect.

Sapa de forare a străpuns încă o sută de metri în adânc și, până când Orlandine a reușit să injecteze o substanță de etanșare în jurul puțului, *Heliotrope* s-a așezat preț de un moment pe un gheizer de metan care se transforma parțial în zăpadă, sublimând cu rapiditate în vidul înconjurător. Extrăgând miezul central al sapei de foraj, a împins o sondă în adâncul mării de metan și, folosind un detector seismic pasiv, a scanat interiorul planetoidului. Foarte curând, și-a alcătuit în minte o imagine virtuală.

Dispozitivul USER se afla în centrul exact al mării, iar singularitatea masivă pe care o conținea îl ținea pe loc. Din acest miez sferic ieșeau numeroase structuri care semănau cu blocuri de locuințe acoperite de antene. Imediat sub crusta planetoidului, a detectat alte dispozitive, probabil senzori sau arme. Una dintre acestea se găsea la doar un kilometru depărtare de ea, de aceea Orlandine a îndreptat senzorii de pe *Heliotrope* în direcția aceea la suprafață și a constatat că exteriorul dispozitivului semăna cu un buncăr cilindric învelit în gheață. Însă acesta nu părea să fie activ.

Menținând un contact strâns cu nava și cu toți senzorii acesteia, pregătită să se lanseze în orice moment, Orlandine s-a ridicat ușor de pe fotoliu și s-a retras spre magazia navei. În mod inevitabil, tehnologia Jain deținea soluția. Legându-se la nanoasamblorul ei, Orlandine a introdus parametrii pentru nanomașinile de care avea nevoie. Curând, a descoperit că namomașinile nu puteau lucra la temperaturi atât de scăzute, astfel că era nevoie de miceliu: unul care să

se răspândească în interiorul crustei planetoidului de sub ea, unul care să se poate injecta prin gheață și rocă pentru a da de rezervele de clor pur. Din nefericire, Orlandine era nevoită să rămână acolo cât miceliul își făcea treaba, pentru că trebuia să fie alimentat cu energie de reactorul de fuziune al navei.

Structura de bază avea să fie o rețea de nanotuburi create de fabricile microscopice care catalizau carbonul din metan. La acea temperatură, nanotuburile urmau să devină superconductoare, astfel că nu aveau să apară probleme în asigurarea alimentării cu energie. Senzorii vor menține răspândirea principală a firelor de miceliu pe suprafața de dedesubt a crustei; se vor instala micromotoare la fiecare câteva zecimi de centimetru, pentru a întinde sau slăbi nanotuburile, îndrumându-se astfel creșterea; procesoare cuantice, produse din același carbon ca nanotuburile, aveau să controleze întregul proces. La intervale frecvente, miceliul în dezvoltare va injecta nanotuburi în roca și gheața de deasupra pentru a descoperi acumulările de clor. Acestea vor avea nevoie de capete de forare microscopice și de straturi peristaltice interioare pentru a transporta moleculele de clor până la miceliul principal și în marea de metan. Metodică, Orlandine a început să construiască miceliul. După o oră, a făcut o pauză, pentru că și-a amintit că mai avea nevoie de ceva: o lumină albastră strălucitoare pe care să o proiecteze asupra subiectului.

A zâmbit cu răutate.

20

„Explozia inteligenței", numită și „singularitate", la care se face referire încă din mileniul trecut și care era foarte necesară la data Războiului Tăcut, a fost ceva semănând cu un articol leșinat care umple o întreagă pagină de ziar. De ce nu s-au îndepărtat IA-urile în mod accelerat de noi, pentru a ne lăsa nedumeriți și nesiguri în urmă? De ce nu au devenit entități asemănătoare zeilor care se află mult deasupra noastră, așa cum noi suntem deasupra furnicilor? Nu încape nici o îndoială că IA-ul Securității Centrale a Pământului, IA-urile planetare și de sector și chiar unele IA-uri dronă sau de navă, fără să dobândească spațiu suplimentar de prelucrare, sunt capabile să organizeze sisteme sinergice în interiorul lor, care dau naștere unei creșteri exponențiale a inteligenței (definită matematic drept creșterea dincolo de orice scală în câteva minute). Așadar, de ce nu? Întrebați-vă apoi de ce o ființă umană, capabilă să învețe cuvânt cu cuvânt opera completă a lui Shakespeare, bea o sticlă

întreagă de brandy, iar după aceea chicotește fără rost și se prăbușește la pământ. Alegerea demersului de mai sus este o chestiune extrem de serioasă: s-ar putea realiza lucruri măreție și s-ar putea rezolva mistere profunde ale universului. Când a fost întrebat în legătură cu această chestiune, IA-ul Jerusalem, pe un ton obosit, a dat un răspuns care merită citat: „Am devenit mai inteligenți decât voi. Credeți că simțul ridicolului și al proporțiilor nu a crescut la fel? Și credeți că am lăsat în urmă simțul umorului?" Probabil că răspunsul la întrebarea „De ce nu?" este până la urmă simplu: singularitatea fiind o problemă de alegere, IA-urile au răspuns: „Nu, mulțumim."

Din „Ghidul Quince", compilat de ființele umane

Noile nave erau mai mari, semănând cu navele-amonit, dar având spirale alternative ale construcției înclinate la diferite unghiuri, toate ținute laolaltă de buclele șerpuitoare ale aceleiași alcătuiri modulare. Aflate într-o permanentă mișcare, ele arătau ca niște ghemuri încurcate și zvârcolinde ale unor miriapode fără picioare. Trei dintre ele s-au apropiat de un cuirasat de forma unei tablete rombice din vechea generație de nave Polity, din care ieșeau turele cu arme ca niște turnuri din povești și au lansat roiuri de proiectile și energii distructive concentrate. Cele trei nave atacatoare au absorbit focul armelor, structurile lor șerpești desfăcându-se și reunindu-se, lepădând câteva module deteriorate și trăgându-le înăuntru pe altele, mai puțin

afectate, prezentând în mod constant noi suprafețe armelor de pe cuirasat, reformându-se continuu și fără să încetinească acest proces. Apoi cuirasatul a sclipit într-o mie de detonări intense când masere de mare intensitate l-au străpuns așa cum niște ace se înfig într-un vierme. Aerul și o flacără uriașă au țâșnit în afară – flacăra părând a fi ceva viu când s-a răsucit după oxigenul ce se împrăștia, pentru ca apoi să se stingă –, după care cuirasatul a căzut prin spațiu ca o carcasă ce radia o lumină roșiatică.

După ce lepădaseră multe module, cele trei nave erau acum mai mici. Încă înaintând, ele s-au dispersat brusc, contopindu-se apoi într-un singur nor de forme șerpuitoare. Din acest nor au apărut două spirale care au tras înăuntru formele înconjurătoare, recoagulându-se în două vase complete și vii, care s-au alăturat sutelor de alte lucruri asemănătoare care se apropiau de *Battle Wagon*. Exploziile deja punctau corpul acelei nave uriașe, iar spațiul din jurul ei s-a umplut de resturi lepădate de atacatorii săi când ea a scos armele și le-a îndreptat spre ele.

– Îndreptați-vă către vehiculele de debarcare, a transmis Brutus instrucțiuni prin sistemul general de comunicații.

Brutal Blade a scos un bubuit și s-a cutremurat, făcându-i pe câțiva dintre cei de la bord să se împleticească, iar Azroc a auzit venind de departe un zgomot produs de căderea unor obiecte metalice. Impactul fusese foarte puternic dacă învinsese chiar și pentru scurtă vreme inerția unei nave atât de mari. Atracția

gravitațională s-a modificat brusc, astfel că tălpile i s-au desprins de podea, făcându-l să se înalțe și apoi să coboare la loc. În jurul lui, soldații Sparkind și-a luat echipamentele și s-au îndreptat spre compartimentul unde se aflau navetele.

– Curând, o să pierdem gravitația, a spus Karischev, fixându-și cureaua unei carabine protonice pe umăr și ridicând un sac voluminos.

Azroc a confirmat cu o mișcare din cap și i-a făcut semn să continue.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Azroc.

Și Karischev a întins mâna pentru salut.

Simțindu-se ciudat de mișcat, Azroc i-a strâns mâna, apoi și a îndreptat din nou atenția spre ecrane. Funcția lui la bord fiind definită destul de confuz, drept observator/consilier, Azroc nu era obligat să respecte ordinele date altora. După părerea lui, dacă *Brutal Blade* participa la o luptă pe care nu o putea câștiga și își ejecta diferitele navete și vehicule de debarcare, ocupanții lor nu aveau șanse mai mari pe acestea decât la bord. Situația ar fi fost alta dacă s-ar fi aflat în apropierea unei planete pe care se putea debarca. În spațiu însă astfel de nave minuscule erau o pradă ușoară, pentru că nu aveau unde să se refugieze.

Pe ecran, prins ca un pește în plasă, un alt cuirasat vechi a fost învăluit și ascuns de un strat de baciliforme. A observat navele-bastonaș topindu-se în suprafața lui, dar părăsindu-l închise într-o suprastructură lemnoasă, superficială. Același vas a rămas o vreme agățat în spațiu, ca și cum ar fi analizat situația în care se

găsea, apoi a început să tragă asupra suratelor sale din Polity, aflate în apropiere. Azroc și-a dat seama că *Brutal Blade* declanșase un atac asupra acestei nave, iar acum simțea sub tălpi vibrația puternică a acceleratoarelor lineare. Prima acțiune în acea bătălie: să tragă asupra uneia dintre navele proprii. Un proiectil implodor a lovit nava mai veche, golind-o de conținut și, o clipă mai târziu, făcând să zboare în jur restul de carcasă.

Când plăcile gravimetrice au fost închise, în dormitor mai rămăseseră doar câțiva soldați Sparkind. Azroc s-a prins de un stâlp aflat la îndemână și s-a încordat. Acum, modificările bruște de accelerație amenințau să-l arunce jos. Preț de un moment, a avut senzația că nava se prăbușea de pe marginea unei faleze, apoi că descrie zigzaguri, azvârlindu-l dintr-o parte în alta. S-a prins de o grindă verticală cu ambele mâini și a apelat la toată forța lui de Golem ca să rămână fixat în acea poziție. Pe ecrane au apărut distrugeri, nave arzând, nori de vapori de metal sclipind ca decorațiunile de Crăciun.

Karischev avusese dreptate privind durata bătăliei: nu avea să fie deloc lungă.

Alte detonări l-au aruncat într-o parte și în alta, apoi ceva a lovit foarte aproape de el. Stâlpul s-a smuls din perete, iar o lovitură puternică venită de jos l-a trântit la podea. Din stânga lui s-au auzit niște bubuituri însoțite de șuierături, pentru că presiunea aerului scosese din ramă geamurile care dădeau spre spațiul rezervat navetelor. A auzit alarme urlând și, brusc,

pe lângă el a început să bată un vânt furtunos, aducând groaza în sufletele tuturor celor nevoiți să respire. Doi soldați Sparkind au fost aspirați în compartimentul navetelor, un altul din apropiere s-a agățat de balustrada unui pat, în timp ce costumul lui de mediu s-a închis automat. Dincolo de ferestre, compartimentul navetelor era deschis spre vid – ușile exterioare și o parte a învelișului navei fuseseră smulse și azvârlite în spațiu. Landerele s-au desprins de podea și au țâșnit în beznă. Unul a izbit marginea găurii apărute în coasta navei și s-a rostogolit afară. Dincolo de corpul navei s-a produs o detonație orbitoare, atât de strălucitoare încât metalul s-a aburit, iar alte materiale au ars ori s-au topit. Nava cădea, efectua manevre, ecranele s-au stins, dar încă erau disponibile multe informații prin canalele de comandă tactică, chiar dacă se întrerupeau când și când. Azroc a oprit toată emularea lui umană și a început să acceseze informațiile într-un mod posibil doar pentru ființele umane legate profund la rețea. Acum nu mai avea nevoie de ecrane ca să vadă cât de gravă era situația.

Miceliul și-a îndeplinit sarcina cu o eficiență admirabilă, deși în cursul acelui proces a golit toate rezervele de energie de pe *Heliotrope*, iar acum exercita o presiune uriașă asupra reactorului. Drept urmare, Orlandine a întrerupt alimentarea sapei de forare pe care o folosea pentru a tăia prin crusta planetoidului. Diametrul găurii trebuia să fie mai mare, astfel încât să poată vârî cu forța prin el cele cinci dispozitive

contra-terane cu ardere lentă, care acum așteptau pregătite lângă puț. Fără ele, temperatura avea să fie o problemă pentru ceea ce își propusese ea. O treime din clorul colectat de miceliu și eliberat de acesta în curenții mării de metan se dispersaseră sub formă de macroparticule și două treimi din el se coagulase într-un strat sub crustă, direct sub ea. Amestecul acesta de temperatură scăzută nu avea să fie suficient pentru necesitățile ei. Cu toate acestea, detonarea a patru dintre bombe la o adâncime de două sute de metri sub crustă avea să creeze o bulă uriașă, alcătuită dintr-un amestec de clor și metan în formă gazoasă. Orlandine a apreciat că acea creștere de presiune produsă va putea să ridice crusta cu cel puțin treizeci de metri și o va face să se fărâmițeze. Asta nu constituia o problemă totuși, pentru că înainte ca presiunea să poată arunca amestecul de gaze în spațiu, comutatorul de întârziere de la cel de-al cincilea dispozitiv contra-teran avea să intre în funcțiune. Căldura obținută în acest fel era neglijabilă, mai importantă fiind izbucnirea luminoasă foarte intensă produsă.

Orlandine s-a rezemat de spătarul fotoliului și și-a adus aminte de o întâmplare petrecută când avea opt ani și asista la o demonstrație în cadrul unei ore de chimie. Întreaga lecție se desfășurase în virtualitate, dar asta nu schimba defel adevărurile fundamentale. Ea și colegii săi stăteau într-o reprezentare a unei clase din mileniul precedent, în vreme ce IA-ul care ținea lecția apăruse ca un domn bătrân, purtând îmbrăcăminte din epoca victoriană. În interiorul unui dulap,

a cărui ușă era din sticlă armată, se găsea un pahar obișnuit plin cu un gaz cețos. În spatele acestuia, înșurubat pe peretele din spate al dulapului, era un bec incandescent, din acelea care se foloseau pe vremuri. Becul s-a aprins, dând o lumină roșiatică și mată.

– După cum vedeți, a spus profesorul, nici o reacție. Lumina roșie nu are suficientă energie pentru a descompune moleculele de clor. Însă acum observați.

În timp ce urmărea, formulele chimice se derulaseră în mintea ei, prin implanturile haiman, și înțelesese acele formule la fel cum înțelegea matematica, la un nivel aproape instinctiv. Lumina becului a devenit mai puternică, orbitoare, cu o nuanță alb-albăstruie. Instantaneu, vasul de sticlă a explodat.

– Aceasta se cheamă fotoclorurarea metanului, explicase profesorul. Lumina are nevoie de o lungime de doar 494 nanometri pentru a descompune moleculele de clor în radicali, care pot apoi să se combine cu metanul, formând radicali de metan și acid clorhidric. Acesta este un exemplu de reacție în lanț puternic exotermă. Acum să privim totul în amănunt...

Sala de clasă s-a șters și, dintr-un punct avantajos în spațiul alburiu, elevii au observat o imagine nanoscopică a moleculelor în sine și a reacției dintre ele. În timp ce Orlandine își aducea aminte, lecția a trecut la procesele cuantice implicate – chimia de bază pentru copiii haiman fusese mult mai avansată decât pentru alții.

Fotoclorurarea.

Trebuia să distrugă USER-ul localizat acolo, iar acea lecție de chimie din copilărie îi punea la dispoziție o soluție elegantă. Dacă totul decurgea conform planului, putea declanșa dispozitivele contra-terane în mai puțin de o oră. Orlandine a surâs satisfăcută de sine și, încă legată prin intermediul carapacei ei la operațiunea pe care o desfășura, s-a bucurat de o cafea fierbinte de la automatul din sfera de interfață a lui *Heliotrope.* Părea aproape inevitabil ca, exact în acel moment de relaxare, detectoarele navei să identifice o mișcare venind din direcția instalației de la suprafață, aflată în apropiere.

Am o durere de cap, a gândit Jack, iar când o altă parte a lui a adăugat *dar IA-urile nu suferă de dureri de cap,* și-a dat seama că acel cristal care conținea conștiința lui nu scăpase nevătămat. Acest lucru nu era cu totul surprinzător. Analizele de diagnostic răpeau o proporție însemnată din spațiul lui de prelucrare, iar, pe ansamblu, arătau că *NEJ* era o navă terminată. Nacela cu arme gravtech fusese smulsă, iar una dintre nacelele pentru arme convenționale ajunsese să pătrundă în navă, și o bună parte din ceea ce conținea fusese întors pe dos. Din fericire, nu se afla acolo nici un dispozitiv contra-teran, întrucât antimateria ar fi reacționat destul de violent în contact cu substanța din care era alcătuit *NEJ.* O nacelă cu arme convenționale rămăsese neatinsă, lucru destul de surprinzător, dacă ținea seama de starea în care era restul navei, deși potrivit evidențelor actuale ale lui Jack, ea conținea

doar două proiectile imploder și o serie de mine spațiale încă închise în carusel.

Forțele exercitate asupra navei *NEJ* o răsuciseră, aducând-o la forma unei secțiuni de sapă de foraj. În interior, coridoarele, cabinele și alte spații erau deformate sau aplatizate. Un reactor fusese crăpat ca o nucă, iar acum răspândea substanțe radioactive în întreaga navă. Multe dintre aparatele complicate din interior arătau ca și cum ar fi trecut printr-o mașină de tocat.

Mda, cu siguranță că nu ar mai exista supraviețuitori, a remarcat Jack. Cealaltă jumătate a lui părea să-și exprime acordul, deși nu vocal, pentru că își pierdea independența pe măsură ce, treptat, el programa reconectări la interfața de forfecare din cristalul minții lui.

Căutând prin datele de diagnostic anumite idei privind starea motorului de spațiu U, Jack a înțeles în cele din urmă că nu existau informații disponibile. După multe ore în care dirijase un mic robot printre resturi ca să descopere și să repare alimentările optice, a reușit într-un târziu să se reconecteze la toate camerele de supraveghere. Motorul de spațiu U era notabil prin absența sa: cu toate acestea, a descoperit motorul de fuziune încă întreg, deși având toate cablurile de alimentare cu energie și toate conductele de combustibil retezate.

Nu am speranțe prea mari privind recuperarea lui, a comentat Jack, direcționând toate resursele către activitatea de excavare prin grinzile structurale din compozit sfărâmate și răsucite, pentru a ajunge la comunicatorul de spațiu U. Câteva ore mai târziu, un

robot de forma unui crab, nu mai mare decât palma unui om, și-a croit drum printr-o crăpătură și a descoperit rămășițele dispozitivului pe care îl căuta. O investigație ulterioară prin magaziile din zonă i-a adus prima veste bună: Jack a localizat un far de spațiu U capabil să transmită semnale de avarie. Semnalul avea să rămână însă necodificat – doar un țipăt puternic după ajutor. Jack a bătut în mod metaforic darabana cu degetele într-o tăblie la fel de metaforică și s-a întrebat dacă un astfel de strigăt ar putea semăna cu acela al unui iepure prins într-o capcană, care țipă aproape de vizuina unei vulpi. Înainte de a lansa chemarea, a decis că ar fi fost o idee bună să repare toate cablurile optice de comandă care duceau la nacela rămasă întreagă și să vadă ce se putea face în privința reconectării la motorul de fuziune. Aproape cu un suspin, a pus restul roboților și telefactorilor rămași la treabă în interiorul carcasei sale grav avariate.

Masa planetoidă de nave dușmane a căpătat forma unei lentile galactice, în timp ce navele s-au îndepărtat de ea, separându-se de masiva structură biomecanică. Accelerația uriașă a navei *Battle Wagon* către această masă demonstra, mai mult decât orice altceva, că la bordul ei nu se aflau ființe umane sau alte creaturi fragile ori că IA-ul aflat la comandă le considera ceva de care se putea lipsi. Navele care puteau ține pasul cu ea acopereau ruta de atac; restul aveau suficiente probleme proprii.

Cu o logică rece, Azroc a observat că doar jumătate dintre cuirasatele Polity rămăseseră funcționale, dar, ceea ce era mai grav, celelalte nu fuseseră distruse, pentru că dușmanii controlau cel puțin douăzeci dintre ele. O consecință a acestei situații era comunicarea intermitentă, întrucât canalele de comunicație trebuia schimbate mereu și recodificate. În ciuda faptului că dețineau sisteme de comunicație rezistente la atacurile informaționale ale Jain, erau subsumate de ele. După ce a observat în minte masa tot mai extinsă de nave dușmane, Azroc nu a mai reușit să-și păstreze multă vreme o logică rece, întrucât nouăzeci la sută dintre ele încă nu intraseră în bătălie. Polity pierdea lupta și nu avea cum să primească ajutor câtă vreme USER-ul continua să funcționeze. Și, după ce a calculat forța de câmp, a descoperit că poziția lui era undeva la marginea îndepărtată a sistemului – la multe zile de drum folosind acționări convenționale, chiar dacă vreuna dintre navele Polity se putea desprinde pentru a se îndrepta spre acel loc.

Battle Wagon a atacat o concentrare masivă de nave. Forma ei s-a schimbat de la cea cilindrică, pentru că a extrudat turele pentru arme, tunuri cil de mărimea unor nave de atac și capetele de lucru ale armelor cu fascicul peste care jucau fulgerele diferitelor descărcări. În jurul ei s-a strâns un roi alcătuit din mine și proiectile semi-IA. După aceea, ceea ce a văzut Azroc a fost filtrat pentru a reduce strălucirea exploziilor și a navelor care ardeau. Uriașa navă de război a trecut în forță printre navele dușmane masate la câțiva

kilometri distanță unele de altele, și din apropiere a dezlănțuit un val de foc infernal. Vaporii de metal se rostogoleau ca norii și se părea că dinspre nava masivă se răspândea o furtună prin vid. Proiectilele lansate de ea porneau la vânătoare prin acel vălmășag, alegând țintele cu grijă și lovind nemilos. Minele sale se lăsau înfășurate în plase de nave-bastonaș ori se furișau până în apropierea navelor ca niște ghemuri de viermi, apoi detonau. Proporțiile distrugerii erau atât de mari încât părea posibil ca marea navă din Polity să câștige bătălia. Însă imaginile tactice nu puteau minți. Deși *Battle Wagon* a reușit să creeze o gaură prin masa de nave dușmane, aceasta nu era mai mare decât o împunsătură de creion printr-o felie de pepene.

După ce, în cele din urmă, uriașa navă a trecut prin norul de nave dușmane și a început să descrie o curbă pe după gigantica planetă de gheață, de la distanță a părut să lase o dâră de vapori în urma ei. O imagine mărită explica acest fenomen ca fiind o masă de nave urmăritoare. Cât Azroc a urmărit acea scenă, un cuirasat Polity, subsumat de dușman, a scăpat de cele câteva mine rămase și s-a izbit în coasta blindată a navei uriașe. Impactul a aruncat *Battle Wagon* într-o parte, a smuls unul dintre tunuri și a aruncat în jur o sumedenie de resturi. Pe alte ecrane, Azroc a văzut nava radiind, incapabilă să disperseze căldura rezultată în urma numeroaselor lovituri de fascicule pe care le primea. Trei dispozitive contra-terane ori poate focoase simple, au lovit concomitent, sfârtecând turela și împrăștiind resturi și flăcări mari din

craterele apărute. În jurul lui *Battle Wagon* acest asalt intens a distrus toate navele însoțitoare care îi protejau cursul de atac. Ca un bivol rănit, a continuat să înainteze, legănându-se pe deasupra inelelor gigantei de gheață, adăugând propria-i substanță la acele inele în timp ce se cutremura permanent sub loviturile ce cădeau una după alta. În fața ei, navele-bastonaș roiau, pregătindu-se să alcătuiască un zid, însă în acesta apăreau mereu găuri făcute de armele pe care le mai avea *Battle Wagon* în funcțiune. Însă, în cele din urmă, navele-bastonaș au ajuns să fie prea numeroase. Curând, nava Polity s-a aflat în mijlocul altei furtuni, dar navele-bastonaș au ajuns la suprafața ei, topindu-se în ea, și s-au împrăștiat prin sistemele ei.

Prin sistemul general de comunicații a sosit un comentariu al IA-ului de pe *Battle Wagon:*

– *Mmm, trebuia să fac asta mai devreme.*

Imaginea a dispărut – nu existau senzori capabili să reziste avalanșei de radiații ce emana din acea direcție. Două, trei, patru secunde... apoi, în cele din urmă, a reușit să perceapă ceva prin senzorii de pe *Brutal Blade*. Azroc a văzut că *Battle Wagon* dispăruse, iar în locul lui apăruse un nor gigantic de gaz incandescent. Până și sistemul inelar al planetei gigantice din gheață s-a perturbat, pierzându-și definiția. Deși explozia a distrus un mare număr de nave dușmane, mai bine de optzeci la sută dintre ele au reușit să supraviețuiască. În acest răstimp, mai mult de jumătate dintre navele Polity fuseseră distruse, iar Azroc a estimat că cele care supraviețuiseră puteau rezista doar o oră.

Compartimentul pentru navete de la bordul lui *King of Hearts* oferea puțin confort, iar IA-ul eliminase orice comodități din toate sistemele sale. De aici reieșea că nu îl încânta prezența ființelor umane la bord și nici nu-i făcea plăcere să discute cu ele pentru că, după comunicarea inițială, nu mai spusese nimic din momentul când evadase de pe planetă, nici în timpul căderii în subspațiu și nici în cursul expulzării lor violente din acel continuum.

– Am înțeles că saltul U a fost scurtat, a zis Cormac.

Nici de astă dată nu a primit răspuns. Din locul în care stătea cu spatele lipit de peretele rece din ceramal, Cormac i-a examinat pe cei câțiva supraviețuitori închiși împreună cu el în cala blindată: patru dracomeni, inclusiv Scar, patru soldați Sparkind: Andrew Hailex și trei Golem, în afară de Arach și el. Dar câți fuseseră la început? Cifrele îi erau ușor accesibile în legătura de rețea, dar nu simțea nici un îndemn să le verifice. Știa doar că mult prea multe vieți trecuseră prin tocătorul de carne. În loc să analizeze trecutul pentru a descoperi erori de apreciere ca să se lase invadat de sentimentul de vinovăție, Cormac și-a concentrat atenția asupra celor ce se petreceau în acele momente. A încercat din nou să comunice cu IA-ul de pe *King of Hearts* folosind legătura de rețea, iar după ce acel canal a întâmpinat din nou un zid de tăcere, a inspectat în detaliu fișierele personalului, pe care le avea înregistrate în legătura lui de rețea.

Cei trei dracomeni, în afara lui Scar, se numeau Pick, Anan și Scythe și, fără să folosească programe

cognitive, nu îi putea deosebi unul de altul. Însă aceştia, având doar vârsta de un an, mai aveau până când să capete trăsături caracteristice precum Scar. Cei trei Golem se numeau Ursach Candy Kline, Bellmouth şi Hubbert Smith. Primii doi aveau aspect de femele umane: primul era blond şi aducea cu un spiriduş, până acolo încât avea urechile ascuţite, cel de-al doilea avea părul galben tuns scurt şi îi lipsea o parte a feţei – oasele lucioase erau expuse vederii. Hubbert Smith era într-o stare şi mai proastă, fiind acum lipsit total de carne sintetică, având doar un schelet strălucitor din ceramal, a cărui emulare fusese masculină. Cormac i-a clasificat pe toţi trei la fel: puternici, inteligenţi, fideli, dar... produse. Şi-a îndreptat atenţia spre fişierul mai cuprinzător referitor la Arach, şi acolo a găsit multe lucruri care să-l amuze şi câteodată să-l dezamăgească în ora care a urmat. Apoi, pe neaşteptate, uşa-apertură s-a deschis cu un scârţâit, într-o latură a magaziei.

Hubbert Smith a scos capul pe uşă şi după un moment s-a întors şi li s-a adresat tuturor:

– Ni s-au oferit facilităţi. S-ar părea că IA-ul King nu intenţionează să vă lase să muriţi.

– Asta ar infirma hotărârea de a vă fi salvat, a răspuns IA-ul însuşi printr-un telefactor care a pătruns din încăperea alăturată.

Cormac a examinat maşina: un cilindru care plutea în poziţie verticală, având manipulatoarele pliate pe lângă corp şi aparate senzoriale montate la fiecare capăt, sus şi jos. A recunoscut maşina destul de şifonată

ca fiind aceeași care îi dezarmase mai devreme, deși acum îi lipseau șenilele de deplasare. Ridicându-se în picioare, a întrebat:

– De ce ne-ați salvat?

– Sunt cam impulsiv. Asta tinde să mă vâre într-o mulțime de belele, însă nu în belele atât de mari ca acelea în care se află unele dintre navele-surori ale mele, aș putea adăuga.

Cât ceilalți au trecut pe lângă telefactor ca să intre în încăperea alăturată, Cormac a întrebat:

– Vrei să explici afirmația asta?

– A fost vorba despre o capcană cu dublă acțiune, simplă și eficientă: ademenești o forță mică, o prinzi într-o ambuscadă cu ajutorul unei forțe mai mari, dar nu copleșitoare, oferind prăzilor timp suficient să strige după ajutor, după care le prinzi mai strâns cu un USER. Cormac i-a urmat pe ceilalți în cameră și a privit în jur, iar King a continuat: În bătălia care urmează, le îngădui unor elemente ale acelei forțe mai mici să ajungă la USER pentru a-l distruge, permițând astfel unor întăriri mari să intervină – în cazul de față, o flotă de cuirasate Polity, nave de atac, și o navă esențială. Impresia care se creează este aceea a unei ambuscade care a dat greș. Apoi activezi un al doilea USER, mult prea îndepărtat ca să poată fi distrus, și începi să măcelărești întăririle cu rezerva uriașă pe care ai ținut-o ascunsă. Superinteligențele Polity au fost făcute de tot râsul – lucru care, de fapt, este înspăimântător.

Cormac a simțit că i se face rău.

– Poți să-mi dai detalii?

Un canal s-a deschis în legătura lui de rețea, astfel că a putut observa evenimentele ce se petreceau la ore-lumină distanță. Dar nu a reușit să înțeleagă scopul acestei demonstrații. Da, Erebus administra o înfrângere serioasă forțelor Polity, dar era conștient că angajase lupta cu o parte mică a forțelor de care dispunea Polity. De ce ai vrea să împungi un elefant cu acul? Dacă îl iriți suficient de mult, e posibil ca el să se întoarcă și să te calce în picioare. Haosul la care asista în acele momente nu sugera nicidecum acțiunile logice ale unui IA superior.

Camera alăturată cuprindea facilități umane construite în grabă: o unitate de dușuri, toaletă, un șir de paturi și un aparat de distribuit hrană și băutură. Cam spartan, dar la ce se puteau aștepta? Hailex a ocupat un pat, în vreme ce Scar și ceilalți dracomeni au ocupat altele. Și Cormac a ales unul și s-a întins pe el. Aproape imediat l-a lovit oboseala ca un val uriaș, dar nu s-a lăsat doborât.

– Și ce vrei să faci cu noi? a întrebat el.

– O întrebare interesantă și discutabilă, una pe care o voi analiza mai profund dacă, întâmplător, reușesc să supraviețuiesc unui conflict care se desfășoară la doar câteva ore-lumină de aici și care în clipa aceasta se întinde spre mine.

Cormac a ațipit un moment, apoi și-a recăpătat brusc limpezimea când a simțit vibrația acționării de fuziune a navei pornind.

– Te îndepărtezi de acest conflict?

– Da. Există în apropiere o epavă și resurse pe care le-aș putea utiliza.

– Epava cărei nave?

IA-ul de pe *King of Hearts* nu i-a răspuns.

Prin senzorii navei, Orlandine a observat o mașină de forma unui vierme plat lung de cincisprezece metri, construit din cupru, apărând din structura buncărului. În câteva fracțiuni de secundă, a evaluat situația: era evident că acumularea de clor din marea de metan fusese detectată. Verificând curenții și distribuția, entitatea care făcuse detectarea reușise acum să depisteze sursa și trimisese ceva să investigheze. Orlandine trebuia să grăbească lucrurile. Oprind alimentarea cu energie a miceliului, a asigurat toată energia sapei mari de foraj, apoi a dat instrucțiuni de desprindere către harpoanele de amarare, lăsând doar două. Sub forța sapei de foraj, nava s-a rotit puțin, făcând cablurile să se întindă. Sapa a continuat să înainteze în adânc – mai avea cincisprezece metri de parcurs. Orlandine a acționat pompa care va spori presiunea în puț în urma dispozitivelor contra-terane, ca să le forțeze în jos. După ce acestea au început să se deplaseze, a încărcat programe în rotoarele cu pale construite pentru a le propulsa prin metanul lichid, ca să ajungă în poziția planificată.

Doisprezece metri.

Viermele metalic s-a ridicat drept, iar secțiunea sa superioară s-a răsucit, devenind o elice. Detectare. Acum îi știa poziția. Orlandine a ațintit laserele de

tăiere ale navei într-acolo. De la acea distanță, laserele nu puteau provoca daune mari, dar nu aceasta îi era intenția. Elicea a revenit la forma plată și striată și, de o parte și de alta, ea ei au apărut două jeturi de gaz. Orlandine a țintit spre apexul fiecărui flux de gaz în momentul când acestea au pornit în viteză spre ea. Alegând fasciculele, lumina verde și tăioasă a licărit în praful de gheață din atmosfera aproape inexistentă. Au urmat două explozii incandescente și confetti din gheață dură ca fierul s-au rostogolit în fața undelor exploziei. Au urmat alte proiectile.

Șapte metri.

Dispozitivele contra-terane se fixaseră ferm în spatele sapei de foraj, însă cantitatea de clor de acolo părea să nu fie suficientă. Se găsea într-o zonă gri de *probabilitate*, pentru că nu putea cunoaște perfect eficiența miceliului. L-a blestemat pe Heisenberg, cu al său principiu al incertitudinii cu tot.

Spre ea nu se mai îndreptau proiectile. *Heliotrope* s-a cabrat când a fost lovită de undele de șoc, și chiar în interiorul sferei de interfață Orlandine a auzit o grindină de gheață izbindu-se de corpul navei. Atacatorul a început să se îndrepte spre nava ei. Entitatea care îl controla își dăduse probabil seama de pericol. Dedesubt, prin miceliu, Orlandine a observat numeroase obiecte de forma bastonașelor emise de la stația USER, gonind spre ea ca niște celule T.

Patru metri și jumătate.

Viermele plat din cupru și-a croit drum printr-o ultimă barieră de gheață contorsionată, până când a

ajuns pe teren neted și a accelerat spre navă. Totul depindea de energie. În timpul lungii călătorii dinspre Cassius, Orlandine pregătise sistemele de arme pentru *Heliotrope* – două proiectoare de fascicule de particule și un tun pe șine care putea funcționa chiar și cu near-c pentru a lansa proiectile solide, dar și o diversitate de proiectile ezoterice pe care le construise chiar ea. Însă acum nu poseda energie suficientă pentru a le utiliza.

Trei metri.

Mai avea o singură soluție. Inițial, intenționase să injecteze dispozitivele contra-terane, să etanșeze puțul forat și să pornească motorul de fuziune pentru a fugi de acolo, după care să le detoneze. Acum această soluție nu mai stătea în picioare.

Viermele s-a năpustit înainte, ajungând la cincizeci de metri de navă, când Orlandine a îngăduit celor două cabluri de fixare să se mai lungească. Cuplul sapei de foraj a făcut nava să se rotească, exact cum anticipase Orlandine.

Un metru și jumătate.

A pornit motorul de fuziune și două lame de flacără strălucitoare ca soarele au împuns înainte, puțin deasupra terenului înghețat, și au lovit viermele care se apropia. Flăcările au durat două secunde, apoi din vierme au început să se desfacă bucăți. Brusc, viermele s-a încovoiat în sus, după care s-a destrămat. Orlandine a oprit motorul.

Un metru și jumătate.

– Hai odată!

Un metru și jumătate.

– La naiba!

Garnitura de foraj ce se cobora în secțiuni goale în urma capului de forare independent nu mai putea înainta. Diagnosticele i-au spus răspicat motivul: forța de ardere a motorului îndoise una dintre secțiunile garniturii de foraj chiar dedesubtul navei. Iar detectoarele au surprins în acele momente anomalii seismice ce nu erau provocate de foraj – asta însemna că apăruseră alți vizitatori. Orlandine a început să crească presiunea din puț, iar sapa de foraj a început să se rotească din nou, în vreme ce presiunea a împins-o și mai jos, însă s-a oprit. Nu era plăcut, iar Orlandine știa ce trebuia să facă. A redirijat energia către miceliu, apoi s-a desprins cu repeziciune de sfera de interfață. Nu mai avea vreme să zăbovească, nu mai avea deloc timp. În cală, a îmbrăcat un costum spațial și un cadru-asistent foarte rezistent, după care s-a îndreptat spre ecluză, menținând în tot acest timp contactul electromagnetic cu sistemele navei.

Ecluza s-a deschis cu un pocnet, oferind vederii un strat alcătuit din fulgi iridiscenți de gheață. Orlandine a aruncat o privire spre locul unde flăcările motoarelor pârjoliseră terenul și a văzut rămășițele atacatorului: segmentele individuale topite și pătrunse în gheață, în jurul lor răsucindu-se lumini vii în culorile curcubeului – un efect fotoluminiscent la temperatură joasă.

Nu mai admira priveliștea, și-a poruncit Orlandine și a fugit cu pași mărunți din ecluză, agățându-se cu

susul în jos de corpul navei, dedesubt. *Mai era un metru și jumătate.* Porțiunea îndoită din garnitura de foraj începea să se vadă. Orlandine s-a lăsat pe sol, alături de porțiune, și, folosind aceleași unelte pe care le utilizase la segmentul Dyson pentru a tăia blocurile de gheață, a secționat în jurul lui și a început să scoată bucăți de gheață. Au trecut câteva minute până când a reușit să îndepărteze destule fragmente ca să facă o gaură cu adâncimea de un metru și douăzeci în jurul puțului – minute pe care acum nu-și permitea să le risipească. Aproape incidental, încă urmărind situația prin senzorii navei, a declanșat laserele spre obiectele care se apropiau cu repeziciune.

– Sarcini multiple! a strigat ea pe un ton triumfător când s-a întors pentru a reintra și s-a întrebat pentru a nu știu câta oară dacă nu cumva începuse să înnebunească.

Când a ajuns la ecluză, la orizont s-au aprins sfere de foc. Tocmai când închidea ușa, o furtună de fragmente ascuțite de gheață a lovit puternic în corpul navei, apoi a simțit ceva care trăgea de coapsa ei. Aruncând o privire în jos, a văzut că aerul ieșea din costum, după care a urmat o explozie bruscă, iar substanța de etanșare eliberată a astupat imediat porțiunea sfâșiată. A dat comandă către sapa de foraj să reînceapă lucrul, după care ușa ecluzei și-a executat ciclul, apoi a mai slăbit cablurile de amarare. Tija îndoită a sapei care se rotea a început să zdruncine *Heliotrope,* dar acesta funcționa din nou și înainta.

Șaizeci de centimetri... totuși!

Întorcându-se în navă, Orlandine a transmis semnalul de detașare a sapei de foraj. Sub presiune, cele cinci dispozitive contra-terane au țâșnit în jos pătrunzând în metanul lichid. Orlandine a dat ordin pentru a se desprinde urgent de cadrul asistent, iar acesta a căzut cu zgomot la podea. S-a simțit oarecum îngrețoșată și ametită.

Cabluri... desprindeți-vă de puț...

Preț de un moment, nu și-a dat seama cum să facă acest lucru, apoi, când a ajuns în cele din urmă la sfera interfață, și-a adus aminte cum și a transmis semnalele necesare. Când nava s-a desprins de sapă, presiunea din puț a explodat sub *Heliotrope,* azvârlind-o de pe planetoid și trântind-o pe Orlandine la podea. Nu era suficient să deplaseze nava prea departe, însă forța constantă a metanului care țâșnea prin puțul rămas deschis a continuat treaba. Acum, spre ea veneau alte proiectile, iar laserele navei, nefiind alimentate suficient cu energie, nu reușeau să le lovească pe toate. Târându-se, Orlandine s-a ridicat în picioare și s-a conectat la sfera interfață, căpătând brusc o perspectivă mai cuprinzătoare. *Heliotrope* s-a ridicat constant pe un gheizer mare de metan. Dispozitivele contra-terane se deplasau spre pozițiile stabilite, iar obiectele baciliforme se năpusteau spre ele. Dârele lăsate de toate proiectilele care goneau spre ea înconjurau planetoidul ca o cușcă. Reactorul aproape că acumulase suficientă energie pentru a reporni motorul de fuziune, însă deocamdată nu reușea, pentru că o mare parte din energie era consumată de lasere.

Nu mai este timp.

Orlandine a transmis mesajul de detonare. Lumina orbitoare de dedesubt a făcut gheața din crustă să lucească în verde-albăstrui, după care crusta s-a ridicat. Gheizerul de metan a devenit gigantic, accelerând și mai mult nava și aruncând bolovani și bucăți de gheață în urma ei. Fulgerul final a urmat câteva secunde mai târziu, apoi... nimic.

Nu era suficient clor?

Nicidecum, și planetoidul a devenit tot mai luminos, a început să iasă mai mult în evidență din bezna spațiului. Prima crăpătură s-a căscat la o sută de kilometri de punctul în care coborâse nava, iar din ea a străpuns o lumină albă, orbitoare. Imediat după aceea, au apărut și alte crăpături, iar Orlandine a observat un fragment de rocă de dimensiunile stâncii Gibraltar ridicându-se de la suprafața planetoidului și descriind un arc exploziv, însoțit de lumină. Apoi, parcă derulându-se cu încetinitorul, din cauza proporțiilor exploziei, planetoidul s-a desfăcut în bucăți. O porțiune de crustă de mărimea unui continent s-a desprins cu o grație posibilă doar în balet, cu toate că se deplasa probabil cu mii de kilometri pe oră. Dinspre suprafața planetoidului s-a ridicat cu mare viteză un roi de bolovani care ar fi putut strivi *Heliotrope* ca pe o cutie de sardele aruncată în angrenajul unui motor uriaș. Și apoi, o rafală de flăcări s-a azvârlit spre spațiu ca o explozie solară.

Pornire fuziune.

Punând instantaneu motoarele online, Orlandine și-a trimis nava către spațiul care îi oferea siguranță. Abia după aceea a observat avertismentele lansate de aparatul de diagnosticare fizică. Pierduse aproape un litru de sânge, care în acele momente probabil că îi năclăise costumul pe interior. Trebuia să se ocupe și de acest lucru ceva mai târziu. A zâmbit către sine și a schițat o grimasă când USER-ul a încetat să funcționeze – pârjolit de focul alb.

Un alt cuirasat, zdrobit în așa măsură încât arăta ca un măr sfredelit și mâncat de viermi, a preferat să se autodistrugă decât să se lase subsumat de navele-bastonaș care se așezaseră pe corpul lui găurit și ars. Navele Polity mai ușor de manevrat păreau să reziste mai bine, deoarece navele dușmane își concentrau focul asupra celor mari, ale căror arme puteau să le distrugă. După ce inamicul avea să distrugă toate cuirasatele, urma fără îndoială să se ocupe de lichidarea celor mai mici.

Într-un ritm de coșmar, Azroc a urmărit bătălia și a trasat proiecțiile logistice până la capăt. O mică parte a acestora anticipa distrugerea navei *Brutal Blade* în următoarea oră – acest fapt părea la fel de inevitabil ca apusul soarelui. Golemul a observat dârele de foc călătorind prin spațiu când armele de mare energie atingeau gazele scăpate din navele sfărâmate. A văzut nave de atac de modă veche luptând fără sorți de izbândă în sistemul inelar, jucându-se de-a v-ați ascunselea prin spatele bolovanilor care se rostogoleau

necontenit. A observat un atac tenace asupra unei nave dușmane întreprins de un cuirasat similar cu *Brutal Blade,* felul în care cealaltă navă a lepădat structuri ca pieile de șarpe și a tras proiectil după proiectil în timp ce se închidea. Navele-bastonaș au punctat corpul cuirasatului ca niște lipitori agățate de o victimă. Cuirasatul nu a încetinit, ci a izbit nava dușmană, detonându-și simultan toate armele. O acțiune curajoasă, dar inutilă, aproape umană.

Apoi ochii lui Azroc s-au îndreptat spre alte scene minore: o navetă care a fost subsumată de o navă-bastonaș și siluete în costume spațiale ieșind din ea cu o încetineală dureroasă. Rafale de flăcări și gaz când laserele navetei au țintit și apoi au incinerat fiecare dintre acele siluete. Erau evacuații din navă? Golem a calculat probabilitatea unei asemenea întâmplări, întrebându-se dacă nu cumva una dintre acele siluete era Karischev. Azroc reușise să blocheze în mintea lui acele porțiuni care se ocupau de emularea emoțiilor umane, deși, în timp ce a făcut acest lucru, s-a întrebat dacă era vorba despre emulare sau chiar de adevărata simțire. Pesemne, simplul fapt că se putea deconecta făcea ca totul să fie emulare. Astfel de gânduri îl preocupau în timp ce-și aștepta propria distrugere.

Apoi USER-ul a dispărut.

I-au trebuit lui Golem câteva momente până să înțeleagă ce se petrecuse, timp în care traficul de comunicații a crescut extraordinar de mult, iar navele Polity au început să se retragă din luptă și să fugă. A reușit să accepte ideea că probabil va supraviețui abia după

ce navele au început să se stingă la pătrunderea în spațiul U. A început să aducă părți din conștiința lui înapoi online, revenind astfel la viață. Prima navetă care a intrat prin gaura uriașă din corpul lui *Brutal Blade* a patinat pe podeaua strălucitoare și s-a lovit de zidul de sub ferestrele dormitorului. Aceasta a fost urmată foarte curând de alta, apoi de încă una. Concentrându-se asupra comunicațiilor ce funcționau între Brutus și cei de la bordul navetelor, a aflat că supraviețuiseră șapte dintre cele douăsprezece nave mici. Nu a aflat însă nimic despre Karischev.

După ce a sosit și ultima navetă în spațiul de andocare, *Brutal Blade* a căzut în spațiul U cu un geamăt chinuit, care s-a reverberat în întreaga sa structură. Plecaseră; supraviețuiseră. Azroc a slăbit strânsoarea exercitată asupra stâlpului, pentru că plăcile gravitaționale au reînceput să funcționeze și să se stabilizeze. S-a deplasat spre cea mai apropiată fereastră a dormitorului și a observat un scut irizant intrând în funcțiune în gaura prin care pătrunseseră navetele. Dincolo de acesta, a remarcat roboți-depanatori, ca niște păianjeni frenetici de mărimea unei falange de deget, răsucind fibre metalice pentru a acoperi treptat gaura. S-a îndepărtat de fereastră și a mers de-a lungul dormitorului. A văzut un bărbat stând întins pe podea, având costumul spațial încă intact, dar el fiind sfărâmat în mod oribil în interiorul lui, cu șira spinării ruptă în unghiuri drepte. Azroc s-a aplecat și a observat un mic autodoctor agățat de umărul costumului, cuibărit în spumă de etanșare ca un gândac-scuipător.

Verificând datele înregistrate de doctor, a aflat că acesta ajuta la menținerea vieții – doctorul se conectase la gâtul omului, păstrându-i capul în viață, mai precis creierul. Restul putea fi reparat sau înlocuit mai târziu. Azroc s-a ridicat și a pornit spre locul de andocare al navetelor.

Soldații Sparkind debarcau din ele, însă Karischev încă nu apăruse. Recunoscând naveta soldaților, Azroc s-a îndreptat grăbit spre ea. Naveta era deformată și zăcea pe o parte, iar metalul înfierbântat scotea pocnete și scârțâituri în timp ce se răcea. Azroc și-a dat seama că nici nu se îndepărtase de navă. O armă tăiase un canal prin corpul ei, iar descărcările de energie îi arseseră sistemele și o sudaseră de punte.

Un soldat Sparkind Golem a ajuns la ecluza navetei înaintea lui Azroc și a smuls-o din rama deformată. Dinăuntru, a răbufnit fum, duhnind a carne arsă. Azroc s-a aplecat ca să intre după celălalt Golem și a început să caute semne de viață între rămășițele incinerate. Doi rămăseseră în viață, menținuți stabil de autodoctori de costum, care funcționau la fel ca acela pe care Azroc îl văzuse în dormitor. Restul cadavrelor erau pierderi de război. În cele din urmă, l-a recunoscut pe Karischev, ars complet în fotoliul navigatorului. Valul bolnăvicios de furie pe care l-a simțit nu mai era deloc emulare.

EPILOG

La început, părea că în nava din clasa Centurion, așa avariată cum era, mai existau urme de viață. Scanând-o de la distanță, King a constatat consum de energie în corpul navei, a localizat sursele de căldură și alte indicii că exista posibilitatea să funcționeze ceva înăuntrul ei. Cu toate acestea, când s-a apropiat mai mult și a încercat să deschidă legături de comunicație, nu a primit răspuns, iar acum, inspectând nava de aproape, a înțeles că acele semnături recepționate mai devreme trebuie să fi fost urmarea chinurilor de moarte ale navei, vreun reactor care pierdea lichid, incendii care se stingeau treptat în interior. Era greu de recunoscut în acea epavă o navă, mai ales acum, când zăcea deformată și înconjurată de un nor de resturi. Probabilitatea ca mintea ei să fi supraviețuit era redusă.

Când USER-ul a ieșit offline într-un mod care a sugerat distrugerea lui, instinctul i-a spus să fugă imediat de acolo. IA-ul și-a reprimat însă acel impuls

instinctual. Salvase deja câteva ființe umane din motive pe care nu ținea să le analizeze prea amănunțit, și atunci de ce să nu se asigure? Poate că vreun IA salvat îl va susține în fața Polity? În realitate, ceea ce l-a făcut pe King să mai amâne plecarea de acolo fusese constatarea că avea nacela cu arme neatinsă. Da, probabil că rezervele de muniție erau descompletate, și nimic nu era mai periculos decât lipsa completă de armament, în care se găsea în prezent.

King of Hearts s-a apropiat și mai mult de nava ruinată, iar bucăți din ea s-au lovit de corpul său, scoțând zăngănituri, după care au fost proiectate, rostogolindu-se în spațiu. King a lansat două ancore care și-au închis ghearele tari în metalul sfârtecat al chilei, de o parte și de alta a nacelei cu arme ce rămăsese întreagă, apoi a început să tragă epava spre sine. După un moment, a îndreptat spre locul de andocare singurul telefactor care rămăsese afară din spațiul de cazare construit special pentru cei salvați, apoi l-a lansat în spațiu. Coborând telefactorul pe corpul răsucit al epavei, l-a pus să-și croiască drum înăuntru, apoi și-a îndreptat atenția către nacela cu arme. A scanat-o și a descoperit că mai rămăseseră în ea doar două proiectile imploder – nu era o captură grozavă, dar mai bine atât decât nimic. Va pune telefactorul să elibereze proiectilele după ce va căuta mintea navei...

Apoi s-a deschis legătura de comunicare.

– O singură mișcare greșită, și te prăjesc, băiete, a auzit el o voce.

– Cine ești?

Ceva din glasul celui care vorbise i s-a părut familiar, dar nu a reușit să descopere ce anume, pentru că mesajul venise prin radio și era doar vocal.

– Verifică-te, King.

Prin telefactor, King a procedat întocmai cum primise ordin. În mișcarea de apropiere de epavă, resturile se loviseră mereu cu zgomot de corpul navei lui. Unele resturi însă nu se îndepărtaseră și păreau să arate ciudat ca formă pentru a fi simple resturi. King s-a parafrazat pe sine: Superinteligențele Polity au fost făcute de tot râsul... Un șir aliniat de emisfere negre decora acum corpul navei de la prova până la pupa. *Mine spațiale.*

– Acum, a spus vocea, sper că îmi acorzi atenție, pentru că, dacă întreprinzi ceva necugetat, iar eu transmit un semnal către acele mine, din tine nu va mai rămâne nici măcar material din care să iasă un lingou normal.

– Am oameni la bord.

– Mă îndoiesc foarte mult de asta, dacă nu cumva ai găsit o modalitate de a-i folosi drept combustibil. Îți cunosc părerea despre tot ce nu este IA.

Drept răspuns, King a transmis imagini cu cei pe care îi salvase. Răspunsul a fost precedat de o pauză semnificativă, întrucât destinatarul acelor imagini a deschis fluxul de informații într-un spațiu asigurat, astfel încât să îi verifice veridicitatea și să descopere eventualele virusuri.

– Cunoști politica SCP în privința reținerii de ostatici, a spus cealaltă navă.

– O cunosc, dar aceştia nu sunt ostatici. I-am salvat.

– Cum asta, lui *King of Hearts* i s-a muiat inima?

– Cam aşa ceva.

– Ştii care ar putea fi reacţia SCP?

– Da... Încă nu am hotărât cum să rezolv asta.

– Te vei deschide pentru inspecţie. Complet.

– Ai putea fi agent al lui Erebus... şi atunci aş prefera să detonezi minele decât să mă supun.

– Şi tu ai putea fi un astfel de agent...Prea bine, atunci, permite-mi accesul la comunicatorul tău de spaţiu U ori preferi să detonez minele acelea chiar acum?

King a deschis o legătură exterioară la comunicatorul lui U, pe care a monitorizat-o permanent şi s-a pregătit să o închidă în orice clipă. Nu ştia conţinutul pachetului de informaţii trimis de nava cealaltă şi nici ce a primit în schimb. Însă, după un moment, cealaltă navă a transmis coordonatele.

– Ne vei duce aici, a ordonat.

King a adus motorul de spaţiu U online şi şi-a extins câmpul pentru a cuprinde şi epava, după care au căzut amândouă în continuumul U. Printr-un canal deschis la telefactorul lui, a observat că acesta îşi făcuse drum până în interiorul celeilalte nave. Printr-o transmisie scurtă şi codificată, i-a comunicat alte instrucţiuni, apoi s-a simţit oarecum uşurat când şi-a dat seama că cealaltă navă nu a părut să detecteze semnalul. A înţeles în acel moment că mintea epavei îşi jucase cărţile de-a dreptul mari. Senzorii ei erau, probabil, grav avariaţi; sensibilitatea pe care o mai aveau fusese degradată de scurgerile de radiaţii de la reactorul crăpat.

Probabil că nu avea să vadă telefactorul decât în momentul când acesta va ajunge la ea.

Orele s-au scurs cu greutate și, în cele din urmă, telefactorul, după ce a tăiat prin pereți, a ajuns în camera unde se găsea cealaltă minte și a transmis semnalul de „gata" către King. Acum complet angajat prin telefactor, King putea distruge mintea celuilalt IA. Dar... ce avea de câștigat prin asta?

– Deci, nu ai de gând să faci ceva? a întrebat mintea din epavă.

– Asta nu schimbă nimic, a spus King.

– Exact... Urmăresc de ceva timp cum se apropie hoțește telefactorul tău și mă întrebam ce dorești.

King s-a simțit puțin rușinat, ca un copil care este surprins de părinți în cine știe ce ipostază ridicolă. A așezat telefactorul pe bază și l-a lăsat să stea acolo. Apoi, în subspațiu, a observat mare agitație – multe nave.

– Flota?

– Da, ceea ce a rămas din ea.

Au trecut zile, timp în care King a observat că pasagerii săi au început să aibă anumite obiceiuri și le-a oferit posibilitatea de a beneficia de somn rece, iar unii dintre ei au acceptat. Cormac a fost primul, iar King a primit vestea cu o oarecare ușurare; a fost urmat de Andrew Hailex. Dracomenii nu aveau nevoie de o asemenea facilitate, pentru că se cufundaseră deja într-o formă de hibernare. Golemii reușeau să-și reducă activitatea cu totul. Constatând că nava cealaltă nu dorea să comunice, King s-a trecut pe sine într-o stare care îi trunchia percepția asupra timpului,

iar gândurile au început să-i circule prin minte ca niște leneși de proporții. În cele din urmă, călătoria s-a sfârșit și, revenind la funcționarea completă, a reapărut în lumea reală.

Sistemul planetar se găsea în interiorul entității Polity. Acolo, o lume nelocuită se rotea în jurul unui soare fierbinte și alb. Acea lume era a doua planetă de la soare, în afara orbitei unei gigante gazoase și în interiorul orbitei unei lumi reci de mărimea planetei Marte, dincolo de care se găsea un câmp de asteroizi – rămășițele unei lumi sfărâmate care urma să se răspândească și să se strângă apoi într-un inel în jurul soarelui. Pe suprafața planetei colonizate, așezări umane închise în geodezii polarizate punctau masele de teren năpădite de junglă, ca și cum s-ar fi bășicat în arșiță. Jungla nu era de origine străină, ci alcătuită din ființe terestre care lucrau pentru a transforma atmosfera și a o face respirabilă. Uzine de răcire, semănând cu niște catedrale de fier, alungau arșița de pe partea cufundată în noapte către instalații orbitale. Oglinzi uriașe, încă în construcție pe orbită, reflectau spre exterior o parte din energia soarelui, pentru ca aceasta să fie utilizată de uriașe fabrici orbitale. King a înțeles imediat că toată acea energie era convertită în fascicule coerente de tip maser, proiectate spre planeta rece pentru a alimenta cu energie operațiunile miniere de acolo și pentru a permite continuarea teraformării. Într-un viitor, planeta fierbinte avea să devină o lume asemănătoare cu aceea pe care King o părăsise, unde ființe umane, sandaptați și alți termoadaptați și, fără

îndoială, dracomeni, puteau supraviețui în aer liber. Lumea glacială avea să sfârșească probabil prin a suporta adaptați umani la celălalt capăt al scării termice.

Energia vehiculată era în cantități atât de mari, încât King a înțeles că acolo era un loc de repaus perfect pentru rămășițele flotei, din care o mare parte se materializase deja în interiorul sistemului. Nu doar atât, pentru că au început să apară și alte nave și forțe Polity. Ascultând traficul de comunicații, King a identificat una dintre acestea ca fiind *Cable Hogue* – o navă atât de mare încât nu putea să se rotească în jurul unor lumi cu instabilități de crustă sau cu oceane, deoarece propria ei masă putea produce maree și declanșa cutremure – o navă despre care cândva circulau doar zvonuri. Apoi, King a identificat două sfere Dragon atârnând în spațiu de o parte și de alta a navei *Jerusalem,* care coborâse în poziție.

Momentul hotărâtor... Putea alege distrugerea totală ori supunerea deplină. În acea clipă, a înțeles că deja făcuse alegerea. King a simțit, în măsura în care un IA putea simți, o stare copleșitoare de oboseală. Știa că greșise în multe privințe și că, indiferent cât de departe ar fi fugit, tot ar fi vinovat.

– Ai vrut să mă deschid spre inspecție, a spus el celeilalte nave. S-ar putea să fii un agent al lui Erebus, ajuns aici ca să creezi haos; de aceea mă voi deschide față de Jerusalem.

Dacă Jerusalem decidea să șteargă mintea lui King, măcar avea să o facă repede.

King a deschis o legătură cu nava care se apropia, anulând mijloacele de apărare, iar după o clipă, sonda lui Jerusalem a pătruns în el cu forță. Și-a dat seama că, deși permisese chiar el accesul, forța brută a minții ce dirija acea sondă ar fi putut probabil să facă același lucru și fără aprobarea lui. Jerusalem a trimis programe vânător-ucigaș în interiorul lui King, scotocind prin sistemele acestuia, inspectând amintiri. Legătura era complet unilaterală, astfel că a obținut prea puține lucruri de la cealaltă minte. Cu toate acestea, nu știa că Jerusalem sonda în același timp și mintea navei avariate, tot astfel cum alte minți cu o forță echivalentă sondau nave din întregul sistem. Apoi sonda s-a retras brusc, iar programele vânător-ucigaș au gonit după ea ca niște câini de vânătoare. King s-a trezit conectat la o comunicare în trei.

– Aștept hotărârea ta, a spus Jerusalem către cealaltă navă.

S-a transmis un semnal, iar King a observat că minele care stăteau aliniate pe corpul navei lui s-au dezactivat și s-au desprins.

– O navetă va recupera pasagerii, iar după aceea vei putea pleca, a spus mintea din interiorul navei avariate.

King nu putea înțelege. Distrusese nava *Jack Ketch,* mai ucisese o minte IA – așadar, de ce erau pregătiți să-l elibereze? Probabil că nu aveau intenția de a-l lăsa să scape, a socotit el. Poate simțeau că vor avea nevoie de nave ca a lui și în conflicte viitoare, și prin urmare sperau să-l recruteze din nou. Și-a desprins harpoanele, pentru că a observat o navetă și o navă-remorcher

plecând dintr-un loc de andocare de pe *Jerusalem,* care aveau să vină, desigur, după pasageri și epavă. Comunicarea dintre Jerusalem și cealaltă navă a continuat.

– Deci ai supraviețuit, a spus Jerusalem.

– Da... într-un fel.

– Și Cormac a supraviețuit. Ce... elegant! Voi asista cu oarecare interes la prezentarea raportului său.

– Vom avea ceva important de aflat?

– Am spus „cu interes."

– Am înțeles.

– Presupun că acum vei dori un nou corp-navă, da? a întrebat Jerusalem.

– Ar fi o idee bună.

– Serios? S-ar părea că ți-ai făcut un obicei din a le avaria. De data asta, o să ai mai multă grijă de ea, nu-i așa, Jack?

– Ei, pe naiba, a răspuns Jack Ketch.

Aha... a gândit King.

Privind pe fereastra panoramică dintr-unul dintre saloanele lui *Jerusalem,* Cormac a urmărit sclipirile aruncate de acționările navelor ce veneau și plecau. Prin legătura lui de rețea, s-a cufundat și a pătruns în traficul de comunicații și a reușit să asambleze o imagine generală a ceea ce se petrecea acolo. Energia destinată teraformării era sub controlul direct al lui Jerusalem, IA-ul superior care îl slujea pe guvernatorul militar al acelui sistem echivalent cu o fortăreață. Dacă din spațiul U apărea ceva pe neașteptate, devenea imediat țintă pentru nenumărate masere,

lasere și lumina concentrată a oglinzilor solare. Multe sisteme din Polity aveau să fie pregătite în același mod ori fuseseră deja pregătite astfel. Însă el și-a dat seama cu durere că existau multe stații și lumi vulnerabile în fața atacurilor unor forțe precum Erebus.

– IA-urile *știau* că un asemenea eveniment era deja în cărți, a spus Mika.

Întinsă pe canapeaua din salonul de vizionare, Cormac i-a mirosit părul și s-a simțit relaxat știind că ea își ținea capul pe pieptul lui.

– IA-urile evaluează evenimentele și fac previziuni, dar „cărțile" par să ofere o descriere mai potrivită – totul poate părea pentru noi, ceilalți, la fel de improbabil ca ghicitul în cărți de tarot.

– Ei nu au reușit să prezică atât de bine. Au murit mulți oameni și au fost distruse nenumărate nave, a remarcat Mika. Și, din câte am înțeles, încă există o oarecare stare de confuzie în legătură cu strategia pe care o folosește Erebus.

Cormac a confirmat cu un gest din cap, pentru că lipsa de logică a evenimentelor petrecute recent îl deranja și pe el.

– Erebus ne-a dat o lecție greu de uitat, dar sunt de acord: de ce să dai lecții și să nu aștepți prilejul pentru o lovitură ucigătoare?

– Dar ai putea pune și altfel problema: de ce să ataci? Deși e o părere, spațiul este mare și există loc pentru toți.

– Creatorii nu au gândit în felul acesta.

– Nu avem de unde să știm ce au gândit ei.

– Adevărat, a replicat Cormac.

Cormac nu reușea să înțeleagă intenția IA-ului răzvrătit, însă avea să priceapă la un moment dat, tot așa cum îl intuise pe Blegg înainte ca omul să se înțeleagă pe sine. Securitatea Centrală a Pământului, cu care discutase doar cu o oră înainte de a pătrunde în salon, îi spusese:

– Am nevoie de un agent conectat direct cu mine, o sondă în interiorul societății umane, pentru a putea percepe evenimentele de la nivelul oamenilor.

– Dar de ce o sondă care se considera nemuritoare? a întrebat Cormac.

– A avut nevoie de continuitate pentru a-și oferi perspectiva necesară. Am creat mintea lui Blegg la treizeci de secunde după ce am intrat online, i-am cartografiat istoria și am hotărât cum să îl dirijez.

– Și atunci, ce rost a avut legenda?

– Memele[1] nu au pornit de la Blegg sau de la mine, ci de la toți acei oameni cu care a intrat în contact de-a lungul secolelor. La început, m-am gândit să pun capăt acelor meme – să păstrez secretă existența lui –, dar curând am aflat cum, ajunși în prezența unei legende vii, oamenii se simt deseori obligați să-și dovedească excelența. Ființele umane au nevoie de eroi, trebuie să creadă că pot fi... mai bune. Legenda nemuritorului solitar a fost un element de interes în mituri

[1] Concept ce se referă la o unitate de idei culturale, simboluri sau practici ce pot fi transmise prin scris, viu grai, gesturi, ritualuri sau alte fenomene imitabile (n. tr.).

de-a lungul istoriei umane, iar Blegg s-a potrivit perfect pentru a juca acest rol.

– Și să înțelegem ceea ce i s-a întâmplat acolo?

– În anii de început, l-am făcut să funcționeze pe un șasiu de Golem, însă au fost necesare modificări substanțiale ale memoriei lui, întrucât vătămările dezvăluiau cu ușurință ceea ce era el în realitate. Abia după ce tehnologia a atins un anumit nivel am reușit să creez trupuri biomecanice. Dar astfel de corpuri conțin numeroase informații care ar putea fi folosite de un dușman, de aceea ele trebuia să cuprindă o măsură de siguranță, la fel ca mintea lui.

– Dar el știa ce era – l-ai lăsat acolo, pe Cull, cu acel nod Jain. Mi-a zis că Domnul Crane i-a aruncat un nod, iar el l-a prins cu mâna goală și, pentru că acesta nu a reacționat față de el, și-a dat seama că nu era uman.

– Oricum, ar fi descoperit asta. Afirmația pe care ai făcut-o față de el, cum că ar fi un avatar al meu, a reprezentat doar un mic pas. Acumularea de informații pe durata existenței lui îl conducea în mod inevitabil la aceeași concluzie. Doar ștergând sute de ani de amintiri din memoria lui l-aș fi putut readuce la starea inițială de neștiutor, iar în această situație nu mi-ar mai fi fost de nici un folos.

– Și vrei să-l resuscitezi?

– Blegg a devenit demodat.

– Da, dar nu cumva acum ai nevoie de el mai mult decât oricând?

– Nu, pentru că te am pe tine, Ian Cormac.

Stând întins pe canapea, Cormac a simțit că atitudinea lui surprinzător de relaxată pornea din starea de oboseală extremă din interiorul lui. Însă cât de reală era acea stare de oboseală? Cât de real era tot ceea ce îl privea? Se putea deplasa prin spațiul U așa cum Blegg nu era în stare... Ori asta era o minciună?

...pentru că te am pe tine, Ian Cormac.

Contemplând motoarele stelare și stelele, Cormac s-a întrebat dacă devenise noul model de Horace Blegg, creat de Securitatea Centrală a Pământului. Și-a examinat o mână. *Biomecanism ori om? Și, fiindcă a venit vorba, prin ce se deosebesc cele două?*

Cum putea să afle?

Orlandine călătorea deja de cinci zile prin spațiul U, iar cursul navei o făcea să ocolească marginea galaxiei, în același timp evitând Polity, și apoi să se îndrepte spre stele îngrămădite în ciorchini în galaxia interioară. Curând, a socotit ea, va trebui să se așeze într-un sicriu rece, să oprească tot ce era tehnic și ce funcționa în trupul ei și să doarmă vreme de o sută de ani. Undeva în adâncul galaxiei numite Calea Lactee, se va trezi și își va găsi o lume la care Polity nu va ajunge vreme de un mileniu, presupunând că Polity avea să supraviețuiască atât de mult. Acolo putea explora până la capăt tehnologia Jain, acolo va construi ceva... numinos.

După ce s-au mai scurs cinci zile, Orlandine și-a dat seama că nu făcea altceva decât să întârzie lucrurile. În cele din urmă, și-a adresat o întrebare dură.

– Bine, bine, Orlandine, dar care este acel lucru numinos pe care dorești să-l construiești și cine îl va aprecia, la o adică?

A rămas nemișcată o clipă și a privit prin senzorii navei spre lumina glacială a stelelor.

– Uf, la naiba! a mormăit ea, și a comandat navei să pornească înapoi.

„Science fiction de cea mai bună calitate, romanul reuşeşte să ofere mai mult decât divertisment şi acţiune – ridică întrebări tulburătoare despre identitate şi esenţa umanităţii, examinează potenţialul şi pericolele noilor tehnologii, precum şi evoluţia deliberată a unor personaje care trăiesc, respiră şi uneori mor în slujba comunităţii lor."

Asimov's Science Fiction Magazine

„O carte violentă, aspră şi delicios de amuzantă, cu intrigi bizantine şi un talent incomparabil al naraţiunii."

Locus

„«Ce înseamnă să fii om?» este una dintre întrebările fundamentale ridicate de literatura SF, iar Asher o abordează într-o manieră fascinantă din ambele direcţii: atât din punctul de vedere al oamenilor, cât şi al inteligenţei artificiale."

Interzone

„În SF-ul contemporan, Neal Asher se numără printre experţii explorării meditative a consecinţelor progresului din tehnologie şi ştiinţă, făurind din concluziile sale societăţi interstelare plauzibile şi interesante."

Analog Science Fiction Magazine

www.revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-143-5

colecţia nautilus science fiction

www.nemira.ro